

Giới thiệu Vợ Ơi Mình Tái Hôn Đi

Thể loại: Ngôn Tình, HDB, HE

Mỗi người sinh ra mang theo trong mình một vận mệnh tốt hay xấu khác nhau. Cũng may Khuynh Thành được ông trời ưu ái cho cô vận mạng cực tốt nên đã ban cho cô một cuộc hôn nhân mà người người ngưỡng mộ là được chọn gả cho Thành Trì, thiếu gia nhà họ Thành được người người ngưỡng vọng, cho dù đối phương chỉ để lại cho cô một cái nhìn khinh miệt, lạnh tới tận xương tủy.

Sau hôn nhân, cô và Thành Trì vẫn như người xa lạ. Cuối cùng sau khi ông qua đời, Thành Trì gạt đầu đồng ý ly hôn, cô liền trở về với cuộc sống tự do...

Có điều trời không chiều lòng người, trong một bữa tiệc, cô bị người ta đẩy một cái, ma sai quỷ khiến thế nào lại giúp Thành Trì đỡ một dao.

Từ đó, cô thực sự bước vào thế giới của Thành Trì. Cuộc sống độc thân bị Thành Trì đảo lộn trời đất điên đảo, đối mặt với sự tấn công dồn dập của chồng cũ, Khuynh Thành khóc không ra nước mắt, chỉ biết than thở: Làm thế nào để gã giáo sư kiêu ngạo tưởng rằng mình thích anh ta biến đi cho khuất mắt? Cần lắm một lời giải đáp???

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Mình Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trên đời này có rất nhiều việc có thể được gọi là nghiệt duyên, ngã sấp mặt trên đường ngay trước mắt nam thần, quần áo luộm thuộm tóc tai rối bù đi nhận chuyên phát nhanh thì gặp chồng cũ, tìm đại một gã nào đó buông thả một đêm thì gặp ngay phải cấp trên.

Nhưng tất cả những điều đó đối với Khuynh Thành mà nói đều không phải nghiệt duyên gì cả, nghiệt duyên trong tâm trí của cô chính là bản thân mình chẳng qua chỉ có đi dự một bữa tiệc thôi, sao lại xui xẻo giúp Thành Trì đỡ một dao?

Mấy bóng đèn pha lê trên nóc nhà sáng chói mắt, cảm giác đau thấu xương trên vai khiến Khuynh Thành khóc không ra nước mắt, cô cố gắng mở mắt nhìn về phía Thành Trì, người đàn ông với gương mặt lạnh lùng, tuần tú lúc này đang ôm chặt cô vào lòng, đường nét bờ môi mím chặt thành một đường thẳng.

Thực ra Khuynh Thành trong lòng biết rõ, Thành Trì chỉ vì việc cô giúp anh chặn một dao nên mới giúp đỡ, nhưng cô không kim được nghĩ rằng sao mình lại đi cứu Thành Trì chứ? Cứu ai mà chẳng được, tại sao lại đi cứu Thành Trì?

Hôm nay vốn dĩ là buổi đấu thầu quảng cáo năm tới của đài truyền hình Kinh Thành, sau bảy tám tiếng cạnh tranh, các doanh nghiệp đứng đầu và quảng cáo phát sóng trong các tiết mục đều cơ bản kết thúc, sau đó đài truyền hình đứng ra tổ chức một bữa tiệc chúc mừng.

Khuynh Thành là biên tập viên một tiết mục mới của kênh tài chính đương nhiên cũng phải tham gia.

Cô không thích tham gia như bữa tiệc như thế này lắm, trong những bữa tiệc linh đình chén tạc chén thù, bao nhiêu dục vọng và lợi ích đều có thể bộc lộ ra trong mắt mỗi người, rồi lại còn phải giữ vững tinh thần đi ứng phó với các lãnh đạo vào các nhân vật tầm cỡ có thể xuất hiện, thông thường sẽ khiến Khuynh Thành cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nhưng cần tham gia thì vẫn phải tham gia, bữa tiệc hôm nay có quy mô khá lớn, ngoài những biên tập viên, người dẫn chương trình, phóng viên của các tiết mục sẽ tham gia ra còn có lãnh đạo cấp cao bình thường hiếm khi gặp mặt sẽ tham dự, ngoài ra còn có các nhân vật tầm cỡ các giới, nói chung là quy mô rất lớn, vô cùng hoành tráng.

Khuynh Thành vừa nhận tiết mục này vì thế đương nhiên cần cùng cấp trên trực tiếp của mình là trưởng phòng Vương đi mời rượu khắp các bàn tiệc, chỉ ít cũng phải khiến người khác nhớ mặt mình.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục kiểu dáng dài bó người màu đen, nhìn chung khác lịch sự và không quá phần long trọng, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, xinh đẹp và rất thanh tú, cũng không quá phần nổi trội.

Dù sao cô không thuộc vào hàng ngũ những người có kinh nghiệm lâu năm, có chỗ dựa trong đài truyền hình, trang điểm quá rực rỡ sẽ khiến người khác quy chụp làm kẻ có dã tâm.

Thực ra làm nghề nào cũng vậy, sao lại không có chút dã tâm được chứ?

Chỉ có điều có lúc bạn rất muốn trèo cao nhưng vẫn phải cười rạng rỡ nói với người khác: "Mời anh đi trước!"

Đây chính là đạo lý mà Khuynh Thành làm nghề này bao năm qua đã ngộ ra được, nói chung bất luận là khi nào, không phô trương chính là điểm mấu chốt để bảo toàn bản thân.

Uống rượu quá nhiều, cuối cùng Khuynh Thành cũng có chút choáng váng, cũng may trưởng phòng Vương đại từ đại bi tha cho cô, cho phép cô qua một bên ngồi nghỉ.

Khuynh Thành giống như trút được gánh nặng, nhưng vẫn chưa kịp bước đi thì đã bị trưởng phòng Vương kéo lại.

"Khuynh Thành, lại đây, hôm nay là dịp hiếm có, giáo sư Thành tiếng tăm lẫy lừng cũng có mặt, em vừa tiếp quản tiết mục tài chính, nhất định phải học hỏi giáo sư Thành đây." Trưởng phòng Vương là một người rất khôn khéo, thủ đoạn lợi hại, rất coi trọng bồi dưỡng người cấp dưới, lần này cũng xem như cho Khuynh Thành một cơ hội có thể nắm bắt.

Bởi thân phận của vị này không tầm thường, bối cảnh gia thế đặt ở đây ngày hôm nay cũng không có ai có thể vượt được anh ta.

Nhưng trong đầu Khuynh Thành có chút bấn loạn, hơi men có phần lấn át lý trí, trong đầu cô nghĩ, giáo sư Thành? Giáo sư Thành nào?

Sau khi quay người lại, Khuynh Thành lập tức biết được đó là vị giáo sư Thành nào rồi.

Thành Trì, giáo sư kiêm thầy hướng dẫn luận án tiến sĩ ngành kinh tế học nổi tiếng của đại học A, năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, là người đàn ông độc thân kim cương tiếng tăm lẫy lừng chốn Kinh Thành.

Các sự tích truyền kỳ về anh ta thực sự quá nhiều, nhiều tới mức có thể mở một chuyên mục riêng ở đài truyền hình để phân tích về cuộc đời của anh ta.

Thành Trì bước tới đứng bên cạnh trưởng phòng Vương, vóc dáng cao lớn của anh so hình thành sự so sánh vô cùng khập khiễng với vóc người đậm đà với cái bụng bia của trưởng phòng Vương, trong sảnh tiệc huy hoàng rực rỡ này, một mình Thành Trì có thể tỏa sáng chói lóa hơn tất cả đèn điện nơi đây.

Anh có một gương mặt vô cùng đẹp trai, ngũ quan giống như một bức tranh sơn dầu tinh tế, bắt mắt, từ trán tới mũi giống như được điêu khắc tỉ mỉ, đôi mắt đen nhanh sâu hun hút và thần bí, đuôi mắt hơi hướng lên, khi nhìn người khác sẽ có vẻ thư thái, thờ ơ, như thể không ai có thể lọt vào mắt anh được.

Bên trong bộ vest màu đen là cơ thể săn chắc khỏe mạnh, vai rộng lưng ong, giống như người mẫu hoàn hảo.

Thành Trì rất cao, dáng người cao lớn vô cùng nổi bật, ánh đèn rực rỡ chiếu trên người anh không thể sánh bằng vẻ đẹp của chính bản thân anh.

Anh vẫn luôn là người như vậy, cho dù xuất hiện ở đâu đi nữa, ánh mắt của mọi người đều sẽ bắt gặp đổ dồn về phía anh, sau đó sẽ không thể rời mắt.

Trong lòng Khuynh Thành dấy lên một ngọn sóng lăn tăn nhưng lại nhanh chóng phẳng lặng, cô nở nụ cười tiêu chuẩn, khẽ cúi đầu: "Giáo sư Thành, chào anh, lần đầu gặp mặt, đã nghe danh từ lâu."

Thành Trì khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Khuynh Thành giống như nhìn một người xa lạ, giọng nói xa cách: "Chào cô!"

Sự lạnh lùng của anh tỏa ra từ trong xương tủy, lúc này một tay anh đang cầm một ly sâm banh, một tay hờ hững đút túi quần, dáng vẻ vô cùng quý phái.

Khuynh Thành dám chắc rằng, Thành Trì tới tận lúc này vẫn chưa nhớ ra cô là ai.

Hoặc có thể nói rằng, cho dù anh đã nhớ ra thì đối với anh, cô chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, không hề có ý nghĩa đặc biệt gì cả.

Thành Trì đương nhiên sẽ không cần phải nhớ cô là ai.

Cũng may trưởng phòng Vương không biết được những suy nghĩ trong lòng Khuynh Thành, anh chẳng qua cũng chỉ may mắn biết được Thành Trì thông qua mối quan hệ xã giao cá nhân, lúc này nhiệt tình hàn huyên như vậy cũng chỉ là muốn Khuynh Thành có thể nắm bắt cơ hội, chỉ ít phải để Thành Trì biết mặt, sau này chắc sẽ có khi cần tới.

"Giáo sư Thành năm nay đã hướng dẫn luận án tiến sĩ rồi phải không? Người được làm học trò của anh đúng là may mắn." Trưởng phòng Vương khéo léo nịnh nọt, nhân tiện liếc mắt ra hiệu cho Khuynh Thành, bảo cô biểu hiện nhiệt tình một chút.

Khuynh Thành trong lòng cũng rất rầu rĩ, tâm tư của trưởng phòng Vương cô nào không biết?

Hiện nay cô vừa ngồi vào vị trí biên tập viên của tiết mục mới, nói thực lòng, trước đây cô là người dẫn chương trình tin tức giải trí, dùng một cái chuyên sang kênh kinh tế này đương nhiên sẽ khiến nhiều người bất mãn, không ít người hoài nghi trước mặt sau lưng cô, kèm thêm cô không hề có chỗ dựa nên cũng gặp rất nhiều khó khăn gian khổ trong đài, trưởng phòng Vương làm vậy cũng chỉ muốn cô mở rộng các mối quan hệ của bản thân mà thôi.

Khẽ thở dài một tiếng, Khuynh Thành đành nâng ly, kính rượu về phía Thành Trì: "Giáo sư Thành, ly này tôi mời anh, hôm nay rất vui được làm quen với anh."

Thành Trì vẻ mặt lạnh nhạt khiến người khác không biết được anh đang suy nghĩ gì, ngón tay thon dài của anh cầm lấy ly rượu khẽ lắc nhẹ, giọng nói lạnh tanh không cảm xúc nhưng lại rất bắt tai: "Khuynh Thành, lẽ nào hôm nay cô mới quen biết tôi?"

Khuynh Thành nghẹn lời, không biết nên trả lời câu hỏi này ra sao.

Rõ ràng là anh ngay từ đầu đã tỏ thái độ hai người không hề quen biết, lẽ nào còn cần cô mặt dày đi nhận người quen.

Khuynh Thành cho rằng da mặt mình chưa đầy tới mức độ đó.

Còn trưởng phòng Vương thì vừa vui mừng vừa ngạc nhiên: "Thì ra giáo sư Thành có quen biết với Khuynh Thành? Trời ơi, sao không nói sớm, như vậy mọi người cũng không cần phải khách sáo như vậy."

Khác với gương mặt tươi cười rạng rỡ của trưởng phòng Vương, cảm xúc trên mặt Khuynh Thành và Thành Trì đều lạnh nhạt tới mức không hề thấy rõ.

"Đương nhiên là tôi sợ giáo sư Thành đã quên, không còn nhớ một người bình thường như tôi." Một lát sau, Khuynh Thành mới bình tĩnh gật đầu, trên mặt từ từ nở một nụ cười.

Từ ngày ký vào đơn ly hôn, Khuynh Thành và Thành Trì đã ba năm không gặp.

Cho dù cùng sống tại Kinh Thành nhưng hai người chưa từng chạm mặt một lần, đúng là đã trở thành người xa lạ.

Ở Kinh Thành này cũng không có người không liên quan nào biết được một cô gái bình thường như cô, gia thế cách biệt nhà họ Thành một trời một vực lại từng bước chân vào nhà họ Thành mà rất nhiều kiều nữ Kinh Thành mơ tưởng, thậm chí còn là thiếu phu nhân của nhà họ Thành trong một năm, là người vợ đầu tiên của giáo sư Thành danh tiếng lẫy lừng.

Có điều những quá khứ đó đối với Khuynh Thành mà nói cũng không có gì đáng lưu luyến, cô chỉ không ngờ hôm nay lại một lần nữa gặp lại Thành Trì.

Nghe Khuynh Thành nói vậy, khóe miệng Thành Trì dường như xuất hiện nụ cười giễu cợt, nhưng lại như thể không hề có gì cả.

Đối với anh, Khuynh Thành đích thực chỉ là một người qua đường hơi quen biết một chút mà thôi.

Trưởng phòng Vương vui mừng còn định nói điều gì nữa nhưng biến cố bất ngờ ập tới.

Một tia sáng chói mắt phản xạ vào mắt Khuynh Thành, ánh mắt cô liếc nhìn thấy một bóng người đứng bên cạnh họ và con dao nhọn đang ánh lên ánh sáng sắc lạnh trong tay hắn.

Người đàn ông mặc trang phục của nhân viên phục vụ rút một con dao nhọn ra khỏi khay, đâm thẳng về phía Thành Trì.

Không biết là ai kêu thét lên, Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng gì đã bị người ở sau lưng đẩy một cái, sau đó cả người ngã nhào về phía Thành Trì.

Thế là, lưỡi dao vốn đâm vào Thành Trì biến thành đâm vào vai trái của Khuynh Thành.

Cả quá trình diễn ra trong tích tắc, Khuynh Thành khi còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra đã xúi quẩy chịu một dao thay cho Thành Trì.

Người đó rõ ràng là muốn giết Thành Trì!

Tại sao người bị thương lại là cô?

Thực ra cho dù Khuynh Thành không đỡ nhát dao đó thì Thành Trì cũng không thể xảy ra chuyện, từ nhỏ anh đã tập võ, gãi hung thủ chân tay luống cuống đó không tới mức có thể làm anh bị thương.

Nhưng Khuynh Thành lại xông tới, giống như không sợ chết vậy.

Thành Trì nhú mày lại, sắc mặt lạnh lùng cuối cùng cũng có chút thay đổi, anh đón lấy Khuynh Thành đang ngã xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên người cô, đáy mắt giống như giếng nước sâu thẳm có chút ngờ vực và ngạc nhiên không mấy rõ ràng.

Hung thủ nhanh chóng bị bảo vệ bao vây, đó là một người đàn ông trẻ tuổi, có điều vẻ dữ dằn trên gương mặt hắn ta khiến người ta khiếp sợ.

"Gọi điện thoại báo cảnh sát, gọi xe cứu thương." Thành Trì bình tĩnh nói với trưởng phòng Vương ở bên cạnh, đối phương vẫn còn đang ngây người vì sự cố bất ngờ xảy ra, chưa kịp hồi thần.

Thành Trì nhắm mắt, giọng nói trầm xuống vài phần, anh lặp lại một lần nữa: "Gọi điện thoại, báo cảnh sát, gọi xe cứu thương."

Trưởng phòng Vương cuối cùng cũng bừng tỉnh, vội vàng lấy điện thoại gọi điện báo cảnh sát, người xung quanh cũng vội vàng gọi xe cứu thương.

Thành Trì ngồi xuống để Khuynh Thành có thể nằm ra, vết thương trên vai cô lúc này đang chảy máu ướt đầm, làn da cũng bắt đầu tái đi, đáng vẻ yếu ớt và đáng thương.

"Tại sao lại cứu tôi?" Thành Trì nhắm mắt bất ngờ hỏi một câu như vậy.

Khuynh Thành rất muốn nói với Thành Trì rằng, tôi không định cứu anh đâu, đây chỉ là một sự việc ngoài ý muốn...

Nhưng cô đã ngắt lịm đi, chỉ có thể nuốt câu nói đó vào bụng...

Chương 2

Trước khi hôn mê, ý thức còn sót lại của Khuynh Thành không hiểu sao lại cảm nhận được cơ thể rắn chắc khỏe mạnh dưới lớp áo vest của Thành Trì, cùng với làn hương nhẹ nhàng nhưng vô cùng dễ chịu trên người anh.

Tới cái đêm động phòng hoa trức được xem là một trong bốn niềm vui niềm hạnh phúc của đời người, Khuynh Thành cũng không ở gần Thành Trì tới vậy, ngày hôm đó cô và Thành Trì ngủ khác phòng, sáng ngày hôm sau, khi cô thức dậy thì Thành Trì đã đi rồi...

Sau khi Khuynh Thành tỉnh lại, mắt nhìn chăm chú trần nhà ngẫm nghĩ về cuộc sống, nghĩ thế nào cũng không hiểu, mình bị đẩy đã đành, tại sao lại đẩy tới chỗ Thành Trì và chần cho anh ta một dao?

Lúc này cô đang nằm trong phòng bệnh sang trọng của bệnh viện Tam Giáp tốt nhất Kinh Thành, phòng bệnh rộng rãi và sáng sủa, tới màu trắng đập vào mắt cũng không quá chói mắt.

Dưới lớp áo bệnh nhân là bờ vai được băng bó cẩn thận nhiều lớp, thuốc tê đã qua đi, vết thương đã bắt đầu có cảm giác đau đớn khiến sắc mặt cô lại thêm phần nhợt nhạt, có điều phần lớn là cảm xúc "hối hận".

Vì thế chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, Khuynh Thành đã thở ngắn than dài mấy lần.

Cho tới khi bên cạnh vang lên giọng nói lạnh lùng: "Tại sao cô thờ dài?"

Vốn tưởng rằng trong phòng bệnh chỉ có một mình cô, bất ngờ nghe được giọng nói vang lên như ma quỷ, Khuynh Thành giật mình nhìn về phía phát ra giọng nói.

Người cô không thể cử động, chỉ đành cố gắng quay đầu, sau đó cô liền nhìn thấy Thành Trì đang ngồi trên sofa.

Thành Trì ngồi tựa ghế tới tư thế thư thái, đôi chân siêu dài bắt chéo lên nhau, trên đùi có đặt một cuốn sách, chắc anh đang giờ sách, ngón tay thon dài trắng ngần đang đặt trên trang sách khẽ cong lại, chỉ những móng tay hồng hào sạch sẽ đó cũng có thể thấy cuộc sống của anh rất gọn gàng sạch sẽ và có nguyên tắc.

Khác với hình tượng của Thành Trì thấy được ở bữa tiệc, lúc này anh ăn vận đơn giản hơn, chỉ mặc một chiếc áo len lông cừu màu trắng, tóc mái chạm khẽ tới mắt, nhìn khá ôn hòa và hướng nội, nhưng ngũ quan của anh toát lên vẻ lạnh lùng, sắc sảo lại nhắc nhở Khuynh Thành, anh là một người khó gần.

Có lẽ do Khuynh Thành gặp người quá lâu, Thành Trì liền gấp sách lại, đặt lên sofa ở bên cạnh sau đó đứng dậy.

Sau khi anh đứng lên, cảm giác áp lực trên người càng thêm rõ rệt, vóc dáng cao lớn giống như một cây tùng mạnh mẽ trên đỉnh núi.

"Câu tôi vừa hỏi cô, cô chưa trả lời tôi." Thành Trì bước tới bên mép giường, đứng từ cao nhìn xuống Khuynh Thành, nhìn thấy hết đáng về thảm hại của cô lúc này.

Khuynh Thành nuốt nước miếng, cuối cùng cũng mới phản ứng ra, người trong phòng cô đích thực là Thành Trì.

Cô quay đầu lại, cũng không nhìn Thành Trì mà tiếp tục nhìn trần nhà, ngữ điệu chậm rãi: "Không có gì, nghĩ việc gấp sự cố ngoài ý muốn khi vừa tiếp quản tiết mục mới, tôi lại cảm thấy rầu rĩ."

Thành Trì nheo mắt, ánh mắt lướt qua mặt Khuynh Thành một lượt, Khuynh Thành có một gương mặt rất xinh đẹp, chỉ luận về ngũ quan thì không phải nữ nhân thực sự, thậm chí có phần nhạt nhòa, sau khi trang điểm mới trở nên rực rỡ, lúc này cô để mặt mộc, nước da lại trắng nõn không hề có chút sức sống.

Nhưng anh đứng từ trên nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy một nốt ruồi lệ nơi khóe mắt trái của Khuynh Thành, vết tích nhỏ bé đó khiến ngũ quan của cô lập tức trở nên sống động, mang chút quyến rũ.

Thành Trì trong quá khứ chưa bao giờ quan sát kỹ Khuynh Thành, trước khi kết hôn họ chỉ gặp nhau một lần, sau khi kết hôn số lần gặp mặt cũng đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng lúc này nhìn Khuynh Thành, nghĩ tới hành động liều mình lao về phía anh của cô trong buổi tiệc, nghĩ tới gương mặt cô khi ấy có chút hoảng sợ nhưng rất kiên định, Thành Trì bỗng có chút hứng thú với cô gái này.

Khuynh Thành không hề biết suy nghĩ của Thành Trì, cô cảm thấy ở cùng Thành Trì trong một không gian kín thế này thực sự không thoải mái, hơn nữa

vết thương vẫn còn hơi đau khiến tâm trạng cô càng thêm bức bối.

"Giáo sư Thành, nếu như anh bận thì có thể về được rồi, tôi không sao cả." Khuynh Thành lên tiếng đuổi khách, "tôi muốn ngủ một lát."

Khuynh Thành thấy rằng mình đã nói rất rõ ý rồi, cô không muốn Thành Trì ở đây, mặc dù phòng bệnh cao cấp này có được có lẽ là vì Thành Trì, nhưng mất bao nhiêu tiền cuối cùng cô cũng sẽ trả lại cho anh, việc mình bị thương coi như một sự việc ngoài ý muốn.

Khuynh Thành hi vọng cuộc sống sau này đừng biến đổi gì cả.

Nhưng Thành Trì không nghĩ vậy, trong mắt anh, cho dù Khuynh Thành không chán cho anh thì anh cũng không thể bị thương, nhưng Khuynh Thành đã xông lên, vì thế cô bị thương là vì anh, giáo sư Thành trước giờ là người ân oán phân minh, không thích nợ nần ai cả.

Vì thế trước khi vết thương của Khuynh Thành lành hẳn, anh đều phải có nghĩa vụ cảm tạ cô.

Khuynh Thành thấy sau khi mình nói xong, Thành Trì liền quay người lại, cô khẽ thở phào, người đàn ông này đi khỏi đây là tốt nhất, nếu không cô sẽ thấy rất áp lực.

Nhưng điều khiến cô thất vọng là Thành Trì chỉ quay người bước tới bên bàn cạnh sofa, xách hộp cơm hai tầng màu bạc ở đó lên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Khuynh Thành, Thành Trì liền ngồi xuống giường bệnh của cô, mở hộp cơm ra.

"Cô mất rất nhiều máu, vết thương bị khâu hơn chục mũi, hôm nay ăn tạm chút đồ ăn lỏng.

Khuynh Thành nhú mày, quan sát gương mặt tuấn tú không có chút cảm xúc nào của Thành Trì, thực sự không hiểu được tâm tư của anh.

Bỏ bàn trên giường bệnh xuống, sau đó đỡ gối tựa của Khuynh Thành lên cao, khi Thành Trì cúi người, đuôi tóc của anh khẽ lướt nhẹ trước mắt Khuynh Thành, mùi hương thảo mộc thoang thoảng trên người anh khiến cô giật mình.

Nhưng cô đang bị thương không thể ngăn cản hành động của Thành Trì, chỉ có thể giương mắt nhìn anh.

Canh riêu cá sào lá chanh và cháo trắng thơm phưng phức được đặt trước mặt Khuynh Thành, lại đặt thìa múc canh trên hõm com, làm xong tất cả mọi việc, Thành Trì liền ngồi xuống, khẽ hát cảm nhìn Khuynh Thành: "Ăn com đi."

Khuynh Thành: "..."

Cô chú ý tới thần sắc của Thành Trì, hình như không phải đang đùa.

Khuynh Thành chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày, Thành Trì sẽ phục vụ cô ăn com, điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của cô, khiến cô không thể chấp nhận được.

Trong mắt Khuynh Thành, Thành Trì là một người xa vời vợi không thể nắm bắt, lạnh lùng tới mức trong vòng mười dặm cũng có thể có khí lạnh, nhưng lúc này đây anh lại nghiêm túc, chăm chú dọn com cho cô.

"Tôi thấy rằng, thực ra tôi ăn com của bệnh viện cũng được." Khuynh Thành nhìn hộp com ánh lên ánh sáng bạc lạnh lẽo, cứ cảm thấy rằng mình không nên ăn.

"Sao nhiều lời vậy? Tôi bảo cô ăn thì cô cứ ăn." Sắc mặt Thành Trì có phần khó coi, anh vốn dĩ không phải người tốt tính và nhẫn nại, điểm này học sinh của anh là những người có quyền phát ngôn nhất, vì thế lúc này anh đã vô cùng nhẫn nại đối với Khuynh Thành rồi.

Một cô gái không biết điều... Thành Trì nhướng mày nhìn Khuynh Thành, rõ ràng cần phải tận mắt nhìn thấy cô ăn com.

Sau khi thấy Khuynh Thành gượng gạo cầm thìa lên anh mới hài lòng nói: "Rất lâu rồi tôi không xuống bếp, chúc mừng cô có cơ hội này."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

643.Sau khi nghe anh nói vậy, Khuynh Thành rất muốn vắt thìa đi, từ chối ăn những món ăn trước mặt.

Nói thực lòng, cô căn bản không thể ngờ rằng Thành Trì lại biết nấu ăn.

Cô quen Thành Trì từ bốn năm trước, ba năm trước thì ly hôn, trong thời gian một năm, ấn tượng mà Thành Trì để lại cho cô là một người đàn ông tuyệt

đôi không bước vào bếp, trên người không hề có chút mùi thức ăn nào cả.

Vì thế Thành Trì nói đây là món do chính tay anh nấu, Khuynh Thành rất lo lắng mình sẽ trúng độc tử vong.

Nụ cười trên môi Thành Trì tan biến dần theo sự do dự của Khuynh Thành, anh nheo mắt lại, không biết là vui hay buồn: "Không ăn?"

Khuynh Thành nghĩ đi nghĩ lại, cho dù Thành Trì có ghét cô thì cũng không tới mức dùng chiêu này để hại cô?

Dù sao đây cũng coi là tấm lòng của anh ta.

"Thực ra tôi cũng không đói lắm... Có điều vẫn phải cảm ơn anh." Khuynh Thành cảm ơn, cô không rõ trong lòng mình có cảm giác thế nào, dù sao cô cũng từ là người bạn đời hợp pháp của Thành Trì, nhưng thực ra hai người họ... không thân lắm.

Thành Trì khẽ hất cằm, chứng tỏ mình biết rồi, sau đó lại tiếp tục nhìn Khuynh Thành, dùng ánh mắt ép cô phải ăn.

Khuynh Thành đành phải gắng gượng ăn một miếng canh cá dưới ánh nhìn lạnh nhạt nhưng rất có sức uy hiếp của Thành Trì.

Trên thực tế, đôi lông mày nhíu chặt của cô đã đủ biểu đạt tâm trạng phức tạp của cô lúc này, hoàn toàn giống như liều chết xông lên.

Khóe miệng Thành Trì mỉm cười, trong lòng rất hài lòng khi thấy hàng lông mày của Khuynh Thành từ từ giãn ra, ánh mắt ánh lên vẻ bất ngờ, không dám tin.

Nói thực lòng, Khuynh Thành hoàn toàn không ngờ rằng, canh riêu cá sào lá chanh lại ngon tới vậy.

Thịt cá mềm mại tươi ngon, còn có cả vị thơm thanh mát của chanh, thêm vị chua dịu của cà chua, hòa trộn lại với nhau khiến khoang miệng khô khan của cô lập tức như sống dậy, vị giác cũng vô cùng dễ chịu.

Khuynh Thành thậm chí còn cảm thấy mình có chút tinh thần.

Thành Trì xoa cằm, gương mặt với những đường nét rõ ràng cũng xuất hiện vẻ đắc ý ý tứ: "Xương cá tôi cũng gỡ hết rồi, cứ yên tâm ăn đi."

Đồng tử mắt Khuynh Thành co rút lại, không ngờ rằng Thành Trì lại cẩn thận rút hết xương ra như vậy.

Chỉ một món ăn thôi nhưng đã làm mới hoàn toàn hình tượng vốn có của Thành Trì trong lòng Khuynh Thành.

Trong lòng cô, Thành Trì vẫn luôn giống như lần đầu gặp gỡ, là người đàn ông ngạo mạn với thần sắc vô cùng bức bối và lạnh lùng, cho dù khí chất chín chắn nhưng cũng khiến ấn tượng của Khuynh Thành với anh ta rất tồi tệ.

Đương nhiên, cô cũng biết anh vốn không định cưới mình, tất cả đều là do người lớn yêu cầu, vì thế cũng không thể trách Thành Trì ghét cô.

Bản thân cô cũng rất lạnh nhạt với Thành Trì, hai người họ đều như nhau mà thôi.

Nói ra, cuộc hôn nhân năm xưa căn bản cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà cả hai đều biết rõ, Thành Trì vì muốn làm hài lòng yêu cầu của trường bối, cô thì muốn đạt được mục đích của mình.

Nếu như không phải vận mệnh của cô vừa hay phù hợp tâm ý của người nhà họ Thành, cuộc hôn nhân đó đổi thành người khác cũng không có gì khác biệt.

Trầm ngâm một lát, Khuynh Thành tiếp tục ăn canh, nhân tiện cũng ăn hết cháo, cháo trong hộp com nhìn cũng không có gì đặc biệt nhưng nấu rất sánh quện và thơm ngon, vô cùng phù hợp với khẩu vị của cô.

Trong quá trình Khuynh Thành ăn com, Thành Trì mặt không cảm xúc nhìn cô, ánh mắt vô cùng u ám, cũng không hề nói gì, nhưng lại mang lại sức ép rất lớn đối với Khuynh Thành.

Cho tới khi Khuynh Thành bỏ thìa xuống, Thành Trì mới lên tiếng: "No rồi chứ?"

Khuynh Thành gật đầu.

"Được rồi, hôm nay tới đây, có việc gì thì gọi hộ lý, tôi về đây." Thành Trì vừa nói vừa đứng dậy, động tác mau lẹ thu dọn hộp com lại.

Khuynh Thành lặng lẽ thở phào, cuối cùng người đàn ông này cũng đi về, cô thực sự không biết phải đối mặt với anh thế nào, thậm chí có cảm giác mỗi giây mỗi phút đều vô cùng khổ sở.

Hôm nay tiếp xúc thế này khiến Khuynh Thành ngạc nhiên phát hiện ra rằng, Thành Trì quá khác so với ấn tượng của cô về anh trong quá khứ, cô cảm thấy rất khó tiêu hóa.

Vì thế rốt cuộc là có làm sao mà cô lại xui xẻo chần cho Thành Trì một dao? Không có vụ đó thì đã không có việc của ngày hôm nay.

Chỉ trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi Khuynh Thành đã vô số lần cảm thấy hối hận.

"Đúng rồi, trước khi cô tỉnh lại tôi đã lưu số vào điện thoại của cô, trước mười giờ tối đều có thể liên hệ cho tôi." Thành Trì hoàn toàn không lắng nghe ý kiến của Khuynh Thành, tự mình nói: "Có điều vì bây giờ cô đang bị thương, cho nên trước khi vết thương của cô lành hẳn, điện thoại của tôi sẽ mở hai tư trên hai tư."

Ý của câu nói này rất rõ ràng, mọi điều anh làm đều là vì cô cứu anh, vì thế anh chỉ là báo ơn mà thôi.

Khuynh Thành trong lòng nghĩ thầm, không ngờ giáo sư Thành lại là người có ơn tất báo như vậy.

Có điều... rốt cuộc ai cho phép anh ta lấy điện thoại của mình? Hơn nữa không phải có mặt mã trước khi mở máy sao? Sao anh ta lại biết được?

Thành Trì đứng từ trên cao liếc nhìn ánh mắt ngờ vực của Khuynh Thành, kiên nhẫn giải thích một câu: "Vốn dĩ định liên hệ người nhà cô nhưng không tìm được số điện thoại của ba mẹ cô."

Còn về mặt mã mở máy, anh thử đại một lát, ấn vài chỗ thuận tay thế là mở ra.

Khuynh Thành nghẹn lời, lúc này mới nhớ ra việc mình bị thương vẫn chưa thông báo cho người nhà.

Cô vội vàng liếc nhìn xung quanh nhưng bất cẩn đụng vào vết thương ở vai, cô vội vàng xuyt xoa.

Thành Trì liếc nhìn động tác của cô liền bước tới một bước, cầm điện thoại trên bàn đưa cho cô: "Ồ đây, đừng cử động."

"Cám ơn." Khuynh Thành cầm điện thoại, quay đầu nhìn Thành Trì, "Tôi lưu số người nhà bằng tên gọi khác, vì thế anh không biết."

Thành Trì nhướn mày không nói gì.

Sau khi gọi điện, Khuynh Thành vội nói: "Ba, con là Thành Thành đây."

"Thành Thành? Sao gọi điện giờ này vậy, con không đi làm sao?"

Khuynh Thành sống ở gần đài truyền hình, cuối tuần mới về nhà, vì thế ba cô không biết việc cô bị thương.

Nhưng vết thương trên vai chắc không thể khỏi ngay được, cô cũng không thể giấu giếm.

"Ba, hôm qua con không cẩn thận bị thương, bây giờ đang nằm viện."

"Sao lại bị thương?" Ba cô lập tức lo lắng, "Bây giờ con đang ở bệnh viện nào? Có nghiêm trọng không? Sao lại bị thương vậy?"

"Ba đừng lo lắng, cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ cần nằm nghỉ ngơi vài ngày, con ở..." Khuynh Thành sưng lại, bất ngờ nhớ ra mình vẫn không biết đây là bệnh viện nào.

Cô liền liếc nhìn Thành Trì cầu cứu, Thành Trì bèn nói: "Hiệp Hòa."

Khuynh Thành nói với ba mình, ông nói sẽ tới ngay.

Ngắt điện thoại, Khuynh Thành thăm dò: "Giáo sư Thành, thực ra việc tôi bị thương.. anh không cần phải lo lắng nữa."

Bước chân đi rồi đi của Thành Trì lập tức thu lại, không vui hỏi ngược lại: "Cô cho rằng Thành Trì tôi là loại người bỏ mặc người bị thương vì mình không quan tâm?"

Khuynh Thành sắp xếp lại lời nói, vô cùng thành khẩn: "Thực ra, tôi thực sự không định cứu anh đâu."

Thành Trì nhướn mày, không tin lời Khuynh Thành nói, giọng nói có phần cá giận: "Được rồi, cô không cần cảm thấy áp lực, đợi sau khi vết thương của cô lành lại tôi sẽ mặc kệ cô."

Khuynh Thành nuốt nước miếng, đối mặt với cục diện chồng cũ kiên quyết cho rằng cô cứu anh ta, cô rốt cuộc nên xử lý thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khuynh Thành thực sự không biết nên trả lời thế nào, một hồi lâu mới nói được một câu: "Không phải anh nói sẽ về sao?"

Trên mặt Thành Trì không có cảm xúc gì đặc biệt, anh gật đầu sau đó bước đi, bóng người vô cùng tiêu sái.

"Người này... đúng là kì cục." Khuynh Thành lầu bầu.

Thành Trì rời đi không lâu Khuynh Thành liền nhận được điện thoại của cấp trên, đối phương nói với cô rằng tiết mục sẽ lùi phát sóng lại.

Khuynh Thành rất lấy làm áy náy, vốn dĩ tiết mục này mấy ngày nữa là lên sóng, bây giờ vì cô mà khiến cho cả ê kíp chuyên mục phải vất vả thêm một thời gian nữa.

Cô vội vàng xin lỗi qua điện thoại, giọng của trưởng phòng Vương vô cùng nhẹ nhàng: "Không sao, mọi người đều biết việc em cứu giáo sư Thành, bên trên cũng thông cảm cho em, đợi sau khi vết thương lành lại thì về làm, mọi người có thể đợi."

Sau khi ngắt điện thoại, Khuynh Thành thờ phào, cũng không biết lúc này trong lòng có phải đang vui không nữa.

Trước đây cô là biên tập viên chương trình giải trí, hàng ngày đều ngồi trong studio đưa tin về những sự kiện lớn nhỏ xảy ra trong showbiz, phân tích các tin đồn của nghệ sĩ này, minh tinh kia, thi thoảng tham gia dẫn chương trình hoặc phỏng vấn, công việc thực ra không mấy khó khăn.

Nhưng bây giờ khác hoàn toàn, cô không rõ tại sao cấp trên lại chuyển mình sang kênh tài chính, lại còn tiếp tay một tiết mục mới chuyên đề tài chính.

Chỉ là dẫn chương trình tin tức, Khuynh Thành không có gì phải sợ, cô có trí nhớ tốt, là tin tức gì, cho dù đọc trước khi ghi hình khi dẫn chương trình cô cũng sẽ không gặp phải lỗi gì, cô có nhận được giải thưởng trong nghiệp dẫn chương trình vì biểu hiện ổn định này.

Nhưng làm chuyên mục tài chính là một lĩnh vực hoàn toàn khác biệt, ngoài việc phải đọc lại những bản thảo mà cánh phóng viên soạn thảo, cô còn phải trò chuyện và tiếp xúc với khách mời, đối với một người hoàn toàn không hiểu gì về tài chính như cô, đây là một việc rất khó khăn.

Nhưng lãnh đạo cấp trên đã quyết định như vậy, cô căn bản không có cơ hội phản đối, hơn nữa gần đây trong đài cũng đang tiến hành điều động nhân sự quy mô lớn, nhất thời tìm không được người thích hợp, cô đành phải chấp nhận sự sắp xếp này.

Nghĩ vậy, việc cô bị thương cũng cho cô chút thời gian để chuẩn bị.

....

Đại học A là trường học danh tiếng hàng đầu toàn quốc, đặc biệt là học viện Kinh Tế lại càng nức danh.

Học viện Kinh Tế của đại học A không những có thực lực học tập nghiên cứu hàng đầu, tương lai tìm việc của sinh viên cũng vô cùng sáng lạn, dường như hàng năm đều có vô số học sinh chen chúc thi vào.

Đương nhiên, cho dù là sinh viên ban đầu thi vào đại học A không phải để học kinh tế thì sau khi vào năm học cũng sẽ vô cùng ngưỡng mộ sinh viên của học viện Kinh Tế.

Đặc biệt là khi học viện Kinh Tế mở lớp tự chọn công khai toàn trường, trong đại chiến tranh giành đăng kí môn học một năm hai lần đều là những môn học hot nhất.

Trong đó cho dù là môn "Trương tượng và phương pháp kinh tế học" dành cho cả trăm người thì chỉ năm giây sau khi mở lớp cũng sẽ bị giành hết chỗ, rất nhiều sinh viên bỏ mặc chuyên ngành của mình để tới đây tranh giành chỗ lớp học này.

Hơn nữa, sau khi giành xong thường sẽ có vô số sinh viên tới phòng chủ giáo vụ yêu cầu, hi vọng môn học này có thể tăng thêm số lượng học sinh.

Đây chính là đãi ngộ mà rất nhiều giảng viên vĩnh viễn không thể có được, cho dù họ lên lớp không điểm danh, tỉ lệ trượt cuối kỳ thấp nhưng cũng chưa bao giờ được chào đón nhiệt tình tới vậy.

Đặc biệt là môn "Tư tưởng và phương pháp của kinh tế học", cho dù tỉ lệ rớt cuối kì cao kinh khủng nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của sinh viên.

Đáng lưu ý hơn cả là trong môn tự chọn này, thông thường tỉ lệ nam nữ đều là 3:7, điều này khiến các sinh viên của trường đại học A noi mà nam nhiều nữ ít vô cùng ngạc nhiên, kể từ khi nào nữ sinh nhiều tới vậy?

Còn nguyên nhân gây ra hiện tượng này, bước vào đại học A hỏi đại sẽ có người nhiệt tình nói với bạn rằng - Đương nhiên là vì giáo sư Thành!

Giáo sư Thành, Thành Trì, năm nay ba mươi tuổi, giáo sư và thầy hướng dẫn luận án tiến sĩ trẻ tuổi nhất trong lịch sử học viện Kinh Tế đại học A, danh tiếng vô cùng vang dội, có thể vượt qua mọi học giả đức cao vọng trọng, được xem là một nhân vật truyền kỳ.

Tiết ba, bốn chiều thứ hai hàng tuần anh lên lớp môn tự chọn, giảng đường bậc thang của môn học này lúc này đã chật cứng người, những người tới học ké, trừ khi tự mang ghế con đi ngồi, nếu không sẽ không thể tìm được chỗ trống.

Lúc này vừa hay là thời gian lên lớp.

Giáo sư Thành mặc áo sơ mi và quần tây không rõ nhãn hiệu, dáng người cao lớn, đeo cặp kính gọng vàng, bước lên đứng trên bục giảng, đứng là vô cùng nổi bật, tướng mạo trác tuyệt.

Đương nhiên khi giáo sư Thành lên lớp, phần lớn thời gian đều ngồi, ghế giảng viên được đặt bên trái bảng đen, bên đó vừa hay có ánh mắt trời chiếu vào, ánh nắng chiếu lên gương mặt hoàn mỹ tuấn tú của giáo sư Thành khiến nữ sinh của mấy bàn đầu đều muốn hoa mắt...

Khi tiếng chuông vào học vang lên, trong giảng đường đã chật cứng người, chỉ bóng người tuyệt mỹ ngồi trên bục giảng kia cũng đủ trấn nhiếp cả giảng đường, sinh viên lập tức im phăng phắc.

Ánh mắt sâu thẳm sau mắt kính của Thành Trì liếc nhìn khắp lượt giảng đường, sau đó lại khẽ thở dài: "Chẳng mấy chốc đã sắp tới cuối kỳ rồi."

Môn học của anh, tỉ lệ trượt lên tới năm mươi phần trăm.

Mấy nữ sinh bàn đầu liền hiểu ý: "Giáo sư, học kì này chúng em không trốn tiết nào!"

Thành Trì khoanh tay trước ngực, khoe miệng nở nụ cười thần bí khó đoán: "Vậy sao? Tôi còn nhớ tiết đầu tiên đã nói, tôi không bao giờ điểm danh, vì thế tôi cũng không quan tâm các bạn có trốn tiết hay không."

Nụ cười thoáng qua của anh khiến các nữ sinh trong giảng đường hai mắt phát sáng, má ửng hồng thẹn thùng.

"Vì thế..." Thành Trì nở một nụ cười mà theo cánh nam sinh đó là nụ cười của ác ma: "Chúc các bạn may mắn trong kỳ thi cuối kì vài tuần nữa."

Dưới giảng đường mọi người than thở liên hồi.

Thực ra, ngoài việc tỉ lệ trượt vô cùng đáng sợ ra, tiết học của Thành Trì đều vô cùng hấp dẫn, vì thế mới có nhiều nam sinh bất chấp nguy cơ bị đánh trượt để giành vị trí với đám nữ sinh điên cuồng kia, trong tình hình thông thường họ sẽ không giành thắng nữ sinh được, đây là lí do giảng đường có nhiều nữ sinh!

Còn về nữ sinh, không cần biết có trượt hay không, họ càng mong được học thêm môn của giáo sư Thành vài lần, chỉ cần nhìn thấy mặt thầy là đủ rồi!

Có điều thực ra nội dung dạy của Thành Trì ở tiết học tự chọn này không hề nhiều, một tiết chín mươi phút, cùng lắm anh chỉ đứng dậy ba mươi phần trăm thời gian, thời gian còn lại đều là ngồi ghế, thành thói trò chuyện với sinh viên bên dưới - - Có điều việc này cũng phải coi tâm trạng, khi tâm trạng không vui, một bộ phim điện ảnh cũng có thể dùng để giết thời gian.

Tuy nhiên ba mươi phút đó, thực sự rất hữu dụng đối với đại đa số sinh viên.

"Đứng rồi, trước khi vào bài tôi phải nhắc các bạn một câu, các thiết bị điện tử của các bạn, bất luận là iphone hay ipad, tốt nhất là đừng lấy ra, đặc biệt là đừng định chụp trộm hình thách thức lòng kiên nhẫn của tôi, nếu vậy, tôi sẽ không ngại dẫn các bạn tới gặp giáo sư Lục môn pháp luật hình sự ở kế bên để tìm hiểu về vấn đề xâm phạm quyền riêng tư." Giọng Thành Trì rất dễ nghe, trầm ấm và nam tính, có mang chút tùy hứng và thư thái của khẩu âm Kinh Thành, khiến cánh nữ sinh xem anh là nam thần càng không thể chống đỡ nổi.

Nói xong câu này, Thành Trì liền đứng dậy khỏi ghế, vóc dáng cao lớn thu hút và khí chất lạnh lùng cao quý một lần nữa lại đẩy lên những tiếng gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nguyên nhân khiến môn học của giáo sư Thành rất được yêu thích ở đại học A, ngoài sức hấp dẫn của bản thân anh ra, nội dung bài học hấp dẫn cũng rất quan trọng.

Anh có thể dùng ba mươi phút giảng hết nội dung bài học, khiến bạn từ một người chỉ hiểu được các loại tín tăng trưởng GDP thông qua tin tức báo đài, không bao giờ hiểu được cơ chế "ngừng giao dịch tự động" là gì, có thể học được những kiến thức trọng yếu trong một thời gian ngắn, chí ít là có thể hiểu được một cách sơ bộ.

Phản đặc sắc nhất trong bài giảng của Thành Trì là anh không bao giờ phí lời, mỗi tiêu điểm và ngừng ngắt đều rất phù hợp.

Có điều, thứ khiến mỗi sinh viên, đặc biệt là nữ sinh mong chờ nhất luôn là thời gian tự do phát huy sau ba mươi phút giảng bài, nếu như hôm nay tâm trạng của giáo sư Thành không tệ - đương nhiên, nguyên nhân khiến tâm trạng của giáo sư Thành vui hay không vui lại có thể mở thành một đề tài thảo luận khác - nhưng sinh viên vẫn rất mong chờ tâm trạng vui vẻ không hèn trước của Thành Trì, vì lúc này là thời cơ có thể tiếp cận với thầy giáo nam thần trong lòng họ ở cự ly gần.

Đây chỉ là cảm tưởng từ một phía của họ.

Phần lớn thời gian, mọi người đều bị trí tuệ của giáo sư Thành chèn ép.

Ví dụ như hôm nay trời rất đẹp, mặt trời sắp lặn, bầu trời dần dần nhuộm màu vàng rực rỡ.

Thành Trì đứng trên bục giảng, ánh mắt thâm thúy ẩn chứa sau mắt kính mỏng, ngón tay thon dài khẽ lướt nhẹ trên gọng kính, không ai có thể biết được suy nghĩ của anh trong lúc này.

Nữ sinh bên dưới hỏi: "Giáo sư Thành, tâm trạng của thầy hôm nay thế nào?"

Khóe miệng Thành Trì thấp thoáng nụ cười, anh ngồi xuống ghế, vẫn có nét cúi nhìn từ trên cao xuống: "Mọi người nói xem?"

Chỉ cần anh lên tiếng, bên dưới sẽ không có nữ sinh nào không kích động, họ hào hứng nói: "Chúng em cho rằng hôm nay tâm trạng của thầy rất vui."

Thành Trì gật đầu, nói một cách đầy ẩn ý: "Vậy các bạn có biết khi tôi vui, tôi thích làm việc gì nhất không?"

Mọi người bên dưới đồng loạt lắc đầu.

Thành Trì chậm rãi rút điện thoại trong túi ra, lẩm bẩm: "Lúc này, tôi thích nhất là xem có ai định khiêu chiến quyền uy của mình hay không."

Ánh mắt đen nhánh của anh lướt qua mặt hơn một trăm người trong giảng đường, sau đó nhanh chóng thu lại: "Cán bộ học tập, lớp mình có nhóm chat của lớp không?"

"Có!"

Thành Trì hài lòng gật đầu: "Nói cho tôi biết."

Mọi người ngay lập tức xông vào: "Thầy muốn vào nhóm sao?"

"Thầy, chúng em có thể add số QQ của thầy không?"

"Hoặc thầy nói cho chúng em biết số wechat cũng được?"

Thành Trì không nói gì, sau khi cán bộ học tập nói tên nhóm của lớp xong, anh mới nhanh chóng ấn màn hình điện thoại, ngay sau đó... Giáo sư Thành gia nhập.

Tiếp theo sau, khi mọi người còn chưa hiểu gì với gì, giáo sư Thành đã lặng lẽ tặng một lì xì trong nhóm của lớp.

Lập tức mọi người thi nhau nhận lì xì.

Người nhận được vui mừng ra mặt... Ai mà hào phóng thế! Phát hân lì xì hai nghìn tệ!

Lì xì may mắn đủ để năm mươi người phân chia, cho dù kém may mắn, sau cùng cũng có thể giật được mấy chục tệ, thậm chí có người may mắn giật được đủ tiền sinh hoạt phí một tuần.

Cũng chỉ khi có lì xì, sức hấp dẫn của giáo sư Thành mới giảm đi đôi chút, sự chú ý của mọi người lúc này mới chuyển tới điện thoại theo lì xì.

Có điều khi những người giật được lì xì còn đang vui mừng kích động, giáo sư Thành ngồi trên bục giảng lại một lần nữa nâng gọng kính, ánh mắt vô cùng u tối.

Anh khẽ nói: "Mặc dù khoa quy định, tỉ lệ trượt môn của tôi không được quá hai mươi phần trăm nhưng mọi người đều biết rằng sở trường của tôi là miệt thị quyền uy."

Các sinh viên vui vẻ giật lì xì nghe thấy giáo sư Thành lên tiếng, trong lòng bất giác dấy lên cảm giác bất an.

"Lì xì các bạn giật được là do tôi phát." Giáo sư Thành nở nụ cười ác mác.

"Thầy hào phóng quá!"

"Giáo sư, chúng em yêu thầy!"

"Vậy sao?" Thành Trì bắt chéo đôi chân thon dài, chậm rãi lắc qua lắc lại, "Nếu như các bạn biết được rằng, ba mươi người may mắn nhất trong số những người giật được lì xì sẽ phải đối mặt với rủi ro có năm mươi phần trăm bị đánh trượt... các bạn còn yêu tôi không?"

Tốc độ lưu chuyển không khí dường như chậm lại, sau vài giây yên tĩnh, cả giảng đường biến thành địa ngục nhân gian, tiếng than vãn vang dậy.

"Sao thầy nữ lòng nào làm vậy?"

"Thầy thật đáng sợ!"

"Giáo sư Thành, chúng em không dám yêu thầy nữa!"

Đám học trò mắt hết trí khôn trước li xì hoàn toàn bỏ qua quy tắc trong giờ học của giáo sư Thành tuyệt đối không được sử dụng bất cứ sản phẩm điện tử nào, tự mình tìm tới đường chết.

Trò câu cá của Thành Trì thành công viên mãn, anh hài lòng nheo mắt lại, cảm giác những tiếng khóc lóc của đám học sinh thực sự là một bức tranh tuyệt vời.

Giáo sư Thành nói: Thích nhất là thấy đám sinh viên vừa nguyên rủa anh vừa chả biết phải làm thế nào.

Có điều cuối cùng ba mươi người may mắn nhất khá xui xẻo, những người vừa giật được li xì vừa bình an vô sự đương nhiên vô cùng vui mừng, nhưng tất cả bọn họ sau việc này đều sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, trong giờ học của giáo sư Thành tuyệt đối không được tùy tiện nghịch điện thoại...

Bên dưới có người hỏi: "Giáo sư Thành, thầy ngẫu hứng phát đi hai nghìn tệ, vậy bình thường thầy kiếm được không ít nhỉ? Có phải thầy rất lắm tiền không?"

"Các bạn cho rằng người có tiền khi muốn nói với người khác rằng mình rất nhiều tiền sẽ làm thế nào?"

Câu trả lời của sinh viên rất đa dạng, giảng đường nhốn nháo ồn ào.

Giáo sư Thành chỉ đổi một tư thế ngồi dễ chịu hơn, lập tức cả giảng đường im phăng phắc.

"Người có tiền đương nhiên sẽ không thể ngày ngày cho tiền vào túi, thấy ai cũng nói mình rất có tiền, cách làm của họ thông thường đều là tiêu tiền."

"Mua siêu xe, mua hàng xa xỉ, mua đồng hồ hiệu sau đó dùng những thứ đó để nói với người khác - Các người nhìn xem, tôi tiêu nhiều tiền như vậy, mua nhiều thứ vô dụng như vậy, tôi nhiều tiền biết bao."

"Vì thế, các bạn cho rằng tôi có nhiều tiền hay không?"

Các sinh viên nói rằng, trí tuệ của giáo sư Thành lại một lần nữa chèn ép...

Đợi tới hết giờ, ai nấy cũng đang nghĩ, xem ra hôm nay giáo sư Thành rất vui.

Bằng không sao lại nói nhiều như vậy chứ?

Đương nhiên bọn họ không hiểu tại sao hôm nay giáo sư Thành lại vui như vậy, vấn đề tâm rạn của giáo sư Thành, vẫn luôn rất huyền bí.

Khi tiếng chuông tan học vang lên, Thành Trì mang giáo án rời khỏi giảng đường, vừa bước ra khỏi giảng đường, giảng đường bên cạnh, giáo sư Lục của học viện Luật mà giáo sư Thành có nhắc tới cũng vừa bước ra.

Cảm hơi gầy, nước da trắng quá mức, đôi mắt đào hoa với đuôi mắt nhướng lên, gương mặt lạnh lùng, dáng người cao lớn, mặc một chiếc áo khoác màu xám, giáo sư Lục như vậy, nói anh là người mẫu đi trên sàn chữ T cũng có người tin.

Hai giáo sư nổi tiếng của đại học A gặp nhau trên hành lang, Lục Kỳ Niên nhướng mày nhìn Thành Trì một hồi, ánh mắt đó giống như đang nhìn một tiêu bản rất đáng nghiên cứu nào đó...

Giáo sư Lục lên tiếng đầy ẩn ý sâu xa: "Thành Trì, hôm nay cậu gặp lại vợ cũ của mình rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Giáo sư Lục, anh chuyển sang nghề phóng viên từ khi nào vậy?" Thành Trì khẽ liếc mắt nhìn anh ta, sải bước đi về phía trước.

Lục Kỳ Niên hào hứng đi theo, khác hoàn toàn với dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng ban nãy: "Tôi nghe nói cô ấy cứu cậu? Hai người chẳng phải đã ly hôn rồi sao, sao lại chạm trán vậy?"

Thành Trì không hề quay đầu lại: "Hãy chú ý ăn nói, đó chỉ là một việc ngoài ý muốn."

"Không cần biết có phải ngoài ý muốn hay không nhưng cô ấy là người phụ nữ duy nhất bao năm qua bước vào cửa nhà cậu, không sai chứ? Các cậu là tình cũ chưa dứt, vì thế mắt nhìn đời của ông cậu năm xưa đúng là không sai."

Khóe mắt Thành Trì khẽ co giật, thực sự không nhận được sự cảm râm của Lục Kỳ Niên, tự động bỏ qua những lời anh ta nói.

Về các việc của giáo sư Lục, đây cũng là một nhân vật truyền kỳ của đại học A, tạm thời chưa nhắc tới.

...

Khuynh Thành thực sự không hài lòng với việc mình chỉ có thể nằm trên giường, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Mặc dù bị thương trên vai nhưng chỉ cần cô khẽ động dậy là sẽ đụng tới vết thương, vì thế cho dù không tình nguyện cô cũng chỉ có thể nằm liệt giường như xác ướp.

Lúc này cô mới hoàn toàn hiểu được trạng thái bi thảm của người tàn phế, làm việc gì cũng khó khăn.

Cha của Khuynh Thành nhanh chóng tới bệnh viện, người đàn ông khí chất nho nhã tuy đã tới tuổi trung niên, tóc mai đã lấm tấm bạc nhưng vẫn rất vững vàng.

"Sao đang yên đang lành lại bị thương thế này?" Khuynh Hiên Đức vừa vào phòng bệnh nhìn thấy đáng vẻ thê thảm của Khuynh Thành liền xót ruột.

"Ba, ba đừng lo lắng, con không sao cả, chỉ là bị thương nhẹ ở vai thôi, nghỉ ngơi một thời gian đợi vết thương lành hẳn sẽ khỏi."

Khuynh Hiên Đức chỉ biết thở dài, Khuynh Thành từ nhỏ đã là một đứa trẻ rất có chính kiến, rất nhiều việc, người làm cha như ông cũng không thể quản được.

"Vậy rốt cuộc tại sao con lại bị thương?"

"Là vì..." Khuynh Thành nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi này của ba mình ra sao.

Lẽ nào nói với ông rằng, mình bị người khác đẩy, chặn cho Thành Trì một nhát dao?

Nhưng cô cũng không biết khi đó rốt cuộc là ai đẩy cô.

Tình hình khi đó rất hỗn loạn, hoàn toàn không thể tìm ra được ai là người đã đẩy cô, còn về hung thủ, khi đó muốn giết Thành Trì, cụ thể nguyên nhân là gì thì cô cũng không biết.

Khuynh Thành không khỏi nghĩ, lúc này Thành Trì ở đây cô nên hỏi anh ta.

Nhưng vừa rồi trong đầu cô chỉ nghĩ cách để đuổi Thành Trì đi, hoàn toàn quên mất việc này.

Khuynh Thành không thể không thừa nhận, mặc dù cô từng là vợ của Thành Trì, nhưng hai người bọn họ tới tận khi ly hôn cũng không thân quen gì, cô gặp anh vẫn vô cùng bối rối và xa lạ.

Bốn năm trước, cô vừa tốt nghiệp đại học chưa bao lâu đã phải bắt đắ dĩ gả vào nhà họ Thành.

Khuynh Thành thi thoảng nhớ lại chuyện năm đó cô đều có cảm giác như một giấc mơ, không hề chân thực.

Khi đó gia đình cô gặp biến cố lớn, tinh thần cô gần như suy sụp.

Sau đó không hiểu sao khi đi trên đường cô bị một thầy bói kéo lại, nhất quyết đòi xem cho cô một quẻ.

Khuynh Thành khi đó đang không ngừng bồn ba, vừa mệt mỏi lại vừa đau khổ, bỗng bị một thầy bói nhìn như một kẻ lừa đảo vô duyên vô cớ kéo lại.

"Cô gái, tôi thấy ấn đường cô đen kịt, gần đây trong nhà có tai họa gì sao?" Nhưng một câu nói của người đó đã khiến Khuynh Thành phải dừng bước chân vội vã lại.

Từ trước tới giờ cô là người không tin quỷ thần, không tin vận mạng, chỉ có điều khi đó đã lâm vào cảnh đường cùng, cũng coi là bệnh nguy cấp tìm đại thầy cứu chữa.

Người đó nhìn sắc mặt Khuynh Thành liền hiểu hết: "Nếu đã vậy, cô hãy để tôi xem cho cô một quẻ, tôi cũng không lấy tiền của cô, xem tương lai của cô như thế nào có được không."

"Có thể... có cách hóa giải tai họa không?" Khuynh Thành thấp thòm, nắm chặt túi xách.

"Có thể hóa giải hay không tôi không biết, cái này phải xem vận mạng thế nào." Thầy bói kéo Khuynh Thành ngồi xuống lề đường, lấy ra rất nhiều thứ mà Khuynh Thành nhìn không hiểu, bắt đầu hỏi Khuynh Thành về ngày tháng năm sinh.

Sau đó Khuynh Thành nhìn thấy sắc mặt đối phương bất ngờ mừng vui khôn xiết, đối phương nắm chặt cổ tay Khuynh Thành, khiến cô giật mình sợ hãi.

"Cô gái! Vận mạng của cô rất tốt! Bất luận là tai họa nào cũng có thể hóa giải!"

"Thật vậy sao?" Khuynh Thành vui mừng nhìn thầy bói, "vậy phải làm sao?"

"Thế này đi, cô hãy nói cho tôi số điện thoại của cô."

Gặp gỡ ngẫu nhiên bên đường, Khuynh Thành nói cho đối phương biết số điện thoại của mình, khi cô tiếp tục bốn ba câu xin người khác giúp đỡ, mọi việc đúng như lời thầy bói nói, có thể hóa giải mọi tai họa.

Cô nhận được cuộc điện thoại của ông Thành gọi tới.

Khuynh Thành từng nghe nói về nhà họ Thành, đó là một gia đình có nền móng vững chắc, quyền thế ngất trời, có thể lực vô cùng hùng mạnh phức tạp ở Kinh Thành nhưng cô không ngờ rằng có một ngày cô có thể quen được người của gia tộc này.

Lại là ông Thành có tiếng nói nhất của nhà họ Thành.

"Khuynh Thành à, việc của gia đình cháu ông đã nghe nói cả rồi, nếu như cháu đồng ý gả cho cháu nội ông, ông sẽ giúp cháu giải quyết việc này."

Ông Thành đi thẳng vào vấn đề, không hề vòng vo, khiến Khuynh Thành hoàn toàn ngây người.

Gả cho cháu nội của ông? Tại sao? Lẽ nào cô nhận được điện thoại lừa đảo.

Ông Thành giống như muốn để Khuynh Thành yên tâm, chỉ trong thời gian vài phút đã giải quyết toàn bộ những việc khiến Khuynh Thành phải đau đầu nhức óc.

Khi đó Khuynh Thành mới biết, những người ở sinh sống ở tầng đình điểm trong xã hội có bản lĩnh vô cùng đáng sợ, cô không thể nào kháng cự được.

Ông Thành cũng không hề ép buộc Khuynh Thành nhưng cô biết, mình căn bản không thể từ chối, chỉ có thể chấp nhận số phận gả vào nhà họ Thành.

Những việc năm xưa đối với Khuynh Thành mà nói đã là quá khứ, nếu không phải cô gặp lại Thành Trì chắc cũng sẽ không nhớ ra, nhưng có lúc vận mệnh sẽ tạo ra những sự việc trùng hợp nực cười vậy đó, Khuynh Thành càng muốn quên đi quá khứ, hiện thực lại nói với cô rằng, đừng ảo tưởng nữa.

Ba biết cô từng gả cho Thành Trì nhưng không biết nguyên nhân bên trong, Khuynh Hiền Đức cũng từng phản đối việc Khuynh Thành gả cho Thành Trì bởi ông biết rằng những gia đình quyền thế đó không thể đắc tội.

Nhưng Khuynh Thành rất cố chấp, khiến người làm cha như Khuynh Hiền Đức cũng không biết phải làm sao, tưởng rằng Khuynh Thành đã bị tình yêu làm cho mù mịt, chỉ biết giương mắt nhìn Khuynh Thành làm con dâu của gia đình quyền thế trong một năm.

Sau khi cô và Thành Trì ly hôn, Khuynh Thành về lại nhà mình, thấy ba ngồi hút thuốc trong phòng khách cả đêm, cô biết ba cô thương cô đồng thời cũng tự trách mình.

Khuynh Thành cuối cùng cũng không nói với ba mình tại sao mình lại bị thương, cô không muốn ba cô biết cô gặp lại Thành Trì, nếu không ba cô chắc chắn sẽ lại nghĩ ngợi linh tinh, tưởng rằng cô vẫn còn tình cảm với anh ta.

Thực ra thì làm gì có tình cảm gì chứ?

Chẳng qua chỉ là một vụ giao dịch hai bên đều tình nguyện mà thôi.

Thậm chí có thể nói rằng, Thành Trì không hề tình nguyện, anh chỉ bị ông mình ép buộc mà thôi, anh không hề muốn cưới cô.

Khuynh Thành thờ dài, những việc đã qua hãy để nó qua đi, đừng nhắc lại nữa mà làm gì.

Nhưng rất đáng tiếc, vận mệnh cứ trêu chọc cô vậy đó, không muốn để cô toại nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ở đại học A, người được thăng lên cấp bậc giáo sư đều có phòng làm việc riêng, các học viện khác nhau sẽ ở các tòa nhà khác nhau nhưng việc mà giáo

sư Lục danh tiếng lẫy lừng, mức độ được yêu mến chỉ thua kém Thành Trì một ít thích làm nhất chính là vượt qua khoảng cách một cái hồ nhân tạo tới tòa nhà văn phòng của học viện Kinh Tế để quấy nhiễu giáo sư Thành.

"Cậu còn chưa nói với tôi sao lại gặp lại cô ấy... tên là gì cơ, Khuynh Thành phải không?"

"Thành Trì, lẽ nào cậu vẫn tình cũ khó quên?"

"Lẽ nào cậu sớm đã có tình cảm?"

Thành Trì khẽ gấp máy tính lại, khoe miệng nở nụ cười nhạt: "Lục Kỳ Niên, tôi thấy tuổi già của cậu tới rồi đấy."

Một người phiền phức như vậy, thực sự lo lắng thay cho các học trò của anh ta.

Lục Kỳ Niên vẫn định nói gì nữa nhưng Thành Trì đã đứng dậy, sai đôi chân dài nhanh chóng bước đi, bỏ mặc Lục Kỳ Niên ở sau lưng.

Thành Trì lái xe về nhà một chuyến, căn hộ được bài trí tinh tế nằm cách đại học A chừng mười phút đi xe, giữa Kinh Thành tắc tắc vàng này, căn hộ với nội thất sang trọng rộng hơn một trăm mét vuông của giáo sư Thành có giá trị không hề rẻ.

Nhà bếp trong căn hộ được thiết kế mở, nhà bếp với màu trắng bạc chủ đạo, không thiếu bất cứ dụng cụ nào, sạch sẽ sáng bóng, không có lấy một hạt bụi.

Hộp com đặt trong phòng bệnh của Khuynh Thành buổi sáng cũng được bày trên bàn lưu ly, nhưng Thành Trì không cần nó mà xách một cái khác màu trắng hai tầng từ trong tủ ra.

Nửa giờ sau, Thành Trì bước ra khỏi bếp, tay xách một hộp com màu trắng, gương mặt như tranh vẽ nhưng không có chút cảm xúc nào, lạnh lùng và nghiêm nghị.

Sau khi ra khỏi cửa, Thành Trì gỡ cặp kính trên sống mũi xuống, đặt đại trên bàn trà.

Anh căn bản không hề cận thị, kính không hề có độ, anh chỉ đeo trên giảng đường mà thôi.

Vì thế Lục Kỳ Niên từng hình dung anh như thế này: Mặt người dạ thú.

Trên đường đi anh nhận được một cuộc điện thoại, đối phương nói: "Anh Thành, Vương Phàm đã khai toàn bộ tội trạng rồi, anh có dặn dò gì không?"

"Nên làm thế nào thì cứ làm vậy, tôi bận lắm không có thời gian xử lý."

"Vâng, anh Thành, vậy chúng tôi sẽ liên tục báo cáo tiến độ cho anh."

Vương Phàm chính là người định giết Thành Trì trong bữa tiệc của đài truyền hình nhưng xui xẻo đâm nhầm Khuynh Thành.

Người đó là nghiên cứu sinh của đại học A, khi Thành Trì hướng dẫn nghiên cứu sinh, Vương Phàm chính là học trò của Thành Trì.

Có điều khi Vương Thành học năm thứ ba thì mê game online, hoàn toàn từ bỏ chuyện học hành, một lòng chìm đắm vào thế giới game, luận án và các tiết học thực tiễn đều bị vứt sang một bên.

Với học trò như vậy, Thành Trì đã nhắc nhở anh ta, cũng từng kiên nhẫn phân tích mọi điểm lợi hại nhưng Vương Phàm vẫn không chịu hiểu ra.

Cuối cùng kết quả là Vương Phàm không thể tốt nghiệp.

Vương Phàm nài nỉ xin Thành Trì vài lần nhưng giáo sư Thành đã cho anh ta cơ hội rồi, là Vương Phàm không biết nắm bắt, tự mình sa ngã, có thể trách ai được?

Sau đó Vương Phàm biến mất khỏi trường học mấy năm, khi xuất hiện là ở bữa tiệc của đài truyền hình, mưu đồ giết Thành Trì.

Đối với những người như vậy, Thành Trì trước giờ không bao giờ ban ơn, người đáng thương chắc chắn có chỗ đáng hận.

Khi Thành Trì đi trên hành lang bệnh viện nhận được vô số ánh mắt ngược nhìn, anh người cao chân dài, vóc dáng đỉnh đặc, cho dù là ánh mắt chỉ toàn ánh sáng lạnh lùng nhưng cũng không thể che giấu được sức quyến rũ của bản thân anh.

Khi anh mở cửa phòng ra, Khuynh Thành ở bên trong giật nảy mình.

Đặc biệt là lúc này, Khuynh Hiền Đức cũng đang ngồi bên cạnh giường bệnh.

Khi cửa mở ra, Khuynh Thành nhìn thấy Thành Trì mặt không cảm xúc bước vào, trong lòng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, giáo sư Thành danh tiếng lẫy lừng tại sao lại rảnh tới vậy, có cả thời gian một ngày tới thăm bệnh hai lần.

Hơn nữa điều cô đau đầu nhất chính là Thành Trì tới vào đúng lúc này, vừa hay chạm trán với ba cô, đây là điều mà cô không mong muốn xảy ra nhất.

Bởi khi xưa bố cô cho rằng cô yêu Thành Trì tới bất chấp tất cả, không ngại khó khăn gả vào nhà họ Thành.

Trên thực tế... hai người họ chỉ làm vợ chồng một năm và hoàn toàn không thân quen.

Nhưng Khuynh Thành không thể nói nguyên nhân bên trong trong ba mình, lúc này chỉ có thể liêu minh chấp nhận hiện trạng.

Thành Trì nhìn thấy ông Khuynh, hôn lễ của anh và Khuynh Thành tuy tổ chức không mấy rầm rộ nhưng người thân hai bên nhất định phải gặp mặt, chỉ có điều ngoài thời gian đầu ra, Thành Trì không bao giờ gặp ông Khuynh nữa.

Vốn dĩ hôn nhân của họ là việc hợp tác mà cả hai đều biết rõ, không cần phải tỏ ra thân thiết, có rất nhiều việc trong mắt Thành Trì đều là không cần thiết.

Khuynh Thành cũng nghĩ vậy.

Nhưng bây giờ, tình hình có chút căng thẳng.

Ông Khuynh sau khi nhìn thấy Thành Trì liền lập tức nhận ra ngay người đàn ông tướng mạo tuấn tú, khí chất đỉnh đặc này, đây chính là chồng cũ của con gái ông.

Có phụ huynh nào nhìn thấy gã đàn ông tồi tệ từng bỏ rơi con gái mình xuất hiện trước mặt mình mà không giận dữ?

Đương nhiên là không có.

Có dù khi xưa Khuynh Thành đã giải thích với ba mình rất nhiều lần rằng mình và Thành Trì ly hôn trong hòa bình, không hề có bất cứ mâu thuẫn nào, chỉ là đã không còn tình cảm, nhưng ông Khuynh vẫn kiên quyết không tin.

Vì thế lúc này, ông Khuynh nhìn thấy Thành Trì, thái độ không mấy thân thiện.

"Sao anh lại ở đây?" Giọng nói gần như chất vấn khiến Khuynh Thành trong lòng chỉ muốn bịt mặt.

Cô cảm thấy rằng hôm nay chỉ có thể oan uổng cho giáo sư Thành thôi...

Thành Trì làm như không hề phát giác ra thái độ lạnh nhạt của ông Khuynh, anh khẽ gật đầu lễ phép nói: "Chào bác trai, cháu tới thăm Khuynh Thành."

"Khuynh Thành nhà tôi không cần anh tới thăm, anh về đi." Ông Khuynh kiên định nói, có vài phần mạnh bạo.

Khuynh Thành nghe vậy liền biết hồng chuyện, nếu ba cô biết cô bị thương vì Thành Trì, không cần biết nguyên nhân bị thương khôì hài ra sao thì ông cũng sẽ đều không vui.

Thế là khi ba mình nói chuyện với Thành Trì, Khuynh Thành lập tức lắc đầu nháy mắt ra hiệu cho Thành Trì, ý là bảo anh đừng phí lời nữa, mau về đi.

Đáng tiếc, Thành Trì liếc mắt quan sát biểu cảm sinh động, hoạt bát của Khuynh Thành xong không những không về, mà còn nhướn mày đầy ẩn ý.

Ngay sau đó, anh lên tiếng trước ánh mắt tuyệt vọng của Khuynh Thành: "Bác trai, Khuynh Thành bị thương vì cháu, cháu đương nhiên phải tới thăm cô ấy, cảm ơn cô ấy trọng nghĩa tương trợ."

Khuynh Thành suýt chút nữa tức thở.

Trong lòng cô thầm nguyên rủa, tôi và anh rốt cuộc có thâm thù đại hận gì mà anh lại báo thù tôi như vậy?

Quả nhiên, ông Khuynh nghe Thành Trì nói xong, vẻ mặt kinh ngạc quay đầu nhìn Khuynh Thành: "Không phải con nói rằng con không cần thận bị thương sao?"

Khuynh Thành vội vàng giải thích, an ủi tâm trạng của ba mình: "Ba, con không có tình gat ba đâu... con chỉ không muốn ba phải lo lắng."

Thành Trì nhếch môi cười đầy hàm ý: "Bác trai, bác đừng trách Khuynh Thành, khi đó tình hình khẩn cấp, cô ấy bất chấp bản thân xông lên cứu cháu, chắc bản thân cũng không nghĩ ngợi nhiều."

Khuynh Thành nhìn ánh mắt kinh ngạc của ba mình, trong lòng vô cùng rầu rĩ.

Thành Trì! Anh không biết ăn nói thì im mồm đi! Rốt cuộc là đang giúp tôi giải thích hay là đang cố tình hại tôi?

Mối thù này sẽ bắt đầu từ hôm nay...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Tới thời điểm này, Khuynh Thành có thể chắc chắn một điều, Thành Trì tuyệt đối là người không thể đắc tội, cô nhất định phải tránh xa anh.

Nhưng rõ ràng rằng nguyện vọng này tạm thời không thực hiện được, cô đoán rằng những người có ơn nhất định phải báo đáp như giáo sư Thành, muốn anh ta hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của mình chắc cũng phải đợi tới khi vết thương của cô lành hẳn.

Khuynh Thành nghĩ thầm trong lòng, cô nhất định phải nhanh chóng lành hẳn, sau đó mau chóng thoát khỏi Thành Trì.

Ông Khuynh nghe Thành Trì nói xong, ánh mắt nhìn Khuynh Thành hoàn toàn là giận dữ trong đau buồn, xót ruột trong thất vọng, ánh mắt phức tạp đó khiến Khuynh Thành như có cảm giác mình đã làm một việc xấu xa không thể tha thứ.

Cô biết ba cô tuyệt đối đã bị lời nói của Thành Trì làm cho hiểu nhầm, tưởng rằng cô vẫn chưa quên được tình cũ với Thành Trì, nguyện hi sinh bản thân vì anh ta, lại còn định cùng anh ta gương vỡ lại lành...

Khuynh Thành rất rầu rĩ, sức tưởng tượng của ba cô thực sự rất phong phú.

"Thực ra đúng chỉ là ngoài ý muốn." Khuynh Thành một hồi giải thích: "Ba, không phải như những gì ba nghĩ đâu."

Ông Khuynh là người có học vấn, cho dù tức giận cũng không hề bộc lộ trước mặt người ngoài, hơn nữa ông không bao giờ trút giận lên Khuynh Thành, ông thường lựa chọn cách giải quyết nhẹ nhàng, vì thế lúc này ông cũng chỉ thờ dãi: "Con hãy yên tâm dưỡng thương, những việc khác đợi sau khi con khỏe lại rồi tính."

Thành Trì như thể không hề phát giác ra thái độ cảm xúc giữa hai cha con họ, thản nhiên đặt com lên bàn: "Ở đây có cháo và thức ăn, thức ăn của bệnh viện không ngon, tốt nhất cô hãy ăn cái này."

Vốn dĩ trước khi Thành Trì tới đây, ông Khuynh đang định đi chuẩn bị bữa tối cho Khuynh Thành thì Thành Trì mang bữa tối tới.

Ông Khuynh liếc nhìn con gái của mình, lạnh giọng nói: "Không cần làm phiền anh, tôi sẽ chuẩn bị bữa tối cho Khuynh Thành."

Thành Trì gật đầu: "Vậy để ăn đêm cũng được."

Trong mắt Khuynh Thành, Thành Trì mặc dù là người ưu tú, gia thế hiển hách, học vấn xuất chúng nhưng chỉ cần làm tổn thương Khuynh Thành, sẽ không phải là người tốt.

Vì thế ông có ý thù địch với Thành Trì.

Khuynh Thành nhìn bầu không khí dần trở nên căng thẳng đành vội vàng nói: "Thành Trì, ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng có ba tôi chăm sóc cho tôi rồi, không cần làm phiền anh nữa đâu."

Thành Trì nhướng mày khẽ cười nói: "Không phiền đâu."

Cả đại học A ai mà không biết giáo sư Thành không thích người khác khiêu khích quyền uy của mình, càng chống đối giáo sư Thành, tham vọng chiến đấu của giáo sư Thành càng mạnh, đúng là một ác ma của địa ngục.

Khuynh Thành trong lòng thầm trợn ngược mắt, miệng vẫn phải giữ nụ cười lịch thiệp: "Nhưng tôi không an lòng, sau này anh thực sự không cần phải tới thăm tôi đâu."

Cô nói vậy cũng là để ba mình nghe được, để ông biết rằng, mình không hề cô ý tiếp xúc với Thành Trì.

"Hôm nay tôi tới đây là có việc muốn nói với cô." Thành Trì dễ dàng lái sang vấn đề khác, "Người bị làm cô bị thương ở bữa tiệc đó, đã điều tra ra thân phận và động cơ gây án rồi."

Khuynh Thành còn chưa kịp nói gì thì ông Khuynh đã sa sầm mặt hỏi: "Rốt cuộc là sao?"

Thành Trì nói sơ qua về tình hình khi đó, ông Khuynh nghe xong liền lộ ra ánh mắt vô cùng rầu rĩ.

Đứa con gái ngốc nghếch của ông sao lại không biết từ bỏ chứ?

"Nguyên nhân việc này là do cháu, Khuynh Thành giúp cháu chắn một dao, cháu đương nhiên sẽ phải báo đáp ân tình này." Thành Trì kiên định, gương mặt thanh tú vô cùng nghiêm túc.

Ông Khuynh còn định nói gì nữa thì bất ngờ điện thoại đổ chuông, ông liếc nhìn số điện thoại gọi tới liền đứng lên ra ngoài nghe điện.

Trước khi ra ngoài, ông Khuynh cũng dùng ánh mắt bình thần nhưng mang ý cảnh cáo nhìn Thành Trì, thái độ bày tỏ vô cùng rõ ràng.

Ông Khuynh đóng cửa lại, Thành Trì liền nở nụ cười cao thâm khó đoán: "Xem ra bác Khuynh không biết việc giữa chúng ta?"

Ánh mắt Khuynh Thành ánh lên vẻ lo lắng, nghiêm túc nói: "Việc quá khứ không cần nhắc lại nữa."

"Nhưng hình như bác trai hiểu nhầm điều gì đó." Thành Trì tựa người lên tủ, giọng nói vô cùng quyền rũ.

"Thành Trì." Khuynh Thành nhíu mày, định thỏa hiệp với anh: "Tôi không từ chối ý tốt của anh nhưng anh cũng đừng nói với ba tôi sự thật năm xưa chúng ta kết hôn."

Thành Trì nhướng mày, ánh mắt sâu thẳm.

Trước đây anh không hề phát hiện ra cô gái này rất thông minh.

Thành Trì bất ngờ nhớ tới lần đầu tiên họ gặp mặt, trong một tiệm cà phê trang nhã, tiếng đàn vi-ô-nhê nhàng vang lên, hôm đó là một buổi chiều ngày đi làm nên khách không qua đông.

Ông Thành đã rất để tâm tới lần gặp mặt này, cho dù Thành Trì đã nói rất nhiều lần, anh không có ý định kết hôn, cũng không muốn gặp cái cô gái thích hợp với anh kia nhưng ông anh lấy cái chết đe ép anh, Thành Trì không thể không thỏa hiệp.

Địa vị của nhà họ Thành ở Kinh Thành đã không cần phải nói nhiều, ông anh cũng là một văn nhân nhưng sau khi nghỉ hưu liền thích nghiên cứu mệnh lý thiên đạo, không biết tìm ở chùa nào một vị cao tăng đắc đạo xem một quẻ cho tương lai của Thành Trì.

Cao tăng đó nhìn ra rất nhiều điều từ trong quẻ đó, điều khiến ông anh đau lòng nhất trong số đó chính là đứa cháu nội quý báu mà mình yêu quý nhất có vận mạng thiên sát cô tình.

Tướng đại hung không hề ảnh hưởng tới bản thân mà là gây ra thế ác đối với những người xung quanh.

Vừa hay năm xưa Thành Trì vốn có một người anh em song sinh nhưng ngay từ khi ở trong bụng mẹ đã bị dây rốn trên người Thành Trì quấn tới chết, khi anh tuổi niên thiếu, ba mẹ anh cũng bị tai nạn ô tô qua đời, ứng ngay vào tướng đại hung này.

Điều ông anh lo lắng nhất chính là Thành Trì phải cô độc cả đời, may mà quẻ của cao tăng cho thấy, chỉ cần có một người con gái vận mạng cực tốt bổ sung cho tướng hung của Thành Trì, gả làm vợ Thành Trì sẽ có thể phá giải tướng hung.

Ông Thành tìm khắp Kinh Thành cuối cùng cũng tìm được Khuynh Thành.

Khuynh Thành vì gia đình gặp khó khăn, không thể không đồng ý gả cho người chưa từng biết mặt.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, cả hai đều không tình nguyện.

Ông Thành cẩn thận dặn dò: "Khuynh Thành là một cô gái tốt, con tuyệt đối đừng quá hà khắc với nó."

Ánh mắt Thành Trì tỏ vẻ khinh miệt nhưng trước mặt ông mình anh chỉ nói: "Con biết rồi."

Thành Trì ngồi trên ghế, chiếc áo sơ mi vừa vặn mặc trên cơ thể với số đo tiêu chuẩn, thấp thoáng ẩn giấu sức mạnh, đồng hồ đeo tay không nổi bật nhưng đắt tiền, sắc mạnh thờ ơ tới lạnh lùng nhưng cũng không thể ngăn cản các nhân viên phục vụ trong tiệm cà phê hết lần này tới lần khác nhìn anh với ánh mắt ái mộ.

Anh cúi mắt, làn môi khẽ mím chặt, đường nét đôi môi hoàn mỹ đẹp hơn cả môi con gái.

Đợi tới khi người đó tới gần, Thành Trì mới uể oải ngược mắt.

Khuynh Thành chỉ buộc tóc đuôi gà đơn giản, gương mặt mang nét trẻ trung của học sinh, nhìn rất thanh tú, chỉ có nốt ruồi lệ ở khóe mắt khiến cô có đôi chút rực rỡ, kiêu kỳ.

"Cho hỏi, anh là anh Thành phải không ạ?" Giọng Khuynh Thành nhỏ nhẹ, mềm mại rất dễ nghe.

Thành Trì khẽ gật đầu.

Khuynh Thành lo lắng ngồi xuống, ánh mắt không giấu vẻ hoảng loạn.

Cô nói: "Chào anh Thành, tôi là Khuynh Thành."

Thành Trì nhướng mày bật cười: "Khuynh Thành? Khuynh tòa thành nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Lần gặp gỡ đó đối với Khuynh Thành mà nói không mấy vui vẻ, khí thế và thần thái cao ngạo của Thành Trì khiến cô cảm thấy sự khác biệt giữa mình và người quyền thế.

Còn Thành Trì thì không xem người con gái nhút nhát trước mặt mình ra gì.

Anh căn bản không muốn kết hôn, nhưng ông anh tuổi tác đã cao lại dùng cái chết để ép buộc, anh không thể không thỏa hiệp.

"Vì thế cô cho rằng, giao dịch giữa cô và tôi là công bằng?" Thành Trì ngẩng đầu, neho mắt quan sát Khuynh Thành, đối phương khiến anh có cảm giác hoàn toàn khác hẳn với cô gái mấy năm về trước.

"... Tôi đã cứu anh, giáo sư Thành nhường tôi một chút thì có sao chứ?" Khuynh Thành rất bình tĩnh, nhân lúc ba cô chưa quay lại cô nhất định phải khiến Thành Trì đồng ý với mình, tuyệt đối không thể để ba cô biết nguyên nhân năm xưa cô gả cho Thành Trì, không thì với tính cách của ba cô nhất định ông sẽ vô cùng tự trách mình.

Khuynh Thành không muốn nhìn thấy ba mình áy náy.

Khóe miệng Thành Trì nở một nụ cười thoáng qua, cuối cùng anh cũng gật đầu: "Được!"

Chẳng qua chỉ là giữ bí mật, ai không thể giữ chứ?

Giáo sư Thành cho rằng, thay vì nói cho ông Khuynh biết sự thật năm xưa Khuynh Thành gả cho anh không bằng giữ chặt bí mật này, như vậy... hình như rất thú vị.

Khuynh Thành bắt gặp cũng bật cười, mặc dù gương mặt cô có phần nhợt nhạt nhưng vì nốt ruồi lệ ở khóe mắt nên trông cô có phần rạng rỡ hơn.

Thành Trì nhìn thấy khuynh Thành mỉm cười rạng rỡ, bất giác không hiểu sao thấy đau mắt.

Họ nói không được bao lâu thì ông Khuynh đẩy cửa bước vào, ông bước tới bên giường bệnh, vội vã nói với Khuynh Thành: "Cửa hàng có chút việc, bây giờ ba phải về trước, xử lý xong sẽ mang bữa tối vào cho con."

Khuynh Thành vừa định nói ba không cần phải vất vả như vậy thì Thành Trì đã chậm rãi lên tiếng:

"Bác trai, bác cứ lo việc của bác đi, còn về bữa tối... ở đây không phải đã có rồi sao?" Giáo sư Thành chỉ vào hộp cơm mà mình mang tới, ánh mắt có phần đắc ý.

Ông Khuynh thấy Khuynh Thành không có ý kiến gì, lại nhìn Thành Trì giống như một con hồ ly, ông cứ có cảm giác để con gái lại đây không phải là một cách hay.

Nhưng bây giờ ông đúng là có việc, nhất định phải rời đi.

Một hồi lâu sau, ông Khuynh đành lặng lẽ thở dài.

Thôi mặc kệ, dù sao thì Khuynh Thành cũng không còn nhỏ nữa, có nhiều chuyện người làm cha như ông không thể quản được, đành mặc kệ cô thôi.

Ông Thành dặn dò thêm vài câu sau đó mới rời đi, trong phòng bệnh lúc này chỉ còn Khuynh Thành và Thành Trì.

Không có ba ở đây, Khuynh Thành lập tức cảm nhận được khí thế và áp lực tỏa ra trên người Thành Trì, khiến cô cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Khi cô và Thành Trì còn chưa ly hôn, hai người cũng chỉ tới lúc phải ứng phó với ông Thành mới gặp mặt, bình thường đều sống cuộc sống không dính dáng gì tới nhau, cô cũng không cảm thấy không khí quái dị như lúc này.

Phòng bệnh chìm vào không khí lạnh lẽo tới quái dị.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Khuynh Thành mà thôi.

Thành Trì thần nhiên kéo ghế ngồi xuống, uể oải rút điện thoại ra không biết đang làm gì.

Khuynh Thành nằm đờ người trên giường, vì có Thành Trì ở bên cạnh, cô tới cử động cũng không dám, thậm chí tới tiết tấu thở cũng bắt giác chậm lại.

Cô rầu rĩ nghĩ thầm, Thành Trì không phải giáo sư có tiếng nhất của đại học A sao? Sao lại rảnh rỗi thế này, lẽ nào còn định ngày nào cũng tới đây trực bệnh nhân sao?

Sau khi đấu tranh nội tâm, cuối cùng Khuynh Thành cũng phá vỡ sự im lặng: "À... tôi đói rồi."

Cô nghĩ, mình ăn cơm, chắc Thành Trì sẽ đi về chứ?

Thành Trì nhưong mảy, cất điện thoại đi và đứng dậy.

Trên thực tế, lúc này anh đang giải quyết việc ở trường học, không mang theo máy tính nên đành phải dùng tạm điện thoại, tuy tốc độ có chậm hơn một chút nhưng cũng không tới nỗi nào.

Giống như buổi trưa, giáo sư Thành phục vụ toàn bộ, cẩn thận đặt giấy ăn lên chiếc bàn nhỏ sau đó khẽ cười nói: "Ăn đi."

Khuynh Thành đành phải ngoan ngoãn ăn cơm dưới sự quan sát của Thành Trì.

Thành Trì lại ngồi xuống, ánh đèn trong phòng bệnh chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh, đôi mắt sâu thẳm cao thâm khó đoán.

Sau đó điện thoại trong tay giáo sư Thành vang lên.

"Giáo sư Thành, cậu không có nhà cơ đấy, lẽ nào lại đi chăm sóc cô vợ cũ bé nhỏ của mình rồi?"

Người nói là giáo sư Lục.

"Nói đi, cậu tới nhà tôi làm gì?"

Giáo sư Thành không định phí lời.

"Đừng thông minh vậy chứ, tôi tới tìm cậu để ăn trực."

"Biến!"

Giáo sư Thành đơn giản biểu đạt ý kiến sau đó liền cất điện thoại đi.

Lúc này, Khuynh Thành cũng vừa ăn hết miếng canh cuối cùng.

Không thể không nói rằng tài nấu nướng của Thành Trì rất hợp khẩu vị của Khuynh Thành.

"Cám ơn anh." Khuynh Thành mỉm cười, bởi hai bữa qua cô đều đều ăn cơm do giáo sư Thành nấu, cô cũng cảm thấy hơi ngại.

Thành Trì mỉm cười nhưng không nói gì, chỉ nhanh chóng thu dọn toàn bộ.

Không khí trong phòng lại trở nên im lặng một cách quái dị.

Cho tới khi Thành Trì lên tiếng trước: "Sắp tới ngày giỗ của ông rồi."

Khuynh Thành lập tức nhú mảy nhìn lịch, đúng là đã sắp tới ngày rồi.

Sau khi cô và Thành Trì kết hôn được một năm thì tuổi thọ của ông Thành cũng đã đi tới hồi kết, nhưng có thể nhìn thấy cháu nội của mình yên bề gia thất, cuộc đời ông coi như đã viên mãn.

Điều duy nhất khiến ông tiếc nuối là không thể nhìn được cháu nội mình chào đời.

Nhưng nếu như ông biết được rằng, cháu nội của mình ly hôn với Khuynh Thành ngay sau khi ông qua đời, nói không chừng sẽ tức giận đội mồ trở dậy.

Sau khi Khuynh Thành và Thành Trì ly hôn, mỗi khi tới ngày giỗ của ông Thành cô đều đi thắp hương, bởi năm xưa khi nhà cô lâm vào bước đường cùng, chính ông Thành đã giúp gia đình cô giải quyết, huống hồ sau khi cô và Thành Trì kết hôn, ông Thành cũng thương cô như con cháu ruột thịt, không bao giờ bạc đãi cô.

Khuynh Thành là người biết cảm ơn, sau khi cô gả vào nhà họ Thành, vì thái độ của ông Thành nên cũng không phải chịu bất cứ uất ức nào, bởi vậy tới ngày giỗ của ông cô đều đi thắp hương.

Bây giờ, ông Thành cũng sắp qua đời được nửa năm.

"Tôi biết hàng năm cô đều đi thắp hương cho ông." Trên mặt Thành Trì không có chút cảm xúc nhưng giọng nói thì có phần dịu lại.

Khuynh Thành đã ly hôn với anh đương nhiên không muốn có bất cứ dính dáng gì với nhà họ Thành nữa, vì thế tới ngày lên mộ thắp hương cô đều chọn đi vào buổi sáng.

Trên thực tế những lần đó Thành Trì đều nhìn thấy cô.

Chỉ có điều giáo sư Thành nhận ra đối phương không muốn nhìn thấy anh nên cũng cố ý tránh trùng thời gian với cô.

Còn Khuynh Thành thì không hề biết rằng mỗi lần cô tới thắp hương đều bị Thành Trì nhìn thấy.

"Ông nội... Ông Thành khi còn sống đối xử với tôi rất tốt, tôi đi thắp hương cho ông cũng là việc nên làm." Khuynh Thành nghĩ rằng mình đã không còn liên quan gì tới nhà họ Thành nữa, cũng không gọi ông Thành là ông nội nữa.

Thành Trì nhay bén nắm bắt được sự thay đổi của cô nhưng cũng không nói gì.

"Sau này khi vết thương của cô lành hẳn, khi đi thắp hương cũng không cần né tránh chúng tôi, mặc dù trước đây chỉ là thỏa thuận kết hôn nhưng ông nội thực sự coi cô là cháu dâu của ông."

Khuynh Thành gật đầu biểu thị mình đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thành Trì cũng không ở lâu, trước khi ông Khuynh quay lại anh đã xách hộp cơm đi về rồi, dáng người cao lớn nhanh chóng biết mất ngoài cửa.

Sau khi Thành Trì rời đi, Khuynh Thành cúi đầu, cũng không biết tình hình hiện giờ là tốt hay xấu đối với cô.

Một tuần sau đó, giáo sư Thành vẫn đều đặn phụ trách bữa trưa và bữa tối cho Khuynh Thành, các món ăn hàng ngày gần như không lặp lại khiến Khuynh Thành không khỏi bất ngờ kinh ngạc.

Cô vốn tưởng rằng Thành Trì chỉ biết làm vài món mà thôi, bây giờ xem ra, tài nghệ nấu ăn của anh đúng là rất tinh thâm.

Nhưng sau này chắc cũng không còn cơ hội thưởng thức nữa rồi, Khuynh Thành đã được bệnh viện cho phép xuất viện, chỉ có điều sau này vẫn phải tái khám để cắt chỉ.

Ngày xuất viện, Khuynh Thành vốn không nói với Thành Trì, cô cho rằng gần đây mình đã làm phiền Thành Trì rất nhiều rồi, mặc dù nhát dao đó đúng là cô đã đỡ cho Thành Trì nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Chỉ là giáo sư Thành thần thông quảng đại, sao có thể không biết Khuynh Thành chừng nào xuất viện?

Vì thế khi Khuynh Thành xuất viện vẫn gặp được Thành Trì.

Ông Khuynh đi làm thủ tục xuất viện, Khuynh Thành vừa mới thay bộ đồ bệnh viện ra, vì vai bị thương nên cánh tay của cô cử động hơi bất tiện, thay đồ cũng mất rất nhiều thời gian.

Vốn dĩ có ý tá giúp cô nhưng Khuynh Thành thực sự cảm thấy rằng để người khác thay đồ giúp mình rất kỳ quái nên cô đã từ chối.

Khuynh Thành bước ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Thành Trì đang đứng dựa vào cánh cửa, thần sắc khó hiểu.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài vừa người, vai rộng, eo nhỏ, ánh mắt thâm trầm.

"Chuẩn bị xuất viện rồi sao?" Thành Trì nhướn mày, giọng điệu chậm rãi.

"Vâng." Khuynh Thành có chút bối rối, cô xuất viện không hề thông báo cho Thành Trì, bây giờ anh biết rồi, hoàn cảnh này thực sự không tự nhiên cho lắm.

Thành Trì cũng không hề tỏ ra bất mãn, anh đứng thẳng lưng, thong thả nói: "Vậy tôi đưa cô về."

"Thực sự không cần đâu." Khuynh Thành cảm ơn từ chối ý tốt của Thành Trì, đối phương đã chịu trách nhiệm toàn bộ tiền viện phí thuốc thang trong thời gian cô nằm viện, phòng bệnh cao cấp thế này, tiền viện phí nằm một đêm cũng không ít ỏi.

Khuynh Thành thực sự không muốn tiếp xúc quá nhiều với Thành Trì, dù sao thì bây giờ vết thương của cô đã gần như lành hẳn, giáo sư Thành cũng đã tận tâm tận sức, sau này họ tốt nhất đường ai nấy đi, không nên có bất cứ dính dáng gì nữa.

Cho dù từng gả vào gia đình quyền thế nhưng Khuynh Thành chưa bao giờ có bất cứ tham vọng không nên có nào, đó là thế giới khác hoàn toàn thế giới của cô, lại gần quá, có lẽ cuối cùng người bị thương sẽ là cô.

Khuynh Thành luôn luôn bình tĩnh như vậy.

Nhiều năm qua, cuộc sống của cô vẫn luôn tiến về phía trước theo đúng kế hoạch cô vạch định, bất luận là học ở trường đại học nào, học ngày gì, sau khi tốt nghiệp thi làm gì, Khuynh Thành đều lập kế hoạch rất rõ ràng, và trước khi tốt nghiệp đại học đều không hề có sai sót gì cả.

Ngoại trừ việc gả cho Thành Trì.

Cô không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp, lại còn gả vào gia đình quyền quý danh giả nhất kinh thành, gả cho người đàn ông mà vô số thiên kim tiêu thư ái mộ.

Cũng may quỹ đạo cuộc sống của cô không sai lệch quá nhiều, kịp thời quay trở lại con đường đúng đắn của nó.

Vì thế, Khuynh Thành cũng không hi vọng tương lai sẽ có điều ngoài ý muốn nào nữa.

Bây giờ người có khả năng ảnh hưởng tới tương lai của Khuynh Thành rõ ràng chính là giáo sư Thành, đừng hỏi tại sao Khuynh Thành lại biết vậy, trực giác của phụ nữ thường luôn rất chuẩn.

Vì vậy cô cần phải luôn ghi nhớ một điều rằng, trân trọng tính mạng, tránh xa Thành Trì.

"Gần đây anh đã làm rất nhiều việc cho tôi rồi, thực ra hoàn toàn không cần thiết, bây giờ vết thương của tôi đã hồi phục rồi, sau này không cần phải làm phiền anh nữa, Thành Trì, anh đừng tới nữa." Với Khuynh Thành lúc này, cuộc sống của cô và Thành Trì sau này sẽ không có phần trùng hợp nữa, vì thế dứt khoát một chút sẽ tốt hơn.

Thành Trì nghe lời nói không hề nương tình của Khuynh Thành, cũng nghe được cả hàm ý chê bai ở trong đó.

Ánh mắt sâu thẳm của anh quan sát gương mặt kiên định của Khuynh Thành một hồi, cuối cùng chỉ khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười khó đoán: "Được thôi, vậy tôi về đây."

Nếu như sinh viên của đại học A nhìn thấy biểu cảm này của giáo sư Thành, chắc chắn sẽ tránh xa anh càng xa càng tốt, vì giáo sư Thành như vậy rõ ràng đang có một niềm hứng thú đặc biệt nào đó, thông thường những lúc như vậy, sinh viên sẽ bị giáo sư Thành dùng đủ mọi cách để giày vò, vô cùng thâm hiểm.

Chỉ có Khuynh Thành hoàn toàn không hiểu nội tình là thâm thò phào.

Khuynh Thành về nhà nghỉ ngơi hai ngày liền tới báo cáo lãnh đạo chuẩn bị trở lại vị trí làm việc.

Vị trí làm việc đã vắng bóng cô gần nửa tháng, khi Khuynh Thành về lại đài truyền hình, có rất nhiều điều không quen cho lắm.

Đặc biệt là cô vốn dĩ được chuyển từ kênh giải trí sang kênh tài chính, phòng thu hình và địa điểm làm việc của hai kênh này nằm ở hai tầng lầu khác nhau, cô còn chưa kịp làm quen với vị trí làm việc mới thì đã bị thương phải nhập viện, bây giờ quay về lại càng cảm thấy xa lạ hơn.

Khuynh Thành bước ra khỏi thang máy, cảm nhận những ánh nhìn chưa bao giờ có.

Mọi người trong đài đều biết về hành động anh hùng của cô trong buổi tiệc, còn có lãnh đạo muốn biểu dương hành động nghĩa khí của cô.

Đương nhiên, Khuynh Thành không cho rằng tất cả những điều đó chỉ đơn giản vì mình cứu người, nếu đối tượng mà cô chần dao giúp không phải Thành Trì, e rằng sẽ không có những phản ứng như vậy.

Nhà họ Thành có địa vị rất cao ở kinh thành, quyền thế cũng vô cùng lớn, cô cứu được nhân vật lớn là Thành Trì, đương nhiên sẽ được chú ý.

Giống như Khuynh Thành nghĩ, sau khi cô về lại đài truyền hình, tới thời gian nghỉ ngơi cũng không có, liên tục bị các cấp lãnh đạo gọi tới trò chuyện, trong quá trình trò chuyện, mười câu có tới tám câu liên quan tới Thành Trì.

Đối mặt với những cấp lãnh đạo này, Khuynh Thành chỉ biết kiên nhẫn lặp đi lặp lại không mệt mỏi: "Em và giáo sư Thành không thân quen cho lắm, giáo sư Thành cũng không thân quen gì em, giáo sư Thành đã giúp em trả tiền viện phí thuốc thang rồi, chúng em không liên hệ gì cả."

Cuối cùng sau khi đã đối phó hết các cấp lãnh đạo, Khuynh Thành cảm thấy rằng lúc này mình còn khổ sở hơn khi nằm viện.

Tuy nhiên, phiền phức của cô vẫn chưa kết thúc.

Lãnh đạo cấp trên của cô là trưởng phòng Vương lại gọi Khuynh Thành vào phòng làm việc.

"Vết thương đã lành rồi chứ?" Trưởng phòng Vương hỏi.

Khuynh Thành đáp: "Đã ổn cả rồi, không ảnh hưởng gì tới công việc nữa."

"Ừ... là thế này, vì em bị thương, đài tạm thời đề ra một tiết mục mới, vì thế tiết mục của em tạm thời lùi lại."

Khi trưởng phòng Vương nói ra câu nói này, Khuynh Thành ngược lại lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô luôn cho rằng mình vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng, đặc biệt sợ khi vào việc sẽ xảy ra sơ xuất.

"Anh biết em từ kênh giải trí chuyển qua đây vẫn chưa quen, vì thế lần này em bị thương, anh cũng đã thương lượng với đài rồi, để em tranh thủ lúc tiết mục chưa phát sóng, đi bồi dưỡng thêm."

"Đi học?" Khuynh Thành ngạc nhiên, đài truyền hình định chuẩn bị đưa cô đi học kiến thức chuyên ngành kinh tế?

"Đúng vậy." Trưởng phòng Vương gật đầu: "Cho em thời gian một tháng, cố gắng học nhiều kiến thức về."

"Vâng, được thôi ạ, thực ra em cũng rất muốn học." Cô không tốt nghiệp chuyên ngành kinh tế, những thứ đọc trên sách vở thực sự không dễ hiểu ngay.

Khuynh Thành lại hỏi tiếp: "Em đi học ở đâu?"

Trưởng phòng Vương trả lời: "Đại học A!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Khoảnh khắc đó, Khuynh Thành nghe thấy tiếng lòng mình cự tuyệt.

Cô cũng không hiểu mình chấp nhận ở đâu, chỉ cảm thấy rất muốn từ chối tới đại học A.

Còn nguyên nhân là gì thì Khuynh Thành thực sự không muốn suy nghĩ nhiều.

"Trưởng phòng... không thể đổi trường khác được sao? Ví dụ như khoa Kinh Tế của đại học Q cũng rất tốt." Khuynh Thành định thương lượng với trưởng phòng Vương.

"Sao vậy, em không thích đại học A sao?"

"Đương nhiên là không, em cảm thấy đại học A quá cao sang lạnh lùng, rất có khoảng cách." Vốn dĩ đại học A là một trường đại học hàng đầu cả nước, những sinh viên có thể thi đỗ đại học A đều là những nhân vật có

Đại học của Khuynh Thành là một trường đại học chuyên ngành truyền thông tốt nhất cả nước, có thể thi vào trường đó ngoài kiến thức chuyên ngành xuất sắc ra, thành tích cũng rất quan trọng, nhưng so với điểm sàn của đại học A thì vẫn không là gì.

Hơn nữa điểm số của đại học A năm nào cũng rất nghịch thiên, không phải là những học sinh xuất sắc thì đừng học thi đậu.

Trưởng phòng Vương bị lời Khuynh Thành nói làm cho bật cười, cố tình nói: "Sao tôi lại không biết đại học A cao sang lạnh lùng? Tôn chỉ của người ta là hòa bình gần gũi."

"Quan trọng là em thấy rằng mình nhiệt tình như lửa, sợ sẽ có xung đột với không khí học tập của đại học A." Trưởng phòng Vương là một người lãnh đạo rất ôn hòa dễ gần vì thế khi Khuynh Thành trò chuyện với ông cũng bất giác trở nên thoải mái hơn, thường hay nói đùa.

"Có điều hôm nay không thể để em chọn được, việc cử em tới đại học A đã được quyết định rồi, cũng đã thương lượng với phòng giáo vụ của đại học A rồi, em không muốn đi cũng phải đi." Trưởng phòng Vương vẻ mặt xem trò vui: "Đi chăm chỉ học tập, đừng để mất mặt đài chúng ta!"

Thực ra, trưởng phòng Vương vẫn còn việc chưa nói với Khuynh Thành.

Tới đại học A để bổ túc kiến thức, ngoài việc giúp cô tăng thêm kiến thức chuyên ngành ra thì cũng là muốn lãng xê cho tiết mục mới.

Tiết mục mới vốn kế hoạch lên sóng từ tuần trước nhưng giữa chừng bị ngừng phát sóng, đương nhiên cũng có người xem thắc mắc, đều tưởng rằng đã xảy ra việc gì.

Tiết mục lùi thời gian phát sóng chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, để Khuynh Thành tới đại học A học tập cũng có thể nhân cơ hội này đăng tin tức, thể hiện sự coi trọng với tiết mục này, kéo lại những đánh giá tốt của người xem rồi tính.

Nói tới nước này rồi Khuyhnh Thành cũng chỉ có thể đồng ý: "Được thôi, vậy em sẽ học nghiêm túc."

"Một tháng tới ngoài giờ lên lớp thì có thể về lại đài, đừng làm lỡ dở công việc của mình." Trưởng phòng Vương căn dặn.

Khuyhnh Thành gật đầu đồng ý, làm biên tập viên truyền hình là việc không thể lơ là sơ suất, bất luận là giọng nói, diện mạo hay là khả năng ứng biến tại chỗ đều cần phải rèn luyện mỗi ngày, bây giờ tuy đã tốt nghiệp nhiều năm rồi nhưng Khuyhnh Thành vẫn dậy sớm để luyện tập những kỹ năng cơ bản này.

Làm nghề này cũng giống như các nghề cần đòi hỏi ngoại hình khác, rốt cuộc phải âm thầm đổ ra bao mồ hôi nước mắt thì cũng chỉ một mình mình mới biết.

Ra khỏi phòng của trưởng phòng Vương, Khuyhnh Thành muốn về nhà chuẩn bị một chút, cô đã rời giảng đường rất nhiều năm rồi, bây giờ về lại cũng có cảm giác mới lạ.

Có điều cô không thể về ngay, rất nhiều người nhìn thấy cô liền vây lại, nhất định đòi Khuyhnh Thành phải kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Bữa tiệc của đài truyền hình không phải tất cả mọi người đều tham dự, có một số biên tập, đạo diễn và người chế tác chương trình đều không có thời gian tham gia, nhưng sau khi nghe về chuyện xảy ra đều vô cùng hiếu kỳ.

Khuyhnh Thành chỉ có thể không một lời trả lời: "Đó là một sự cố ngoài ý muốn... Mọi người nói Thành Trì sao? Ồ, tôi không thân quen anh ta lắm.. Không có, chúng tôi không gặp lại..."

"Khuyhnh Thành, không phải hôm đó cô đã chú ý tới giáo sư Thành nên mới cố ý cứu anh ta không? Lợi hại đấy." Người nói là người lớn hơn Khuyhnh Thành mấy tuổi, là hoa đán của kênh giải trí, tiết mục của cô ấy phụ trách dẫn chương trình có tỉ lệ người xem rất khả quan.

"Chị Vi Vi, chị đừng đùa vậy chứ, khi đó em cũng không biết chuyện gì xảy ra...." Khuyhnh Thành nhìn Vi Vi, ánh mắt chân thành.

Đương nhiên, lúc này trong lòng cô đang nghĩ thầm, cố ý? Chị cố ý cứu một lần đi.

Trong đài truyền hình, Khuyhnh Thành chỉ có thể được coi là biên tập viên của thân niên bình thường, vậy mà vừa tới kênh tài chính đã nhận được tiết mục mới, thực ra việc này cũng khiến rất nhiều người có ý kiến sau lưng nhưng trước mặt thì không nói gì.

Khuyhnh Thành đối mặt với những người này cũng chỉ có thể giả vờ như không biết gì, vẫn mỉm cười chào hỏi chuyện trò.

Cô và Sài Vi Vi không có mâu thuẫn gì quá lớn, vì thế Sài Vi Vi cũng không gây khó dễ cho cô, chỉ nói một câu xong rồi về phòng làm việc của mình.

Cuối cùng cũng thoát được lòng hiếu kỳ của mọi người, Khuyhnh Thành vội vã bỏ đi, sau đó về chỗ ở của mình.

Vì lý do công việc cô không sống ở nhà nhưng cuối tuần cũng sẽ về nhà.

Căn hộ nhỏ gồm một phòng ngủ và một phòng khách, không gian không quá lớn nhưng đối với người độc thân như Khuyhnh Thành thì cũng đã đủ, rất ấm cúng.

Đã lâu không về, đồ đạc trong nhà đã phủ một lớp bụi mỏng, mặt sàn cũng toàn bụi bẩn, Khuyhnh Thành lại phải mất rất nhiều thời gian lau dọn.

Cuối cùng sau khi thu dọn sạch sẽ, Khuyhnh Thành đã mệt tới mức không muốn cử động.

Cô nằm thườn trên sofa, bất giác cảm thấy nhớ mùi vị những món ăn nọ, tập trung suy nghĩ một lát, Khuyhnh Thành phát hiện mình không hiểu sao lại thấy nhớ nhớ Thành Trì.

"Xem ra đã bị tài nghệ nấu nướng của anh ta tẩy não rồi." Khuyhnh Thành lẩm bẩm.

Nghĩ ngợi một lát cô lại không thể không bỏ dậy tự nấu cơm cho mình, do vai bị thương nên khi làm vẫn có chút bất tiện.

Đợi tới khi xử lý xong tất cả đã là nửa đêm.

Lúc này đây cô mới cảm thấy rằng, thời gian bị thương nằm trong viện thật là tiện lợi.

Sau khi hẹn giờ đồng hồ, sáng ngày hôm sau, Khuyhnh Thành dậy đúng giờ, rầu rĩ thu dọn đồ tới đại học A.

Cũng may có tàu điện ngầm tới tận nơi, Khuyhnh Thành không đi trễ.

Mặc dù bây giờ cô đã là biên tập viên trong đài truyền hình nhưng cô cũng không mua xe, còn về nguyên nhân, Khuyhnh Thành cho rằng vì tắc đường nghiêm trọng quá.

Thời gian kẹt xe trên đường, cô ngồi tàu điện ngầm cũng đủ đi lại lại mấy lần rồi.

Huống hỏ cô cũng không phải là người nổi tiếng gì, dường như không nhận bất cứ công việc nào ngoài dẫn chương trình, bình thường để mặt mộc khác hoàn toàn với khi lên sóng truyền hình.

Ngũ quan của cô không thực sự nổi bật, thậm chí có phần tẻ nhạt, khi mặt mộc nhìn rất thanh tú nhưng sau khi trang điểm, hình tượng xuất hiện trên sóng truyền hình đủ để khiến người ta nhìn một lần sẽ nhớ mãi.

Khuynh Thành cũng rất thích sự khác biệt trước sau như vậy của mình, thậm chí trong cuộc sống sẽ không bị người khác nhận ra.

Bước vào đại học A, Khuynh Thành mất một lúc mới tìm được tòa nhà giảng đường của học viện Kinh Tế.

Hôm nay cô ăn vận rất nhẹ nhàng, áo gió quần bò kết hợp với một chiếc khăn quàng cổ màu xám nhạt, tóc được cô buộc gọn gàng sau gáy, để lộ gương mặt sạch sẽ, không hề trang điểm, nhìn rất giống như một sinh viên bình thường.

Mặc dù khi đi trong sân trường cô cảm thấy khá ngượng ngịu, bởi xung quanh cô đều là những thiếu niên thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, còn cô thì qua vài năm nữa là tới ba mươi.

Khuynh Thành nhìn thời khóa biểu tháng này của mình, từ tiết học cơ bản cho tới cao cấp, toàn bộ đều được dồn hết vào, điều đó cũng có nghĩa là sự nghiệp học tập của cô sắp tới sẽ vô cùng bận rộn.

Hai tiết buổi sáng đều dạy ở giảng đường bậc thang, chắc có thể dung nạp một trăm sinh viên, sau khi Khuynh Thành tìm tới giảng đường liền lặng lẽ chui vào trong.

Khuynh Thành phải lên giảng đường trước sau đó mới tới phòng tài vụ báo danh, dù sao thì đài truyền hình cũng đã trao đổi trước với bên này, cô cũng không sợ xuất hiện việc gì bất ngờ.

Cô nhìn thời khóa biểu, tiết này là kinh tế vi mô.

Nghe có vẻ rất cao cấp.

Đây là môn chuyên ngành của sinh viên học viện Kinh Tế năm thứ hai, vì thế Khuynh Thành đương nhiên cũng ngồi ở dưới cùng, không muốn thu hút sự chú ý của các sinh viên xung quanh.

Có điều sau khi giảng viên của tiết học này bước vào, Khuynh Thành lập tức mặt biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Khuynh Thành gần như cúi sát đầu xuống bàn, cố gắng để mình không gây sự chú ý.

Cuộc đời sao toàn trùng hợp thế này?

Khi trưởng phòng Vương nhắc tới đại học A, không biết tại sao cô lại nghĩ tới một khả năng, và bây giờ khả năng đó đã trở thành sự thực.

Trên bục giảng, trên sóng mũi cao thẳng của Thành Trì là một cặp kính gọng nhỏ, đôi mắt ẩn giấu sau đôi mắt kính vô cùng thâm trầm.

Hai tay anh thư thái chống trên bàn giáo viên, giáo trình mở ra, màn hình chiếu sau lưng phản chiếu lên gương mặt anh tuấn của anh, cả người giống như được bao phủ bởi một lớp hào quang.

Các nữ sinh chuyên ngành ngồi bên dưới như muốn kêu thét lên.

Thành Trì tuy là giáo sư ngành kinh tế học như về cơ bản nếu muốn học tiết học chuyên ngành của anh thì chỉ có sinh viên năm hai mới có cơ hội, những lúc khác hoặc là tham gia tiết học tự chọn của toàn trường, hoặc cố gắng trở thành tiến sĩ kinh tế của đại học A, như vậy mới có thể được tiếp xúc thân mật với giáo sư Thành.

Từ khi anh bước lên bục giảng, những tiếng thì thầm to nhỏ chưa từng dừng lại.

Nhưng Khuynh Thành không hề có tâm trí đi để ý những thứ đó, cô cố gắng cúi thấp đầu, thu mình vào góc, tự cho rằng như vậy sẽ có thể học xong tiết học hôm nay mà không bị phát giác.

Nếu như không phải chuông lên lớp đã vang lên, Khuynh Thành chắc có lẽ đã xách túi vắt chân lên cổ bỏ chạy. Cô nhát gan vậy đó, chỉ mong muốn tránh xa Thành Trì hơn.

Dù sao thì trong nhận thức của cô, những gì dính dáng tới Thành Trì đều không phải việc gì tốt đẹp cả.

"Trước khi lên lớp vẫn là quy tắc cũ, có cần tôi phải nhắc lại không?" Sau khi chuông lên lớp dừng lại, Thành Trì mới chậm rãi lên tiếng.

Các sinh viên bên dưới đồng thanh trả lời: "Không cần!"

Còn quy tắc cũ là gì, phạm là sinh viên từng học tiết của Thành Trì đều sẽ không thể nào quên.

Điểm thứ nhất cũng là điểm quan trọng nhất, chính là không được nghịch điện thoại hoặc làm việc riêng.

Chỉ cần phân tâm một chút chắc chắn sẽ không thể theo kịp tiết tấu giảng bài của anh, sau khi hết tiết muốn hỏi lại giáo sư Thành những kiến thức đã giảng, như vậy chính là tự tìm con đường chết.

Thành Trì lên lớp tiết tự chọn và tiết chuyên ngành sẽ mang hai phong cách hoàn toàn khác nhau, Thành Trì lên lớp tiết tự chọn trên thực tế đã thu hết lại toàn bộ khí thế của bản thân, dễ dàng có được sự sùng bái và kính trọng của vô số người.

Còn khi lên lớp tiết chuyên ngành, giáo sư Thành có trí tuệ vô cùng thô bạo, thông minh tới mức rất nhiều sinh viên đều cho rằng trí tuệ của mình bị si nhục.

Thậm chí không chỉ là vấn đề chèn ép về mặt trí tuệ.

Phong cách giảng bài của Thành Trì khi này cũng giống như chiến trường đao kiếm tung hoành, sắc bén tới mức chói mắt.

"Còn nhớ bài tập tôi giao cho từ tiết trước không?" Thành Trì không hề giảng một câu vô bổ nào, thậm chí cũng không có bất cứ lời lẽ hỏi han nào, anh cứ thế đi thẳng vào vấn đề chính.

Khi anh nói, màn hình máy chiếu sau lưng cũng hiện ra câu hỏi.

Khuynh Thành sau giây lát bối rối và căng thẳng ban đầu, bây giờ đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Cô nghĩ, có gì phải sợ chứ, Thành Trì cũng đâu thể ăn thịt cô, huống hồ việc gặp lại thế này cũng không phải cô cố ý, chỉ đơn thuần là một việc ngoài dự liệu, nói không chừng giáo sư Thành căn bản cũng không có thời gian công sức để ý tới cô.

Suy nghĩ của Khuynh Thành rất đẹp, thế là cô liền phản chấn tinh thần nhìn câu hỏi trên màn hình máy chiếu.

Ánh mắt cô chăm chú, cũng không để anh thấy ánh mắt sâu hun hút của giáo sư Thành đang liếc tới góc chỗ cô ngồi sau đó dấy lên một ngọn sóng nhỏ.

"Giá vé vào cửa của một khu thắng cảnh nào đó, mùa ít khách giá 40, mùa đông khách giá 50 khiến du khách rất bất mãn, thế là cục quản lý giá liền thống nhất tăng giá vé lên 60."

"Câu hỏi: Bạn cho rằng cục quản lý giá ngu hay là cục quản lý giá cho rằng du khách ngu?"

Khuynh Thành nhìn câu hỏi trên màn hình máy chiếu, biểu cảm trên mặt sững sờ.

Cô nghĩ, có lẽ mình không thích hợp học những thứ này...

Thành Trì đỡ nhẹ gọng kính, hàng lông mi đẹp hơn của nữ giới in bóng trên mí mắt.

Ánh mắt anh liếc qua những gương mặt sinh viên ngồi chật kín bên dưới, những người bị anh nhìn qua đều bất giác né tránh.

Còn tại sao lại né tránh, chắc là vì ánh mắt của giáo sư Thành rất sắc bén, cho dù cách một lớp mắt kính nhưng vẫn khiến họ giật mình run sợ.

Còn Khuynh Thành, cô vẫn còn đang ngây người nhìn màn hình máy chiếu.

Cô đang nghĩ gì tới bản thân cô cũng không rõ.

Cho tới khi... khóe miệng Thành Trì nhếch lên, ánh mắt cuối cùng cũng dừng lại.

Những người không bị anh nhìn tới thậm chí thở phào.

Đôi môi Thành Trì mấp máy, giọng nói nam tính: "Bạn ngồi vị trí đầu tiên hàng thứ chín, nào, dùng trực giác kinh tế học của bạn để trả lời câu hỏi của tôi."

Hàng loạt ánh mắt ngay lập tức nhìn về phía Thành Trì chỉ, mọi người đều không khỏi ngây người, là người tới học ké sao?

Có điều nhìn xinh đẹp quá....

Khuynh Thành lúc này mới giật mình, mình bị mọi người nhìn rồi.

Cô khẽ nhủ mày, quả nhiên không thể tin Thành Trì là người tốt. Người này tuy không thể ăn thịt cô nhưng tuyệt đối sẽ có thể khiến cô sống không bằng

chết.

Lúc này anh gọi mình đứng dậy trả lời câu hỏi, rõ ràng là cố tình.

Khuynh Thành bây giờ mới tỉnh ngộ, việc mình được đài truyền hình cử đi học, Thành Trì là giáo sư của học viện Kinh Tế, không thể không không biết tin.

Vì thế anh ta đã biết từ lâu, nói không chừng còn biết trước cả cô.

Vậy khi mình xuất viện, Thành Trì nói không chừng đã biết việc mình phải tới đây học, lại còn phải học tiết của anh ta.

Đúng thật là... không thể đề phòng.

Ánh mắt của Khuynh Thành và Thành Trì va chạm vào nhau, ánh mắt Thành Trì ánh lên ánh sáng u tối, còn ẩn giấu nụ cười không mấy rõ rệt.

"Còn cần tôi nhắc lại một lần nữa không?" Thành Trì nhướn mày, dáng vẻ yêu nghiệt.

Khuynh Thành hơi mở to mắt, nốt ruồi lệ ở bên mắt trái vô tình khiến cô càng trở nên gợi cảm.

Cô không do dự thêm, dứt khoát đứng dậy.

Dù sao cô cũng là biên tập viên của đài truyền hình, bất luận là khí thế hay ngoại hình, cho dù trong trạng thái không trang điểm cũng rất xuất sắc.

Đôi má ửng hồng và đôi môi đỏ mọng của Khuynh Thành khiến cô giống như một trái đào tơ thơm ngon.

Ánh mắt giáo sư Thành liền tối đi vài phần.

"Trước khi bạn trả lời, có thể nói cho bạn biết yêu cầu khi trả lời câu hỏi của tôi: Chính xác, hãy chứng minh, không chính xác, hãy lấy ví dụ phản bác." Thành Trì bất ngờ bổ sung một câu.

Nhưng câu nói đơn giản như vậy thôi lại khiến những sinh viên có mặt bên dưới cảm thấy rất bất ngờ.

Giáo sư Thành tốt bụng như vậy từ khi nào thế, lại còn nhắc nhở cô ấy nữa chứ?

Họ chưa bao giờ được giáo sư Thành đối đãi như vậy! Đây đều là những điều mà họ khó sở lĩnh ngộ ra!

Quả nhiên đây là thế giới dựa chỉ nhìn nhan sắc!

Mặc dù không biết người tới học ké này là ai nhưng trong lòng họ, Khuynh Thành vẫn có ấn tượng rất mạnh mẽ.

"Em cho rằng không ai ngu cả." Khuynh Thành nhìn thẳng vào mắt Thành Trì, kiên định nhìn anh chăm chú, giọng nói cũng không hề do dự, giống như rất tự tin với đáp án của mình."

Đương nhiên đây chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Khuynh Thành sớm đã quen với việc mặt không đổi sắc dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, vì thế cho dù trong lòng rất thấp thỏm nhưng cũng không ngừng chữi thăm sự gian ác của Thành Trì, và sắc mặt cô thì vẫn vô cùng bình tĩnh.

Giáo sư Thành có chút hứng thú gật đầu: "Chứng minh hoặc lấy ví dụ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Khuynh Thành lặng lẽ hít một hơi thở sâu, lúc này mọi người trong giảng đường đều nhìn cô, đương nhiên ánh mắt khiến cô sồn tóc gáy nhất vẫn là tới từ Thành Trì.

Cô cứ có cảm giác nếu như không trả lời được câu hỏi này cô sẽ bị Thành Trì cười giễu không thương tiếc.

Nhưng cho dù không chắc chắn thì cô vẫn cứ phải liều mạng trả lời, Khuynh Thành trước nay không có thói quen né tránh vấn đề.

"Nếu xem xét về nhu cầu cung cấp, mặc dù giá vé sau khi thống nhất tăng lên, nhưng giá sau khi điều chỉnh cũng có thể cân bằng doanh thu. Còn về lý do,

thống nhất giá vé có thể thực hiện tránh mùa cao điểm, khiến mùa vắng khách cũng không tới mức quá vắng, cũng có thể tối đa hóa lợi nhuận, vì thế cục quản lý giá không ngu. Còn về người tiêu dùng, nếu như có thể có được dịch vụ tốt hơn, chi ít cũng không cần chi có thể nhìn đầu người khi vui chơi, vậy thì cũng không thiệt thòi, thế nên cục quản lý giá cũng không coi du khách là những kẻ ngu ngốc."

Khuynh Thành nói xong, thần sắc không hề thay đổi nhưng thực chất trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Cho dù cô lớn hơn những sinh viên ngồi đây mấy tuổi nhưng họ mới là những tinh anh của chuyên ngành này, còn cô cùng lắm chỉ là người mới nhập môn mà thôi.

Cứ có cảm giác mùa riu qua mắt thợ.

Thành Trì khoanh tay trước ngực, nghiêng người dựa vào bên cạnh màn hình chiếu, khi Khuynh Thành trả lời câu hỏi, anh vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt phía sau gọng kính càng trở nên khó đoán.

Khuynh Thành trả lời xong, mọi người đều đảo mắt nhìn về phía Thành Trì, muốn xem giáo sư Thành phân tích bài tập này ra sao.

"Sao vậy, mọi người nhìn tôi tha thiết như vậy làm gì, là muốn bị tôi mắng sao?" Khóe miệng giáo sư Thành khẽ co giật, nụ cười đầy hàm ý.

Sinh viên bên dưới đồng loạt lắc đầu.

"Bạn sinh viên này..." Thành Trì kéo dài giọng, chất giọng nam tính mạnh mẽ rất gọi cảm.

Mọi người và cả Khuynh Thành đều nín thở, cô không biết tại sao, bỗng nhiên rất muốn biết đáp án của Thành Trì là gì.

Cho dù cô trả lời sai thì cũng hãy để cô được chết một cách nhẹ nhàng.

Đáng tiếng, giáo sư Thành thường phản ứng không trong dự liệu, anh chỉ khẽ háng giọng một tiếng rồi nói: "Ngồi xuống đi."

Sau đó anh mở trang PPT khác, tốc độ nói cũng nhanh lên: "Tôi biết môn học này các bạn cũng đã học được nửa kỳ rồi, vẫn có người không hiểu rất cuộc thế nào là kinh tế vi mô, đương nhiên tôi cũng không kiên nhẫn tiếp tục dạy các bạn, nhưng nếu như vấn đề vừa rồi có thể nói lên rằng, kinh tế vi mô chỉ ít có thể giúp các bạn hiểu phương pháp suy nghĩ lý giải vấn đề của các nhà kinh tế học, tránh bị họ gạt..."

Việc này...

Thành Trì lười không muốn giải đáp cho cô sao?

Khuynh Thành bĩu môi, ngồi xuống không có ý kiến gì cả.

Trên thực tế, không chỉ có Khuynh Thành không hiểu ý Thành Trì, tới các sinh viên ngồi bên dưới cũng rầu rĩ không hiểu.

Trong tiết học của Thành Trì thường có rất nhiều câu hỏi, làm bài liên tục khiến bọn họ ai nấy cũng vô cùng chăm chú, nếu không trả lời sai, giáo sư Thành tuyệt đối sẽ không khách sáo.

Cho dù trả lời đúng, giáo sư Thành cũng sẽ tìm ra được vấn đề còn tồn tại trong câu trả lời, mặc dù hơi nghiêm khắc nhưng rất có tác dụng đối với việc học tập của họ.

Câu trả lời vừa rồi của Khuynh Thành... không cần biết là đúng hay sai, giáo sư Thành cũng không hề nhận xét gì cả.

Việc này là sao đây?

Người khác không hiểu, họ còn không biết sao?

Rõ ràng là giáo sư Thành đang thiên vị.

Họ chưa bao giờ biết rằng giáo sư Thành lại là người hòa nhã tới vậy! Cái thế giới chỉ quan tâm tới nhan sắc này đúng là chết tiệt.

Hai tiết học chín mươi phút, giữa giờ có năm phút giải lao, Thành Trì không có thói quen kéo dài thêm giờ, chuông báo nghỉ giữa giờ vang lên anh liền lập tức ngừng giảng bài.

Sau đó, bên cạnh anh lập tức có một đám sinh viên vây quanh, ai nấy cũng muốn tranh thủ năm phút này để hỏi các câu hỏi.

Giáo sư Thành tuy nghiêm khắc độc mồm một chút nhưng trình độ giảng bài thì không cần bàn cãi.

Lúc này, một nam sinh ngồi bên cạnh Khuynh Thành, bao gồm những người ngồi xung quanh cô đều lặng lẽ nhìn qua.

Nam sinh đó mặc trang phục thể thao, nhìn rất sạch sẽ, cậu ta nói với Khuynh Thành: "Cậu tới học ké à?"

Khuynh Thành ngẫm nghĩ sau đó thành thật trả lời: "Cũng không hẳn, tôi tới đây để học tập."

"Vừa rồi cậu may mắn lắm đấy, cũng không biết có phải hôm nay tâm trạng của giáo sư Thành đặc biệt vui hay không mà không gây khó dễ cậu."

"Sao lại nói vậy?"

Có người nói xen vào: "Giờ học của giáo sư Thành, dùng lời của thầy ấy nói là đầu tư mạo hiểm, tỉ lệ trượt vô cùng đáng sợ nhưng mọi người vẫn tranh giành tới học."

Khuynh Thành đối mặt với những gương mặt trẻ trung này cũng không cảm thấy có khoảng cách lắm, cách ăn vận của cô hôm nay khiến cô nhìn cũng không lớn hơn những người xung quanh quá nhiều, có thể trò chuyện với họ rất tự nhiên: "Tôi cứ có cảm giác các cậu đang sinh sống trong nước sôi lửa bỏng."

Nam sinh vừa bắt chuyện với Khuynh Thành cười nói: "Chúng tôi đâu chỉ sống trong nước sôi lửa bỏng? Là đau khổ và vui vẻ song hành!"

"Thực ra giáo sư Thành là một giáo sư đặc biệt truyền kỳ." Có người nói.

Khuynh Thành không hiểu những điều này, buột miệng hỏi: "Truyền kỳ ở điểm nào?"

Vừa nhắc tới giáo sư Thành, mọi người như thể mở van nói, căn bản không thể dừng lại được.

"Dù sao thì khi tôi học tiết của thầy ấy sẽ có cảm giác IQ bằng 0, tôi luôn tưởng rằng IQ của mình rất cao cơ đấy..."

"Tôi cho rằng, nếu như livestream tiết học của giáo sư Thành sẽ có thể gửi bình luận báỉ phục..."

"Đúng vậy, có anh khóa trên của năm thứ ba, năm đầu thi vào với số điểm cao nhất, là trạng nguyên tốt nghiệp của tỉnh học, vốn muốn học toán thạc, nghe nói bị gia đình ép học kinh tế, mới đầu rất ngạo mạn, cho rằng mình học toán giỏi, học chuyên ngành của chúng ta sẽ vô cùng lợi hại, sau học tiết học của giáo sư Thành, bị giáo sư Thành dùng mô hình toán học si nhục trí tuệ... sau đó anh ta liền ngoan ngoãn đi xin lỗi giáo sư Thành..."

Khuynh Thành thông qua lời của những sinh viên này biết được về một Thành Trì khác hoàn toàn với Thành Trì trong suy nghĩ của cô.

Thực ra bắt đầu từ khi họ gặp lại, ấn tượng của Khuynh Thành đối với Thành Trì đã thay đổi không chỉ một lần.

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa cô vẫn phải ghi nhớ kỹ, tuyệt đối phải tránh xa Thành Trì.

Thành Trì bị một nhóm sinh viên vây quanh trên bục giảng, thời gian năm phút đã đủ để anh giải đáp thắc mắc cho mấy người rồi... Đương nhiên những câu hỏi ngu ngốc anh sẽ bảo họ tự về đọc sách, Thành Trì không bao giờ lãng phí lời nói.

Sau đó Thành Trì nhìn qua đám đông xung quanh, vô tình lướt qua Khuynh Thành ngồi ở bàn cuối.

Xung quanh cô cũng có một đám người vây quanh, đa phần là nam sinh, hai bên cũng đang thảo luận gì đó.

Nụ cười trên mặt Khuynh Thành vô cùng nhẹ nhàng, không quá cao ngạo lạnh lùng, khó gần, nhưng cũng vẫn mang vài phần xa cách.

Khi cô mỉm cười, nốt ruồi lệ ở khóe mắt cô dường như rất sinh động, gò má ửng hồng nhìn rất... vừa miệng.

Dường như có dự cảm, ánh mắt Khuynh Thành nhìn qua và bắt gặp ánh mắt Thành Trì.

Nụ cười trong mắt cô còn chưa tan biến, đáng vẻ vô cùng rạng rỡ.

Giáo sư Thành lặng lẽ nâng gọng kính, ngón tay thon dài lập tức thu hút sự chú ý của các nữ sinh xung quanh, ánh mắt bọn họ nhìn anh ngập tràn sự sùng bái và ái mộ đối với nam thần.

Nhưng ngay sau đó, Khuynh Thành liền âm thầm rời mắt, đáng vẻ đó như thể chỉ muốn trốn tránh.

Giáo sư Thành cảm thấy mình đang bị chê bai.

Được lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nửa tiết học cuối nhẹ nhàng hơn Khuynh Thành tưởng tượng rất nhiều.

Thành Trì cũng không làm khó dễ cô, cứ giảng bài theo quy trình, liên tiếp trích dẫn kinh điển, cho tới lúc hết giờ, Khuynh Thành vẫn chưa hồi thần.

Vốn tưởng rằng học chuyên ngành mình chưa từng tiếp xúc bao giờ sẽ vô cùng khô khan nhàm chán, ấy vậy mà thực tế Khuynh Thành cảm thấy tiết học đầu tiên ở đại học A rất bổ ích.

Một phút trước khi hết giờ, Thành Trì giao bài tập mới sau đó thông thả tắt máy chiếu.

Khuynh Thành thấy mọi người xung quanh đều thu dọn sách vở cũng chuẩn bị hết giờ sẽ đi rời đi, tới phòng giáo vụ.

"Bạn sinh viên mới kia..." Khi Khuynh Thành đang cúi đầu, ánh mắt Thành Trì lại một lần nữa nhìn về phía cô, "Sau khi hết tiết tới văn phòng của tôi một lát."

Khuynh Thành sửng người, ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt Thành Trì vẫn không hề có gì thay đổi, vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt.

Anh gọi cô trước mặt nhiều người như vậy chắc là có chuyện thật?

Khuynh Thành nghĩ tới việc người này chắc đã biết mình được đài truyền hình cử đi học, vậy nói không chừng sẽ có việc quan trọng.

Thế là cô cũng không từ chối, gật đầu biểu thị mình biết rồi.

Vì giáo sư Thành gọi Khuynh Thành đi, các sinh viên xung quanh liền mất đi cơ hội tiếp xúc với Khuynh Thành, đặc biệt là nam sinh, ai cũng cảm thấy rất thất vọng.

Bởi chuyên ngành của họ, nữ sinh xinh đẹp như vậy rất hiếm gặp...

Khuynh Thành vừa bước ra khỏi cửa sau liền nhìn thấy Thành Trì đang đứng ở cửa trước, dáng người cao lớn của anh vô cùng nổi bật, áo khoác mặc trên người vô cùng tiêu sái, tạo nên khí chất thâm trầm độc đáo.

Giáo sư Thành không nhiều lời, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho Khuynh Thành, Khuynh Thành liền chậm rãi đi theo anh.

Khuynh Thành vừa đi vừa làu bàu, anh chàng này hoàn toàn coi mình là ông lớn.

Họ đi qua một hành lang, trong thời gian đó có vô số người chào hỏi Thành Trì, anh chỉ khẽ gật đầu đã khiến mọi người kêu ré lên.

Khuynh Thành bất giác nghĩ, có cần khoa trương vậy không?

Tới phòng làm việc của Thành Trì, Khuynh Thành nhìn theo bóng anh bước vào trong còn mình thì dừng lại ở ngoài cửa.

Cô bỗng nhiên cảm thấy kháng cự gì đó.

Sau khi Thành Trì bước vào phòng làm việc liền vứt giáo án lên bàn, gỡ kính xuống, trong đôi mắt đen nhánh như thể giấu vô vàn vì sao sáng.

Anh nhắm mắt lại, bóp sống mũi, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, bao phủ lên người anh, những sợi tóc như thể trở nên trong suốt.

"Sao vậy, không vào sao?" Thành Trì mở mắt, khẽ liếc nhìn Khuynh Thành.

Cô liền cảm thấy lạnh sống lưng, nhưng vẫn lấy dũng khí nói: "Đâu có đâu."

Đã nói tới nước này rồi, cô còn đứng ngoài cửa thì thật không phải phép, bởi vậy cô chỉ có thể bước vào.

Phòng làm việc của Thành Trì nhìn không có điểm gì đặc biệt cả, màu sắc chủ đạo là màu trắng xám, bàn làm việc đặt bên cạnh cửa sổ, có một giá sách to bằng một bức tường, bên trên có rất nhiều loại sách.

Khuynh Thành còn tưởng rằng cậu ấm nhà quyền thế như Thành Trì sẽ thích sử dụng đặc quyền, thích trở nên đặc biệt.

Khuynh Thành đứng ở chỗ cách Thành Trì vài bước, đôi mắt trong veo có đôi chút phòng bị.

Thành Trì thấy phản ứng của cô như vậy, khóe miệng khẽ mỉm cười nhưng sau đó lại nhanh chóng biến mất.

"Toàn bộ giáo trình của cô đều ở đây. Phòng giáo vụ đã trao đổi với lãnh đạo của cô rồi, vì thế cô chỉ cần lên lớp theo thời khóa biểu là được." Thành Trì phá vỡ bầu không khí im lặng trước, ngón tay với các đốt ngón tay rõ ràng chỉ xuống chồng sách được đặt trên bàn, giọng điệu của người làm việc công: "Trưởng phòng Vương nhờ tôi đề ý tới cô, vì thế nếu như có việc gì không hiểu có thể tới tìm tôi, mặc dù hơi phiền toái nhưng tôi chắc sẽ có đủ kiên nhẫn để ứng phó với cô."

Khuynh Thành bĩu môi, cho dù có không hiểu cô cũng không muốn đi tìm Thành Trì.

Một là không muốn tiếp xúc nhiều với anh, tạm thời trở thành học sinh của anh đã khiến Khuynh Thành rất bức bối, chỉ muốn tránh xa anh thôi.

Hai là với trình độ hiện giờ của cô, những vấn đề muốn hỏi tìm sinh viên bình thường cũng đủ rồi, nếu đi hỏi anh chắc chắn sẽ bị cười nhạo.

Khuynh Thành đã chứng kiến bản lĩnh độc mồm của Thành Trì rồi, người đàn ông này chưa bao giờ buông tha cho ai cả.

"Cám ơn, vậy tôi mang sách đi trước nhé." Khuynh Thành sốt ruột muốn rời đi.

Giáo sư Thành một lần nữa lại bị chê bai, ánh mắt lúc sáng lúc tối, khi Khuynh Thành chuẩn bị ôm chồng sách kia lên, anh liền nghiêng người chặn trước mặt cô.

Khuynh Thành nhú mồm, không hiểu Thành Trì muốn làm gì.

Anh lên tiếng, giọng nói nam tính đặc trưng: "Vết thương của cô chưa lành hẳn, chỗ sách này hãy gửi chuyển phát nhanh về thẳng nhà cô."

Khuynh Thành ngược mắt nhìn anh, bất giác mềm lòng.

Anh đang quan tâm cô sao?

Nhưng đúng như Thành Trì nói, hơn mười cuốn sách này gộp lại cũng không nhẹ, ôm nhiều sách thế này lên lớp sau đó lại ôm về nhà, việc này đúng là không thích hợp với Khuynh Thành trong thời điểm này.

Khuynh Thành vừa định lên tiếng thì Thành Trì đã ôm sách đứng dậy: "Cô không quen đường ở đây, để tôi giúp cô gửi chuyển phát nhanh, tiết sau sắp bắt đầu rồi, ở phòng 302 tòa nhà B, đừng tới muộn."

Nói xong, giáo sư Thành cũng không đợi Khuynh Thành từ chối, cứ thế bước thẳng ra ngoài.

Khuynh Thành nhìn theo bóng lưng rộng rãi của anh, bất giác cảm thấy anh đúng là người có vóc dáng chuẩn.

Có điều...

"Hình như anh vẫn chưa biết địa chỉ nhà tôi..." Lời nói của Khuynh Thành vang vọng trong không khí, Thành Trì đã biến mất khỏi tầm mắt cô.

Nhưng việc địa chỉ nhà có thể làm khó được giáo sư Thành sao?

Việc chuyển phát nhanh, giáo sư Thành hoàn thành rất mỹ mãn.

Thành Trì cứ thế đi mất, Khuynh Thành cũng chỉ đành tiếp tục lên giảng đường.

Cũng đúng lúc này Khuynh Thành mới phát hiện ra thì ra ở đại học A, không phải vô duyên vô cớ mà Thành Trì rất được yêu mến.

Chỉ ít trong tiết học trước cô không hề cảm thấy nhàm chán cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Còn tiết này cô đã cố gắng cắn răng, vực dậy tinh thần mới không tới mức ngủ gục.

Tiết học của một ngày nhanh chóng qua đi, buổi chiều cô chỉ có hai tiết cuối, vì thế buổi trưa có thể về nhà ngủ trưa.

Trước khi cô ra khỏi cửa, giáo trình đã được gửi đi.

Khuynh Thành khi đó bất giác lại nhớ tới Thành Trì, không ngờ anh lại giúp mình việc này, mặc dù là việc nhỏ nhưng cô cũng không thích nợ ân tình lắm.

Đúng là náo nề.

Buổi chiều học xong, Khuynh Thành vừa xuống khỏi tòa nhà giảng đường, còn chưa bước ra ngoài thì bầu trời lúc trước còn nắng bỗng nhiên trở mặt, mưa như trút nước.

Khuynh Thành nhìn bầu trời mù mịt mây đen và những giọt mưa xối xả kia, trong lòng rầu rĩ vô cùng.

Hình như hôm nay dự báo thời tiết nói rằng có mưa... nhưng cô quên mang dù.

Sinh viên xung quanh có mang dù đều mở dù đi ra, Khuynh Thành đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

Hay là cứ đợi mưa đi? Nhưng vết thương của cô không được nhúng nước, mưa to thế này chắc quần áo sẽ ướt hết...

Khuynh Thành nhú chặt mồm vô cùng bồn chồn.

Sau lưng cô, cậu sinh viên lúc trước học chung môn kinh tế vi mô, mặc bộ đồ thể thao dường như chỉ nhìn bóng lưng cũng nhận ra được cô.

Mắt cậu ta lóe sáng, vui mừng chuẩn bị chạy tới, đây đúng là một cơ hội tuyệt vời để anh hùng cứu mỹ nhân! Ahaha!

Tuy nhiên khi cậu vừa định bước tới thì chỉ biết giương mắt nhìn giáo sư Thành không biết chui từ đâu ra, chắn ngang tầm mắt, nằng tay trên luôn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Khoảnh khắc Thành Trì xuất hiện, xung quanh có không ít những tiếng cảm thán ồn ào.

Hào quang của anh quá rực rỡ khiến những người khác đều chỉ là vật làm nền.

Trong ánh mắt thần nhiên của Thành Trì, nam sinh mặc đồ thể thao liền dừng bước, trong vô hình như thể có tiếng nói nói với cậu rằng, dừng ở đây là được rồi, tuyệt đối đừng liều lĩnh xông lên.

Thế là cậu chỉ có thể giương mắt nhìn giáo sư Thành cầm một chiếc ô đen bước tới bên cạnh Khuynh Thành.

Khuynh Thành vốn còn đang băn khoăn không biết có nên xông ra hay không thì đúng lúc này trong hơi thở của cô có xen lẫn một mùi hương quen thuộc.

Đó là mùi hương trên người Thành Trì.

Khuynh Thành quay đầu lại thì thấy giáo sư Thành đang đứng nhìn cô.

"Đi thôi, tôi có ô." Thành Trì rất kiệm lời.

"..." Khuynh Thành chớp chớp mắt, nhất thời không kịp phản ứng.

Thành Trì nhìn cô, đuôi mắt cong lên, trong tiết trời âm u này, gương mặt anh giống như một bức họa tuấn mỹ.

"Vì thế cô định mặc kệ vết thương chưa khỏi hẳn, để viêm nhiễm nặng thêm sao?" Thành Trì không hề khách sáo, "nếu vậy, chắc cô sẽ mất việc đấy!"

Mất, việc!!!

Cho dù mất việc chẳng phải cũng là vì anh sao!

Cô bị thương vì ai chứ?

Khuynh Thành nấp máy môi nhưng không nói ra lời.

Mặc dù cô vẫn luôn nhắc nhở lòng mình phải tránh xa Thành Trì nhưng bây giờ hình như cũng chả còn cách nào khác.

Ai bảo cô quên mang dù.

Nam sinh mặc đồ thể thao đứng sau lưng nếu như biết được suy nghĩ của Khuynh Thành chắc chắn sẽ giơ cao hai tay: Tôi! Tôi đồng ý giúp đỡ!

"Được thôi, cảm ơn anh!" Khuynh Thành chỉ có thể ngoan ngoãn bước tới dưới ô của Thành Trì trong ánh mắt ra hiệu của anh.

Thành Trì cầm ô, Khuynh Thành sánh bước cùng anh trong mưa.

Khuynh Thành nói thế nào cũng là biên tập viên của đài truyền hình, cho dù hôm nay chỉ đi giày đế bằng nhưng dáng người cũng vẫn rất cao ráo.

Có điều khi đứng bên cạnh Thành Trì cô vẫn thấp hơn một đoạn, vừa hay đứng tới vai anh.

Hai người bước đi trong mưa không hề nói năng gì, Khuynh Thành cũng cố gắng không đi quá sát Thành Trì, có điều cho dù như vậy thì trong mắt người khác hai người vẫn vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Các sinh viên vừa bước ra khỏi giảng đường liền nhìn thấy bóng người trong mưa phía xa chính là giáo sư Thành danh tiếng lẫy lừng.

Điều khiến họ bất ngờ hơn cả là giáo sư Thành đích thân che ô cho một cô gái nọ.

"Đó là sinh viên trường mình phải không? Hay là giảng viên mới?"

"Không biết nữa, cô ấy đúng là may mắn..."

"Cứ cho rằng sắp có việc gì đó xảy ra."

Dù sao ấn tượng giáo sư Thành để lại cho mọi người tuyệt đối là một người gặp phải trời mưa, nếu như bạn nài nỉ anh ấy, anh ấy sẽ vớt cho bạn một chiếc dù sau đó bỏ đi.

"Tôi đưa cô về." Thành Trì sau khi đi được một đoạn liền nhìn thấy xe của mình, anh nhấn mở khóa xe, đèn trước của xe lập tức vụt sáng.

Khuynh Thành nhìn theo âm thanh, đó là một chiếc Land Rover đứng mẫn đứng trong mưa, cho dù bị mưa lớn vùi dập nhưng vẫn rất ngạo nghễ.

Cô vừa định nói không cần phiền tới vậy, anh đưa ô cho cô, cô tự đi bắt xe là được thì nhìn thấy một bên vai ướt nước mưa của Thành Trì.

Cô lặng lẽ thở dài, mưa lớn như thế này, hai người sánh bước đi bên nhau thường sẽ có một người đứng ở bên ướt mưa.

"Lên xe đi!" Giọng nói thấp trầm của Thành Trì vang lên trong tiếng mưa xối xả xen lẫn vô vàn âm thanh khác lọt vào tai Khuynh Thành.

"Nếu như không ngại, anh có thể cho tôi mượn dù, tôi tự về cũng được." Cuối cùng Khuynh Thành vẫn nói ra.

Cô cho rằng cứ như thế này mình sẽ càng nợ Thành Trì nhiều hơn, cô không thích như vậy.

"Đừng dè dặt nước, lúc này cô đi ra ngoài, đợi tới sáng mai cũng không bắt được xe." Giọng Thành Trì rất kiên định, không cho phép cô từ chối.

Vì thế cuối cùng Khuynh Thành vẫn ngồi vào vị trí ghế lái phụ.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài, vì mưa mỗi lúc một lớn, mây đen vần vũ đè nặng, bất giác khiến người ta có cảm giác bứt rứt.

Trước đây khi vẫn trong thời gian hôn nhân với Thành Trì, cô cũng chưa từng ngồi xe của anh, bây giờ hai người đã ly hôn rồi, cô lại ngồi vào vị trí ghế lái phụ.

Nghĩ lại như vậy lại cảm thấy buồn cười, mấy năm trước, hai người rõ ràng có mối quan hệ thân mật được pháp luật công nhận nhưng vẫn sống như hai người xa lạ.

Khi đó khi cô và Thành Trì trò chuyện, dường như chỉ là những câu đối thoại đơn giản, ví dụ như "mai tôi tới đón cô, ông gọi chúng ta về nhà ăn cơm", "ông sắp tới"... , tất cả cũng chỉ là vì muốn đối phó với ông nội anh.

Sau khi họ kết hôn, Khuynh Thành đương nhiên phải sống trong nhà họ Thành, nhưng hai người đều rất bài xích cuộc hôn nhân này, âm thầm thương lượng với nhau, nói với ông Thành rằng ngày trong tuần họ sống ở bên ngoài, cuối tuần mới về lại nhà họ Thành.

Nếu như vậy, cuộc sống của hai người sẽ không bị ông Thành giám sát, cả hai đều tự do hơn.

Khuynh Thành bình thường sống ở căn hộ của Thành Trì song cũng rất ít khi nhìn thấy anh, Khuynh Thành cũng không bao giờ hỏi hành tung của anh bởi cô thấy không cần thiết.

"Cô về nhà hay về chỗ ba cô?" Thành Trì sau khi tới một ngã tư mới bắt ngờ lên tiếng hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Phản ứng đầu tiên của Khuynh Thành là sao anh lại biết cô sống ở đâu?

Nhưng nghĩ lại chẳng qua cũng chỉ là địa chỉ nhà mà thôi, Thành Trì nếu muốn biết cũng là việc dễ như trở bàn tay.

"Về đường Bắc Kỳ." Khuynh Thành nói vậy, Thành Trì chắc cũng biết địa điểm rồi.

Mưa bên ngoài vẫn chưa ngớt, mùa thu mưa lớn như vậy rất hiếm thấy ở kinh thành, hơn nữa nhìn sắc trời chắc cũng không thể tạnh ngay được.

Tới dưới lầu, Khuynh Thành vội tháo dây an toàn, cảm ơn: "Hôm nay làm phiền anh quá!"

Khuôn mặt Thành Trì dưới ánh đèn trong xe trở nên rõ rệt, đường nét rất đẹp.

Hình như anh đang mỉm cười, nụ cười trên mặt chỉ thoáng qua sau đó biến mất.

"Không cần."

"Vậy tôi về nhé." Thành Trì nhướn miệng cười, chuẩn bị mở cửa xuống xe.

"Đợi chút!" Thành Trì bất ngờ lên tiếng gọi cô lại.

"Sao?" Khuynh Thành rầu rĩ quay đầu lại.

Thành Trì đưa dù cho Khuynh Thành: "Mặc dù không xa nhưng cũng đừng để ướt mưa."

Khuynh Thành nhìn chiếc dù màu đen trong tay lại một lần nữa cảm ơn: "Cảm ơn!"

Cô mở dù xuống xe, động tác đóng cửa xe hơn dừng lại, cô nói với Thành Trì ngồi trong xe: "Mưa lớn, đọc đường cẩn thận."

"Ừ." Thành Trì gật đầu.

Tới tận khi Khuynh Thành mở chiếc cửa sắt dưới lầu đi vào, sau lưng mới vọng tới tiếng động cơ xe.

Cô kìm nén cảm xúc kì lạ vô cơ, đi thẳng về nhà.

Bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ hôn lễ giữa cô và Thành Trì, mặc dù hôn lễ tổ chức không phô trương nhưng nhà họ Thành dù sao cũng không phải gia đình bình thường, khách khứa tới tham dự đều là những người có thân phận hiển hách.

Trong hôn lễ cô có đôi chút không thích ứng, bất luận là khi gặp gỡ người nhà họ Thành hay những người có địa vị cao quý kia.

Không phải tính cô nhút nhát mà là cô nghĩ tới việc mình gả vào nhà họ Thành qua cũng chỉ vì lợi ích, vì thế cô rất bài xích.

Mặc dù là cô và Thành Trì kết hôn nhưng rất nhiều người đến tham dự là vì ông Thành, bởi vậy cuối cùng Khuynh Thành cũng có thời gian rảnh rỗi ra ban công hóng gió.

Có một cô gái bước tới, Khuynh Thành bây giờ thực ra cũng không nhớ rõ bộ dạng của đối phương nhưng vẫn nhớ như in lời cô ta nói khi đó.

"Chim sẻ thì vĩnh viễn không thể bay lên cành cây làm phượng hoàng được, cho dù hôm nay cô gả vào nhà họ Thành thì đã sao chứ, sẽ có một ngày cô phải bước ra khỏi nhà họ Thành thôi."

Giọng của đối phương rất khiêu khích, khi đó Thành Trì chưa có tâm sự phản bác.

Trong suốt hôn lễ cô luôn ở vào trạng thái bất đắc dĩ.

Chắc là trong mắt nhiều người, thấy cô được gả vào nhà họ Thành đều có chung suy nghĩ như vậy, cảm thấy cô đã trèo cao.

Có điều, ai bảo không phải chứ?

Năm xưa cô cũng mang theo mục đích cá nhân để gả vào nhà họ Thành, mặc dù không phải để làm phượng hoàng nhưng cũng là có động cơ.

Ngày hôm sau là thứ sáu, Khuynh Thành có một tiết học, cô học xong liền định đi tìm Thành Trì, trả dù cho anh.

Cô rất sầu não vì tình hình hiện tại, rõ ràng từ ngày ly hôn với Thành Trì cô đã dự định cả đời này sẽ không tiếp xúc với người nhà họ Thành nữa, bây giờ mà xui quýt khiến bị vận mệnh đùa giỡn.

Sau khi bước tới phòng làm việc của Thành Trì, cửa chống trộm đóng kín, Khuynh Thành đoán chắc Thành Trì đang lên lớp.

Nghĩ một lát cô liền gửi tin nhắn cho Thành Trì sau đó đặt dù ở bên ngoài cửa, căn dặn là trả giáo sư Thành.

Khuynh Thành vừa định rời đi thì nhìn thấy một người đàn ông bước từ xa tới, dáng người cao gầy, gương mặt nhợt nhạt, cảm hơi nhon, giống như sống trong lâu đài cổ.

Khi anh nhìn thấy Khuynh Thành, ánh mắt lập tức phát ra thần sắc đặc biệt.

Khuynh Thành vốn định đi luôn nhưng thấy ánh mắt người này nhìn mình quá cháy bỏng, giống như một nhà khoa học cuồng nhiệt đang nghiên cứu một sinh vật đặc biệt vậy.

Cô đành dừng bước.

"Chào cô... Cho hỏi có việc gì không?"

Đôi mắt đào hoa quyến rũ của Lục Kỳ Niên cứ thế nhìn chăm chăm Khuynh Thành quan sát hồi lâu, cuối cùng khi Khuynh Thành mất kiên nhẫn quay người định bỏ đi anh mới lên tiếng.

"Cô là vợ cũ của Thành Trì?"

Cô là vợ cũ của Thành Trì... vợ cũ của Thành Trì... vợ cũ...

Khuynh Thành mặt biến sắc.

Ai mà gặp phải một người xa lạ bất ngờ nói một câu không lẽ độ như vậy cũng sẽ đều không vui.

Lục Kỳ Niên cứ như thể không phát giác ra, thậm chí còn vui vẻ nói: "Cuối cùng hôm nay cũng gặp được người thật rồi."

Gặp được người thật? Lẽ nào cô chỉ sống trong ti vi sao?"

Khuynh Thành trong lòng thầm trợn ngược mắt, sắc mặt lạnh lùng gượng đáp: "Xin lỗi, tôi có việc xin phép đi trước."

Chắc là vì cô biểu hiện không vui quá rõ rệt, nên trên gương mặt lạnh lùng cao ngạo của Lục Kỳ Niên cuối cùng cũng xuất hiện chút ít áy náy.

"Xin lỗi, lần đầu gặp được cô nên tôi hơi kích động, nếu khiến cô không vui, tôi xin rút lại lời ban nãy."

Thái độ của Lục Kỳ Niên trở nên tốt hơn, hơn nữa gương mặt lại rất đẹp trai, rất dễ khiến người khác có thiện cảm với anh, vì thế Khuynh Thành cũng độ lượng mà tha thứ cho anh ta.

"Không sao." Khuynh Thành mỉm cười.

Cô đại khái cũng đoán ra được người này là đồng nghiệp hoặc bạn của Thành Trì, nhưng không biết sao anh ta lại quen cô.

"Cô tới tìm Thành Trì?" Trong đôi mắt hẹp dài của Lục Kỳ Niên như thể lấp lánh ánh sáng.

Khuynh Thành nói: "Tôi tới trả đồ cho anh ấy, anh ấy không có đây, tôi để đồ ở chỗ bảo vệ."

"Chắc cậu ấy có tiết. Hay là cô đợi cậu ấy một lát." Lục Kỳ Niên dụ dỗ.

Khuynh Thành lắc đầu: "Tôi còn có việc phải làm."

Lục Kỳ Niên hơi thất vọng, hôm nay có cơ hội chứng kiến Thành Trì và Khuynh Thành gặp gỡ, thế mà lại để vụt mất.

Có điều, dù sao thì thời gian sắp tới Khuynh Thành sẽ học ở đại học A, chắc chắn sẽ còn nhiều cơ hội.

Giáo sư Lục hào hứng nghĩ.

Hôn lễ năm xưa của Thành Trì và Khuynh Thành, anh phải tham gia một cuộc hội thảo quan trọng ở nước ngoài nên không thể về tham dự, bởi vậy vẫn luôn cảm thấy hối hận.

Sau này lại ở nước ngoài học tập một thời gian dài, khi trở về, Thành Trì đã ly hôn với Khuynh Thành, khôi phục cuộc sống độc thân.

Trước giờ anh luôn cảm thấy tiếc nuối, mình chưa kịp tiếp xúc với Khuynh Thành.

Còn vì sao giáo sư Lục lại cảm thấy hứng thú với Khuynh Thành như vậy, nguyên chắc là vì anh không hề biết cuộc hôn nhân của Thành Trì và Khuynh Thành, từ đầu chí cuối chỉ là một cuộc giao dịch.

Ông Thành đương nhiên không thể nói rộng rãi việc cháu nội mình vận mạng không tốt, vì thế vẫn luôn giữ bí mật.

Thành Trì từ trước tới giờ cũng không tin những điều này, cũng không nhắc tới với Lục Kỳ Niên.

Vì thế khi giáo sư Lục biết được Thành Trì sắp kết hôn, anh đã ngạc nhiên rất lâu.

Anh không dám tin rằng, một người đã quen với cuộc sống độc thân, luôn chê bai yêu đương sẽ lãng phí thời gian như Thành Trì lại đồng ý bước vào nấm mồ của hôn nhân.

Vì thế Lục Kỳ Niên rất có hứng thú với Khuynh Thành, rất muốn biết người khiến Thành Trì đồng ý kết hôn rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Chỉ có thể nói rằng đây là một sự hiểu nhầm.

Nhưng hai bên đều không hề hay biết.

Sau đó giáo sư Lục đã làm một việc xấu, anh nói hết toàn bộ những tình tiết mà mình tưởng tượng ra với Khuynh Thành, anh nói: "Thực ra, Thành Tri ly hôn với cô xong vô cùng hối hận."

Giáo sư Thành đang lên lớp bất ngờ hắt hơi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thành Tri hối hận vì li hôn với cô?

Đây đúng là một chuyện nực cười.

Khuynh Thành bất giác nhớ tới lúc hai người ly hôn, tang lễ của ông Thành vừa qua đi, Khuynh Thành là cháu dâu của ông cũng tham gia tang lễ theo quy tắc nhà họ Thành.

Sau tang lễ, cuộc sống của hai người vẫn không hề thay đổi, Thành Tri cơ bản không về nơi cô ở, hai người mấy ngày liền không gặp mặt cũng không hề có liên hệ gì.

Sau đó Thành Tri cuối cùng cũng trở về nơi họ ở, câu đầu tiên anh nói là nhắc tới ly hôn.

Khi anh nói, người vẫn dựa vào tường, chiếc áo sơ mi trắng trên người càng làm tôn lên vóc dáng cao lớn của anh, gương mặt lạnh lùng và tuấn mỹ.

Khi đó Khuynh Thành đang rót nước, sau khi ngậy người một lát liền đặt cốc nước xuống.

Vốn dĩ cuộc hôn nhân này là do ông Thành ép buộc, bây giờ ông đi rồi, hai người ly hôn cũng là điều đương nhiên.

Cô cuối cùng cũng có thể khôi phục cuộc sống tự do.

Nghĩ vậy, Khuynh Thành liền đồng ý không hề do dự, hơn nữa cũng nói thẳng: "Tôi sẽ không lấy bất cứ thứ gì của nhà họ Thành, anh yên tâm."

Làm vậy sẽ bớt đi vô số phiền hà.

Khi đó Thành Tri hình như cũng nở một nụ cười lạnh nhạt, thoáng qua và vụt biến mất.

Anh chỉ hờ hững nói một câu: "Xem ra cô mong đợi ngày này từ rất lâu rồi."

Khuynh Thành cúi đầu nhìn cốc nước trong suốt, trong lòng nhủ thầm, nói cứ như thể chỉ có mình cô mong đợi vậy, anh chẳng phải cũng muốn ly hôn từ lâu rồi sao?

Thành Tri hình như cười nhạt một tiếng sau đó cũng không phí lời: "Tôi sẽ tìm luật sư soạn đơn ly hôn."

Khuynh Thành ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng!"

Sau đó họ ly hôn, Thành Tri cũng rất rộng rãi, có điều Khuynh Thành không hề lấy thứ đồ gì của nhà họ Thành, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình rời khỏi biệt thự, khi cô đi, Thành Tri không ở nhà, cô cũng không nhắn lại bất cứ câu nào với anh.

Mấy năm liền, họ không từng gặp mặt, cho tới bữa tiệc ngày hôm đó, hai người mới tình cờ chạm trán.

Khuynh Thành thực sự không tin những gì Lục Kỳ Niên nói, cô mỉm cười nói với anh: "Đã không còn quan trọng nữa rồi."

Không biết biết Lục Kỳ Niên nói gì, tất cả đều không liên quan gì tới cô, Khuynh Thành cũng không hề để bụng.

Lục Kỳ Niên xoa nhẹ chiếc cằm hơi nhọn của mình, ánh mắt có vẻ rầu rĩ.

Xem ra, hai người này ly hôn xong là chẳng còn quan hệ gì nữa thật?

Mặc dù sau khi ly hôn, Thành Tri không hề nhắc lại chuyện liên quan tới Khuynh Thành, nhưng Lục Kỳ Niên là giáo sư của chuyên ngành pháp luật, thi thoảng cũng nhận một vài vụ kiện cáo bên ngoài, anh rất tin tưởng vào khả năng quan sát và trực giác của mình.

Thành Tri và người phụ nữ này thực sự không có gì? Đánh chết anh cũng không tin.

"Xin lỗi, tôi thực sự có việc, tôi đi trước nhé, chào anh!" Khuynh Thành bỏ đi không hề do dự, nụ cười trên mặt cũng ngay lập tức tan biến.

Lục Kỳ Niên liếm môi, hừm, anh không tin đâu.

Một phút sau, giáo sư Thành đang giảng bài thì thấy điện thoại của mình rung lên.

Nhưng trong lúc lên lớp anh tuyệt đối sẽ không đụng vào điện thoại, cứ thế làm lơ đi.

Cho tới khi chuông hết giờ vang lên Thành Trì mới mở tin nhắn ra đọc.

"Vợ cũ của cậu không muốn nhìn thấy cậu, vứt dù của cậu ở ngoài cửa rồi bỏ đi rồi."

Khóe miệng giáo sư Thành co giật.

Quả nhiên đợi tới khi anh về tới phòng làm việc thì bác bảo vệ nói: "Ồ, thầy Thành, vừa rồi có một cô gái nói trả dù cho thầy đấy!"

Thành Trì cầm lấy chiếc dù đen cảm ơn bác bảo vệ và về lại phòng làm việc.

Nhìn thấy cửa phòng làm việc khép hờ, ánh mắt anh chùng xuống.

"Lục Kỳ Niên, cậu lại lấy chìa khóa phòng tôi khi nào vậy?" Thành Trì để dù vào sau cánh cửa, dựa người vào tường, mặt không cảm xúc nhìn Lục Kỳ Niên đang ngồi trên bàn của mình.

Gương mặt nhợt nhạt của Lục Kỳ Niên xuất hiện một nụ cười: "Tôi đang đợi cậu mà."

Thành Trì nhướn mày: "Tôi thấy cậu muốn chết thì đúng hơn."

Anh bước tới thì nhìn thấy Lục Kỳ Niên đã mở máy tính của mình lên.

"Cậu nói xem, ăn cắp thông tin kinh doanh thì phạm phải tội gì?" Thành Trì lạnh lùng liếc nhìn Lục Kỳ Niên đang mở máy tính của mình, ánh mắt sắc lạnh.

"Yên tâm đi, tôi sẽ tiêu hủy hết mọi chứng cứ, không cấu thành tội danh đâu." Lục Kỳ Niên di con chuột, nhấn vào nút tắt máy, phất tay: "Hoàn hảo!"

Thành Trì: "..."

"Đúng rồi, hôm nay Khuynh Thành tới, nhưng trả dù xong liền đi luôn, tôi bảo cô ấy đợi cậu nhưng cô ấy không muốn đợi." Lục Kỳ Niên giả bộ thờ dài.

Thành Trì cười nhạt: "Thân thiết tới mức gọi tên người ta rồi cơ à?"

"Ôi trời, cứ gọi cô ấy là vợ cũ của cậu thì thật không lễ độ, hơn nữa tôi cũng không muốn nhắc tới chuyện đau lòng của cậu hoài."

"Tôi không ngờ cậu trở thành người hào hiệp như vậy từ bao giờ."

"Aizz..." Lục Kỳ Niên nhe răng, nhưng sau đó lại tiếp tục: "Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi."

Thành Trì gỡ kính xuống, bóp nhẹ sống mũi, không muốn phí lời thêm: "Cậu tới đây làm gì?"

Anh hiểu rõ con người Lục Kỳ Niên này, không có việc gì quan trọng sẽ không tích cực tới tìm anh vậy đâu.

"Được rồi, là thế này, tiết sau giảng tới một vụ án kinh tế, đám sinh viên của tôi cậu cũng không phải không biết, vừa nghe tới vụ này liền bắt tôi tới mời cậu." Giáo sư Lục vô cùng mun phiền: "Lẽ nào tôi không đẹp trai sao?"

Thực ra chỉ xét về ngoại hình, giáo sư Lục có dung mạo tuấn mỹ trong nét yếu đuối, rất bắt mắt.

Quan trọng là người này kiêu ngạo hơn cả Thành Trì, giảng bài cũng vô cùng ngẫu hứng, đồng thời cũng vui mừng thất thường, cùng Thành Trì tạo thành song sát của đại học A, sinh viên ai nấy cũng cảm thấy vừa yêu vừa hận.

Vì thế mới có câu, những thứ của người khác thường ngon hơn.

Đợi sau khi những sinh viên này ném trái xoan sự biến thái của giáo sư Thành họ mới biết được.

Nguyên nhân bọn họ muốn Thành Trì tới giảng bài chẳng qua chỉ là muốn khoe khoang trong nhóm bạn bè rằng đã được học cả hai giáo sư nổi tiếng của đại học A, lại còn là hai giáo sư cùng lên lớp, trăm năm mới có một lần.

Thành Trì cười nhạt, thẳng thừng từ chối: "Không đi."

Lục Kỳ Niên mở tròn đôi mắt đào hoa: "Thành Trì, cậu đúng là lạnh lùng, vô tình, vô lý."

Thành Trì lờm anh một cái: "Thời gian tôi lên lớp một tiết có thể kiếm được bao nhiêu tiền cậu có biết không?"

Lục Kỷ Niên: "...". Làm cứ như người khác không kiếm được tiền ấy! Cậu học kinh tế cậu lợi hại! Sẽ có lúc cậu dính phải kiện cáo!

Giáo sư Lục trong lòng gào thét.

"Hừm, nếu như cậu không đồng ý, tôi sẽ nói bí mật của cậu cho cục cưng Khuynh Thành biết." Lục Kỷ Niên nhướn mày, vẻ mặt sa sầm.

Thành Trì rung mình, bí mật? Anh có bí mật gì chứ?

"Vừa rồi tôi đã phát hiện một thứ vô cùng quan trọng trong máy tính của cậu, nếu như cậu không muốn tôi nói cho người vợ cũ đáng yêu của cậu biết thì hãy đồng ý lên lớp giảng bài cho các sinh viên yêu quý của tôi."

Thành Trì thần nhiên hỏi: "Trong máy tính của tôi có thứ gì chứ?"

"Trong máy tính của cậu có..."

Giáo sư Lục không nói hết lời vì anh liếc nhìn thấy cánh cửa sau lưng Thành Trì, ánh mắt kinh ngạc.

Thành Trì còn chưa quay người lại thì đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên.

"Thứ gì vậy?" Khuynh Thành hiếu kỳ đứng ngoài cửa, đôi mắt hơi cong thành một đường cong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Khuynh Thành vốn đã đi rồi nhưng khi cô ra khỏi cổng trường định lên tàu điện ngầm thì bất ngờ nhận được điện thoại của ba mình.

Còn tại sao ông Khuynh lại gọi cho cô, nguyên nhân có liên quan tới Thành Trì.

Việc Khuynh Thành bị thương, Thành Trì đã giúp đỡ rất nhiều, bao gồm cả việc sắp xếp cho Khuynh Thành được nằm phòng bệnh tốt nhất, được điều trị tốt nhất, hàng ngày đều đặn chuẩn bị bữa trưa và bữa tối mang tới, cho dù Khuynh Thành bị thương là vì anh nhưng nói cho cùng cũng chẳng phải Thành Trì đâm nhát dao đó.

Khuynh Thành vì không muốn để ba mình nghĩ đông nghĩ tây, cho rằng mình chưa quên tình xưa với Thành Trì nên mới chần chừ giúp anh nên mới nói sự thật với ông.

Đó hoàn toàn là do có người đẩy sau lưng cô mới khiến cô mả xui quỵ khiến nhào về phía Thành Trì, tất cả chỉ là sự cố ngoài ý muốn.

Tất cả đều là sự cố do tự cô nhào tới, không liên quan gì tới Thành Trì.

Ông Khuynh nghe cô giải thích xong, hút liền hai điếu thuốc mới hỏi: "Con không gạt ba chứ?"

Khuynh Thành chỉ có thể nói: "Ba, việc của con và Thành Trì là việc của đời nào rồi? Ba cứ coi như khi đó là do con trẻ người non dạ, bây giờ chẳng phải con vẫn sống yên ổn đó sao? Con và Thành Trì đã mấy năm không gặp rồi, hai chúng con thực sự không có gì."

Ông Khuynh lúc này mới tin Khuynh Thành.

Nhưng cũng chính vì vậy, ông Khuynh cả đời làm người tốt càng cho rằng những việc Thành Trì làm khiến ông không yên lòng.

"Hãy mời cậu ta tới ăn một bữa, có điều con cũng đừng nghĩ ngợi gì nhiều, ba chỉ đơn thuần muốn cảm ơn cậu ta thôi, chúng ta không thể không có lễ tiết."

Sau khi Khuynh Thành nghe điện thoại, ông Khuynh đã nói vậy

"Ba thực sự muốn mời anh ta ăn cơm sao? Con thấy không cần đâu, dù sao thì con và anh ta cũng không tiếp xúc..." Khuynh Thành càng nói càng thấy chột dạ, nói không tiếp xúc nhưng hôm qua Thành Trì mới đưa cô về nhà xong.

Cô vốn dĩ muốn vậy nhưng không biết phải làm thế nào để thoát khỏi bóng dáng của Thành Trì.

"Nên mời thì vẫn cứ phải mời, có điều hôm đó không được nhiều lời với cậu ta." Ông Khuynh vẫn không yên tâm liền dặn con.

Khuynh Thành rất rầu rĩ, ba cô làm sao vậy, vừa muốn mời Thành Trì ăn cơm lại vừa không muốn cô tiếp xúc với Thành Trì? Đúng là tự mâu thuẫn.

Nhưng cô cũng hiểu đạo lý của ông Khuynh.

"Vâng, để con đi nói với anh ta, chỉ có điều anh ta đồng ý hay không con cũng không dám chắc, người ta là đại thiếu gia, không phải cùng lớp người như chúng ta."

Khuynh Thành rất mong Thành Trì từ chối, nếu như vậy việc cần làm cô cũng làm rồi, sẽ không phải phiền hà nữa.

Vốn dĩ chỉ định gọi điện cho xong nhưng điện thoại vừa hay hết pin, Khuynh Thành lại không nhớ số điện thoại của Thành Trì, nếu không phải lúc này cần tìm anh, suýt chút nữa cô cũng quên luôn việc mình có số điện thoại của anh.

Vì thế Khuynh Thành lại quay trở lại.

Vừa đứng ngoài cửa văn phòng liền nghe thấy cuộc trò chuyện bên trong.

"... Tôi sẽ nói bí mật của cậu cho cục cưng Khuynh Thành biết... Nếu cậu không muốn tôi nói cho người vợ cũ đáng yêu của cậu biết..."

Dù sao thì cũng là việc có liên quan tới cô, Khuynh Thành nhìn qua khe cửa thấy nét mặt ngạc nhiên của Lục Kỳ Niên và bóng lưng cao lớn của Thành Trì.

Cô bất ngờ trên chộc nói một câu: "Thứ gì vậy?"

Câu nói thần bí của Lục Kỳ Niên khiến cô có đôi chút hứng thú.

Thành Trì quay người lại theo ánh mắt của Lục Kỳ Niên và câu hỏi của Khuynh Thành, ánh mắt anh liền bắt gặp ánh mắt của cô.

Đôi mắt Khuynh Thành cong cong, sáng lấp lánh như muôn vàn vì sao sáng.

Thành Trì mặc kệ Lục Kỳ Niên, hỏi Khuynh Thành: "Sao lại quay lại vậy?"

"À, có chút việc cần tìm anh." Khuynh Thành đáp lời Thành Trì, cô cũng không biết tại sao khi bị đôi mắt sâu hun hút của Thành Trì nhìn, cô lại có cảm giác sống lưng lạnh toát.

Trên người người đàn ông này có sức ép cực lớn, cho dù không để lộ bất cứ cảm xúc gì thì cũng vẫn có sức uy hiếp.

"Ừ, chúng ta ra ngoài nói." Thành Trì hoàn toàn làm lơ Lục Kỳ Niên.

Quả nhiên, giáo sư Lục về mặt đau buồn than thở: "Thành Trì, cậu quá đáng rồi đấy."

Thành Trì lạnh nhạt liếc nhìn anh, xua tay: "Được rồi, tôi đồng ý lên lớp giảng bài cho sinh viên của cậu."

Lục Kỳ Niên lập tức chuyển sang thái độ nịnh bợ: "Tốt lắm, vậy tôi xin đợi đại giá của giáo sư Thành."

Khuynh Thành khẽ nhủ mày, không từ bỏ ý định hỏi tiếp: "Bí mật vừa rồi nói là gì thế?"

Bởi bí mật đó có liên quan tới cô.

Lục Kỳ Niên bước ra, khi đi qua Thành Trì liền nháy mắt với cô: "Đợi lần sau sẽ nói cho cô biết."

Khuynh Thành: "..."

Lục Kỳ Niên huýt sáo rồi đi, tới sau gáy cũng tỏ vẻ đắc ý.

Anh đương nhiên sẽ không nói, vừa rồi anh phát hiện trong máy tính của Thành Trì... trang web vẫn còn chưa xóa, tìm kiếm về Khuynh Thành.

Ngoài mấy lời giới thiệu không mấy chi tiết trên trang tìm kiếm ra, trong đó còn có những trang web có các clip tin tức mà Thành Trì từng dẫn chương trình.

Lục Kỳ Niên tuyệt đối không tin rằng Thành Trì có thời gian rảnh rỗi đi tìm kiếm thông tin về người không liên can, lại còn xem nhiều clip của Khuynh Thành tới vậy.

Đúng là thú vị... Lục Kỳ Niên vô cùng hưng phấn vì đã phát hiện ra bí mật bất ngờ của Thành Trì.

Lục Kỳ Niên rời đi, điều cần nói sẽ không phải ra ngoài nói nữa, Khuynh Thành lên tiếng trước: "Tôi đã để dù của anh ở chỗ bảo vệ."

Thành Trì gật đầu, chỉ tay về phía cửa: "Lấy về rồi."

"Có gì hãy vào trong rồi nói." Thành Trì rót cho Khuynh Thành một cốc nước, đứng nghiêng người dựa vào bàn làm việc, lặng lẽ đợi cô lên tiếng.

Khuynh Thành liếc mắt nhìn Thành Trì, toàn thân anh luôn toát lên khí chất cao quý, cho dù là thần sắc uể oải cũng không thể xem nhẹ.

"Ba tôi nói... muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn anh đã chăm sóc tôi thời gian qua." Nói xong câu nói này, Khuynh Thành bắt giác có một dự cảm, suy nghĩ quyết tâm tránh xa Thành Trì trong lòng cô, có lẽ sẽ bị phá vỡ từ lúc này.

Có một số người cho dù bạn tránh như tránh rắn rết thì cũng không thể tránh được.

Đây giống như sức mạnh của vận mệnh.

Ánh mắt sâu hun hút của Thành Trì nhìn lên người Khuynh Thành khiến cô né tránh theo bản năng, cô cúi đầu, giọng gào nói: "Có điều nếu như anh không tới cũng không sao, ba tôi chỉ bảo tôi nói với anh vậy thôi, không yêu cầu anh nhất định phải tới ăn cơm, bây giờ ông mở một nhà hàng món Hoa, nhưng quy mô không lớn, tôi biết anh có yêu cầu rất khắt khe trong chuyện ăn uống, vì thế nếu anh không muốn đi tôi sẽ nói với ông rằng anh không có thời gian."

Cuộc sống của Thành Trì vốn rất tinh tế, không hề xa xỉ, mà là kiểu khắt khe từ ngay sau khi sinh ra, vì ông Thành là chuyên gia trong lĩnh vực ẩm thực, ngoài yêu thích những món đồ của văn nhân tao khách ra thì cũng lập chí thưởng thức hết cả món ngon trên đời.

Thành Trì sinh ra và lớn lên trong gia đình gia có dòng dõi Nho học, cuộc sống có yêu cầu cao là điều bình thường.

Mặc dù khi xưa không tiếp xúc nhiều với Thành Trì nhưng cô có thể biết được một số thói quen sinh hoạt của Thành Trì trong những lúc tiếp xúc ngắn ngủi đó.

Cũng lạ thật, Khuynh Thành không ngờ đã lâu vậy rồi mà mình vẫn còn nhớ rất rõ.

Những điều cần nói cũng đã nói xong, Khuynh Thành lặng yên đợi Thành Trì trả lời.

Người như vậy chắc sẽ không dùng bữa ở nhà hàng nhỏ của ông Khuynh đâu.

Bầu không khí xung quanh dường như ngưng tụ, Khuynh Thành nghe thấy giọng nói rần rờ của Thành Trì vang lên.

"Được thôi, khi nào vậy? Tôi chắc chắn sẽ tới đúng giờ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Vì thế, anh ta đồng ý dễ dàng vậy sao?

Khuynh Thành còn không kịp phản ứng, cô tưởng rằng Thành Trì chắc sẽ từ chối không thương tiếc mới đúng.

"Ba tôi lúc nào cũng có thời gian, chỉ cần anh có thời gian là được..." Khuynh Thành bị Thành Trì dùng đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chặp, đồng tử đen nhánh vô cùng chăm chú, khiến Khuynh Thành bất ngờ cảm thấy bối rối.

"Vậy hôm nay đi!" Thành Trì mỉm cười, vui vẻ quyết định thời gian.

Vừa rồi giáo sư Lục nhờ giúp đỡ cũng không biết ai nói rằng thời gian của mình rất quý báu...

Khuynh Thành chớp chớp mắt, đàn mặt: "Hôm nay?"

Cô lại một lần nữa bị tính tình thất thường của Thành Trì làm cho giật mình.

"Sao vậy, hôm nay không được sao?" Thành Trì bước lên trước một bước, khí thế trên người lập tức bao phủ Khuynh Thành.

Gương mặt trắng ngần của cô lập tức xuất hiện vẻ lúng túng, lặng lẽ lùi ra sau, sau đó mới mỉm cười nói: "Được thôi, để tôi nói với ba tôi một tiếng."

Thành Trì thấy Khuynh Thành lùi lại sau cũng không phản ứng gì cả, ngược lại còn gật đầu: "Vậy bây giờ chúng ta đi luôn chứ?"

Vội vậy sao... Khuynh Thành vì ánh mắt chăm chú nhìn cô của anh nên tỏ ra vô cùng luống cuống, cô né ánh mắt, nhìn ra chiếc dù đen bên cửa, lúc này mới an tâm nói: "Chiều tôi phải về đài một chuyến, năm giờ tôi gọi điện cho anh có được không?"

Thành Trình nghiêng đầu, đường nét khuôn mặt tinh tế đẹp đẽ và sắc nét toát lên sự lạnh nhạt từ trong xương tủy, nhưng lúc này anh nhìn thấy Khuynh Thành có chút căng thẳng, tới những đường nét đó cũng dịu dàng hẳn.

Người con gái này rất sợ ở một mình bên cạnh anh?

Lần nào cũng giống như một con sóc nhỏ, sao không thấy cô ấy lộ ra thần sắc đó khi làm việc.

Phong cách dẫn chương trình của Khuynh Thành vốn dĩ luôn vững vàng, bình thản, bất luận là khi truyền hình trực tiếp hay phỏng vấn, không bao giờ xảy ra sai sót, lời nói rõ ràng mạch lạc, phản ứng nhạy bén, bất luận gặp phải vấn đề gì cũng có thể thông minh giải quyết, vì thế cô rất được lãnh đạo của đài coi trọng, danh tiếng trong lòng người xem cũng rất tốt.

Nhưng Khuynh Thành hoàn toàn có thể độc lập, bình tĩnh trong công việc, khi đối mặt với anh lại thường lộ ra chút nhút nhát, dụt dè, sự đối lập này khiến giáo sư Thành càng chú ý tới cô hơn.

Cuối cùng Khuynh Thành dường như sợ hãi bỏ chạy, sau khi Thành Trì gật đầu, cô không dám chậm trễ dù chỉ một giây, vội vã quay người bỏ chạy, tiếng bước chân chứng tỏ rằng cô đang rất vội vã và hoảng loạn.

Giáo sư Thành thoáng thả lỏng, bất giác nghĩ mình đáng sợ vậy sao?

Khuynh Thành về lại đài truyền hình, dù sao đây cũng là nhiệm vụ mà cấp trên giao phó, khi không phải lên lớp thì về đài, công việc của mình không thể lơ là.

Mặc dù cô được cử đi học bồi dưỡng nâng cao kiến thức ở đại học A nhưng điều đó không có nghĩa là cô không có việc gì làm trước khi tiết mục được phát sóng lại, ví dụ như thi thoảng làm giúp phần việc của đồng nghiệp hoặc có lúc giúp biên tập sửa bản thảo, nhân tiện giúp người dẫn chương trình khác dẫn dắt thực tập sinh, sửa lỗi cho họ.

Có thể theo nghề tới bây giờ, Khuynh Thành đã rất hài lòng, cho dù vẫn còn mục tiêu của bản thân nhưng cũng không vội đi thực hiện, cô vẫn muốn mình vững vàng từng bước tiến lên.

Mặc dù trong lòng cô nghĩ vậy nhưng vẫn có người khác có ý kiến.

Ví dụ như hoa đán Sài Vi Vi của kênh tài chính.

Khi Khuynh Thành nhận được lệnh chuyển, ở kênh giải trí đã có người nhắc nhở cô, bảo cô sau khi chuyển qua đây nhất định phải kín kẽ, tuyệt đối đừng chơi trội, nếu không sẽ khiến người nào đó bất mãn.

Người nào đó ở đây đương nhiên là chỉ Sài Vi Vi rồi.

Khuynh Thành đã tới đây một thời gian, cũng không tiếp xúc nhiều với Sài Vi Vi, ấn tượng của cô về cô ấy cũng chính là những điều người khác nói với cô, vì thế cô vẫn luôn rất thận trọng, suýt chút nữa thì làm gì cũng khó khăn.

Một trong số những nguyên nhân đương nhiên là việc cô được chuyển tới đây.

Sài Vi Vi nếu xét về mặt công việc biên tập viên thì năng lực làm việc không có gì phải bàn cãi, hai năm đầu từng giành được giải thưởng Biên tập viên xuất sắc, cũng được xem là rường cột trong đài, địa vị thuộc hàng nhất nhì.

Nhưng đằng sau đó, tính cách của cô thì cũng vô cùng chanh đá chua ngoa, mặc dù rất nhiều việc là vì yêu cầu cao với công việc nhưng cũng không thể che lấp sự mạnh mẽ trong tính cách.

Cô ấy là người không chấp nhận được bất cứ khuyết điểm nào, cũng không thể chấp nhận người khác khiêu khích địa vị của mình.

Khi Khuynh Thành tới cũng từng nghĩ rằng, mình chuyển qua kênh tài chính, trong lòng Sài Vi Vi chắc sẽ coi mình là đối thủ cạnh tranh, lo mình cướp đi vị thế của cô ấy.

Vì vậy khi không có xung đột, Sài Vi Vi thì thoảng lại bóc mẽ vài câu, Khuynh Thành thông thường đều coi như không nghe thấy gì, hoặc mỉm cười cho qua.

Hôm nay khi về đài, thật trùng hợp cô gặp ngay Sài Vi Vi vừa mới bước xuống khỏi bục dẫn chương trình.

Cô mặc bộ đồ chuyên nghiệp dùng để dẫn chương trình, trang điểm rất xinh đẹp, đằng sau là mấy trợ lý, trong đài cũng coi là khá khoa trương.

"Kìa, Khuynh Thành à, đi học về rồi sao?" Sài Vi Vi mỉm cười bước tới bên cạnh Khuynh Thành, tay đặt lên vai cô, nhìn có vẻ rất thân mật: "Học ở đại học A cảm giác thế nào?"

Khuynh Thành mỉm cười: "Chị Vi Vi... em mới học được mấy buổi thôi."

"Ừ, cũng đúng, dù sao kiến thức kinh tế cũng không ai muốn học cũng học được." Trong số những người đi sau Sài Vi Vi có hai thực tập sinh, cô ta liền

chỉ bảo họ: "Có lúc làm nghề của chúng ta, kiến thức chuyên ngành cũng rất quan trọng, em nhìn chị mà xem, cho dù không tốt nghiệp đại học ngành truyền thông nhưng vẫn có thể ngồi được vào vị trí của ngày hôm nay."

Đây là hiện tượng phân hóa nghiêm trọng trong đời, như Khuynh Thành xuất thân từ trường chuyên ngành, Sài Vi Vi thì tốt nghiệp ngành kinh tế, có thể ngồi được ở vị trí này thực tế cũng có ưu thế riêng.

Lúc này trong lòng Khuynh Thành thực ra là nghĩ, cũng đâu phải do cô nhất định phải qua đây, là lệnh của cấp trên, cô chỉ là một biên tập viên truyền hình nhỏ bé dám chống đối sao?

Trước đây khi ở bên kênh giải trí mới thoải mái làm sao, chỉ ít tiếp xúc với người ở bên đó, mặc dù showbiz rất loạn nhưng rất nhiều việc cô đều hiểu thấu đáo.

Nhưng bây giờ, cô là đang bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Hai thực tập sinh là người biết nhìn sắc mặt người khác, vội vàng nịnh nọt Sài Vi Vi, ra sức khen ngợi cô ta.

"Đúng vậy, chị Vi Vi không biết chứ, bạn học của chúng em rất yêu mến chị."

"Chị đúng là tấm gương cho những người học kinh tế chúng em..."

Sài Vi Vi liếc nhìn Khuynh Thành, ánh mắt vô cùng đắc ý: "Khuynh Thành à, tuyệt đối phải học tập chăm chỉ nghe chưa? Sau này đừng làm mất mặt kênh chúng ta."

Cho dù lời nói của Vi Vi ngập tràn khinh khi nhưng Khuynh Thành lúc này vẫn chỉ ngoan ngoãn nói: "Vâng, em sẽ học tập thật tốt."

Thế là Sài Vi Vi mới cao ngạo bước đi.

Hai thực tập sinh sau lưng cô ta cũng liếc nhìn Khuynh Thành đầy miệt thị.

Khuynh Thành đứng tại chỗ, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

Sài Vi Vi là tiền bối, kinh nghiệm nhiều hơn cô, có lúc cho dù lời nói không được lọt tai nhưng phần nhiều cô cũng chỉ có thể lắng nghe, không thể oán thán gì cả.

Bởi Sài Vi Vi không thực sự làm ra việc bất lợi cho cô.

Nhưng hai thực tập sinh kia, ai cho họ bản lĩnh có thể dùng ánh mắt khinh miệt đó nhìn cô.

Bọn trẻ bây giờ tại sao đều không biết trời cao đất dày tới vậy?

Sau khi họ rời đi, có một biên đạo bước tới hỏi Khuynh Thành: "Chị Thành, chị không sao chứ? Chị Vi Vi nhiều lúc nói chuyện hơi nóng nảy, còn hai cô gái kia, đúng là không biết điều..."

Khuynh Thành nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ: "Yên tâm đi, tôi không để bụng đâu."

"Vậy thì được, chị làm việc của mình đi, chúng tôi cũng đi làm việc đây."

"Đi đi."

Nụ cười trên mặt Khuynh Thành không hề thay đổi, ánh mắt thì không hề có hơi ấm.

Từ khi cô bước chân vào nghề này luôn hiểu thế nào là quy tắc, những năm qua cô cũng phải chịu không ít bức dọc nhưng cô đều âm thầm nhẫn nhịn, vì cô biết đây là hiện thực phải trải qua.

Bước chân vào giới này cũng có nghĩa rất nhiều lúc phải cúi đầu làm người, những người có chức có quyền cần được hầu hạ thì vẫn phải hầu hạ.

Tới nay, cô chưa bao giờ lên mặt nhưng so với những người dẫn chương trình có thâm niên thâm hậu trong đời, cô vẫn được xem là người mới.

Nhưng điều đó không có nghĩa, hai thực tập sinh bất kỳ cũng có thể miệt thị.

Có thể vừa học vừa tới đài thực tập, ngoại trừ trường học và điều kiện bản thân ra cũng chứng tỏ họ có thân thế không thể xem nhẹ, hoặc cũng chính vì lý do đó khiến họ không xem người khác ra gì, chỉ đi bợ đỡ người có ích với mình, hoàn toàn không tôn trọng người có ít thâm niên như Khuynh Thành.

Khuynh Thành vén tóc ra sau để lộ vàng trán mịn màng và gò má trắng ngần.

Cô rầu rĩ suy nghĩ, rồi cũng sẽ có người dạy bảo họ phải làm người thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Có điều Khuynh Thành cũng không vội dạy bảo hai cô thực tập sinh kia thế nào là quy tắc trong nghề, mấy cô gái mới mới vào đời không biết xã hội này hiểm ác thế nào thường sẽ có lúc phải chịu thiệt.

Sau đó cô cũng thôi không nghĩ về họ nữa mà đi làm việc của mình, trước khi hết giờ làm còn tham gia ghi hình một đoạn phim tuyên truyền của đài.

Khi sắp tới năm giờ, Khuynh Thành liền gọi điện cho Thành Trì, ông Khuynh đã bắt đầu chuẩn bị ở nhà hàng rồi.

"... Anh tan làm chưa?" Điện thoại vừa kết nối, giọng Khuynh Thành dịu dàng hỏi.

"Ừ." Thành Trì ở đầu bên kia như thể mỉm cười trong điện thoại: "Vì thế bây giờ chúng ta gặp mặt ở đâu?"

Khuynh Thành nói cho anh địa chỉ nhà hàng của ba mình, cô không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng Thành Trì lái thẳng xe tới đó sẽ tiện hơn.

Cô cũng không nghe thấy Thành Trì còn đang nói gì vì có người gọi nên cô đành tắt máy.

"Chị Thành, chị có bận không? Em có một bản thảo cần tìm người ghi âm giúp, nếu chị tiện có thể giúp em được không?" Người lên tiếng là một biên đạo trong đài, cũng không biết đang phụ trách công việc gì.

Khuynh Thành nhìn đồng hồ hỏi anh ta: "Bao nhiêu chữ? Nếu như không dài thì bây giờ tôi có thể giúp cậu, còn nếu dài thì có thể đợi tôi về nhà xem xong, mai tới giúp cậu được không?"

Bình thường cô vẫn luôn là người dễ tính, những việc không quá phiền phức cô đều có thể giúp đỡ.

Tính Khuynh Thành vốn dĩ nhiều lúc rất chậm chạp, làm việc gì cũng không nhanh không chậm, với việc gì hình như cũng có thái độ thế nào cũng được, người từng tiếp xúc với cô đều nghĩ cô là người dễ gần.

Chỉ có điều bên dưới vẻ ôn hòa dịu dàng đó, bản chất con người Khuynh Thành là người rất khó tiếp cận, cô nguy trang bản thân rất tốt vì thế mọi người chỉ có thể nhìn thấy được phương diện cô muốn bộc lộ ra ngoài.

"Không dài, chỉ chừng một trăm chữ thôi, em sắp giao phải giao thành phẩm rồi, bây giờ chỉ còn còn thiếu một đoạn ghi âm, giọng của chị rất thích hợp." Biên đạo nài nỉ nhìn Khuynh Thành.

"Được thôi, không vấn đề gì, tôi giúp cậu." Khuynh Thành mỉm cười, không do dự cầm lấy bản thảo của anh ta, đọc kỹ một lượt sau đó lại nhẩm qua trong đầu.

Khuynh Thành theo dõi phương vào phòng thu âm, trước sau dùng hơn mười phút để đọc xong bản thảo, sau đó cô mới thu dọn đồ đạc rời đi.

Vừa ra tới ngoài lại gặp mặt Sài Vi Vi.

"A... Chị Vi Vi, sao giờ này chị chưa về vậy?" Khuynh Thành đứng ở cửa, nghiêng người qua một bên để Sài Vi Vi đi trước.

Sài Vi Vi khẽ liếc nhìn cô, hơi vênh cằm: "Ừ, chuẩn bị về đây, Khuynh Thành, hôm nay vất vả quá."

"Cũng không có gì, bây giờ em đang rảnh mà." Khuynh Thành vẫn mỉm cười hòa nhã, không để người khác bắt bẻ.

Sài Vi Vi vỗ vai cô: "Hãy chăm chỉ học tập, chỉ cần nỗ lực sẽ ổn thôi."

Khuynh Thành mỉm cười đáp lời.

Sài Vi Vi là người hơi nhỏ nhen nhưng không phải là người xấu, đối với đồng nghiệp cô ấy cũng thường hay giúp đỡ.

Vì thế trong thời gian vừa qua, Khuynh Thành cũng không muốn có mâu thuẫn với cô ta, cứ mặc kệ cô ta thì thoảng nói cho sướng mồm.

Hai người vừa nói vừa cùng nhau rời đi, Sài Vi Vi lúc này có thể hòa nhã nói chuyện với Khuynh Thành, cũng nói với Khuynh Thành một số việc cần chú ý.

Khuynh Thành lặng lẽ ghi nhớ, thì thoảng cũng phụ họa vài câu, cô đi sau Sài Vi Vi một chút để cô ta có cảm giác mình hơn người.

Sau khi tốt nghiệp, dựa vào thành tích và biểu hiện tốt ở trường học, Khuynh Thành vào làm việc ở đài truyền hình kinh thành, những năm qua, cô chăm

chỉ làm việc, yên ổn tiến lên, rất nhiều bạn học cũ đều ngưỡng mộ cơ hội của cô, cũng có nhiều người suy đoán cô đã dùng thủ đoạn không đường hoàng.

Nhưng chỉ có bản thân cô biết rằng, có thể đi tới được ngày hôm nay đều dựa cả vào sức lực của mình cô, bất luận là sự kiên nhẫn hay tính nết, mọi góc cạnh đều đã bị mài mòn.

Sau khi họ bước ra khỏi tòa nhà đài truyền hình, cả hai đồng thời đều nhìn thấy chiếc Land Rover màu đen ở quảng trường đài phun nước.

Xe không phải thứ thu hút nhất, thứ thu hút nhất chính là người đàn ông đang dựa bên xe.

Thành Trì dựa lưng vào cửa xe, hơi cong lưng, một chân duỗi về phía trước, cúi đầu, mái tóc đen nhánh khẽ bay nhẹ trong gió.

Chỉ là một động tác đơn giản vậy thôi nhưng cũng khiến người anh toát lên khí chất lạnh lùng, cao quý, vô cùng quý phái, ung dung.

Anh mặc một chiếc áo len màu trắng sữa, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu xám, dáng người cao lớn, đôi chân dài vô cùng bắt mắt.

Khía chất nho nhã của con người này hoàn toàn dung hợp với chiếc Land Rover sau lưng, càng làm tăng thêm nét mạnh mẽ khiến người khác nhìn một lần sẽ nhớ mãi.

Ánh mắt Khuynh Thành khẽ xao động, cô không ngờ Thành Trì lại tới tận đây, hai người gọi điện chừng mười phút trước, bây giờ xem ra lúc đó anh đã tới đây rồi?

Cô khẽ bĩu môi, người này sao không nói trước một câu rằng mình sẽ tới đây, đúng là bó tay.

Suy nghĩ trong lòng Khuynh Thành vô cùng phức tạp, Sài Vi Vi bên cạnh cô cũng vậy.

Sài Vi Vi vừa nhìn đã nhận ngay ra người đàn ông đứng ở quảng trường bên ngoài là ai, có lẽ người bình thường sẽ không biết nhưng hoa đán kênh tài chính như Sài Vi Vi, rất nhiều người thường ngày tiếp xúc đều là những người có máu mặt trong giới tài chính, Thành Trì cũng là một người rất nổi tiếng trong giới.

Giáo sư trẻ tuổi, kinh nghiệm phong phú, xuất thân hiển hách, Thành Trì là một người đàn ông độc thân sáng giá có tiếng kinh thành, người độc thân như anh chính là giấc mơ của vô số tiểu thư gia đình quyền quý.

Sài Vi Vi quen biết rộng, có rất nhiều cơ hội gặp mặt Thành Trì nên cũng coi là có quen biết.

Khi nhìn thấy Thành Trì, cô ta liền ngó lơ Khuynh Thành ở bên cạnh, bước vội về phía anh.

Cho dù bước chân rất nhanh nhưng Sài Vi Vi vẫn cố duy trì vẻ đoan trang, cô bước tới trước mặt Thành Trì, chỉnh trang lại quần áo, nở nụ cười hoàn hảo sau đó mới định lên tiếng chào hỏi.

Thành Trì nghe thấy tiếng bước chân liền ngừng đầu lên, trong thời gian anh cúi đầu suy nghĩ đã nghĩ xong hết toàn bộ các câu hỏi thi còn lại của học kỳ này.

Anh chậm rãi ngước mắt, ngẫm nghĩ, cô gái này sao chậm thế, đợi mãi mới chịu ra.

Sau đó, khóe miệng giáo sư Thành lại nở một nụ cười không rõ rệt nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

"Cô là...?" Thành Trì nheo mắt, không hề tìm được nét quen thuộc gì trên người cô gái có khuôn mặt lười cây trước mắt này.

"Giáo sư Thành, anh quên tôi rồi sao?" Nụ cười trên môi Sài Vi Vi không hề thay đổi, tỏ vẻ thân quen nói: "Lần trước chúng ta từng gặp mặt trong một buổi diễn đàn ở Shangri-La, anh còn nhớ không?"

Rõ ràng Thành Trì không hề nhớ ra chủ nhân của gương mặt này là ai, anh đứng thẳng lưng, mặt không cảm xúc nói: "Xin lỗi."

Sài Vi Vi bình tĩnh nói: "Không sao, lần trước chúng ta cũng chỉ trò chuyện vài câu, giáo sư Thành không nhận ra tôi cũng là bình thường, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Sài Vi Vi..."

Sài Vi Vi còn chưa nói xong, khi ánh mắt của Thành Trì nhìn ra sau lưng cô mới có chút thay đổi, sau đó anh đi thẳng qua cô, bước về phía Khuynh Thành.

"Ngắt điện thoại lâu vậy rồi sao giờ mới ra?" Giáo sư Thành không hề tỏ ra khách sáo, chất vấn luôn Khuynh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

"Tôi không biết anh tôi." Khuynh Thành thấy Thành Trì tiến sát lại liền lùi ra sau, lùi tới khi chân chạm vào bậc cầu thang mới dừng lại.

Thành Trì khẽ nghiêng mặt, quan sát Khuynh Thành mấy lượt, khóe miệng mỉm cười: "Được rồi, là tôi không báo trước với cô, không trách cô."

Khuynh Thành thản nhiên "Ồ" một tiếng, sắc mặt nhìn vẫn rất bình tĩnh.

"Vậy nếu anh đã tới rồi thì chúng ta đi luôn thôi." Xung quanh Khuynh Thành vô hình trung có khí chất lạnh nhạt, nếu như không cười sẽ là người rất khó gần.

Có điều trên mặt cô bình thường rất hay mỉm cười, mặc dù chỉ là nụ cười nhàn nhạt thoáng qua nhưng cũng sẽ dịu dàng rất nhiều.

Ánh mắt Thành Trì sau khi đảo một vòng trên mặt Khuynh Thành liền lặng lẽ thu lại: "Được, đi thôi."

Họ đứng đó nói chuyện mà bỏ qua mất sự tồn tại của một người khác, Sài Vi Vi lúc này vẫn còn đứng bên cạnh chiếc Land Rover, sắc mặt lúc tái mét, lúc sa sầm, vô cùng phong phú.

Sài Vi Vi sau khi Thành Trì bước về phía Khuynh Thành, thần sắc từ bất ngờ tới kinh ngạc, từ giật mình tới khó tin, biến đổi không ngớt.

Cô đương nhiên không ngờ rằng sau khi Khuynh Thành nói xin lỗi cô xong liền làm ngơ sự tồn tại của cô.

Điều này đối với người vẫn luôn được tăng bốc như Sài Vi Vi đúng là một điều sỉ nhục, đặc biệt là đối tượng Thành Trì đang nói chuyện lại là Khuynh Thành càng khiến cô ta không thể chấp nhận nổi.

Sài Vi Vi mím chặt môi, cảm giác vô cùng tức giận khi thấy Thành Trì và Khuynh Thành đang trò chuyện.

Sao vậy, lẽ nào Khuynh Thành thực sự đã quyến rũ được Thành Trì rồi sao?

Trong mắt cô bây giờ là vô vàn các cảm xúc phức tạp đan xen, nhìn chăm chú vào hai người đang đứng sánh vai, cảm thấy vô cùng giận dữ.

Nhưng Sài Vi Vi dù sao cũng không phải là người mới và chạm xã hội, bản lĩnh của cô khiến cô lập tức đổi thành nụ cười thân mật ngay sau khi thấy Thành Trì đi về phía Khuynh Thành.

"Khuynh Thành, lần trước chị hỏi em, em còn cứ phủ nhận, nói rằng không quen biết với giáo sư Thành, em xem, em làm vậy là gạt mọi người đấy..." Giọng điệu của Sài Vi Vi như thể trêu chọc giữa bạn bè với nhau, không hề có ác ý gì cả.

Vì thế Thành Trì cũng chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Sài Vi Vi một cái sau đó lại nhìn Khuynh Thành, cao giọng hỏi: "Đồng nghiệp của cô?"

Thực ra điều lúc này anh rất muốn hỏi, rõ ràng là... thì ra chúng ta không quen biết?

Nhưng nếu như giáo sư Thành hỏi thế thật, Khuynh Thành chắc chắn sẽ mặt không cảm xúc, nghiêm túc hỏi lại: "Quen biết sao?"

Nhưng may mà giáo sư Thành không hề hỏi vậy, vì thế Khuynh Thành chỉ có thể nhìn Sài Vi Vi mỉm cười: "Vâng, đây là hoa đán của đài chúng tôi, chị Vi Vi."

Nghe vậy ánh mắt Sài Vi Vi liền lộ vẻ đắc ý, dịu dàng duyên dáng nói với Thành Trì: "Giáo sư Thành, bây giờ anh nhớ ra tôi rồi chứ?"

Thành Trì là ai chứ? Là người vô cùng khôn khéo ứng phó trong mọi hoàn cảnh, nhưng cũng phải xem anh có muốn hay không, có nhã hứng hay không.

Lúc này đối mặt với ánh mắt gần như lộ liễu của Sài Vi Vi, Thành Trì chỉ nheo mắt lại, vô cùng trầm rĩ "Ừ!" một tiếng: "Trí nhớ của tôi không được tốt cho lắm, nói không chừng lúc nào đó lại quên mất."

Sắc mặt Sài Vi Vi lập tức có phần khó coi.

"Khuynh Thành, em thật không nghĩa khí, lúc trước mọi người hỏi em em cứ nói dối, nếu không phải hôm nay chỉ nhìn thấy, em còn định giấu mọi người chuyện em và giáo sư Thành là bạn bè sao?" Sài Vi Vi chuyển qua nói chuyện với Khuynh Thành.

Khuynh Thành mỉm cười: "Chị Vi Vi nói đùa rồi, em thực sự không gạt mọi người."

Trong mắt Thành Trì dấy lên chút ít xao động, chán chả buồn lẳng nhăng với Sài Vi Vi, cứ thế kéo cánh tay Khuynh Thành lên xe, sau đó ngồi vào xe.

Khuynh Thành còn chưa có cơ hội phản kháng thì đã ngồi vào ghế lái phụ, cô chỉ có thể nói với Sài Vi Vi qua cửa xe: "Chị Vi Vi, em đi trước nhé, tạm biệt."

Sài Vi Vi cô gắng gượng cười: "Ừ, gặp lại sau."

Trong xe, Thành Trì đạp ga không hề do dự lái xe chạy đi, chỉ để lại cho Sài Vi Vi một cái bóng đuôi xe.

Khuynh Thành thất xong dây an toàn liền ngoan ngoãn ngồi yên, nhân tiện chỉ đường cho Thành Trì: "Rẽ trái ở chỗ ngã tư phía trước, đừng đi lên cầu vượt, rất tắc đường, đi qua khu dân cư sẽ gần hơn một chút."

Thành Trì không nói gì nhưng vẫn lái xe đi theo sự chỉ dẫn của Khuynh Thành.

"Tôi phải nói với ba tôi một tiếng, cũng không biết ba đã chuẩn bị xong chưa." Không khí trong xe bỗng trở nên yên lặng, Khuynh Thành chỉ có thể tìm việc gì đó để làm.

Cô cũng không biết tại sao sau khi lên xe Thành Trì không nói gì nữa, hơn nữa khí thế xung quanh người anh vô cùng đáng sợ khiến cô cảm thấy rất khó tiếp cận.

Cũng may khi cô và Thành Trì mới quen biết, cảm giác Thành Trì đem lại cho cô cũng thế này, giống như một bông hoa trên đỉnh núi, mọc nơi vách núi cao nhất cho dù có đẹp thế nào đi nữa thì cũng không phải những người bình thường như cô có thể hái được.

Lúc này Thành Trì đang chăm chú lái xe, đường nét khuôn mặt vô cùng dứt khoát sạch sẽ, đôi mắt tinh tế có phần sắc bén, ánh mắt sâu hun hút đó đang nhìn thẳng về phía trước lấp lánh ánh sáng.

Khuynh Thành khẽ liếc mắt nhìn anh, phát hiện anh vẫn không có ý định lên tiếng thế nên cô cứ thế gọi điện cho ba mình, nói với ông rằng cùng lắm hai mươi phút nữa mình sẽ tới nơi.

Ông Khuynh hỏi trong điện thoại, Thành Trì đâu?

Khuynh Thành nói với ông rằng, mình về cùng Thành Trì.

Ông Khuynh liên tục nói, vậy thì tốt, bữa cơm này nhất định phải cảm ơn anh cẩn thận.

Bởi sau khi Khuynh Thành bị thương, Thành Trì đã giúp đỡ họ rất nhiều, ông Khuynh sống suốt nửa đời người chưa nợ ân tình của ai bao giờ, điểm này Khuynh Thành giống hệt ông Khuynh.

Sau khi Khuynh Thành gọi điện xong, khoang xe lại một lần nữa yên lặng tới quái dị, Thành Trì vẫn không nói gì.

Thực ra trong quá khứ hai người cũng như vậy, sau khi gặp mặt không hề nói gì với nhau, ai làm việc người nấy, không có bất cứ trao đổi gì, thi thoảng ăn cơm cùng nhau để ứng phó với ông Thành cũng tỏ không mấy quen thân.

Nhưng hôm nay không khí thế này lại khiến Khuynh Thành có phần không quen, như thể từ khi hai người gặp lại đã khác hoàn toàn quá khứ.

Khuynh Thành cũng không hiểu lúc này Thành Trì đang nghĩ gì, cô không biết rằng tới bản thân Thành Trì cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Giáo sư Thành chỉ là vừa lái xe vừa bực bội trong lòng.

Còn nguyên nhân bực bội là gì anh cũng không nghĩ kỹ xem là tại làm sao, nói chung lúc này tâm trạng của Thành Trì không được tốt cho lắm.

Nếu nhất định phải xét nguyên nhân... chắc là vì mấy câu Khuynh Thành nói.

Thành Trì không có thói quen suy nghĩ những thứ gì khác ngoài kiến thức kinh tế học, trong nhận thức của anh, mọi việc đều có thể dùng thuật ngữ kinh tế học để hình dung, nhưng lúc này anh không tài nào tìm ra nguyên nhân tại sao mình bực bội, hoàn toàn không thể dùng những thứ mình biết để hình dung.

Vì thế, lòng mày Thành Trì cũng càng lúc càng nhúu chặt lại.

Cuối cùng vẫn là Khuynh Thành phá vỡ bầu không khí im lặng.

"Thành Trì..." Cô quay đầu nhìn Thành Trì, giọng điệu dịu dàng như thể một chiếc lông vũ chậm rãi vuốt ve trái tim Thành Trì.

Lông mày anh bất giác giãn ra.

"Sao vậy?" Thành Trì nắm chặt vô lăng, ánh mắt lấp lánh ánh sáng sâu u tối.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Khi anh nói liền quay đầu nhìn Khuynh Thành.

Lúc đó, ánh mắt Thành Trì như thể lấp lánh ánh sao.

Khuynh Thành bắt giắc nuốt nước miếng, dùng tay chỉ về phía trước nói: "Phía trước có một cửa hàng, anh có thể dừng lại một lát không? Tôi mua chút đồ mang về cho ba."

Thành Trì: "..."

Ánh mắt anh tối lại nhưng không hề nói gì, lái xe theo hướng Khuynh Thành chỉ và dừng xe lại bên đường.

Thấy không khí trong xe lại một lần nữa trở nên quái dị, Khuynh Thành vừa tháo dây an toàn vừa nói với Thành Trì: "Ba tôi không có sở thích gì, chỉ thích uống rượu, cũng may ông biết tiết chế, không uống nhiều, nếu không tôi sẽ bắt ông cai rượu..."

Thành Trì lúc này mới để ý thấy cửa hàng mà Khuynh Thành nói hình như bán rượu trắng.

Sau khi Khuynh Thành xuống xe đi vòng qua xe vào mua rượu, Thành Trì liền lấy điện thoại ra.

Người bên kia nghe điện, giọng thấp trầm: "Sao hôm nay cậu lại muốn gọi điện cho mình vậy?"

Thành Trì không hề phí lời, đi thẳng vào vấn đề: "Rượu chỗ ông cậu lần trước, còn không vậy?"

"Rượu nào?" Người bên kia ngây người, giống như chưa nghĩ ra.

"Cậu nói xem."

Giọng nói thấp trầm có chút ngạc nhiên: "Thành công tử, thật hiếm có, cậu lại nhòm ngó món đồ bảo bối nhất của ông mình, đó là bảo bối vàng ngọc của ông đấy!"

Thành Trì nhìn qua cửa xe thấy Khuynh Thành trong cửa hàng, cô chỉ để lại cho anh một bóng lưng xinh đẹp, dáng người yếu điệu mảnh mai, mái tóc mềm mại buông xõa sau lưng.

Rõ ràng không hề ăn vận trang điểm cầu kì nhưng lại khiến anh mềm lòng.

"Tôi biết, hãy nói với ông cậu rằng tôi cần, mấy ngày nữa tôi sẽ mang đồ chỗ Tiên Phu Nhân tới để tỏ lòng cảm tạ."

"Ghe, Thành Trì, chả phải cậu không thích uống rượu trắng sao, hôm nay sao vậy, hay là tặng ai sao?"

"Ừ, bảo người mang rượu tới khu Sùng Văn, địa chỉ cụ thể đợi lát tôi gửi cho cậu."

Người ở đầu bên kia điện thoại ngẫm nghĩ một lát liền trả lời: "Được thôi, ông tôi hôm nay đi họp rồi, không ở nhà, nể tình cậu nên tôi mới tiền trạm hậu tầu, có điều sau này nhớ mang đồ sưu tầm của Tiên Phu Nhân tới đây, nếu không ông tôi sẽ xử đẹp tôi."

"Ừ, tạm như vậy nhé." Thành Trì không nói nhiều, ngắt luôn điện thoại.

Người đầu bên kia ưỡn oai nằm trên sofa, ngưỡn quan tính tế xinh đẹp hơn cả con gái, vừa yêu mị như hồ ly.

Sau khi ngắt điện thoại, anh liền nhìn điện thoại tặc lưỡi hai tiếng, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh ánh sáng hứng thú, đôi môi tuyệt mỹ cong lên khiến không khí cũng như thể xôn xao.

Không biết đang nghĩ gì, anh liền gác đôi chân mặc quần rằn ri lên bàn trà, nụ cười yêu mị hơn cả hoa bỉ ngạn.

Sau khi tin nhắn của Thành Trì gửi tới anh mới lấy điện thoại gọi về biệt thự: "Chú Vương, làm phiền chú một việc, hãy mang rượu trong két an toàn của ông cháu ra, tìm người đưa tới bên Sùng Văn..."

Người đầu bên kia rất ngạc nhiên: "Thiếu gia! Trong đó là..."

"Cháu biết, bảo bối của ông cháu, không sao cả, chú cứ làm như cháu nói, sau này sẽ có người mang thứ tốt hơn tới, ông cháu cũng không bị thiệt thòi gì đâu." Anh gạt đầu: "Ồ, chú không biết mật mã két an toàn đâu nhì, cháu nói cho chú..."

"Sao thiếu gia lại biết được mật mã vậy?" Giọng nói bên kia đã không đơn giản chỉ là kinh ngạc nữa.

"Ồi trời, những mật mã của ông cháu, quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy cái đó, cháu đoán cái là ra. Chú yên tâm làm vậy đi, chỗ rượu này là Thành Trì muốn lấy, chú hãy mau cho người gửi đi đi."

Nói tới bên kia, Thành Trì đặt điện thoại sang một bên sau đó cũng mở cửa xe bước xuống.

Anh cũng không thể mặc kệ Khuynh Thành xách mấy chai rượu này đi qua đây phải không?

Ánh mắt Thành Trì nhìn qua mấy chai rượu Mao Đài trên tay Khuynh Thành, giờ tay nói với cô: "Tôi xách rượu giúp cô."

Khuynh Thành nhìn thấy động tác của Thành Trì, cũng không biết tại sao lại ngoan ngoãn đưa rượu cho anh.

Từ cửa hàng tới lề đường chẳng qua chỉ cách chừng mười mét, Khuynh Thành liếc nhìn Thành Trì đi bên cạnh, người đàn ông này tuy không nói gì nhưng dung mạo xuất chúng cũng đủ hấp dẫn lắm rồi.

Từ đầu tới chân ăn vận rất ngẫu hứng nhưng ở anh có phẩm chất và phong độ bẩm sinh, sự quý phái đó không phải người thường có thể dựa vào các ăn vận là có thể học được.

Thành Trì không cười nhìn càng lạnh lùng, khuôn mặt giống như được bao phủ bởi một lớp băng tuyết dày ba tấc.

Nhưng chỉ cần khi khóe miệng anh khẽ nở nụ cười, cho dù chỉ là cười nhạt thì cũng khiến người khác không thể rời mắt.

Đó là một loại vẻ đẹp vô tình.

Vì lên nhìn Thành Trì một cách chăm chú, Khuynh Thành hoàn toàn không nhìn đường đi trước mặt.

Giữa lề đường và quán rượu có một con đường không dành cho xe ô tô, lúc này đang có một chiếc xe đạp điện chạy với tốc độ rất nhanh, hoàn toàn có thể gọi là lao đi như điên.

Vừa hay Khuynh Thành bước được một bước thì chiếc xe đạp điện kia cũng lao tới.

Khuynh Thành hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cho tới lúc tay cô bị kéo thật mạnh, cả người ngã về một hướng khác Khuynh Thành mới hoảng hốt nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Cô lập tức ngây người.

"Đi đường không có mắt à!" Người đi xe đạp điện giận dữ quát một câu, nhưng vì không đụng vào Khuynh Thành nên người đó cứ thế lái xe đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

"Cô đang nghĩ gì vậy, sao đi đường mà mất tập trung thế?" Một giọng nói nam tính vang lên trên đỉnh đầu Khuynh Thành, kèm thêm lưng cô đang tiếp xúc với lồng ngực rắn chắc ấm áp, Khuynh Thành lại phát hiện ra việc khiến cô sững sốt.

Lúc này cô đang bị Thành Trì ôm chặt trong lòng.

Vừa rồi Thành Trì bước tới bên cạnh cô, khi thấy cô sắp bị xe đạp điện đâm liền nhanh chóng kéo cô vào lòng mình.

Cả người Khuynh Thành giống như phải bóng, nhanh chóng vùng ra khỏi vòng tay anh, lùi lại sau mấy bước.

Khuynh Thành không hề phát hiện ra mặt mình đang đỏ bừng, chỉ cứng nhắc cảm ơn: "Vừa rồi cảm ơn anh."

"Sau này đi đường đừng nghĩ ngợi lung tung." Thành Trì nhíu mày, thực ra trong lòng rất bức bối với hành vi của người lái xe đạp điện vừa rồi.

Cho dù đây không phải đường dành cho xe hơi thì lái xe cũng phải chú ý chứ, hơn nữa đường này có giới hạn tốc độ, tốc độ vừa rồi nếu là xe ô tô chắc đã bị phạt tiền rồi.

"Cũng không có gì..." Khuynh Thành đương nhiên không thể thừa nhận vừa rồi mình mất tập trung, lại mất tập trung vì ai.

Cô rầu rĩ nghĩ, quả nhiên những việc dính dáng tới Thành Trì đều không phải việc gì tốt đẹp.

"A!" Khuynh Thành kêu lên vì cô phát hiện ra rượu mình vừa mua đã bị ném xuống đất.

Thành Trì cúi đầu nhìn theo ánh mắt Khuynh Thành mới nhớ ra vừa rồi anh chỉ mãi kéo Khuynh Thành về phía này, hình như đã tiện tay vứt luôn rượu xuống đất...

Khuynh Thành vội vàng mở ra xem, rất không may là rượu ở bên trong đã vỡ.

Giáo sư Thành: "..."

"Tôi mua lại, không sao đâu." Khuynh Thành biết nếu như vừa rồi Thành Trì không phải vì muốn giúp cô thì cũng không vứt rượu xuống đất.

Khuynh Thành vừa định bước đi thì bị Thành Trì kéo tay lại.

"Không cần mua nữa, tôi có." Hơn nữa còn không phải loại rượu Mao Đài mấy trăm tệ một chai này... Giáo sư Thành nghĩ thầm, đó là bảo bối vàng ngọc của ông nó...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Khuynh Thành rất muốn từ chối nhưng Thành Trì đã nhanh chóng giành lấy chai rượu bị vỡ trong tay cô vứt vào thùng rác.

"Anh..." Khuynh Thành bất mãn nhìn Thành Trì đang tự tung tự tác, muốn biểu đạt ý phản đối của mình.

"Không còn sớm nữa, nếu không về bác sẽ sốt ruột đấy." Thành Trì lạnh nhạt nói một câu liền có thể thành công qua mặt được Khuynh Thành.

Hai chai rượu kia thì bị vứt vào thùng rác một cách thê thảm, Khuynh Thành sau khi lên xe liền nghĩ lát về tới nơi rồi mua loại rượu ba thích vậy.

Trên đường đi, Khuynh Thành im lặng không nói chuyện gì với Thành Trì nữa, nhưng bầu không khí trong xe lúc này đã có chút thoải mái, trên mặt Thành Trì xuất hiện nụ cười thoáng qua khó lòng hình dung, khiến Khuynh Thành có cảm giác sồn tóc gáy...

Nhà hàng ông Khuynh mở nằm ở một khu phố cũ, đường xá xung quanh rất chật hẹp, cảnh quan cũng không tốt lắm nhưng được cái náo nhiệt, người qua kẻ lại đều là những người sinh sống ở đây nhiều năm, mọi người đều khá thân thiết.

Khuynh Thành bảo Thành Trì dừng xe trên con phố bên ngoài nhà hàng, ở đây là một bãi đậu xe lâm thời, chỉ thu một chút tiền phí đậu xe lại không bị phạt tiền.

Sau khi xuống xe, Khuynh Thành liền định chuẩn bị đi mua rượu nhưng một lần nữa bị Thành Trì cản lại.

Khuynh Thành còn chưa kịp nói gì thì đã thấy một người đàn ông mặc comple bước tới chỗ họ, tay xách đồ.

"Cậu Thành, đây là đồ của cậu." Người đó khom lưng, đưa đồ trong tay ra.

Thành Trì đón lấy gật đầu: "Được rồi, không còn việc gì của anh nữa."

Người đó làm xong việc liền không nói lời nào rời đi, Khuynh Thành căn bản không kịp phản ứng gì, anh ta đã biến mất khỏi tầm mắt.

"Không cần đi nữa, rượu biếu bác trai, tôi đã có rồi." Giọng Thành Trì rất kiên quyết không cho phép từ chối.

Khuynh Thành nhíu mày: "Bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh."

Thành Trì nhìn Khuynh Thành, bất ngờ bật cười: "Khách sáo vậy sao?"

Khuynh Thành bĩu môi: "Đây không phải là khách sáo, là tôi không thích nợ người khác."

"Chỉ là hai chai rượu mà thôi." Nụ cười trên môi Thành Trì vừa rạng rỡ vừa quyến rũ, khiến Khuynh Thành cảm thấy chói mắt: "Hôm nay bác mời tôi ăn cơm, đây coi như là chút tâm ý của tôi."

Nói vậy cũng không sai, nhưng Khuynh Thành vẫn thấy không ổn, cố chấp nghĩ rằng sẽ trả lại tiền mua hai chai rượu này cho Thành Trì.

Nhưng cô còn chưa kịp tiếp tục tranh luận với Thành Trì về vấn đề này thì bên cạnh đã xuất hiện một người.

Bà thím lớn tuổi tay xách một chiếc giỏ rau nhìn thấy Khuynh Thành xong liền vô cùng vui mừng: "Ồi, Khuynh Thành, hôm nay con không đi làm sao, về thăm ba hả?"

"Di Lý.... Di đi mua rau sao?" Khuynh Thành mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt cong cong vô cùng xinh đẹp.

"Đúng vậy, cháu nội đi nói muốn ăn cái gì mà cánh gà chiên coca, đi làm không ngon, vừa rồi còn đi hỏi chú Khuynh xem làm thế nào."

"Vậy sao, vậy đi đi làm đi."

Di Lý và Khuynh Thành hàn huyên mấy câu xong liền nhìn sang phía Thành Trì ở bên cạnh Khuynh Thành.

Di mỉm cười rất khó hiểu: "Khuynh Thành à, con dẫn bạn trai về nhà đấy à?"

Nụ cười trên mặt Khuynh Thành sững lại, vô cùng bối rối.

Cô vội vàng giải thích: "Không phải, dì Lý, dì nói gì vậy chứ..."

"Không phải bạn trai sao hôm nay lại về cùng với con? Con đừng tưởng dì lớn tuổi rồi không biết những việc của đám người trẻ tuổi các con..."

Khuynh Thành cũng không biết tại sao, dì Lý càng nói cô càng cảm thấy bối rối, hai má bắt gặp ửng hồng.

Cuối cùng cô đành đánh trống lảng: "Dì Lý à, nếu dì không về nấu cơm sẽ muộn đấy."

Dì Lý lúc này mới nhớ tới cháu nội mình, vội vàng xách giỏ rau về nhà.

Khuynh Thành cuối cùng có thể thở phào, bắt gặp đưa tay lên trán lau mồ hôi... trước đây sao cô không biết những bà dì này lại khó ứng phó tới vậy chứ?

Khi Khuynh Thành và dì Lý trò chuyện, Thành Trì chỉ đứng bên cạnh cô không hề lên tiếng nói lời nào, ánh mắt lúc sáng lúc tối, mọi tâm tư đều được giấu xuống đáy mắt.

"Dì Lý chỉ là nói đại vậy thôi, anh đừng để bụng nhé." Khuynh Thành cúi đầu nói với Thành Trì.

"Cô cho rằng tôi sẽ để bụng sao?" Thành Trì chăm chú nhìn Khuynh Thành, giọng nói không rõ vui hay giận.

"Tôi..." Khuynh Thành nghẹn lời, không biết nên trả lời thế nào nữa?

Ai cũng nói Khuynh Thành là người giỏi ăn nói, đặc biệt là khi dẫn chương trình hoặc phỏng vấn, bất luận không khí hiện trường như thế nào đi nữa, bất luận tính cách khách mời như thế nào đi nữa cô cũng có thể bình tĩnh, tự tin nắm bắt mọi tiết tấu.

Nhưng lúc này khi đối diện với Thành Trì, Khuynh Thành hiếm khi đánh mất đi bản lĩnh giỏi ăn nói của mình, không nói được lời nào cả.

Chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại vậy.

"Không còn sớm nữa, mau vào thôi." Cuối cùng vẫn là Thành Trì đại từ đại bi buông tha cho cô.

Cô cứ thế mơ mơ màng màng theo Thành Trì đi vào con đường bên cạnh, cũng quên mất lúc đầu mình và Thành Trì đang thảo luận vấn đề gì.

Đợi tới khi cô nhớ ra, Thành Trì đã xách rượu vào trong nhà hàng của ông Khuynh... Nhà hàng không lớn, biển hiệu cũng không bắt mắt, gọi là Nhà hàng Khuynh Gia, trong nhà hàng chỉ có một sảnh nhỏ, trang trí rất đơn giản, quét dọn cũng rất sạch sẽ, vô cùng mộc mạc nhưng cũng rất ấm cúng.

Bình thường những lúc thế này việc làm ăn của nhà hàng nhỏ cũng không tồi nhưng hôm nay bên ngoài nhà hàng có treo biển tạm nghỉ, vì thế không hề có khách.

Khuynh Thành dẫn Thành Trì vào trong, gọi vào phòng bên trong: "Ba, ba ở trong bếp sao?"

Trong bếp vọng ra tiếng ông Khuynh: "Ồ, ba ở trong bếp, Thành Thành, con về rồi à?"

Chả mấy chốc, ông Khuynh đang đeo tạp dề liền bước ra từ trong bếp, cho dù là tuổi trung niên nhưng ông vẫn giữ được vóc dáng, không hề có mỡ thừa hay bụng bia. Khuynh Hiên Đức mặc một bộ đồ đơn giản, nhìn cũng không giống như những đầu bếp bình thường, rất nho nhã.

Ông nhìn thấy Khuynh Thành liền mừng ra mặt, khi nhìn Thành Trì cũng có thể coi là... hòa nhã.

Bởi bữa cơm này là do ông yêu cầu mời Thành Trì để cảm ơn.

Khuynh Hiên Đức cả đời này không nợ ân tình của ai bao giờ, cho dù là những việc giúp đỡ nhỏ nhất ông cũng đều có cảm ơn báo đáp.

"Bác trai, gần đây bác vẫn khỏe chứ?" Thành Trì bước vào trong nhà hàng, gương mặt không hề lộ ra bất cứ thái độ chê bai nào, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Ông Khuynh gật đầu: "Ừ, không bệnh tật gì cả... Cậu ngồi đi, tôi vẫn còn một món nữa, sắp xong ngay đây."

Thành Trì lặng lẽ đặt rượu lên bàn, nói với ông Khuynh: "Bác có cần giúp gì không, để cháu giúp bác!"

Mọi chú ý của ông liền bị hành động của Thành Trì thu hút, hai bình rượu được đặt trên bàn lập tức thu hút toàn bộ hứng thú của ông Khuynh.

Khuynh Thành không biết nhưng ông Khuynh là người am hiểu, ngay lập tức nhận ra lai lịch của hai chai rượu kia, ánh mắt ông có chút biến đổi.

Thấy ba mình mất tập trung, Khuynh Thành vội nói: "Không cần phiền phức vậy đâu, tôi vào giúp là được, anh là khách, cứ ngồi đây."

Lời nói không hề khách sáo, rõ ràng là đang vạch ranh giới với Thành Trì.

Trên gương mặt lạnh lùng của Thành Trì liền mỉm cười rạng rỡ, tí mắt nhìn Khuynh Thành: "Đâu phiền phức gì đâu, hơn nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Thành Trì nói được một nửa thì kịp thời dừng lại, chưa hết hứng thú nhìn Khuynh Thành, trong ánh mắt trong trẻo có đôi chút chọc ghẹo.

Lúc này cho dù không cần Thành Trì nói nữa, Khuynh Thành cũng biết anh định nói gì, tim cô bất giác đập mạnh.

Bên kia.

"Rượu này..." Ông Khuynh định nói song lại thôi.

Ông từng nhìn thấy bao bì này, chỉ có điều loại rượu này không phải những loại rượu bán ngoài thị trường có thể so bì. Ông Khuynh là người thích uống rượu, tới tận bây giờ cũng mới nhìn thấy loại rượu này vài lần...

Thành Trì không hề để tâm nói lái sang chuyện khác: "Bác trai, món đang nấu trong bếp có phải sắp chín rồi không?"

Ông Khuynh quả nhiên lập tức chuyển đổi sự chú ý, vội vàng chạy vào bếp, gà hầm của ông vẫn còn đang đun.

Khuynh Thành cũng nói theo: "Tôi vào xem thế nào, anh cứ ngồi chơi nhé..."

Cô đương nhiên không thể thừa nhận mình có ý định trốn tránh nên mới mong muốn tránh xa Thành Trì một chút.

Trước khi Khuynh Thành vào bếp vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Thành Trì nhìn trên lưng mình, khiến bước chân cô bất giác có phần hoảng loạn.

Ông khuynh đã chuẩn bị rất lâu từ trước khi họ tới vì thế Thành Trì chỉ phải đợi một lát, toàn bộ các món ăn của ngày hôm nay đã được chuẩn bị xong.

Nhà hàng cũng đã đóng cửa, sân sau có phòng ở, ông Khuynh bình thường đều ở tại đây.

Nhà tuy không rộng nhưng đã được bày biện rất đơn giản gọn gàng, cũng được thu dọn rất sạch sẽ.

Trên bài bày các món tủy của ông Khuynh. màu sắc rất bắt mắt, vừa nhìn đã biết đều là món ngon.

Ông Khuynh nói với Thành Trì: "Chỗ tôi chắc chắn không thể sánh bằng các món ăn ở các nhà hàng lớn, hi vọng cậu không chê."

"Sao có thể chứ?" Thành Trì ngồi xuống bên cạnh Khuynh Thành, sắc mặt nghiêm túc: "Tài nấu nướng của bác đương nhiên không tệ."

"Cậu có uống rượu không, nếu uống rượu thì hãy uống cùng tôi vài chén." Việc uống rượu, phải có người uống cùng mới vui, uống một mình chắc chắn sẽ rất chán. Ông Khuynh cũng hiếm khi tìm được người uống rượu cùng mình.

"Đương nhiên, cho dù cháu không biết uống thì hôm nay cũng sẽ uống cùng bác." Phong thái của Thành Trì rất nho nhã nhưng không hề giả tạo, anh không hề do dự nâng chén chạm chén với ông Khuynh.

Khuynh Thành lặng lẽ ăn cơm, nhân tiện chú ý tới động tác của Thành Trì.

Độ cao nâng chén của anh thấp hơn ông Khuynh một chút, cho dù chỉ là một động tác vô cùng nhỏ nhưng cũng đủ thể hiện lễ nghĩa của bản thân anh.

Cô thực sự không ngờ bây giờ lại là hình ảnh như thế này, cho dù là khi hai người chưa li hôn, Thành Trì cũng chưa bao giờ ngồi chung bàn cùng cô, lại còn cùng ba cô uống rượu, không hề cảm thấy xa cách, giữa họ như thể không có bất cứ khoảng cách nào.

Có người uống rượu cùng, ông Khuynh đương nhiên rất vui vẻ, sau khi uống vài hớp rượu, nói cũng nhiều hơn.

"Việc của cậu và Thành Thành trước đây, qua rồi thì cứ cho qua đi, lần này Thành Thành bị thương, cậu bận rộn chăm nom, tôi đều nhìn thấy cả."

"Tôi không cần biết tại cậu lại làm như vậy nhưng tôi cũng xin cảnh cáo cậu một câu, không được để Thành Thành phải chịu bất cứ uất ức nào."

"Thành Thành nhà tôi từ nhỏ lương thiện, thân là cha của nó, tôi sợ nó không vui... Còn cậu, cần phải biết rõ mình đang làm gì."

Ôi, ôi, ôi! Đòi đưa Khuynh Thành vừa mới giờ ra liền cứng đờ giữa chừng.

Ba đang nói gì với Thành Trì thế này?

Cái gì mà không được để cô phải chịu bất cứ uất ức nào? Cái gì mà phải biết rõ mình đang làm gì?

Khuynh Thành từ từ đặt đĩa xuống, tay chống cằm, vẻ mặt ủ dột.

Cô đương nhiên hiểu được ý của ba mình, nghe ông nói, Khuynh Thành cũng biết hôm nay mời Thành Trì tới để cảm ơn vì sự giúp đỡ của anh ta là giả.

Mục đích thực sự e là ba vẫn cho rằng cô và Thành Trì tình cũ chưa dứt, vì thế muốn trao đổi với Thành Trì.

Ba, sức tướng tượng của ba thật phong phú, bản lĩnh thù dật vấn đề càng ngày càng lợi hại.

Khuynh Thành khóc không ra nước mắt, lúc này cô cũng không thể biểu hiện rõ ràng, chỉ có thể tiếp tục bối rối nghe ba mình và Thành Trì trò chuyện.

Nằm ngoài dự tính của cô, Thành Trì không hề biện giải gì cả, dường như cứ thuận theo lời của ông Khuynh, tới khi ông Khuynh có phần nặng lời, Thành Trì cũng chỉ khẽ mỉm cười, nhún nhai nói: "Cháu đương nhiên sẽ không để Khuynh Thành tức giận."

Sao anh lại không chứ? Anh vẫn luôn tới gây sự với cô mà!

Khuynh Thành nhìn đáng vẻ trả lời rất trôi chảy của Thành Trì chỉ cảm thấy ngứa răng.

Nhưng những quá khứ kia thì vẫn còn đây, bây giờ ông Khuynh dám chắc rằng Khuynh Thành và Thành Trì vẫn chưa quên tình xưa, đây hoàn toàn là cách để tiếp đại con rể.

Hơn nữa cô còn biết, trong lòng ông Khuynh vẫn rất bất mãn vì chuyện mình và Thành Trì ly hôn, có lẽ ông cũng cho rằng Thành Trì đối xử với cô không tốt nên về sau mới ly hôn.

Nhưng ông Khuynh từ nhỏ đã cưng chiều Khuynh Thành, chỉ cần là việc cô muốn làm, ông Khuynh đều không bao giờ từ chối, bây giờ cho dù trong lòng bất mãn nhưng cũng lựa chọn ủng hộ mọi quyết định của Khuynh Thành.

Khuynh Thành vừa cảm động vừa cảm thấy râu rĩ.

Nếu như cô và Thành Trì thực sự có gì đó thì đã đành, đằng này giữa hai người bọn họ căn bản không có gì cả.

Bữa cơm này vô cùng khổ sở với Khuynh Thành, ông Khuynh càng nói chuyện với Thành Trì càng hào hứng, tới rượu cũng uống nhiều hơn thường ngày.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ vàng nhạt, ông Khuynh nói với Thành Trì: "Năm xưa khi hai đứa kết hôn, tôi không đồng ý, nhưng khi đó Khuynh Thành thích cậu, nhất định đòi gả cho cậu nên tôi đành đồng ý. Việc hai đứa ly hôn... Nếu sau này cậu vẫn còn muốn quay lại với Khuynh Thành, nhất định phải nói rõ ràng."

Nói rõ ràng? Nói rõ ràng cái gì? Ba kính yêu của con ơi, ba hiểu nhầm rồi! Hiểu nhầm nghiêm trọng!

Biểu cảm trên khuôn mặt Khuynh Thành lúc này vô cùng phong phú, bối rối tới mức không dám nghiêng mặt qua nhìn Thành Trì.

Cô không thể tưởng tượng ra sắc mặt của Thành Trì lúc này, anh sẽ nghĩ sao đây, có khi nào sẽ cho rằng sự hiểu nhầm này thật nực cười không? Có khi nào sẽ khinh thường ba cô không?

Vốn dĩ chỉ là một cuộc giao dịch, nhưng qua miệng ba cô thì lại biến thành một mối tình khắc cốt ghi tâm...

Thành Trì là một người có địa vị cao quý, đối với cô nếu như không phải có những việc ngẫu nhiên kia thì cả đời này căn bản sẽ không có tiếp xúc gì nhiều.

Khuynh Thành ôm mặt, không dám mở mắt.

Tâm trạng cô rối bời, hôm nay cô không nên dẫn Thành Trì tới đây ăn cơm, bây giờ đã trở thành một tình cảnh kì quặc, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Có điều cũng trách cô vẫn giấu ba không nói ra sự thật, vì thế mới dẫn tới sự hiểu nhầm này.

Ông Khuynh nói xong, không khí xung quanh lập tức chùng xuống.

Thành Trì cũng không trả lời ngay vấn đề này.

Khuynh Thành có chút thấp thỏm nghiêng đầu, mở tròn mắt liếc nhìn ra ngoài qua kẽ tay.

Vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của Thành Trì.

Dưới ánh đèn, gương mặt tuấn mỹ tinh tế của Thành Trì được bao phủ bởi một lớp ánh sáng mờ ảo, mái tóc cũng được chiếu sáng.

Anh nhìn Khuynh Thành chăm chú, gương mặt không chút cảm xúc nhưng vẫn có dung mạo xuất chúng.

Thấy Khuynh Thành đang lên nhìn mình, Thành Trì khẽ cong khóe môi: "Thì ra em đã yêu thầm tôi từ lâu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Tôi... tôi yêu thầm anh?" Khuynh Thành dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thành Trì khẽ cong môi, không nói tiếp, chỉ để lại cho Khuynh Thành một ánh mắt cao thâm khó đoán, sau đó lại tiếp tục nói chuyện với ông Khuynh.

Anh hoàn toàn không phủ nhận những gì ông Khuynh nói, thế nào ông Khuynh càng nói nhiều hơn, đại ý là đã chắc chắn Khuynh Thành và Thành Trì sẽ còn nối lại duyên xưa.

Khuynh Thành suyt chút nữa hộc máu, cô dùng ngón tay chọc xuống bàn, trong lòng không ngừng báng bổ Thành Trì.

Người đàn ông này sao không nói không có chút quan hệ gì với cô chứ? Sao cứ nhất định phải thuận theo lời ba cô? Lại còn khiến cho cậu tuyệt diệu nhảm càng lẫn càng lớn vậy?

Đối với Khuynh Thành mà nói, đây chắc là bữa tối khó ăn nhất từ trước tới giờ, cực khổ hơn nhiều so với việc phải cùng lãnh đạo uống rượu.

Chờ tới khi hộp rượu cuối cùng trong chén của ông Thành đã cạn, ông mới tiếc nuối nói: "Rượu này đúng là rượu ngon... nhưng hôm nay không uống được nữa, uống nữa Thành Thành nhà tôi sẽ không vui."

Khuynh Thành khòe miệng co giật, rầu rĩ nghĩ, ba còn biết con sẽ không vui sao? Chẳng phải ba uống rượu vào là quên luôn cả sự tồn tại của con sao...

Thành Trì cùng ông Khuynh uống hết nửa bình rượu trắng, ông Khuynh sắc mặt đã đỏ bừng, lời nói cũng có phần không rõ nhưng anh thì vẫn mặt không đổi sắc, không hề bị ảnh hưởng gì.

"Cậu... uống rượu rất vui, sau này có cơ hội lại tới nhé."

"Bác, bác yên tâm đi, chỉ cần bác lên tiếng cháu sẽ tới uống rượu cùng bác." Thành Trì khi tới mang khí chất cao quý, thâm trầm, khi trở về vẫn ung dung như cũ.

Anh đứng dậy từ biệt, gương mặt tuấn mỹ khiến căn nhà đơn sơ cũng trở nên rực sáng.

"Khuynh Thành, đi tiễn..." Ông Khuynh xua tay.

"Con biết rồi, ba đi tắm rồi đi ngủ đi."

Khuynh Thành mặc dù trong lòng không tình nguyện nhưng Thành Trì là khác, tiễn vẫn phải tiễn.

Trời tối, đèn đường chập choạng, con đường này vốn hơi hẻo lánh, vì thế buổi tối rất ít người qua lại, nếu như mùa hè thì còn có các bà các dì ra đây tập thể dục, bây giờ tiết trời vào đông, các ông các bà cũng không muốn ra ngoài muộn thế này.

"À, anh uống rượu không thể lái xe, có cần gọi điện thoại tìm người lái xe giữ không?" Mặc dù Thành Trì nhìn vẫn rất bình thường nhưng đã uống rượu vào thì tốt nhất không nên lái xe, nhờ xảy ra chuyện sẽ không hay.

"Xe ở đây có thể đậu một đêm không?" Thành Trì nghiêng mặt khẽ hỏi.

Giọng anh trầm thấp vang lên trong màn đêm yên tĩnh giống mang theo cả tiếng vọng.

"Được chứ, khi lấy xe nộp phí đậu xe là được." Ánh mắt Khuynh Thành không hề nhìn lên người Thành Trì, cô cố tình nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt đen nhánh đó quá thâm trầm khiến Thành Trì không dám nhìn lâu.

"Vậy thì dừng ở đây đi, mai tôi tới lấy." Thành Trì nói xong liền bắt ngờ bước lên trước một bước.

Khuynh Thành cố ý đi ở phía trước đã bị anh đuổi kịp.

Khuynh Thành trong lòng giật mình, nhích bước sang một bên theo phản xạ, như vậy cô sẽ có thể cách xa Thành Trì một chút.

Người bình thường sau khi uống rượu trên người sẽ nồng nặc mùi rượu, người loại mùi đó sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng trên người Thành Trì hình như chỉ tỏa ra một mùi hương rượu nồng nàn, mang chút cảm giác dễ chịu.

Khuynh Thành không hề uống rượu nhưng cô cho rằng nếu như mình đứng quá gần Thành Trì sẽ có thể bị say.

Bên đường vẫn có thể bắt xe, trong lúc đợi xe hai người đều không nói gì cả, Khuynh Thành cúi đầu nhìn mũi chân mình, chỉ thiếu nước ngồi về vùi xuống đất cho đỡ chán.

Cho tới khi Thành Trì gọi cô một tiếng.

Người này cho dù khi giọng nói lạnh nhạt thì trong lời nói vẫn cứ như thể có vô vàn thâm tình, khiến người ta một khi không chú ý sẽ chìm đắm vào trong đó.

Khuynh Thành lúc này mới ngẩng đầu nhìn Thành Trì.

Hai tay anh đang đút vào túi áo khoác, dáng người cao lớn vô cùng nổi bật trong màn đêm, dưới ánh đèn đường chiếu xuống, ánh mắt Thành Trì như thể đang lấp lánh muôn ngàn vì sao sáng.

Khuynh Thành liền quay đầu lại.

"Xe tới rồi!" Khuynh Thành tinh mắt nhìn thấy có một chiếc taxi đang chạy tới, cô lập tức giơ tay vẫy xe, vội vàng nói với Thành Trì: "Anh mau lên xe đi, tạm biệt, tôi về đây!"

Trước khi Thành Trì lên xe vẫn còn nhìn theo bóng dáng vội vàng bỏ chạy của Khuynh Thành, nụ cười trên môi vô cùng ranh mãnh.

"Anh muốn đi đâu?"

"Thành Trì dựa vào ghế xe nhắm mắt, chậm rãi trả lời một địa điểm.

"Được thôi, đó là bạn gái anh phải không, đẹp thật đấy." Người lái xe là một người thích nói nhiều, bắt đầu lên tiếng trò chuyện.

Thành Trì lúc này mới mở mắt: "Sao cơ?"

"Aiz, anh thật hạnh phúc, có bạn gái xinh đẹp, bà xã nhà tôi thì không, tương mạo bình thường, có điều tôi lại thích kiểu như bà xã của tôi..." Anh vừa nói vừa lái sang chuyện của mình.

Thành Trì lại nhắm mắt, nụ cười trên môi không hề biến mất.

Bạn gái? Đúng là một cách xưng hô mới mẻ.

Chỉ ít trong bao nhiêu năm cuộc đời của mình, giáo sư Thành chưa bao giờ có giác ngộ tìm bạn gái, trong mắt anh tình yêu chẳng qua chỉ là một loại hành vi kinh tế, có nhu cầu, có cung ứng, có lợi ít, còn cần tính cả tỉ lệ đầu vào và đầu ra.

nhưng hôm nay khi nghe tài xế nói tới từ bạn gái, ánh mắt Thành Trì vụt lóe sáng.

Vì thế khi xuống xe, anh cũng không chê bai việc tài xế taxi làm nhầm dọc đường đi, tiện tay còn bỏ cho anh ta một ít.

Sáng sớm ngày hôm sau, Khuynh Thành vì ở chỗ ba mình nên phải dậy sớm hơn một chút, nếu không cô sẽ không kịp tới đài truyền hình.

Buổi sáng cô không có tiết học, vì thế buổi chiều mới cần phải tới đại học A.

Khi Khuynh Thành bước ra ngoài liền nhìn thấy ngay chiếc Land Rover đang đậu ở đó và cả người đang đứng bên cạnh xe nữa.

Thành Trì hôm nay mặc một chiếc áo jacket màu đen, thiết kế cổ đứng cang tôn lên đường nét chiếc cằm sắc cạnh của anh, anh mặc một chiếc quần màu đen, đôi chân dài thẳng tắp chiếm cứ phần lớn tầm nhìn, vô cùng cuốn hút.

"Anh tới lấy xe à?" Khuynh Thành chắc là do dậy sớm, chưa tỉnh táo, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại bước về phía anh.

Thành Trì nhướn mày: "Em nói xem."

"Phi đậu xe giao cho ông Vương kia là được, sớm thế này không biết ông ấy đã tới chưa..." Khuynh Thành vừa nói vừa nhìn xung quanh tìm người trông

xe.

"Đã nộp rồi." Thành Trì ngất lời Khuynh Thành.

"Ồ, vậy anh còn ở đây làm gì?" Khuynh Thành dụi mắt, đáng vẻ uể oải quay người bước đi: "Tạm biệt, tôi đi trước nhé."

Không ngờ vừa mới đi được một bước cô liền bị giữ lại, Thành Trì nhanh chóng dứt khoát đẩy Khuynh Thành vào trong xe, cô vẫn chưa kịp phản ứng gì cả.

Khuynh Thành ngồi vào ghế lái phụ, ngậy người nhìn tấm kính chắn gió.

"Tôi đưa em đi làm." Thành Trì lên xe, dùng một câu nói để giải thích cho Khuynh Thành.

"Không cần đâu, tôi tự đi cũng được." Khuynh Thành nói xong liền muốn xuống xe.

Một lần nữa cô lại bị Thành Trì kéo lại, thậm chí lần này, Thành Trì còn rướn nửa người qua người cô, giúp cô thắt dây an toàn.

Khoảnh khắc đó, tóc của Thành Trì nhẹ nhàng lướt qua mặt Khuynh Thành, cô thậm chí có thể nhìn thấy được mạch máu màu xanh dưới làn da của Thành Trì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

6426. Trong giây phút Thành Trì kéo dây an toàn, Khuynh Thành như thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả ra trên cổ mình.

Thế là cả người cô cứng đờ.

Thành Trì giúp cô thắt dây an toàn sau đó không đợi cô có phản ứng gì liền đạp ga, không hề lãng phí bất cứ chút thời gian nào.

Khuynh Thành thầm thở dài, chỉ có thể cố tỏ ra chần chừ: "Tại sao anh lại biết hôm nay tôi đi làm... Hôm nay là cuối tuần."

Mặc dù đài truyền hình nói cuối tuần được nghỉ nhưng chỉ cần trong đài có việc thì vẫn không thể nghỉ ngơi.

Hôm nay vì Khuynh Thành cần đi lồng tiếng cho một tiết mục nên mới tăng ca, nhưng tại sao Thành Trì lại biết?

"Nếu như không đi làm, em sẽ không ra khỏi nhà vào thời gian này." Thành Trì quay đầu lại nhìn Khuynh Thành mỉm cười nhẹ nhàng.

"Vâng!" Khuynh Thành thu lại tầm nhìn.

Biểu cảm của Thành Trì ngày hôm nay không lạnh nhạt nữa, dường như có phần dịu dàng.

Cô chỉ có thể quay đầu nhìn ra ngoài cửa, suýt chút nữa phải thả mình thanh tâm chú.

Không phải cô mất bình tĩnh, quan trọng là ai ngồi cạnh một người đàn ông nổi bật tới và có sức đôn ép tới mức đỉnh điểm thế này cũng sẽ không thể không có ảnh hưởng.

Nghĩ vậy, Khuynh Thành lại một lần nữa khắc định một suy nghĩ, tránh xa Thành Trì mới là điều tốt nhất.

Đường đi không hề kẹt xe giống như thể kỳ tích, tới đài truyền hình còn sớm hơn Khuynh Thành dự liệu.

"Vậy tôi đi nhé..." Khuynh Thành liếc nhìn phản ứng của Thành Trì, cẩn thận mở dây an toàn.

Cô cũng không biết tại sao mình lại phải làm vậy, chỉ là bất giác làm mọi động tác đều rất nhẹ nhàng.

Cũng may Thành Trì chỉ gật đầu: "Đi đi."

Khuynh Thành khẽ thở phào, bật cười vui vẻ: "Tạm biệt."

Giống như có ánh nắng chiều trên người, Thành Trì neho mắt nhìn nụ cười của Khuynh Thành.

Khuynh Thành vẫn nhanh chóng bỏ chạy, Thành Trì một tay đặt lên vô lăng, ánh mắt sâu thẳm nhìn theo bóng Khuynh Thành phía xa một hồi lâu.

mới thu lại.

Mấy ngày sau đó đặc biệt là khi lên lớp, đối với nữ sinh đại học A mà nói là một việc vô cùng hạnh phúc.

Chắc là vì gần đây tâm trạng của giáo sư Thành rất vui vẻ, lại còn đồng ý tiết lộ chút ít vấn đề trọng điểm khi thi...

Thứ hai, Khuynh Thành đặt chân vào cổng trường đại học A, lại bất giác nhớ tới gương mặt tuần mỵ khiến vô số cô gái thần hồn điên đảo kia.

Cuối tuần, ngoài ở đài truyền hình ra thì cô chỉ ở nhà đọc sách và ngủ, vô cùng nhàn hạ.

Nhưng mỗi khi giờ tới sáng kinh tế học, trước mắt cô lại thoáng qua gương mặt nửa như cười nửa như không cười của Thành Trì.

Tình trạng này khiến Khuynh Thành vô cùng bức bối, cuối cùng cô chỉ có thể nói với chính mình rằng vì nguyên nhân Thành Trì giảng bài khiến cô có ấn tượng quá sâu sắc...

"Khuynh Thành!" Cô còn chưa bước tới tòa nhà giảng đường thì nghe thấy có người gọi tên mình.

Khuynh Thành quay người lại, nhìn thấy gương mặt đó, trong đầu liền suy nghĩ tìm kiếm một lượt, người này là sinh viên cùng mình học tiết kinh tế vi mô.

"Thì ra bạn không chỉ học tiết của giáo sư Thành?" Nam sinh mặc trang phục tennis chạy về phía Khuynh Thành, dáng người cậu ta rất cao, khi cười sẽ lập tức tràn đầy sức sống.

Khuynh Thành mỉm cười: "Tôi theo học các môn học của rất nhiều thầy."

"Vi thể bạn có hứng thú với kinh tế học nên mới tới học ké sao? Hay là thế nào vậy? Nhìn bạn chắc cũng trạc tuổi tôi nhỉ, ở học viện khác sao? Hay là ở trường khác?" Nam sinh hỏi một loạt rất nhiều câu hỏi nhưng thề sợ nói thiếu Khuynh Thành sẽ bỏ đi vậy.

Khuynh Thành ngẹn lời, không ngờ nam sinh này tưởng rằng cô bằng tuổi cậu ta, và lại biểu hiện rất nhiệt tình.

Ngẫm nghĩ một lát, Khuynh Thành chuẩn bị nói cho nam sinh đó biết thực ra mình đã lớn tuổi rồi...

Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng thì nam sinh đã tiếp tục nói: "Khuynh Thành, bạn vẫn chưa biết tên mình phải không? Tôi là Thạch Vũ, nếu như sau này bạn tiếp tục học tiết của thầy Thành, tôi có thể giữ chỗ cho bạn."

"Thực ra..." Về sau Khuynh Thành không kịp nói thì nam sinh kia hình như nhớ ra việc gì đó, vội vàng chào tạm biệt Khuynh Thành.

Khuynh Thành rầu rĩ đứng tại chỗ, quả nhiên tuổi trẻ thường ngập tràn sức sống và trẻ trung.

Môn học của ngày thứ hai của Khuynh Thành đều được sắp xếp kín mít, chỉ có tiết ba, tiết bốn buổi chiều là rảnh, nhưng vì thời gian này có phần bất tiện, nếu về đài thì đã là giờ tan làm rồi, vì thế cuối cùng cô vẫn quyết định đi dạo một vòng quanh trường, có lẽ sẽ tìm đại một lớp học nào đó học ké.

Và trùng hợp vậy đó, cô cứ đi theo đám đông về phía giảng đường bậc thang, khó khăn lắm mới tìm được một vị trí ở hàng cuối cùng.

Cô ngạc nhiên nhìn giảng đường đã ngồi chật kín người, tiết học gì thế này, sao được sinh viên yêu thích tới vậy?

Thời gian này đi học ở đại học A, Khuynh Thành đã phát hiện ra rằng, mặc dù đại học A là đại học hàng đầu nước A nhưng có lẽ chính vì như vậy nên tính tự chủ của sinh viên rất cao, thông thường đều lựa chọn tiết học của những giáo sư ưu tú, tiết học của một bộ phận giảng viên rất vắng vẻ.

Với tình hình tiết học ngày hôm nay, xem ra đây là một người thầy rất được học sinh yêu mến.

Sau khi ngồi xuống, Khuynh Thành liền nghe thấy hàng phía trước có nữ sinh thảo luận.

"Phòng chúng tôi có mấy anh khóa trên là sinh viên học viện Kinh Tế, anh ấy biết mình tới học tiết này đã dặn dò đi dặn dò lại."

"Anh ấy nói gì với cậu?"

"Anh ấy nói rằng giáo dục mạo hiểm thực sự, hoặc là tới từ thị trường cổ phiếu, hoặc là tới từ giáo sư Thành."

"Đáng sợ vậy sao? Có điều chỉ cần có thể nhìn thấy giáo sư Thành, dù có bị rớt cũng cam tâm"

Khuynh Thành nghe thấy ba chữ giáo sư Thành, sống lưng bỗng lạnh toát, đúng là vô cùng hồi hận.

Cô thật trùng hợp đã chọn đúng tiết học tự chọn của Thành Trì?

Bây giờ cô đi có còn kịp không?

Nguyên vọng của Khuynh Thành không được thực hiện, tiếng chuông báo vào lớp đã vang lên, cả giảng đường chật kín người, nếu lúc này cô bỏ đi chắc chắn sẽ trở thành trung tâm thu hút sự chú ý của mọi người cũng sẽ bị Thành Trì phát hiện.

Cô bò rạp xuống bàn, lén nhìn lên giảng đường, Thành Trì đang đứng ở đó.

Đây là một người đàn ông lúc nào cũng tuấn mỹ, tiêu sái, khí chất cao quý không cần nói, sắc mặt lạnh nhạt, cao ngạo kia đúng càng hấp dẫn hơn.

"Bài giảng tuần trước của chúng ta tới đâu rồi nhỉ?" Thành Trì giờ giáo án hỏi một câu, giọng nói thông thả, gọi cảm không mấy chú tâm.

Các sinh viên bên dưới liền nhanh chóng trả lời, sau sự kiện li xi lần trước, mọi người bây giờ khi lên lớp hoặc là ngây người nhìn gương mặt tuấn mỹ không tì vết của giáo sư Thành, hoặc là nghiêm túc nghe giảng.

"Xem ra vẫn có người thông minh." Khóe miệng Thành Trì cong lên, bắt đầu vào thẳng bài giảng của ngày hôm nay.

Ánh mắt Thành Trì thâm trầm chậm rãi lướt qua hơn một trăm gương mặt trên giảng đường, giọng nói chậm hơn một chút, khiến người ta bất giác chăm chú: "Khi hết giờ tiết học trước có người hỏi tôi, mục đích học kinh tế học để làm gì."

"Các bạn cho rằng mục đích là gì?" Thành Trì bình tĩnh hỏi.

Khuynh Thành vốn dĩ vẫn nằm gục trên bàn, nghe thấy câu hỏi của Thành Trì liền bất giác ngẩng đầu, muốn nghe xem cuối cùng anh sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Câu trả lời của sinh viên bên dưới vô cùng đa dạng, nói gì cũng có.

Có nam sinh thét to: "Đương nhiên là để kiếm tiền rồi."

Thành Trì một tay chống cằm nhìn có vẻ rất đồng tình gật đầu: "Tiền đầy mà, sung sướng hơn những ngôi sao nghệ sĩ kia nhiều, ngôi không cũng sở hữu hàng tỷ fans nào tàn."

"Giáo sư Thành, lẽ nào thầy không thích tiền sao?" Sinh viên phản bác.

Sắc mặt giáo sư Thành không đổi, ánh mắt sắc bén vẫn rất bình tĩnh: "Giống như việc cậu yêu thầm nữ thần khoa tiếng Anh đấy, cậu thích tiền, tiền có thích cậu không?"

Sinh viên này bị một cú sốc cực lớn, sắc mặt bị xị, sao giáo sư Thành lại biết được việc cậu ta đang yêu thầm!

Giáo sư Thành lắc đầu, vẻ mặt cao thâm khó đoán: "Con người đầy mà, trước ba mươi tuổi kiếm chừng vài trăm triệu tệ là được rồi, thời gian còn lại hoàn toàn có thể đi theo đuổi những cảnh giới khác. Đương nhiên nếu như trước ba mươi tuổi các bạn không kiếm được mấy trăm triệu vậy thì phải cần cù cả đời."

Mọi người: "..."

Lại có một sinh viên vẫn chưa chịu bỏ cuộc hỏi: "Vậy giáo sư Thành kiếm đủ mấy trăm triệu chưa?"

Thành Trì không trả lời thẳng vấn đề này mà hỏi lại: "Các bạn có biết viện trưởng Đồng của học viện Kinh Tế không?"

Mọi người gật đầu.

Viện trưởng của học viện Kinh Tế, cho dù họ không biết nhưng cũng có nghe qua.

"Viện trưởng Đồng nói thầy ấy không thích tích trữ tiền, đặc biệt là không thích dành dụm, vì thế tới bây giờ vẫn không tích đủ mấy trăm triệu."

"Nhưng..." Thành Trì hàm ý sâu xa nói: "Khi viện trưởng Đồng thiếu tiền thường thích vay tiền tôi, số tiền không lớn, cũng chỉ vài chục triệu tệ mà thôi."

Bên dưới là những tiếng xuyết xoa liên hồi.

Giáo sư Thành lẽ nào đang khoe của trá hình? Họ cảm thấy cuộc đời mình đang run sợ...

Sau đó Thành Trì dùng những lời lẽ đơn giản sinh động nhất để trả lời các vấn đề về mục đích của kinh tế học, điều này giúp những sinh viên chưa hiểu lắm về kinh tế học cũng có được một khái niệm.

Khi cuối tiết học, tới thời gian sinh viên hỏi tự do, có một nữ sinh vẻ mặt si mê nhìn Thành Trì: "Giáo sư Thành, vậy thầy nói xem kinh tế học có liên quan gì tới tình yêu không?"

Nữ sinh vừa hỏi xong, cả giảng đường lập tức bật cười huyên náo.

Có lẽ trong mắt họ, vấn đề này mới là vấn đề trọng tâm nhất, quan trọng nhất.

Lúc này Khuynh Thành cũng đã gấp sách lại, cô phát hiện ra rằng Thành Trì giảng bài thực sự rất lợi hại, khiến người ta thực sự không thể đoán ra được anh sắp sửa định nói gì, ai này cũng đều nóng lòng mong ngóng, đồng thời cũng nhận được kết quả hài lòng nhất.

Sau khi nữ sinh hỏi xong, Khuynh Thành bất giác đưa mắt nhìn Thành Trì, lúc này anh đã rời khỏi bục giảng, đứng tựa người ở cửa ra vào, ánh nắng hoàng hôn vàng rực rỡ bao quanh người anh khiến anh giống như được bao phủ bởi một vầng hào quang.

Anh giống như một vị thần.

Ánh mắt sâu thẳm của Thành Trì nhìn khắp giảng đường một lượt sau đó dừng lại trên người Khuynh Thành.

Từ khi anh bước vào giảng đường đã nhạy bén phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Cho dù trong giảng đường có hơn một trăm người, cô lại núp ở tận dãy cuối nhưng Thành Trì vẫn như thể có dự cảm, tìm ngay được cô.

Khuynh Thành từ đầu chí cuối đều lặng lẽ ngồi đó, thi thoảng lại cúi đầu ghi chép, tóc mai đôi lúc lại tình nghịch buông lơi trên gò má cô và được cô vén ra sau tai.

Thành Trì bất giác có cảm giác rất kì lạ, cho dù đã mấy năm trôi qua, Khuynh Thành hình như vẫn là cô của quá khứ, không hề có bất cứ thay đổi nào.

Cho dù anh chưa từng suy nghĩ tại sao mình lại nhớ như in Khuynh Thành khi đó như thế nào.

Khi Thành Trì và Khuynh Thành bất gặp ánh mắt nhau không hề có sự hoảng loạn như trong tưởng tượng, cô chớp chớp mắt, chậm rãi nở nụ cười trong trêu, ánh mắt long lanh.

Sau đó Thành Trì giống như bị đâm trúng, lặng lẽ rời mắt.

"Thuyết lợi thế so sánh của Ricardo, hiệu ứng sở hữu của Thaler, hoặc giá thành cơ hội, cải thiện Pareto... những kiến thức này đều có thể ứng dụng vào tình yêu mà các bạn nói."

Nhìn các sinh viên vẻ mặt đờ đẫn, Thành Trì liền mỉm cười, kiên nhẫn giải thích: "Nói một cách đơn giản là, có người tình nguyện tặng cho bạn một chiếc Bentley, đây là một món hời từ trên trời rơi xuống, bạn cảm thấy rất may mắn... vì bạn chả làm gì cũng kiếm được mấy triệu tệ... nhưng anh ta yêu cầu bạn gả cho anh ta. Đồng thời bạn cũng rất may mắn, lại có người tình nguyện tặng cho bạn một chiếc siêu xe Ferrari phiên bản giới hạn số lượng, bạn lại có thể chả làm gì cũng kiếm được mấy chục triệu tệ... nhưng yêu cầu của anh này cũng là bạn phải gả cho anh ta. Trong tình hình này, nếu như bạn lựa chọn Ferrari, giá thành cơ hội của bạn sẽ là chiếc Ferrari trị giá mấy triệu tệ nhưng nếu bạn chọn Bentley, bạn sẽ tổn thất mấy chục triệu."

"Đây chính là kinh tế học."

Thành Trì khoanh tay trước ngực, ánh mắt lại quay về dừng lại trên mặt Khuynh Thành.

Lúc này cô chăm chú nghe anh nói, cho dù đang cách mười mấy dãy bàn nhưng Thành Trì dường như vẫn có thể nhìn thấy muôn vàn ánh sao sáng lấp lánh trong mắt cô.

"Nhưng thực tế là, cuối cùng bạn không chọn Bentley cũng không chọn Ferrari, vì bạn không gả cho chủ nhân của chúng, bạn chọn gả cho người mà bạn yêu." Giọng Thành Trì giống như có phép thuật khiến người ta bất giác say đắm, anh nói: "Đây chính là tình yêu."

Mọi người đã hiểu ra, tình yêu chính là lựa chọn người lòng mình yêu thương.

Khuynh Thành rất hiếm khi thấy Thành Trì trần thuật một vấn đề chậm rãi như vậy, bất luận là ngữ điệu hay thần tình đều rất dịu dàng, đôi mắt đen nhánh không ngừng phát ra lực hấp dẫn.

Đặc biệt là từ miệng anh nói ra hai từ tình yêu, đó là cảm giác vô cùng kì diệu, trong tim Khuynh Thành, Thành Trì có lẽ là một người không có tình cảm, là một con người lạnh lùng từ trong xương tủy.

Nhưng bây giờ xem ra hình như anh cũng không giống như cô tưởng tượng.

"Vậy... giáo sư Thành bây giờ có người yêu chưa?" Có một người hỏi một câu như vậy.

Có lẽ đây là việc mà tất cả bọn họ đều tò mò, giáo sư Thành nhìn có vẻ là độc thân nhưng lòng hiếu kì vẫn thôi thúc họ, nhờ giáo sư Thành đột nhiên có bạn đời rồi thì sao?

Hơn nữa họ cũng hiểu kì người con gái thế nào mới có thể lọt vào mắt giáo sư Thành?

Nếu thực sự đợi ngày giáo sư Thành tạm biệt cuộc sống độc thân, các cô gái của cả thành phố A chắc sẽ vô cùng đau khổ.

Vẫn có người dừng cảm hỏi: "Hay là giáo sư Thành đã bí mật kết hôn? Chi là không muốn cho chúng em biết?"

Đôi mắt Thành Trì tối lại.

Anh bắt gác đưa mắt nhìn về phía Khuynh Thành ở góc lớp.

Khuynh Thành lúc trước còn nhìn Thành Trì, bây giờ khi Thành Trì nhìn cô, cô lại đột nhiên quay đầu chỗ khác như thể không quan tâm tới vấn đề này.

Cô mau chóng thu dọn sách vở của mình ở trên bàn cất vào túi, chuẩn bị lên ra bằng cửa sau.

Mặc dù hành động này được thực hiện dưới mắt Thành Trì nhưng Khuynh Thành cũng không thể suy nghĩ quá nhiều.

Cô không hiểu mình đang sợ gì, chính là có chút kháng cự nghe câu trả lời của Thành Trì.

Bất luận câu trả lời đó là gì... nói chung cũng không liên quan gì tới cô.

Thành Trì nhìn thấy Khuynh Thành đang khom người chuẩn ra từ cửa sau, nụ cười trên môi anh dần biến mất, anh khẽ ngẩng cằm, ngưỡn quan sắc bén trở nên căng thẳng, thần sắc bỗng trở nên nghiêm túc và lạnh nhạt.

Các sinh viên chưa từng thấy biểu cảm này của giáo sư Thành cho biết, giáo sư Thành lúc này rất đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

6428.Khuynh Thành dường như đã dùng tới tốc độ nhanh nhất từ trước tới giờ để bỏ chạy, không hề dừng lại một chút nào.

Cho dù trước khi ra tới ngoài giảng đường cô vẫn có thể cảm nhận được một ánh mắt sắc bén như hóa thành thực chất ở sau lưng mình.

Còn Thành Trì ở trong giảng đường, môi mím chặt thành một đường thẳng, ánh mắt tối sầm lại.

"Hết giờ." Giọng Thành Trì không hề có chút xao động, anh cầm giáo án của mình lên quay người bước ra khỏi giảng đường.

Mọi người trong giảng đường đều đồng loạt thờ phào, mặc dù họ không biết tại sao giáo sư Thành đột ngột trở mặt nhưng họ có cảm giác rằng có liên quan tới vấn đề ban nãy... Lê nào giáo sư Thành đã bí mật kết hôn? Hơn nữa lại vô cùng không thích có người nhắc tới vấn đề này?

Khi Thành Trì bước ra khỏi giảng đường, Khuynh Thành đã đi mất hút không thấy bóng dáng đâu nữa.

Khuôn viên đại học A có rất nhiều đường đi, đặc biệt là những con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, anh không có cách nào ngay lập tức đoán định được Khuynh Thành đi theo đường nào.

Khuynh Thành... Thành Trì nghiêng răng nghĩ thầm, người con gái này sợ anh tới vậy sao?

Được lắm!

Thế là trên đường đi có rất nhiều giảng viên và sinh viên cảm nhận được một luồng gió lạnh lướt qua người mình, sau đó liền nhìn thấy bóng dáng có vẻ tức giận của giáo sư Thành.

A... Ngày tận thế tới rồi sao?

Đây là suy nghĩ chung của tất cả mọi người, ai rảnh rỗi gì lại đi đắc tội với giáo sư Thành vậy.

Người đắc tội với giáo sư Thành đã về tới nhà, cố gắng ép mình không nghĩ tới Thành Trì nữa.

Cái gì mà thích với chả không thích, cái gì mà bí mật kết hôn, chả liên quan gì tới cô cả!

Sáng ngày hôm sau Khuynh Thành không có tiết, điều này vô hình chung khiến cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, bây giờ cô cứ có cảm giác bước chân vào đại học A lại thấy hoảng hốt, vì như vậy sẽ cách Thành Trì rất gần...

Kênh tài chính từ sáng sớm đã bắt đầu có tiết mục truyền hình trực tiếp, vì thế khi Khuynh Thành tới mọi người đều đã bắt đầu bận rộn, cô đi tìm biên đạo phụ trách tiết mục mới của mình để thảo luận các kế hoạch sau khi tiết mục lên sóng lại.

Vừa hay cô gặp ngay hai thực tập sinh dưới quyền Sài Vi Vi, đều là con gái, trang điểm rất cầu kì, ăn vận cũng rất thời trang, vừa nhìn đã biết gia cảnh không tồi.

Chỉ có điều thái độ của hai thực tập sinh này đối với Khuynh Thành chắc là do Sài Vi Vi nên hai người cũng rất khinh miệt cô.

Hai thực tập sinh cũng tới tìm biên đạo của tiết mục của Khuynh Thành, họ vừa vừa, cô gái cao hơn một chút liền lên tiếng luôn: "Anh Vương, chị Vi Vi có việc tìm anh, anh qua đó một chút đi."

Giọng của cô ta rất không khách sáo, lại còn có vẻ không hài lòng.

Khuynh Thành nhìn thấy sắc mặt của biên đạo lập tức thay đổi, không ai thích những thực tập sinh có thái độ như vậy, rất không tôn trọng người khác.

Nhưng có lẽ vì họ là thực tập sinh của Sài Vi Vi, Sài Vi Vi trước giờ lại rất hay thiên vị người mình hơn nữa hai cô gái này mới học năm thứ ba đã có thể tới đây thực tập, chắc gia đình cũng có điều kiện, từ cách ăn vận của họ có thể thấy vậy, vì thế biên đạo cũng không dám nói gì chỉ biết nuốt cục tức này xuống.

"Các cô đợi một lát, tôi trao đổi xong với chị Thành rồi đi."

"Vẫn còn phải đợi? Chị Vi Vi nói anh Vương qua gấp, sao vậy, chị Vi Vi không quan trọng bằng người này sao?" Người lên tiếng là thực tập sinh còn lại, ăn vận giống như nữ sinh Hàn Quốc, rất thời thượng.

Khi cô ta nói tới chữ "người này" rõ ràng còn dùng ánh mắt khinh miệt để nhìn Khuynh Thành.

Ánh mắt Khuynh Thành vụt lấp lánh, khoe miệng mỉm cười: "Tiểu Vương, không sao cả, đương nhiên là việc của chị Vi Vi quan trọng hơn, cậu qua đó trước đi, tôi không vội."

Tiểu Vương rất khó xử, nhưng thâm niên của Sài Vi Vi đúng là cao hơn Khuynh Thành, vì thế cuối cùng anh vẫn phải lựa chọn đi cùng hai thực tập sinh.

Khuynh Thành nhún vai, vừa rồi cuối cùng cô cũng đã ghi nhớ tên của hai thực tập này, ừm, ngày tháng còn dài, không vội.

Cô cũng không ngờ, cô lại nhanh chóng có cơ hội để giáo huấn mấy đứa nhóc không biết điều này cách làm người tới vậy.

Vì gần đây phòng ghi hình của kênh thể dục thể thao đang sửa chữa, đồng thời lại có rất nhiều tiết mục cần ghi hình, bởi vậy phòng ghi hình bên họ không đủ dùng liền tới kênh tài chính để mượn.

Để phối hợp, lãnh đạo đài đã tới làm việc để việc điều chỉnh được thuận tiện hơn.

Tiết mục kinh tế của Sài Vi Vi ghi hình xong, phòng ghi hình đó vừa hay dùng để chuẩn bị phát sóng trực tiếp trận thi đấu tennis sắp tới.

Rất nhiều vận động viên tennis trong nước đều tham gia và là sự đột phá lớn chưa từng có, vì thế cấp trên rất coi trọng việc chuyển tiếp trận đấu này.

Thật trùng hợp, khi trận đấu sắp bắt đầu, một người dẫn chương trình bất ngờ không được khỏe, cũng không biết ăn thứ gì đau bụng hay vì nguyên nhân nào khác, liên tục phải chạy vào toilet.

Lúc này mới gọi người khác tới đã không còn kịp nữa, lãnh đạo đài liền gọi: "Ở đây có ai có thể thay thế không? Mau tới bổ sung vị trí."

Việc chuyển tiếp quan trọng thế này đương nhiên không được xảy ra bất cứ sai sót nào cả.

"Vi Vi, em tới thay thế được không?" Lãnh đạo vẫn rất tin tưởng khả năng ứng biến tại chỗ của Sài Vi Vi.

Vì có lãnh đạo tới nên Sài Vi Vi cố tình xuất hiện còn chưa kịp rời đi, ánh mắt lập tức lộ vẻ khó xử.

Cô căn bản không hiểu gì về môn thể thao này, cái gì cũng không biết, không thể nào ngồi vào vị trí dẫn chương trình được.

Sài Vi Vi không bao giờ làm những việc mà mình không chắc chắn, nếu như đột xuất bảo cô dẫn chương trình tiết mục kinh tế còn được, dẫn chương trình tiết mục thể thao thì hoàn toàn làm khó cô.

Nhưng cô không thể nói rằng mình không thể trước mặt đông người thế này.

"Thư ký Chu, tôi cho rằng chúng ta hãy cho người mới cơ hội... Nghênh Huyền, Tiểu Trần, đây là cơ hội hiếm có để rèn luyện, hai em thương lượng xem ai lên thử đi? Đây là cơ hội mà người khác muốn cũng không được đấy."

Sài Vi Vi nói cứ như thể mình cũng chỉ vì muốn tốt cho họ vậy nhưng người tình tường đều biết rằng cô ta chỉ là vớt vắn đề nan giải cho họ mà thôi.

Có lãnh đạo lớn ở đây, họ cũng chỉ có thể chấp nhận.

"Nhân lúc chưa bắt đầu, hai cô đều thử cả đi, xem ai thích hợp." Lãnh đạo lên tiếng.

Hai cô thực tập sinh chỉ có thể rầu rĩ làm thử, nhưng họ cũng giống như Sài Vi Vi, chỉ là sinh viên chuyên ngành kinh tế mà thôi...

Các... các khán giả truyền hình... thân... thân mến..." Tiểu Trần cao hơn một chút quá đỗi căng thẳng, tới một câu nói đơn giản cũng không nói rõ ràng.

Lãnh đạo mặt biến sắc: "Đổi người khác."

"Các khán giả truyền hình thân mến... Chào mừng các bạn tới với..." Nghênh Huyền có vẻ bình tĩnh và ra dáng hơn.

Chỉ có điều khi người dẫn chương trình cùng cô lên tiếng, cô lập tức ngượng người.

"Chúng ta đều biết nhiều năm qua thành tích của Trương Trạch ở ATP không được tốt cho lắm, có điều lần này cũng coi như đột phá..."

Nghênh Tuyên mặt cứng đờ: "Vâng, vâng, đúng là vậy..."

Cô căn bản không hề biết gì, không thể tiếp lời.

Biên đạo hiện trường nói: "Hay là đưa tài liệu của vận động viên cho cô ấy, để cô ấy đọc theo đó, tới lúc bình luận thì không nói nữa."

Lãnh đạo không hài lòng cho lắm, nhưng cũng chỉ có thể nói rằng: "Làm thế vậy."

"... Thư ký Chu, thực ra tôi có thể thử." Một giọng nói trong trẻo bất ngờ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

6429. Khuynh Thành bình tĩnh bước tới, trên mặt vẫn giữ nụ cười vừa phải, nhìn vô cùng ung dung tự tin.

Mặc dù ngũ quan của cô không thực sự xuất chúng nhưng chỉ cần trang điểm lên là có thể thu hút mọi ánh nhìn, vì thế rất thích hợp hoạt động trước ống kính.

Sự xuất hiện đột ngột của Khuynh Thành lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, lãnh đạo đương nhiên nhận ra cô, liền hỏi: "Khuynh Thành à, ý của cô là sao?"

"Thư ký Chu, ngài có thể để tôi thử xem sao! Tôi có hiểu biết đôi chút phương diện này." Biểu cảm trên mặt Khuynh Thành vô cùng tự tin, khiến người khác lập tức tâm phục khẩu phục.

Thực tập sinh bị gọi xuống, sắc mặt cô ta vô cùng phức tạp, vừa mất mặt vừa bối rối.

Trang điểm đơn giản, chương trình chuyển tiếp này chỉ cần xuất hiện khi trận đấu bắt đầu, sau đó chỉ cần nói là được, vì thế yêu cầu không quá khắt khe.

Khuynh Thành ngồi bên bục ghi hình, khí chất trên người lập tức biến đổi.

Mọi sự tùy hứng và không lưu tâm thể hiện trên người cô đều hoàn toàn biến mất, khí thế của cô lúc này trở nên rất mạnh mẽ.

"Đài truyền hình Kinh Thành, xin kính chào các khán giả xem truyền hình, chào mừng các bạn theo dõi trận thi đấu ở Luân Đôn ngày hôm nay..." Lời nói vô cùng trôi chảy không hề có bất cứ vấp vấp nào, Khuynh Thành biểu hiện vô cùng thoải mái.

Đồng nghiệp dẫn chương trình chung với Khuynh Thành cũng nói: "Chúng ta đều biết nhiều năm qua thành tích của Trương Trạch ở ATP không được tốt cho lắm, có điều lần này cũng coi như đột phá..."

Khuynh Thành khẽ mỉm cười lập tức trả lời: "Trương Trạch là anh cả của môn thể thao tennis trong nước, những năm qua thực ra đã phải chịu đựng áp lực rất lớn, toàn bộ các fans hâm mộ đều mong chờ anh sẽ có thành tích xuất sắc, nhưng thông thường càng hi vọng có được thứ gì đó càng dễ dàng thất bại..."

Khuynh Thành có thể phối hợp hoàn hảo với người dẫn chương trình chung, bất luận đối phương nói gì cũng đều có thể nói ra suy nghĩ của mình và đưa ra những nhận xét mạng tính chuyên nghiệp.

"Tốt, tốt lắm, trận đấu sắp bắt đầu rồi, Khuynh Thành phụ trách." Lãnh đạo theo dõi biểu hiện của Khuynh Thành, cảm thấy vô cùng hài lòng, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ánh đèn của phòng ghi hình liền chiếu lên người Khuynh Thành, gương mặt trắng ngần không tì vết của cô như thể đang lấp lánh ánh sáng.

Hai giờ đồng hồ sau, chuyển tiếp trận đấu kết thúc, biểu hiện của Khuynh Thành được đồng nghiệp dẫn chương trình chung vô cùng khen ngợi.

"Cô hoàn toàn có thể tới kênh thể thao làm, rất lợi hại."

Khuynh Thành mỉm cười e thẹn: "Chỉ là trước đây tôi có tìm hiểu đôi chút, không thể sánh bằng những người chuyên nghiệp như các anh được."

Vì Khuynh Thành phát huy rất hoàn hảo nên chương trình chuyển tiếp lần này rất thành công, lãnh đạo còn đặc biệt biểu dương cô.

Lúc này, sắc mặt của Sài Vi Vi và hai thực tập sinh đã vô cùng khó coi.

Vốn dĩ cơ hội này là dành cho Sài Vi Vi nhưng cô lại giới thiệu cho thực tập sinh, nhưng đáng tiếc thực tập sinh căn bản không giúp cô nở mày nở mặt thậm chí có khiến cô mất mặt.

Mặc dù nói đây không phải là nội dung trong chuyên ngành của cô nhưng Khuynh Thành có thể đảm nhiệm một cách hoàn hảo không có bất cứ khuyết điểm nào, ai hơn ai kém lập tức thấy rõ.

"Chị Thành thật lợi hại."

"Đúng vậy, chị Thành, hôm nay chị biểu hiện rất tốt, đúng không hở là người có thể giành giải thưởng người dẫn chương trình xuất sắc nhất năm."

"Chị Thành, sau này chúng em sẽ đều sùng bái chị."

Thật lòng khen ngợi cũng được, nhân cơ hội nịnh nọt cũng xong, Khuynh Thành đều bình tĩnh không kiêu ngạo nhận lấy hết.

Sau đó khi rời khỏi phòng ghi hình, lúc bước qua bên cạnh Sài Vi Vi và hai thực tập sinh, Khuynh Thành vẫn lễ phép hàn huyên với Sài Vi Vi mấy câu.

Sài Vi Vi mặc dù trong lòng tức giận nhưng bề mặt vẫn chỉ có thể cười nói: "Hôm nay làm rất tốt."

"Đâu có đâu, cũng là do em may mắn mà thôi." Khuynh Thành khẽ mỉm cười, nốt ruồi lệ ở khóe mắt lại trở nên vô cùng kiều diễm.

Cô nhìn hai thực tập sinh dẹt dẹt vô vai họ, giọng nói nhấn nhá: "Làm người, có lúc cũng phải học thêm những thứ mới."

Khuynh Thành cười rất nhẹ nhàng sau đó cũng không nhìn thêm hai sinh viên đó nữa, cứ thế bước đi.

Việc hôm nay cũng đủ để dạy bảo họ rồi, cô không cần phải nói nhiều nữa.

Khuynh Thành cho dù hôm nay có thể làm biên tập viên ở đài truyền hình, đặt ở bất cứ nơi nào cũng có đôi chút địa vị, cô chưa bao giờ quá kiêu ngạo, từ đầu chí cuối đều duy trì thái độ khiêm tốn, hơn nữa cũng không ngừng học hỏi kiến thức mới.

Đây chính là nguyên nhân khiến cô có thể đi tới ngày hôm nay, nhưng một số người trẻ tuổi lại không hiểu được, rất dễ dàng kiêu ngạo.

hưng ngẫm lại, hai thực tập sinh lần này cũng phải nuốt đầy bụng tức, có điều liên quan gì tới Khuynh Thành chứ, cô không hề quan tâm tới bọn họ.

Việc cô quan tâm... là chiều nay lại phải tới đại học A.

Có thể tiếp xúc với chuyên ngành mà trước đây mình không hề am hiểu, Khuynh Thành cảm thấy rất vui vẻ nhưng chỉ cần nghĩ tới rất có khả năng lại gặp phải Thành Trì... cô lại bất giác cảm thấy hoảng hốt.

Dù kháng cự thế nào đi nữa Khuynh Thành vẫn phải tới trước học, cô đi trên đường của trường đại học A cũng phải rất thận trọng, chỉ sợ gặp phải Thành Trì.

Còn việc học ké, cô cũng cho rằng sau này mình nhất định phải vô cùng thận trọng hành sự, nếu không nói không chừng lại bất cẩn đi vào lóp của Thành Trì.

Hai ngày sau Khuynh Thành thực sự không nhìn thấy Thành Trì, điều này khiến cô thở phào đồng thời vô hình chung cũng nảy sinh một số tâm tư khác, nhưng cô không biết đó là cảm giác kiểu gì.

Có điều tiết chuyên ngành của thứ năm cô không thể né tránh được, tiết học kinh tế vi mô của giáo sư Thành, Khuynh Thành nhất định phải tham gia.

Nằm ngoài dự liệu của cô, từ khi cô bước vào giảng đường cho tới khi hết giờ, Thành Trì không hề nhìn cô.

Giáo sư Thành đứng trên bục giảng, giọng nói rõ ràng, thần thái lãnh đạm khiến người ta chỉ dám chăm chú lắng nghe anh giảng bài, hoàn toàn không dám có bất cứ tâm tư nào khác.

Các sinh viên đều cho rằng, hôm nay giáo sư Thành rất đáng sợ... Hơn nữa sắp đáng sợ cả tuần rồi...

Thông tin gần đây tâm tình của giáo sư Thành rất tồi tệ đã lan truyền trong sinh viên, trong lúc giáo sư Thành giống như ngọn núi băng di động, toàn thân toát ra khí thế dữ tợn này, không ai dám đắc tội với anh, vì thế tiết học hôm nay cũng vô cùng kém sôi nổi.

"Sao vậy, hôm nay không tới hỏi câu hỏi nữa sao?" Giáo sư Thành sau khi giảng bài xong liền đẩy gọng kính vàng lên, neho mắt nhìn khắp lượt sinh viên bên dưới.

"Nếu như các bạn đều hiểu cả rồi thì tuần sau chúng ta kiểm tra cuối kì luôn nhé." Thành Trì cao giọng ở cuối câu, vẻ mặt tỏ cùng tà ác.

Cả giảng đường lập tức xôn xao, mọi người không cần biết câu hỏi mình hỏi có khiến giáo sư Thành khinh miệt hay không, tất cả đều vội vàng hỏi ra những thắc mắc của mình.

"Vấn đề này không phải đã giảng ở tiết trước rồi sao? Giờ lại bài tiết trước ra xem đi."

"Phương pháp đo lường liên quan tới lựa chọn liên thời gian? Từ đi tra google!"

"Lý thuyết trò chơi? Ồ, được đấy, tự học tới cả bài đó rồi..."

Khuynh Thành thấy Thành Trì vẫn được các sinh viên vây quanh như thường lệ, khi giảng giải vấn đề thường neho mắt lại theo thói quen, giọng điệu nhẹ nhàng, thần sắc thư thái và gọi cảm.

Thực ra... cô cũng có câu hỏi muốn hỏi.

Nhưng nếu như bảo cô đi hỏi Thành Trì... thôi bỏ đi.

Khuynh Thành lặng lẽ thu dọn sách vở, chuẩn bị lại rồi đi.

Nhưng đúng lúc vừa bước ra khỏi giảng đường liền có người kéo cánh tay cô lại, cả người cô xoay hẳn một vòng.

Cô nhìn thấy Thành Trì đứng sau lưng cô, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: "Bạn Khuynh Thành, về các kiến thức của tiết học này, bạn hiểu hết cả rồi chứ."

Người này không phải đang trả lời câu hỏi của sinh viên sao, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

"Ha ha, giáo sư Thành." Khuynh Thành bật cười vô cùng bối rối: "Không phải anh đang trả lời câu hỏi của mọi người sao?"

Thành Trì không hề gỡ kính trên sống mũi xuống, đôi mắt ẩn sau mắt kính sâu hun hút.

"Trưởng phòng Vương đã nhờ tôi phải để ý hơn tới em, vì thế... em đương nhiên quan trọng hơn." Thành Trì nửa như đang cười nửa như không, nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi vô cùng đáng sợ.

Khuynh Thành bất giác sờ lên mũi: "Anh cứ làm việc của anh là được, tôi thực ra cũng không cần..."

"Đã hết giờ rồi." Thành Trì nói xong câu đó liền bước mấy bước về phía Khuynh Thành, giữ chặt lấy cánh tay cô.

"A, anh làm gì vậy?" Nhiệt độ lòng bàn tay Thành Trì rất nóng, khiến Khuynh Thành cảm thấy da cổ tay mình như phát nhiệt.

"Đương nhiên là làm theo sự dặn dò của trưởng phòng Vương rồi, bồi dưỡng riêng cho em." Thành Trì không nói thêm gì nữa mà kéo thẳng Khuynh Thành đi, cũng không cần biết lúc này cô đang vô cùng chống đối.

Khuynh Thành bây giờ mới phát hiện ra sức lực của Thành Trì rất mạnh, nắm lấy cổ tay cô khiến cô không tài nào giãy giụa được, chỉ có thể máy móc đi theo sau lưng anh.

Các sinh viên trong giảng đường liền thò đầu ra ngoài cửa sổ, đồng loạt lên tiếng rì rầm bàn tán, thảo luận xem giáo sư Thành và người tới học ké này rốt cuộc có quan hệ gì.

Thành Trì bước đi rất vững vàng, từ góc độ của Khuynh Thành, tới gáy của Thành Trì cũng toát lên khí thế mạnh mẽ, bờ lưng rộng rãi tạo cảm giác rất an toàn.

"Hay là anh buông tôi ra trước rồi nói? Tôi xin đảm bảo có vấn đề gì nhất định sẽ hỏi anh!" Khuynh Thành định bụng mặc cả với Thành Trì.

Thành Trì bước lên phía trước, chỉ mỉm cười, ánh mắt hơi chùng xuống: "Đừng hòng."

Buông tay, lại buông tay, cô nhất định sẽ bỏ chạy mất tăm ngay lập tức.

Giáo sư Thành mặc kệ mình đang nghĩ gì, quyền uy của anh tuyệt đối không cho phép bị khiêu khích, vì thế Khuynh Thành bây giờ đừng hòng chạy trốn khỏi tầm mắt anh.

Thành Trì cứ thế đường đường chính chính kéo Khuynh Thành đi dọc hành lang mặc kệ ánh nhìn kì lạ của mọi người qua lại.

Khuynh Thành dọc đường đi đều dùng một tay che mặt, không muốn để ai nhìn thấy cô.

Có lẽ trong mắt mọi người... Khuynh Thành lại là một kẻ xui xẻo đắc tội với giáo sư Thành.

Cô cũng cảm thấy vậy, rõ ràng cô chả làm gì cả, chỉ nhìn thấy Thành Trì là bỏ chạy, sao lại cũng đắc tội với anh chứ?

Cho tới khi bước vào phòng làm việc của Thành Trì, khuynh Thành mới rút được cổ tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh.

Mặc dù anh kéo rất mạnh nhưng không hề khiến cổ tay của Khuynh Thành bị khó chịu, có điều Khuynh Thành vẫn rất chột dạ.

Da cô hình như vẫn còn lưu lại hơi ấm lòng bàn tay Thành Trì, đó là một cảm giác rất kì quái, khiến cô cảm thấy rất bối rối.

"Vì thế anh dẫn tôi... tới đây..." Khuynh Thành nói, Thành Trì trước mặt đã bước tới bên cửa sổ mở toang cửa sổ ra, anh đứng ngược sáng, xung quanh giống như đang tỏa hào quang.

"Chứ em nghĩ sao? Tôi dẫn em tới đây..." Thành Trì ép sát lại gần Khuynh Thành, mùi hương trên người anh ập tới như thủy triều.

Khuynh Thành không kim được liền nuốt nước miếng, cho dù cô không muốn thừa nhận nhưng Thành Trì đúng là một... yêu nghiệt.

"Là muốn làm gì?" Thành Trì cúi đầu, ánh mắt nhìn xoáy vào gương mặt Khuynh Thành, cười đầy ẩn ý.

Trái tim Khuynh Thành đập thật mạnh, cô lập tức luống cuống lấy trong túi ra cuốn "Kinh tế học vi mô: Quan điểm hiện đại", lật tới bài giảng ngày hôm nay của Thành Trì, không hề do dự hỏi vấn đề mình thắc mắc.

"Ngồi xuống đi, lẽ nào em muốn để tôi đứng đây trả lời câu hỏi của em."

Khi Thành Trì giải đáp vấn đề liền ngồi trên sofa trong văn phòng, Khuynh Thành đành phải ngồi bên cạnh anh, nhưng cô cũng chưa kịp nghĩ ngợi nhiều liền chăm chú lắng nghe theo dòng phân tích của Thành Trì.

Lúc này cô không hề có chút ngượng ngùng nào nữa, đạo lý không biết thì hỏi Khuynh Thành rất hiểu, cùng lắm thì bị Thành Trì cười nhạo một phen mà thôi, dù sao thì đây cũng là những kiến thức cô mới tiếp xúc thời gian gần đây, cho dù không hiểu cũng là điều bình thường.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của cô, Thành Trì không những không cười nhạo cô mà còn rất kiên nhẫn giảng giải những vấn đề mà Khuynh Thành không hiểu.

Đợi tới lúc Thành Trì hỏi cô: "Bây giờ đã hiểu chưa?"

Khuynh Thành nhìn Thành Trì viết công thức nghiệm toán trên giấy, Thành Trì dùng cách đơn giản nhất để cô hiểu được những vấn đề rất phức tạp, Khuynh Thành mỉm cười gật đầu: "Hiểu rồi..."

Khi cô ngẩng đầu lên ánh mắt lại thấp thoáng tâm trạng hoảng loạn.

Vừa rồi Khuynh Thành còn chưa phát hiện ra khoảng cách giữa mình và Thành Trì đã gần như kéo lại rất gần, lúc này cô dường như đang ghé sát đầu vào đầu Thành Trì, hơi thở của hai người thậm chí còn đang đan xen.

"Tôi..." Khuynh Thành chớp chớp mắt, lặng lẽ nhích lại sau.

Đôi mắt đen nhánh của Thành Trì giống như luồng ánh sáng vô tận.

"Em đang sợ tôi?" Thành Trì nhướn mày.

"Không..."

Giọng nói thấp trầm của Thành Trì giống như một câu bùa chú, luẩn quất mãi trong tai Thành Trì khiến tâm tư của cô chấn động.

"Em có biết thái độ của em lúc này đang nói với tôi rằng em đang sợ tôi." Thành Trì nói rất chậm nhưng giống như đang đánh trống lên tim Khuynh Thành.

Khuynh Thành cắn môi hít một hơi thật sâu, đứng dậy khỏi sofa: "Nếu như không có việc gì khác thì tôi đi đây, cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi giải đáp vấn đề."

Lại muốn chạy? Cô gái này sao cứ giống như một con rùa rụt cổ vậy?

Thành Trì bắt giác nhíu mày, ở bên người khác thì rất thoải mái, cứ gặp anh là lại vắt chân lên cổ để chạy.

Hơn nữa trong lòng Thành Trì, biểu hiện như vậy của Khuynh Thành không phải là sợ anh mà là... chê bai anh.

Bị chê bai khiến giáo sư Thành rất bất mãn.

Trong quá khứ, ấn tượng của Khuynh Thành đối với anh chắc là bất cứ lúc nào đối phương cũng duy trì nụ cười dịu dàng, ánh mắt thì vô cùng lạnh lùng.

Ở điểm này, không thể không nói rằng Khuynh Thành và Thành Trì rất giống nhau, chỉ khiến người khác có thể nhìn được một vẻ bề ngoài mờ nhạt, không thể đi sâu vào quan sát trạng thái nội tâm của mình.

Khi đó Khuynh Thành là vợ của Thành Trì, lúc nào cũng nghiêm nghị, không nói thừa thãi một câu cũng không làm thừa thãi một việc, nếu như Thành Trì cần, cô liền xuất hiện trước mặt anh, khi không cần cô cũng không hề làm phiền anh chút nào.

Bên cạnh Thành Trì rất ít khi có cô gái nào trầm ổn như Khuynh Thành, có rất nhiều cô gái muốn cưa cẩm anh nhưng thường để lộ ra dã tâm và dục vọng của mình, còn Khuynh Thành, từ khi gả cho anh không hề bộc lộ ra bất cứ ý định nhòm ngó nào cả, giống như thể có phải gả cho Thành Trì hay không cũng không hề ảnh hưởng tới cô.

Còn Khuynh Thành bây giờ... chỉ muốn vạch định rõ ranh giới với anh, điều này khiến giáo sư Thành rất nghi ngờ rằng lẽ nào mình lại bị người khác

Khuynh Thành đứng đó mấy giây nhìn Thành Trì không nói gì, tưởng rằng anh cho phép mình rời đi liền thờ phào quay người định bước đi.

Nhưng ngay lập tức lại có một luồng sức mạnh ập tới sau lưng cô, cả người Khuynh Thành bị Thành Trì kéo lại.

Thế là sau khi Khuynh Thành bị xoay một vòng, vừa hay... ngã lên người Thành Trì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Ghế sofa đủ rộng rãi, khi Khuynh Thành ngã xuống thì Thành Trì đón lấy, cả người cô lọt thỏm vào lòng anh.

Vòng tay rắn chắc của Thành Trì ôm lấy đôi tay Khuynh Thành, ôm cô chắc nịch trước ngực anh, chỉ cần cúi đầu là có thể thấy được mái tóc đen bóng mượt mà của cô.

Khuynh Thành cảm thấy không khí xung quanh mình gần như khựng lại mấy giây, trong khoảng thời gian đó, ngay cả thở cô cũng quên mất, chỉ biết trong khoang mũi đầy ắp mùi vị đặc trưng của Thành Trì, cái vị như mùi cỏ cây núi rừng đó, khiến cho tư duy của cô như trở thành một đồng hồ dán.

Cô cũng không biết tại sao lại ngã xuống, lại còn trùng hợp đến mức ngã vào lòng Thành Trì, cái loại tiếp xúc dễ gây hiểu lầm này khiến ánh mắt Khuynh Thành hoảng loạn, nhịp tim cũng tăng nhanh không ngừng.

Cố gắng tìm cách đứng dậy, Thành Trì thì lại có vẻ không có ý định bỏ qua cho cô.

"Hành động này của em có phải là tự nguyện ngã vào lòng tôi không?" Khóe miệng Thành Trì nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại âm u, một tia sáng bí ẩn lướt qua đáy mắt anh.

Khuynh Thành nổi giận: "Cái gì gọi là tự nguyện ngã vào lòng chứ? Rõ ràng đều là tại anh... Anh buông tôi ra trước đi."

"Nhưng mà bây giờ là tự em ngã lên người tôi mà." Trong giọng Thành Trì có ý cười.

Tư thế của bọn họ bây giờ vô cùng dễ hiểu lầm, giữa hai người gần như không có khoảng cách gì, Khuynh Thành dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể Thành Trì truyền đến.

Điều này khiến cô càng ngại hơn.

Sống đến từng tuổi này, chưa từng có tiếp xúc ở cự ly gần đến thế với bất cứ ai, vậy mà người này lại là Thành Trì, cô thật hoàn toàn không thể nào bình tĩnh lại được mà.

Khi Khuynh Thành nói chuyện, hơi thở phả vào cổ Thành Trì, cùng với mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, không ngừng tuôn vào mũi anh.

Anh còn có thể thấy rõ đôi tai đỏ ửng của Khuynh Thành, mềm mại, trông rất đáng yêu.

Lúc này, không chỉ mỗi mình Khuynh Thành, mà đến cả Thành Trì, cũng không có được sự bình tĩnh như vẻ bề ngoài nữa.

Trong phút chốc, Thành Trì cảm thấy con thú hoang đã ngủ sâu trong người anh sắp tỉnh giấc rồi. . .

“Ai da! Anh cho tôi đứng dậy nhanh lên nào!” Khuynh Thành lại chặt vật muốn đứng dậy, dùng tay chống lên đôi tay Thành Trì muốn đứng dậy, muốn tránh xa anh.

Thành Trì cười nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng buông tay ra.

Khuynh Thành lập tức trông như thỏ con bị dọa, giật bắn ra một khoảng cách thật xa.

“Tôi, tôi đi đây, tạm biệt.” Khuynh Thành không muốn ở lại lâu thêm, rồi khỏi không hề do dự.

Thành Trì không có đuổi theo.

Khuynh Thành chạy như chạy trốn khỏi phòng làm việc, bước cực nhanh qua khỏi khuôn viên trường đại học A, mãi cho đến khi ra ngoài đường rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô bất giác đưa tay lên khuôn mặt nóng bừng của mình, tại sao gần đây chỉ cần ở bên cạnh Thành Trì là cứ xảy ra những việc ngoài ý muốn như thế nhỉ?

Ngày xưa khi còn chưa ly hôn, hai người đối xử với nhau lạnh nhạt như người xa lạ, chưa từng có sự tiếp xúc quá mức, khiến cô hoàn toàn không phát hiện Thành Trì là một tên trơ trẽn đến thế. . .

Ngày xưa cô còn nghĩ Thành Trì là một người trầm tính và ít nói nữa cơ, không ngờ anh ta lại còn. . .

Câu nói phía sau đến bản thân Khuynh Thành cũng không tiện nói tiếp nữa, cô vừa đi vừa rửa thảm, cũng không chú ý rằng phía sau có chiếc Land Rover sang trọng đang theo cô.

Thế là, dưới tình trạng cô không hề có chuẩn bị gì, gần như là trong tình trạng chưa kịp hoàn hồn, thì lại bị một lực không hề phản kháng lại được kéo lên xe.

Nhưng chỉ cần nhìn một góc áo thôi thì Khuynh Thành đã nhận ra được là ai.

Thành Trì để Khuynh Thành ngồi vào ghế lái phụ, sau đó đi vòng trước đầu xe, ngồi vào ghế lái.

Khuynh Thành thử mở cửa, nhưng cửa đã bị Thành Trì khóa mất rồi, cô không còn lựa chọn nào khác.

“Anh muốn gì đây?” Khuynh Thành chau mày, cả khuôn mặt lộ rõ sự bất mãn.

Trên thực tế thì khuôn mặt không vui là cô cố ý tạo ra để lo đi sự hoảng loạn trong lòng, chỉ vì cô không muốn bị Thành Trì phát hiện.

“Đưa em về.” Thành Trì trả lời ngắn gọn.

Khuynh Thành chẹp miệng: “Chẳng lẽ đây cũng là trường phòng Vương nhờ cậy anh sao? Giáo sư Thành cũng nhàn rồi quá nhỉ.”

Thành Trì không quan tâm sự mỉa mai của Khuynh Thành, lãnh đạm trả lời: “Em cứ cho là tôi không có việc gì làm là được rồi.”

Đối diện với sự cam chịu của anh, Khuynh Thành cắn môi một cái, trong mắt ánh lên ý chí chiến đấu: “Giáo sư Thành có thể tan ca bất cứ lúc nào, đúng là tự do mà.”

“Ai bảo tôi không phải ra ngoài để điều tra xã hội kia chứ?” Thành Trì híp mắt ngó sang Khuynh Thành, chậm rãi nói, “Không thì biên tập viên Khuynh Thành trả lời tôi xem giá thịt heo trên thị trường gần đây như thế nào? Để tôi có thể làm nghiên cứu về việc lạm phát giá cả xem sao?”

Khuynh Thành nói: “Ngài còn cần điều tra sao? Cắt thịt trên người đem bán thử là biết ngay mà.”

Cô đã nói xách mé Thành Trì đến thế rồi, vậy mà con người này vẫn thản nhiên như không, trên mặt còn hiện ra nét cười: “Hóa ra em cũng cảm thấy tôi rất đáng tiền sao?”

Khuynh Thành: “.....” Cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa!

Trong mắt Thành Trì toát ra vẻ đắc ý, khoe môi cũng không kìm được mà nhếch lên, toàn thân trông đặc biệt anh tuấn.

Khuynh Thành bất chợt nhìn sang anh, lại lặng lẽ thu ánh nhìn lại, ai không biết anh ta cười lên rất đẹp trai chứ, có gì buồn cười đâu. . .

Thành Trì thấy vừa phải là dừng lại, nếu chọc giận Khuynh Thành thật sự thì không còn vui nữa rồi.

Anh ta nhanh chóng nghiêm túc nói: “Nếu thứ bảy này em có thời gian thì cùng tôi đi thăm ông nội.”

Khuynh Thành ngây ra một lúc, dạo gần đây công việc nhiều, cô suýt quên mất ngày giỗ của ông anh là vào thứ bảy này.

Đẹp gọn những cảm xúc kỳ lạ kia, Khuynh Thành lập tức trả lời: “Biết rồi, tôi sẽ đi.”

Cô cũng không để tâm tại sao năm nay mình lại đồng ý cùng Thành Trì đi thắp hương cho ông, rõ ràng ngày trước cô đều cố ý né tránh Thành Trì mà, năm nay lại vì vài câu nói của Thành Trì mà cô lại đồng ý đi cùng anh.

Thật là... ngay cả bản thân cô cũng không hiểu nổi cô đang nghĩ gì nữa.

Khoe môi Thành Trì nhếch nhẹ lên, tuy nụ cười lướt qua rất nhanh, nhưng cũng đủ chứng minh rằng hiện tại tâm trạng anh không tệ.

“Sáng thứ bảy tôi đến đón em” Thành Trì nói.

“...Ừm” Khuynh Thành trả lời, tuy cô và Thành Trì đã ly hôn rồi, nhưng ông nội anh trước kia đối tốt với cô như thế nào, cô vẫn còn nhớ rõ, vì thế sẽ không từ chối.

Vì nhắc đến ông nội anh, nên không khí trở nên trầm lắng hẳn, sau đó hai người cũng không nói gì thêm.

Khi không gian trở nên im lặng hẳn, Khuynh Thành lại cảm thấy an tâm lạ, Thành Trì ở bên cạnh cũng không mang lại cho cô áp lực to lớn nữa, thậm chí còn cảm nhận rằng anh ta không phải lúc nào cũng tràn đầy khí trường áp đảo người khác.

Thành Trì đưa Khuynh Thành về khu nhà của cô, ở khu vực không tệ lắm, cách đài truyền hình rất gần, đi làm thuận tiện, điều kiện xung quanh cũng rất đầy đủ.

“Tôi xuống xe ở trước cổng được rồi.” Khuynh Thành đợi khi sắp tới nơi, nói với Thành Trì.

Anh không kiên quyết phải đưa Khuynh Thành vào đến tận nơi, mà nghe theo lời của Khuynh Thành, dừng xe ở trước cổng khu dân cư.

“Vậy tôi về nhà đây, tạm biệt.” Khuynh Thành xuống xe, nở nụ cười với Thành Trì, đôi mắt cong lên như vầng trăng khuyết vậy, rất thu hút.

Trong mắt Thành Trì lóe lên sự dịu dàng khó phát hiện, anh nói: “Ừ, tạm biệt.”

Khuynh Thành quay người rời khỏi, nhưng lại cảm giác bắp chân mình bị một đôi tay mềm mại ôm lấy.

“Mẹ Khuynh Thành!” Nhóc con mặc bộ áo liền quần ôm lấy bắp chân Khuynh Thành, ngược đầu nhìn cô, giọng ngong nghịu rất đáng yêu.

Thành Trì đương nhiên cũng nghe thấy tiếng gọi này.

Anh chậm chậm híp mắt lại, biểu hiện khuôn mặt khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Làn da nhóc con rất trắng, tóc xoăn vài lọn rối trên trán, đôi mắt màu xanh lam, xanh tựa đại dương.

Nhóc ôm lấy chân Khuynh Thành là không chịu buông tay ra nữa, phát âm rõ ràng: “Mẹ Khuynh Thành, con nhớ mẹ lắm.”

Khuynh Thành khi nhìn thấy nhóc con thì ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hẳn, cười cúi người bế cậu nhóc lên: “Duệ Duệ, hôm nay tan học sớm quá nhỉ?”

Chỉ Duệ dùng đôi tay mềm mại ôm lấy cổ Khuynh Thành, hôn lên má cô một cái: “Mẹ Khuynh Thành, hôm nay con đi cắm trại nên không có ở trường.”

Ý của cậu nhóc là hôm nay trường tổ chức cắm trại nên không cần đến lớp học.

Khuynh Thành bóp bóp khuôn mặt cậu nhóc, mềm mại, cảm giác nồn nà mịn màng cực kỳ, cô cười hỏi: “Được thôi, vậy hôm nay con chơi có vui không?”

Chỉ Duệ hào hứng kể hết những trải nghiệm của cậu trong ngày hôm nay, Khuynh Thành vừa nghe vừa mỉm cười, ngay cả mắt cô cũng sáng rực lên.

Vậy... đứa nhóc này có quan hệ gì với Khuynh Thành?

Thành Trì ngồi trong xe nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Khuynh Thành, sự dịu dàng vui vẻ toát ra trong mắt cô rõ ràng như kim đâm vào mắt Thành Trì, khiến anh cảm thấy mắt mình hơi đau.

Trong lòng giáo sư Thành đột nhiên dâng lên một cảm xúc khó tả khó mà lơ đi được, khiến anh cảm thấy tim như bị thứ gì đè lên.

Sao anh không biết Khuynh Thành đã có con rồi chứ?

Nhưng Thành Trì dù gì vẫn là Thành Trì, rất nhanh là lấy lại bình tĩnh suy nghĩ kỹ càng, đứa bé ít nhất cũng khoảng bốn năm tuổi rồi, Khuynh Thành không thể nào có đứa con bốn năm tuổi được.

Dù gì thì từ khi bọn họ ly hôn đến nay chỉ mới ba năm mà thôi.

Còn sớm hơn nữa... Ông nội anh ban đầu cũng không thể để một cô gái có lai lịch bất minh bước vào nhà họ Trình được, từ đầu đã điều tra hết thảy mọi chi tiết quá khứ của Khuynh Thành rồi.

Khuynh Thành sau khi nói vài câu với nhóc Chỉ Duệ thì mới đột nhiên nhớ đến sự hiện diện của Thành Trì, quay lại nhìn, hóa ra xe anh vẫn ở nguyên vị trí.

“Anh...sao vẫn chưa đi...” Khuynh Thành nói trong ngại ngùng, câu này giống như cô đang đuổi Thành Trì đi vậy.

Mặc dù cô thực sự đang có suy nghĩ này thiệt.

Thành Trì không hề để tâm ý nghĩa đằng sau lời nói của Khuynh Thành, chỉ nhẹ nhàng nhếch mày: “Tôi đang đợi em đi vào trước.”

Giương mặt Khuynh Thành nhanh chóng đỏ ửng lên, cô nói: “Tôi đi vào ngay đây, không có việc gì rồi, anh về trước đi.”

Thành Trì nhanh chóng nắm được sự mắc cỡ của Khuynh Thành, nở ra nụ cười khó hiểu.

“Ừa, chú ơi, chú là bạn trai của mẹ Khuynh Thành hả?” nhóc Chỉ Duệ bất ngờ khua tay múa chân, chỉ thẳng Thành Trì.

Thành Trì không hiểu tại sao nhóc con này gọi Khuynh Thành là mẹ, nhưng anh đã bỏ cái suy nghĩ ban đầu của mình rồi, tâm trạng cũng đã chuyển từ tâm tối sang vui vẻ.

“Con đoán thử xem?” Thành Trì trêu nhóc Chỉ Duệ một câu. Anh nhìn nhóc con một cái, đột nhiên có cảm giác đôi mắt xanh tựa đại dương cùng ngũ quan xinh đẹp tinh tế này khá quen mắt.

Khuynh Thành bị lời nói của nhóc Chỉ Duệ làm cho hú vía, vội nói với Thành Trì: “Trẻ con không hiểu chuyện, anh đừng để tâm nhé.”

Thành Trì di chuyển ánh nhìn từ người nhóc con sang Khuynh Thành, nhếch miệng cười, không hề để tâm: “Không sao.”

“Em đi vào đi, tôi về đây.” Nói xong câu này, Thành Trì cũng không dừng lại lâu hơn, đạp chân ga, xe đã chạy thẳng về phía trước.

Khóe mắt anh vô tình nhìn thấy một bóng người đi về hướng anh dừng ban nãy.

Người phụ nữ ăn diện rất bình dị, gần như không có tí phần son nào nhưng gương mặt lại cực kỳ xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ xinh, lông mày đầy đặn, mắt buồn long lanh, toát ra khí chất tĩnh tại.

Dưới tốc độ của xe chạy thì người phụ nữ bên ngoài đó gần như chỉ xuất hiện thoáng chốc thôi.

Thành Trì từ từ nheo mắt lại, sao có cảm giác.....quen mắt đến thế nhỉ?

Khuynh Thành nhìn thấy xe của Thành Trì chạy xa rồi, cũng nhìn thấy người phụ nữ đang tiến đến.

“Duệ Duệ, ta không hiểu sao con chạy nhanh đến thế, hóa ra là thấy Khuynh Thành rồi đấy à.” Người phụ nữ có làn da trắng nõn, mái tóc dài bóng mượt cột sau gáy, mặc chiếc áo khoác đơn giản, không hề có điểm nào nổi bật.

Nhưng khuôn mặt đó đủ xinh đẹp để gây rung động, và khiến cho cảnh sắc xung quanh đều mất đi sắc màu.

Nét xinh đẹp của cô tương phản với nét đẹp của Khuynh Thành, khi Khuynh Thành đứng ở một nơi nào đó, nếu không có trang điểm, có thể thoát nhìn sẽ không tạo được ấn tượng lớn lắm cho người nhìn, nhưng một khi đã chú ý đến cô, thì sẽ không thể rời mắt khỏi cô.

Còn người phụ nữ này thì chỉ cần nhìn một cái là có thể phát hiện ngay sự hiện diện của cô, vô cùng bất mắt.

Nhóc Chữ Duệ nhìn thấy người phụ nữ, mới cười hi hi gọi một tiếng: “Mẹ.”

Khuynh Thành đặt Chữ Duệ xuống đất, nhóc con lập tức chạy ào đến người phụ nữ: “Mẹ ơi, con không gặp mẹ Khuynh Thành mấy ngày rồi, nên nhớ mẹ ấy lắm.”

Người phụ nữ không còn cách nào khác, lại phải nói: “Đã bảo là phải gọi là dì Khuynh Thành rồi mà.”

Nhóc con quật cường lắc đầu: “Trên đời này người đối tốt với con nhất là mẹ của con, mẹ Khuynh Thành cũng đối tốt với con.”

Khuynh Thành cười: “Dung Tư, không sao đâu, Duệ Duệ thích gọi thế nào thì cứ để nhóc gọi đi.”

Dung Tư véo chiếc mũi nhỏ của nhóc Chữ Duệ, nói với Khuynh Thành: “Cậu không cảm thấy khó chịu thì được.”

Đứa trẻ dễ thương đến thế, cô đương nhiên không thấy khó chịu rồi.

Khuynh Thành vừa nói chuyện với bọn họ, vừa cùng đi về phía khu dân cư.

Dung Tư là hàng xóm của Khuynh Thành, sau khi Khuynh Thành ly hôn với Thành Trì, dọn đến đây sống thì quen biết Dung Tư, cô cũng được tính là chứng kiến quá trình trưởng thành của con Dung Tư – Chữ Duệ- từ vừa biết nói chuyện đến có thể chạy nhảy tung tăng như hiện nay.

Vì là hàng xóm nên Khuynh Thành và Dung Tư từ khi quen biết đến nay tiếp xúc rất nhiều, cộng thêm hai người tuổi tác tương đồng, cũng có nhiều chủ đề nói chuyện, nên tự nhiên trở thành những người bạn khá hợp.

“Gần đây cậu bận lắm sao? Hai ngày nay mình rất ít thấy cậu.” Dung Tư dẫn Chữ Duệ, quay nghiêng mặt nhìn Khuynh Thành.

Khuynh Thành thờ dãi, kể những trải nghiệm gần đây của bản thân cho Dung Tư, nhưng lại vô tình bỏ qua sự tồn tại của Thành Trì.

Cô hoàn toàn không biết phải nói thế nào với Dung Tư... rằng cuộc sống của bản thân hình như đang biến đổi vượt ngoài tầm kiểm soát của cô.

“Kinh tế học sao? Học lại từ đầu chắc khó khăn lắm nhỉ?”

Khuynh Thành gật đầu: “Đặc biệt khó, mình muốn bỏ cuộc rồi đây này.”

Nếu không phải vì quyết định của lãnh đạo không thể nào từ chối được, và cả tiết mục mới cũng đã chuẩn bị một thời gian rất lâu rồi, việc cô bỏ cuộc giữa chừng tương đương với việc hủy hoại hết nỗ lực của cả một đội, không có những lý do đó thì cô thật sự muốn quay lại làm công việc quen thuộc của mình.

Bây giờ cô mới thật sự thấu hiểu công việc trước kia quả thật nhẹ nhàng rất nhiều.

“Mình tin cậu tuy gặp khó khăn nhưng vẫn có thể giải quyết phiền phức được.” Dung Tư cổ vũ cho Khuynh Thành.

“Ừ, chỉ có thể tiếp tục kiên trì mà thôi.” Khuynh Thành nói xong việc của mình, lại hỏi Dung Tư, “Quán cà phê của cậu sắp khai trương rồi phải không? Có gì cần giúp đỡ không?”

“Chỉ cần vào ngày khai trương, cậu đến giúp mình cắt băng khánh thành là được, mình còn tiết kiệm được một số tiền quảng cáo nữa kìa.” Dung Tư cười tinh quái.

“Vậy thì mình phải lấy thẻ VIP miễn phí suốt đời của quán cà phê cậu rồi nhé...”

Thời gian trôi qua rất nhanh là đến cuối tuần, buổi sáng khi Khuynh Thành thức dậy, cố ý xem dự báo thời tiết, quả nhiên là trời có mưa.

Khuynh Thành nghĩ thầm, hình như mỗi lần đến ngày giỗ của ông, trời đều mưa.

Cô vốn tưởng Thành Trì sẽ chờ cô ở bên ngoài tiểu khu, nhưng sau khi nghe điện thoại thì lại nghe giọng trầm đầy từ tính nói: “Mở cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Phản ứng theo phản xạ của Khuynh Thành là lao ra ngoài cửa, nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo trên cửa.

Quả nhiên Thành Trì đang đứng bên ngoài, anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, ngũ quan thâm thúy sắc nét, ánh mắt toát lên vẻ quý phái bẩm sinh.

"..." Khuynh Thành nhìn thấy bộ quần áo ngủ hình gấu trúc màu hồng trên người mình, sắc mặt vô cùng bối rối.

Ngẫm nghĩ một lát cô liền nói với Thành Trì đầu bên kia: "Anh đợi tôi một lát..."

Trong điện thoại, Thành Trì bật cười một tiếng sau đó đồng ý.

Khuynh Thành dùng tốc độ nhanh nhất trong lịch sử để đánh răng rửa mặt và thay một bộ đồ tối màu hơn, bởi hôm nay là ngày họ đi thấp hương cho ông, mặc rục rờ quá không hợp lễ.

Cuối cùng thời gian cô ra khỏi nhà cũng chỉ trễ hơn mười lăm phút so với thời gian Thành Trì gọi điện mà thôi.

Mở cửa, Khuynh Thành vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi đã để anh đợi lâu."

Cô vốn tưởng rằng Thành Trì sẽ rất bức bối, nhưng lại phát hiện ra lúc này anh đang đứng dựa vào tường hai tay khoanh trước ngực không biết đang nghĩ gì, dáng vẻ rất thư thái.

"Cô mất rất nhiều máu, vết thương bị khâu hơn chục mũi, hôm nay ăn tạm chút đồ ăn lỏng."

"Chuẩn bị xong chưa?" Giọng Thành Trì hơi khàn, vô cùng gọi cảm.

Khuynh Thành mỉm cười: "Vâng, chúng ta có thể đi được rồi."

Ánh mắt Thành Trì nhìn một lượt sau lưng Khuynh Thành, vừa nhìn đã nhìn thấy môi trường sống hiện tại của Khuynh Thành, phòng khách được thiết kế đơn giản nhưng trang trí tổng thể rất ấm cúng.

Anh lặng lẽ thu ánh mắt lại, đứng thẳng người dậy: "Đi thôi."

Họ cùng bước vào thang máy, sau khi cửa thang máy đóng lại Khuynh Thành bất giác cảm nhận được áp lực tới từ Thành Trì lại mạnh hơn một chút.

Khí thế trên người anh cho dù đã thu lại nhưng vẫn không hề tầm thường, nếu như tâm trạng anh vui, khí thế đó sẽ giảm đi một chút, nhưng nếu chỉ mỉm môi không cười, lúc đó khí thế mới thật đáng sợ.

Trong không gian kín chặt hẹp thế này, Khuynh Thành bất giác bị Thành Trì ảnh hưởng, tới hô hấp cũng chậm lại.

"Hôm qua ngủ không ngon giấc sao?" Thành Trì bất ngờ lên tiếng phá vỡ những suy nghĩ vẩn vơ của Khuynh Thành.

Cô gãi đầu, mỉm cười tự nhiên: "Cũng tạm!"

Trong mắt Thành Trì thoáng ánh lên một nụ cười, anh nói tiếp: "Vậy thì tốt."

Khuynh Thành khẽ le lưỡi, không tiếp tục trả lời.

Thang máy đi tới tầng một, họ cùng nhau bước ra, vừa hay gặp một người đi tới.

Cho dù không hề trang điểm nhưng cũng rất xinh đẹp hút hồn, gương mặt toát lên vẻ quyến rũ.

"Dung Tư, cậu đã đưa Duệ Duệ đi trẻ rồi sao?" Khuynh Thành nhìn thấy Dung Tư bước tới liền biết ngay cô vừa đưa bảo bối Duệ Duệ đi trẻ.

Dung Tư hơi ngại nhưng không ảnh hưởng gì trong cuộc sống vì thế cô không thích đeo kính, điểm duy nhất là phải lại gần mới nhìn rõ người.

Cô nhìn vóc dáng và nghe tiếng nói, biết đó là Khuynh Thành, liền cười nói: "Ừ, mình đi thu dọn một chút, lát nữa sẽ tới tiệm cà phê."

"Vậy mình đi trước nhé."

Dung Tư gật đầu liền mắt nhìn thì thấy người đàn ông vóc dáng cao lớn bên cạnh Khuynh Thành.

Vừa rồi đứng ở xa nên cô không nhìn rõ đối phương là ai, nhưng với khoảng cách thế này đã có thể giúp cô nhìn rõ tướng mạo của Thành Trì.

Đặc biệt là đối phương đang dùng ánh mắt rất khó hình dung để quan sát cô.

Đôi mắt mềm mại như sóng nước của Dung Tư thoáng qua vẻ hoảng loạn sâu kín, nhưng vẫn bị cô kìm nén xuống.

"Khuynh Thành, vậy mình đi trước nhé." Cô cố gắng quên đi trái tim đang đập loạn xạ của mình và ánh mắt sâu hun hút của người đàn ông kia, cô gần như hoảng hốt tháo chạy.

Khuynh Thành thoáng cảm thấy Dung Tư có điều gì đó bất ổn nhưng không biết nguyên nhân là gì, cô chỉ có thể ngáy người nhìn theo bóng người đang tháo chạy đi xa.

Nghĩ tới Thành Trì vẫn còn ở đây, Khuynh Thành liền thu lại sự nghi hoặc, nói với anh: "Chúng ta đi thôi..."

Thành Trì chỉ nhướn mày không nói gì.

Đội sau khi Khuynh Thành ngồi lên xe của anh Thành Trì mới làm như vô tình hỏi: "Duệ Duệ mà em nói có phải đưa bé hôm qua không?"

Khuynh Thành không hiểu nhìn Thành Trì, không biết tại sao anh lại hỏi vậy.

"Ừ, nó là... con trai của bạn tôi."

Thành Trì gật đầu rất có thâm ý: "Chính là người vừa nãy sao?"

Khuynh Thành giật mình, cũng không biết nghĩ thế nào, cô nhúm mày nói: "Lẽ nào anh và cô ấy..."

Dung Tư có dung mạo xinh đẹp, hiếm có người đàn ông nhìn thấy cô ấy mà không rung động, vì thế nếu như Thành Trì có hứng thú với cô ấy, vậy cũng không thể không có khả năng... chỉ là...

Khuynh Thành càng nghĩ càng không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này ra sao.

Rất phức tạp.

Nghe vậy Thành Trì liền liếc nhìn Khuynh Thành như thể rất vui vẻ mỉm cười: "Em tưởng rằng tôi có hứng thú với cô ta?"

"... Tôi chỉ thấy hình như anh rất quan tâm cô ấy." Khuynh Thành trả lời rất thiếu tự tin.

Thành Trì càng mỉm cười rạng rỡ hơn: "Em yên tâm, tôi không có hứng thú với cô ta."

"Ồ!" Khuynh Thành cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt Thành Trì, chút ý tứ trên choker trong đôi mắt đầy như thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong nội tâm cô lúc này.

Cho dù tới bản thân Khuynh Thành cũng không biết cô đang nghĩ gì.

"Tôi chỉ nghĩ tới một số việc." Khóe miệng Thành Trì nở nụ cười đầy hàm ý, "Có điều chắc em không có hứng thú."

Khuynh Thành trầm trợn ngược mắt, anh không nói thì làm sao biết cô có hứng thú hay không...

Sau đó hai người không nói tới vấn đề liên quan tới Dung Tư nữa, trên đường tới nghĩa trang, Thành Trì mua hai bó hoa tươi, đợi tới khi họ tới nơi, thời gian đã tới trưa.

Ông Thành khi còn sống là nhân vật mà khi giậm chân cũng khiến cả kinh thành chấn động, vì thế mộ của ông được xây dựng ở nơi phong thủy cực tốt, tên được in trên các bia mộ xung quanh đều là những nhân vật tầm cỡ.

Vì vậy trước đây khi Khuynh Thành đi thắp hương cho ông đều cần thông qua tầng lớp kiểm tra ngặt nghèo, nhưng hôm nay đi cùng Thành Trì liền trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Trước bia mộ của ông Thành đã có vài bó hoa tươi, đã có người tới đây thắp hương rồi.

Thành Trì đặt hoa xuống nói khẽ với bia mộ: "Ông, chúng con tới thăm ông đây."

Khuynh Thành cảm thấy câu nói này có gì đó bất ổn nhưng cũng không nghĩ ra nên tạm thời bỏ qua.

Bia mộ của ông Thành có người chăm sóc riêng, không hề có chút bụi bẩn nào, nhưng người thì không thể nào tỉnh lại được nữa.

"Ông... Ông yên tâm, bây giờ con sống rất tốt, những gì ông nói với con năm khi xưa con vẫn còn nhớ." Khuynh Thành nghĩ tới ông Thành khi còn sống đối xử với cô rất tốt.

Thành Trì nhướn mày: "Ông từng nói gì với em?" Sao anh không biết?

Khuynh Thành lắc đầu mỉm cười ranh mãnh: "Đây là bí mật giữa ông và tôi, không nói cho anh biết."

Thành Trì nhướn mày: "Ồ?"

Vậy thì anh lại càng tò mò rồi.

Khuynh Thành còn định nói gì nữa nhưng do liếc mắt thấy có người đang lại gần, vì thế cô lại nuốt lời định nói ra xuống.

Cô và Thành Trì cùng nhìn về phía người đó.

Người đó đáng người cao lớn, mặc một bộ vest màu đen rất vừa người, khí chất mạnh mẽ, phóng khoáng, gương mặt sắc sảo, ánh mắt sắc bén.

Người đó tay xách một chai rượu khiến Khuynh Thành bất giác nhìn lâu hơn một chút.

Đặc biệt là khí chất quý phái bẩm sinh tỏa ra trên người đối phương và ánh mắt lạnh lùng tới tận xương tủy đều khiến Khuynh Thành cảm nhận được khí thế không thua kém Thành Trì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Khi anh ta bước lại gần, Thành Trì liền bước lên trước mấy bước: "Tôi tưởng rằng hôm nay cậu không tới."

"Có bận thế nào đi nữa cũng phải tới, năm xưa đã hứa với ông rằng hàng năm sẽ tới uống rượu với ông." Anh có chất giọng của kim loại, trầm thấp và tròn hậu.

Khuynh Thành thấy anh đứng cùng Thành Trì, hai người đều rất chững chạc, Thành Trì có vẻ cao hơn một chút, vai rộng eo ong, người còn lại toàn thân toát lên bá khí mạnh mẽ, cao lớn khỏe khoắn.

Khí thế lạnh lùng nghiêm khắc trên người người này giống như mùi dấm xung quanh khó có sinh vật có thể tồn tại, Thành Trì thì cất giấu mọi sự lạnh lùng vào trong đáy mắt, sắc mặt như ngọc, tư chất trác tuyệt, cao quý không ai dám khinh nhờn.

Lặng lẽ đánh giá một hồi trong bụng, cuối cùng Khuynh Thành rút ra kết luận, quả nhiều ngu ngốc ngu ngốc mà, người bên cạnh Thành Trì đều là những nhân vật không thể xem thường.

Có điều trong lòng cô đột nhiên nhớ ra, hình như mình từng gặp đối phương trong hôn lễ với Thành Trì, nhưng khi đó cô không có hứng thú chú ý có những khách nào, cùng lắm chỉ nhìn thoáng qua vậy thôi.

Nhưng nhân vật lợi hại thế này cũng đủ khiến cô nhìn một lần là nhớ.

Thành Trì nghe thấy người đàn ông này nói vậy khẽ cười nói: "Ông có được người bạn vong niên như cậu cũng đáng."

Anh khẽ gạt đầu lạnh lùng sau đó mới nhìn lên người Khuynh Thành.

Khuynh Thành lập tức cảm nhận được một ánh mắt sắc bén như ánh nắng chim cắt nhìn mình, cô bất giác thấy lạnh sống lưng.

Đặc biệt là cho dù đối phương nhìn cô như vậy nhưng Khuynh Thành vẫn có cảm giác mình không được đối phương nhìn vào trong đáy mắt.

Cô lại một lần nữa cảm thấy, người bên cạnh Thành Trì cũng đều là những người khó gần.

Ánh mắt người đó chỉ nhìn lướt qua sau đó quay sang liếc Thành Trì một cái, Khuynh Thành không hề chú ý tới.

Tâm tư thâm trầm trong đáy mắt Thành Trì người đàn ông đó thì có thể hiểu được.

Khuynh Thành cho rằng người này khó gần nên cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh Thành Trì, đợi anh.

Người đàn ông đó bước tới trước bìa mộ ông Thành, uống với ông một hũ rượu, anh không nói gì, sau khi lặng lẽ uống một mình liền cúi người rót chỗ rượu còn lại trong hũ lên bìa mộ, cuối cùng mới đặt hũ rượu xuống.

"Rượu ủ trăm năm, chắc ông sẽ rất thích." Anh nói xong câu này liền cúi gập lưng.

"Hai tiếng nữa máy bay của tôi sẽ cất cánh, nói chuyện một lát chứ?" Anh nói với Thành Trì.

Người đàn ông có vẻ rất kiệm lời, nói cũng rất ngắn gọn.

Thành Trì vẫn chưa trả lời, Khuynh Thành liền lên tiếng: "Hai anh nói chuyện, tôi về trước là được."

Giọng cô có chút vội vàng và mặt kiên nhẫn khiến ánh mắt Thành Trì nhìn cô lại tối đi vài phần.

Thấy Thành Trì không nói gì, Khuynh Thành cho rằng anh đồng ý, cô liền nói: "Vậy tôi đi trước nhé, bye bye!"

Khuynh Thành nói xong còn lễ phép gật đầu chào người đàn ông kia.

Cô cũng mắc kẹt phản ứng của anh ta, cứ thế quay người bước đi, dáng vẻ vô cùng thư thái.

Có điều cô vẫn không thành công, khi cô vừa xoay người liền bị Thành Trì giữ chặt sau gáy kéo lại.

"Không được đi." Giọng Thành Trì trở nên sắc lạnh.

Khuynh Thành khóc không ra nước mắt: "Tiếp tới chắc không có việc gì của tôi đâu nhỉ..."

Cô đâu có quen biết người đàn ông này, họ nói chuyện cũ thì liên quan gì tới cô?

Thành Trì vẫn giữ cổ Khuynh Thành, ngón tay anh vô tình miết nhẹ trên da cô, cảm giác ấm áp khiến Khuynh Thành suýt chút nữa run người.

Cô thử khuyên anh: "Lát nữa tôi còn có việc, bạn của anh muốn nói chuyện với anh, trường hợp này tôi không thích hợp có mặt, anh nói có phải không?"

Thành Trì nhí lèn môi đỏ mọng mềm mại của Khuynh Thành, chậm rãi nói: "Không phải."

Khuynh Thành: "..."

Cô chỉ đành cùng đường nhìn người đàn ông kia: "Thì là... chào anh, anh chắc chắn đang có việc quan trọng muốn nói với Thành Trì phải không, vì thế chắc tôi không thích hợp..."

Người đàn ông kia sắc mặt vẫn rất nghiêm túc, vì thế Khuynh Thành cho rằng đối phương chắc chắn không thích sự xuất hiện của mình.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, đối phương không những không tán thành suy nghĩ của cô như cô dự tính mà còn lạnh nhạt nói một câu: "Thành Trì muốn sao cũng được, tôi không có ý kiến."

Khuynh Thành: "..."

Quả nhiên bạn bè xung quanh Thành Trì cũng thường không suy nghĩ và hành động một cách bình thường. Ha ha.

Khuynh Thành lau bầu một hồi trong lòng, tuy nhiên Thành Trì thực sự không định tha cho cô, cứ thế uy hiếp cô lên xe.

Người đàn ông kia ngồi ở một chiếc xe khác, một chiếc Bentley, Khuynh Thành nhìn thấy vậy lại một lần nữa trầm nghĩ trong đầu, đúng là chủ nghĩa tư bản đại gian đại ác.

Khi ở trên xe, Khuynh Thành vô cùng nhàm chán nói: "Tôi nói này, nếu anh thực sự không có việc gì thì hãy để tôi về trước đi! Các anh nói chuyện tôi ngồi đó làm gì chứ?"

Khuynh Thành bất giác chuyển sang nói giọng Bắc Kinh, đồng thời cũng nói nhanh hơn.

Vì là người dẫn chương trình, bình thường cô rất ít khi dùng giọng Bắc Kinh, hôm nay thực sự quá vội nên dùng luôn.

Bây giờ cô nói chuyện thường rất chậm rãi, ngữ điệu cũng dịu dàng hơn nhiều, có điều khi trở về với giọng Bắc Kinh sẽ vừa nhanh vừa ngọt từ, khác biệt rất lớn.

Thành Trì tâm trạng vui vẻ, bật cười: "Hơ, tôi còn tưởng rằng em không biết nói giọng Bắc Kinh cơ đấy."

Khuynh Thành bây giờ mới phản ứng ra, cô cũng không cảm thấy bối rối: "Đã quen từ khi dẫn chương trình."

Nói mấy câu, Khuynh Thành lại bất giác bị Thành Trì lái sang vấn đề khác, đối phương cùng cô nói những việc lớn nhỏ xảy ra gần đây ở kinh thành.

"Em từ nhỏ sống ở Nam Thành? Sau đó mới chuyển nhà?" Thành Trì hỏi Khuynh Thành.

"A... Tôi lớn lên ở đó, sau này chuyển nhà, con ngõ tôi ở hồi nhỏ bây giờ đã phá dỡ hết rồi." Khuynh Thành nghe Thành Trì nhắc tới chuyện hồi nhỏ liền bật cười, "Khi đó khu vực nhà tôi tháo dỡ, kết quả khi phá tới trước nhà tôi thì dừng lại, sau đó có mấy nhà không được tháo dỡ, cũng không được đền bù, bọn họ ngày ngày đều chửi đổng, rất buồn cười."

Khuynh Thành nói một lúc sau đó bất ngờ dừng lại: "Có điều anh không giống tôi..."

Thành Trì lắc đầu: "Có gì không giống?"

"Anh tốt nghiệp ở Tứ Trung phải không? Trường học đó chúng tôi không thể vào được." Nhà họ Thành quyền cao chức trọng, Thành Trì từ nhỏ lớn lên trong nhung lụa, nếu như cô không vì quê bối kia chắc sẽ vĩnh viễn không thể nào có tiếp xúc với người như anh.

"Tứ Trung không tốt như mọi người nghĩ, toàn là đám học trò chơi bời lêu lổng." Khóe miệng Thành Trì nở nụ cười khinh miệt.

"Cũng đúng." Khuynh Thành biết rõ, không phải tất cả mọi người đều có thể như Thành Trì, cuộc đời giống như có phần mềm hack.

Vì nói tới việc này, Khuynh Thành hoàn toàn quên mất việc cần phải cố tranh thủ rời đi, đợi tới khi cô nhớ ra thì Thành Trì đã dừng xe ở một nhà hàng cao cấp.

Khuynh Thành nói: "Bây giờ tôi lựa chọn rời đi có kịp không?"

Thành Trì liếc nhìn cô: "Em nghĩ xem."

Khuynh Thành chống trán, chấp nhận số phận.

Khi cô bước xuống xe, chiếc Bentley nổi bật đã dừng lại, người đàn ông có khí thế hùng mạnh cũng bước từ trên xe xuống.

Khuynh Thành chần chừ một hồi, cô vẫn rất muốn tìm cơ hội rời đi, Thành Trì không hề cho cô cơ hội đó, nhất quyết khóa chặt cổ dẫn vào trong nhà hàng.

Khi vào trong, Khuynh Thành liền nghe thấy Thành Trì nói với người đàn ông đó: "Chữ Ninh Chiêu, cậu định khi nào về?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chữ Ninh Chiêu... Khuynh Thành ngây người vì cái tên này, không hiểu sao cô có cảm giác khá quen thuộc.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi cô vẫn không thể nhớ ra được cái tên này, cuối cùng đành từ bỏ.

"Đợi thêm một thời gian nữa, bây giờ vẫn chưa phải thời cơ trở về tốt nhất." Trên mặt Chữ Ninh Chiêu không hề có chút biểu cảm lời nói rất nghiêm nghị, khí thế mạnh mẽ khiến người ta không dám nhìn thẳng vào anh.

Khuynh Thành chỉ có thể nhìn đông ngó tây, đây là một nhà hàng rất kín đáo, trang trí không phô trương nhưng rất xa hoa, Khuynh Thành từng nghe nói qua chỉ có điều chưa có cơ hội tới đây bao giờ, bởi cô không có việc gì quan trọng phải tới nơi này để thảo luận, cũng không phải là người nổi tiếng cần phải kín đáo.

Sau khi ngồi vào phòng riêng, Khuynh Thành lặng lẽ ngồi xa Thành Trì một chút, cô ngồi ở một đầu của sofa.

Mặc dù cuối cùng cô vẫn bị Thành Trì kéo lại, khóe miệng Thành Trì nở một nụ cười không mấy vui vẻ: "Ngồi hẳn hoi."

Khuynh Thành trong lòng rầu rĩ, tại sao cô phải nghe lời Thành Trì chứ? Anh bảo cô ngồi hẳn hoi thì cô phải ngồi hẳn hoi sao?

Tuy nhiên đây chỉ là những gì cô nghĩ thầm mà thôi, Khuynh Thành vì muốn né tránh những phiền phức không đáng có cuối cùng vẫn không bác lời Thành Trì.

Chỉ cần anh đừng để ý tới cô, cô sẽ có cơ hội rời đi.

Thành Trì ngồi đối diện với Chữ Ninh Chiêu, đề tài hai người trò chuyện Khuynh Thành nghe không hiểu, chỉ biết họ chắc đang nói chuyện kinh doanh.

Khuynh Thành nhàm chán ngồi ngây người ở một bên, đầu óc suy nghĩ tới tận đâu đâu.

Đợi tới khi cô kéo sự chú ý về thì nghe thấy Chữ Ninh Chiêu nói một câu: "Tuần trước tôi đưa Thi Nghệ ra sân bay."

Thành Trì hình như khẽ cười một tiếng, tiếng cười nam tính khiến Khuynh Thành ngồi bên cạnh khẽ nuốt nước miếng theo phản xạ.

"Sao thế, cô ta lại muốn đi sao?" Thành Trì hỏi.

Chữ Ninh Chiêu vẫn lạnh nhạt nói: "Ừ!"

"Cậu làm nhiều việc vì cô ta như vậy, bây giờ lại không giữ cô ta lại nữa sao?" Lời Thành Trì có sự trêu chọc không dễ phát giác.

Khuynh Thành cảm thấy mình chắc sẽ nghe được tin giật gân gì đó, cô liền chăm chú lắng nghe.

"Không cần nữa." Chữ Ninh Chiêu bình thản, "Tôi chưa bao giờ ép buộc ai cả."

Thành Trì nhướn mày, giọng nói đầy bóng gió: "Vậy sao, vậy cô ấy thì sao?"

Khuynh Thành nhạy bén phát hiện ra khi Thành Trì nói tới "cô ấy", vẻ mặt lạnh lùng của Chữ Ninh Chiêu có chút đồ vờ, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Giống như thể không có việc gì xảy ra vậy... Trong mắt Khuynh Thành ánh lên vẻ hào hứng.

Bởi cô từng làm biên tập viên dẫn chương trình tin tức giải trí, rất nhạy cảm với những tin tức giật gân kiểu này, có điều Khuynh Thành không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Cô lặng lẽ nhìn Thành Trì và Chữ Ninh Chiêu thảo luận vấn đề này.

Một hồi lâu Chữ Ninh Chiêu mới nghiêm mặt đáp một câu: "Đừng nhắc tới cô ấy nữa."

Thành Trì cảm chén trà, ngón tay thon dài trắng ngần khẽ vuốt nhẹ thân chén, mỉm cười đầy hàm ý: "Được thôi, có điều trực giác mách bảo mình, sẽ có lúc nhắc tới."

Sắc mặt Chữ Ninh Chiêu càng lạnh xuống.

Cuối cùng họ còn nói điều gì nữa, Khuynh Thành nghe xong, mồ hôi toát ra lạnh toát.

Trời ơi, những việc cô nghe được có phải là sự thật không? Cô có bị giết người diệt khẩu không?

Trong câu chuyện của hai người họ Khuynh Thành biết được một số thông tin, ví dụ như việc làm ăn của Chữ Ninh Chiêu thời gian gần đây có liên quan tới việc phát triển bất động sản của thành phố A, hơn nữa mọi công ty đầu tư đều tưởng rằng vị trí ga xe lửa sắp xây dựng của thành phố A ở một khu vực nào đó, thế là lũ lượt mua vào, Chữ Ninh Chiêu thì mua đất ở nơi mà không ai ngờ tới.

Còn Thành Trì thì nói, nơi Chữ Ninh Chiêu mua mới là vị trí chuẩn xác.

Ý là những công ty đầu tư khác cuối cùng chắc sẽ sẽ mất cả vốn lẫn lãi.

Còn tại sao Chữ Ninh Chiêu lại biết được thông tin chuẩn xác như vậy, điều này không cần nghĩ cũng biết, Chữ Ninh Chiêu có quan hệ thân thiết với Thành Trì, lại là bạn vong niên của ông Thành, gia thế chắc chắn không bình thường.

Bọn họ không sợ mình sẽ tiết lộ tin này ra ngoài sao?

Giống như biết được Khuynh Thành đang nghĩ gì, Thành Trì bắt giác liếc nhìn cô, giọng nói thấp trầm có phần chộc ghẹo: "Đừng lo lắng, tôi tin em sẽ không nói ra."

Khuynh Thành bị ánh mắt sâu hun hút của anh nhìn tới sồn da gà, cô vội vàng gạt đầu: "Tôi sẽ không nói ra."

Thành Trì chậm rãi tiến lại gần Khuynh Thành, giờ tay lên khẽ miết nhẹ cằm cô.

"Đương nhiên, cho dù em có nói ra cũng không ai tin em cả." Nụ cười của Thành Trì trong mắt Khuynh Thành vô cùng tà ác và đáng sợ.

Người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, sao nhất quyết bắt cô ngồi đây sau đó nghe được những bí mật này...

Ánh mắt Thành Trì như thể nhìn thấu tâm tư của Khuynh Thành, đôi mắt đen nhánh như ngọc của anh lấp lánh ánh sáng, có sức quyến rũ khó nói.

Khuynh Thành lập tức nói mình phải đi vào toilet, sau đó nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài.

Trên gương mặt nghiêm nghị của Chữ Ninh Chiêu bất ngờ có thêm chút ngờ vực: "Sao cậu lại cùng cô ta...?"

Thành Trì một tay chống cằm, nụ cười câu hồn nhiếp phách: "Cô ấy cứu mình một mạng, cậu nói xem, đối mặt với ân nhân cứu mạng của mình, mình nên làm thế nào?" Đương nhiên là... dùng thân báo đáp là thích hợp nhất rồi.

Có điều là đối phương dùng thân báo đáp.

Trong mắt giáo sư Thành, Khuynh Thành có thể bất chấp tính mạng bản thân xông lên cứu anh chắc chắn sẽ khác với những người khác.

Chỉ ít có thể khiến anh có hứng thú chộc ghẹo cô, đặc biệt là sau khi thấy những biểu hiện giật mình hoảng hốt của cô, anh lại càng cảm thấy thú vị.

"Hôm nay cậu để cô ấy ngồi đây là muốn thăm dò cô ấy?" Chữ Ninh Chiêu không khách sáo nói ra quan điểm của mình.

Nụ cười trong mắt Thành Trì lập tức mất đi nhiệt độ: "Cậu biết đấy, không phải ai cũng có tư cách ở bên cạnh mình."

Tạm chưa nói tới địa vị của nhà họ Thành, tất cả mọi thứ nhà họ Thành sở hữu, chỉ riêng Thành Trì cũng là mục tiêu ra tay của rất nhiều người.

Những tin tức có được từ chỗ anh đủ để khiến một số người có thể lên như điều gặp gió.

"Điều tra luôn đi, đâu cần phiền vậy." Chữ Ninh Chiêu đề xuất.

Ngón tay với các đốt ngón tay rõ ràng của Thành Trì khẽ xoa cằm, sắc mặt cao thâm khó đoán: "Vậy đâu còn thú vị nữa."

Chữ Ninh Chiêu đưa ra đánh giá của mình: "Tôi chưa thấy cậu như thế này bao giờ."

"Con người rồi sẽ thay đổi." Thành Trì uể oải dựa lưng vào sofa, thần sắc thư thái vô cùng quyến rũ.

Khuynh Thành sau khi đi toilet lại quay trở về, cô vốn định nhân cơ hội này để rời đi nhưng phải hiện ra rằng trong lúc bối rối mình quên mất mang theo túi, vì thế cô bất đắc dĩ lại phải quay lại.

Cô quay lại, phát hiện cuộc trò chuyện đã đi tới hồi kết thúc, Thành Trì nhướng mày nhìn cô: "Chúc mừng em, chúng ta có thể đi rồi."

Khuynh Thành: "... Vậy cảm ơn anh nhé!"

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Chữ Ninh Chiêu lên chiếc Bentley của mình nhanh chóng rời đi.

Khuynh Thành cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời: "Tôi cũng đi đây."

Thành Trì cuối cùng cũng chịu buông tha cho cô.

Ngày hôm sau, Khuynh Thành vốn tưởng rằng mình có thể vui vẻ tận hưởng một ngày chủ nhật vui vẻ, nhưng ngay từ sáng sớm cô đã nhận được điện thoại của trưởng phòng Vương.

"Khuynh Thành, mau tới nhà thi đấu thể thao chơi tennis, nghĩ tới nghĩ lui trong đài có mình em đánh tốt."

Lời của lãnh đạo của thể từ chối không? Đương nhiên là không.

Khuynh Thành đành phải thu dọn đồ đạc của mình tới nhà thi đấu, cô vô cùng hối hận thời học đại học rảnh rỗi học tennis làm gì chứ?

Hơn nữa sau khi tới nhà thi đấu, Khuynh Thành càng hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Mình và Thành Trì có nghiệp duyên gì thế này, tại sao đi tới đâu cũng gặp phải anh ta?

Khuynh Thành vừa bước vào sân bóng đã nhìn thấy Thành Trì ngồi ở hàng ghế giải lao bên cạnh, cho dù bên cạnh anh vẫn còn rất nhiều người nhưng Khuynh Thành lập tức nhìn thấy ngay được anh.

Thành Trì hôm nay có chút khác với ngày thường, anh mặc một bộ đồ tennis màu đen để lộ ra cánh tay với đường nét tuyệt đẹp, kèm thêm trang phục quần đùi giày thể thao, nét lạnh lùng cao ngạo thường ngày đã bớt đi ít nhiều.

Người này vốn dĩ xuất hiện ở đâu cũng có thể tỏa sáng, Khuynh Thành lặng lẽ rời tầm mắt ra chỗ khác, cố ép mình không được nghĩ ngợi vẩn vơ.

Trưởng phòng Vương nhìn thấy Khuynh Thành liền gọi cô lại, Khuynh Thành bước lại gần mới nhìn thấy bên cạnh Thành Trì còn có một người đàn ông khác, đã có tuổi, tóc đã lấm tấm hoa râm.

Khuynh Thành liền tìm kiếm người này trong đầu mình, nếu đây đã là nhân vật tầm cỡ mà trưởng phòng Vương cẩn thận tiếp đãi thì chắc chắn sẽ thường xuất hiện trong các tin tức báo đài.

Cũng may Khuynh Thành vốn dĩ làm trong đài, quan tâm nhiều tới tin tức hơn người bình thường, cô lập tức nhận ra ngay vị lãnh đạo mới nhậm chức bên ngành kinh tế.

Bỏ qua ánh mắt nhìn lên người mình của người nọ, Khuynh Thành lên tiếng chào trưởng phòng Vương trước sau đó mới khiêm nhường, thận trọng trò chuyện với nhân vật lớn kia dưới sự giới thiệu của trưởng phòng Vương.

"Chào bác Lý, cháu là Khuynh Thành..."

Trên mặt Lý Bộ là nụ cười hiền từ, ông gật đầu nói: "Ừ, cháu là Khuynh Thành mà Tiểu Vương nói với tôi đấy hả, sau này chuẩn bị làm tin tức về lĩnh vực kinh tế?"

"Đúng vậy, cũng may có trường phòng Vương cháu mới có được cơ hội mới này." Khuynh Thành khéo léo lấy lòng trường phòng Vương, khiến trường phòng Vương vô cùng vui vẻ.

Trong lúc họ trò chuyện, Thành Trì vẫn lặng im ngồi trên ghế, sắc mặt cao thâm, ánh mắt thi thoảng lại đảo qua đảo lại trên người Khuynh Thành.

Điều này khiến Khuynh Thành cảm thấy vô cùng căng thẳng, còn thấp thỏm hơn cả việc gặp nhân vật lớn này.

"Khuynh Thành rất cố gắng, gần đây còn tới đại học A để nâng cao kiến thức." Trường phòng Vương khen ngợi Khuynh Thành.

Khuynh Thành mỉm cười bên lên, thực ra trong lòng thì đang cảm râm râm cô không muốn đi, nhưng lại không cho phép cô từ chối...

Ông Lý nghe vậy liền hào hứng nhìn qua Thành Trì: "A, Tiểu Trì chẳng phải cũng đang dạy ở đại học A sao, có quen với Khuynh Thành không?"

Khuynh Thành bất giác có dự cảm chẳng lành, quả nhiên, anh cuối cùng cũng lên tiếng trong sự thấp thỏm của Khuynh Thành: "Đương nhiên rồi."

Trường phòng Vương liền nói xen vào: "Giáo sư Thành và Khuynh Thành là người quen cũ, trước đây đã từng quen biết, là bạn bè nhiều năm."

Ông Lý hiểu kì nói: "Ồ? Vậy sao?"

Thành Trì mỉm cười: "Đúng vậy, hơn nữa, biên tập viên Khuynh Thành bây giờ còn là học trò của cháu."

Chỉ vài câu chuyện phiếm vậy thôi nhưng Khuynh Thành phải ứng phó vô cùng khó khăn, cô cứ có cảm giác Thành Trì không có ý đồ tốt đẹp gì, nhưng cô không thể than thở đi đâu được, chỉ có thể cười trừ, thầm báng bỏ Thành Trì.

Ông Lý hôm nay đánh tennis tìm nhiều người tới thế này, rõ ràng là muốn đánh đôi, sau khi thay trang phục tennis liền bắt đầu khởi động cho nóng người, trường phòng Vương cũng nhiệt tình sắp xếp.

"Khuynh Thành à, em và anh một đội để Thành Trì và chú Lý một đội."

Khuynh Thành ở đây là người không có tiếng nói nhất, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt.

"Nào nào, lâu rồi tôi không vận động." Ông Lý vung vợt bóng khởi động.

Khuynh Thành bước tới mép sân, cởi áo ngoài sau đó lấy

Cô mặc một bộ đồ đánh tennis với áo ba lỗ và quần ngắn màu trắng theo đúng quy cách, tóc buộc lên cao, đeo mũ đánh bóng màu trắng, nhìn rất chuyên nghiệp.

Khi cô kiểm tra bóng của mình, Thành Trì đã bước vào sân bóng liền cứ đứng từ xa nhìn cô.

Khuynh Thành rất mảnh mai, eo thon chân dài, nước da trắng ngần như gốm sứ mịn màng thấp thoáng ánh sáng nhẹ nhàng.

Sau khi cởi áo khoác, vóc dáng của cô lập tức hiện ra rõ rệt, phần ngực vô cùng lí tưởng, toát lên vài phần gợi cảm.

Cô quay người lại sân bóng, ánh mắt thấp thoáng cảm nhận được bất ngờ biến mất, cô liền quay qua nhìn Thành Trì theo phản xạ.

Thành Trì cũng đang khởi động, cơ bắp trên tay anh vô cùng đẹp mắt, đôi chân siêu dài cũng có những đường nét vô cùng cân xứng, cùng với động tác kéo giãn người càng làm nổi bật những đường nét cơ bắp kia.

Khí trường Hooc-môn mạnh mẽ tỏa ra trên người anh khiến anh nhìn vào cũng sẽ bị nét đàn ông của anh quyến rũ.

Đội sau khi khởi động xong liền bắt đầu thi đấu, gọi là thi đấu nhưng trong lòng Khuynh Thành biết rất rõ phải nhường bóng cho ông Lý, để ông đánh bóng vui vẻ, chơi vui vẻ là được.

Ai không biết điều đánh thắng sẽ không có tương lai nữa...

Có điều ông Lý vừa nhìn đã biết là người thường xuyên vận động, khi đánh cũng rất mạnh mẽ, Thành Trì đứng cách một tầm lưới dường như không cần chạy nhiều, ông Lý đã giành được bóng liên tục.

Khuynh Thành tổng kết là do mình và trường phòng Vương không ăn ý, hơn nữa lại cũng không dám đánh thật, vì thế ông Lý thắng rất dễ dàng.

Chắc ông Lý cho rằng thắng chưa đã, sau khi thắng vài hiệp liền nói thẳng: "Tiểu Trì, cậu qua bên kia, đổi Tiểu Vương qua bên này."

Thành Trì liếc nhìn Khuynh Thành một cái, gật đầu nói: "Vâng!"

Tế là Khuynh Thành biến thành

Khuynh Thành khẽ nói: "Chúng ta thua thế nào đây?"

Khi học đại học cô từng thi đấu trong đội của trường, vì thế nếu như thi đấu nghiêm túc vẫn có thể khiến ông Lý gặp nhiều khó khăn, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng không thể làm vậy.

Thành Trì tiến lại gần, Khuynh Thành lập tức cảm nhận được khí thế trên người anh, cô bất giác nín thở tập trung tinh thần.

"Em cứ đánh nghiêm túc, để tôi thua là được rồi." Thành Trì không chú ý thấy rằng khi mình nhìn Khuynh Thành sẽ bất giác để lộ ra ánh mắt cưng chiều.

"Được thôi... những việc thế này xem ra anh có kinh nghiệm hơn tôi."

Hơn nữa quan hệ của Thành Trì và ông Lý chắc cũng khá thân thiết, và cũng hiểu tính cách của ông Lý hơn.

Sau khi trận đấu bắt đầu lại, Khuynh Thành cũng không ngờ rằng mình lại có thể phối hợp ăn ý với Thành Trì như vậy, rất nhiều đường bóng khó đều được họ đỡ được.

Còn Thành Trì cũng âm thầm móm bóng cho ông Lý khiến ông Lý ở bên kia sân bóng càng đánh càng vui, càng đánh càng hào hứng.

Khuynh Thành bây giờ mới yên tâm ngắm nghĩ, xem ra nhiệm vụ hôm nay của mình đã hoàn thành rồi, nếu như ông Lý không vui, người chịu tội sẽ là trường phòng Vương, trường phòng Vương phải chịu tội sẽ biến thành Khuynh Thành cô phải chịu tội.

Cũng may ông Lý hôm nay rất vui, điều đó chứng tỏ cô đã thuận lợi vượt qua một kiếp nạn.

Ông Lý đánh thắng hai hiệp, khi ra mép sân liền đặt vợt xuống: "Tiểu Trì à, cậu và Khuynh Thành phối hợp rất ăn ý đấy, có điều sau này Khuynh Thành còn phải tập luyện nhiều."

Khuynh Thành cũng bước tới ngoan ngoãn trả lời: "Vâng, sau này cháu nhất định sẽ tập luyện thêm, lần sau sẽ lại cùng bác đánh bóng."

Sau khi đánh bóng xong, thời gian không còn sớm nữa, trường phòng Vương nói chuyện cùng ông Lý, Khuynh Thành ngồi bên cạnh cảm thấy mình chả có việc gì để làm.

Lúc này cô mới phát hiện không nhìn thấy Thành Trì, quay đầu lại nhìn thì thấy Thành Trì đang mang hai chai nước lại gần, anh đưa một chai cho Khuynh Thành: "Cùng tôi tới chỗ này một chút."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

"Đi đâu cơ?" Khuynh Thành cầm chai nước khoáng, không hiểu nhìn Thành Trì

"Không dám đi sao, sợ tôi bán em?" Thành Trì đùa giỡn xoa cằm.

Anh biết chắc tính cách của Khuynh Thành, thi thoảng kích bác vài câu sẽ nhận được phản ứng nằm trong dự kiến.

Đặc biệt là bản thân cô lại không muốn ở lại đây, việc tiếp đãi lãnh đạo thế này mặc dù có lợi cho bản thân nhưng đồng thời cũng tồn tại mạo hiểm.

Khuynh Thành thì mong muốn có thể an toàn, không muốn mạo hiểm, vì thế tạm thời đi theo Thành Trì rồi đi... chắc cũng là một chú ý hay.

Dù sao thì người đề nghị đi khỏi đây là Thành Trì, không liên quan gì tới cô cả.

"Được, đi thôi." Khuynh Thành mỉm cười, ngay lập tức gương mặt cô trở nên rạng rỡ.

Thành Trì nheo mắt.

Sau khi chào ông Lý một tiếng, Thành Trì liền nói với Khuynh Thành: "Đi thôi."

Khuynh Thành gật đầu, quay người bước đi trước.

Có điều cô còn chưa đi được mấy bước thì lại bị Thành Trì kéo tay quay ngược trở lại.

"Anh làm gì vậy?" Thành Trì sau khi đánh bóng xong, nhiệt độ cơ thể rất cao, thế là lòng bàn tay túm lấy cổ tay Khuynh Thành nóng bừng, khó tránh việc làm nóng da Khuynh Thành.

Thành Trì mỉm cười đầy ẩn ý, cầm lấy áo khoác của Khuynh Thành trên hàng ghế giải lao lên, giữ ra khoác lên người cô.

"Đừng để bị lạnh!" Thành Trì buông Khuynh Thành ra, đứng trước mặt chăm chú giúp cô chỉnh sửa y phục, kéo chặt cổ áo của Khuynh Thành lại.

Giọng anh vẫn trầm ấm như thương lệ khiến Khuynh Thành lại một lần nữa cảm nhận được một loại tâm tư kì lạ nào đó.

"Cám ơn... tôi tự làm được." Khuynh Thành lùi lại sau, tự mặc áo khoác lên người sau đó mới đóng cúc tay áo.

Thành Trì thu lại ánh mắt hài lòng, anh đương nhiên không muốn nói rằng anh không muốn để người khác nhìn thấy sức sống cũng như vẻ gợi cảm được bộc lộ rõ rệt khi Khuynh Thành mặc trang phục tennis...

Rõ ràng xung quanh Thành Trì có xuất hiện vô vàn mỹ nhân, ai nấy cũng có vẻ đẹp riêng, rực rỡ, quyến rũ, ngây thơ, thuần khiết, đáng yêu... nhưng không có ai giống như Khuynh Thành cả.

Ngũ quan của gương mặt đó như thể không có điểm gì xuất chúng nhưng khi kết hợp lại với nhau lại có khí chất nhẹ nhàng, lãnh đạm tới đặc biệt, nốt ruồi lệ nơi khóe mắt của cô càng khiến cô trở nên quyến rũ.

Còn về cách ăn vận của Khuynh Thành hôm nay, da trắng như tuyết, đường cong gợi cảm khiến Thành Trì bất giác có suy nghĩ rất muốn giấu cô đi, không cho người khác nhìn thấy.

Nói chung, không thể để cho người khác, đàn ông nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

Sau khi mặc áo khoác lên người, Khuynh Thành lại trở về là người rất bình thường, tỏa ra khí chất không mạnh mẽ, không phô trương, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Bây giờ đổi thành Thành Trì đi phía trước, Khuynh Thành lặng lẽ đi theo sau anh rời khỏi sân bóng tennis, cũng không biết Thành Trì định dẫn cô đi đâu và làm gì.

Họ không đi quá xa, trong một khu nhà nhỏ cách sân bóng không xa, vừa bước vào đã nhìn thấy ở đó treo một tấm biển lớn, bên trên viết: "Vườn Thú Cung".

Cô không hiểu hỏi: "Sao vậy?"

"Lục Kỳ Niên đi công tác, anh ta gửi thú cưng của mình ở đây, bảo tôi giúp anh ta mang về nuôi hai ngày." Thành Trì giải thích.

"A, giáo sư Lục sao?" Khuynh Thành ngay lập tức nhớ ra người đàn ông có dáng vẻ yêu nghiệt nọ.

"Ừ." Thành Trì gật đầu.

"Anh ta nuôi động vật gì vậy?" Khuynh Thành thực sự cũng rất muốn nuôi thú cưng nhưng cảm giác công việc của mình cũng rất bận rộn, lại thường xuyên phải tăng ca, một mình còn không chăm sóc bản thân cẩn thận được, vì thế cô đành từ bỏ dự định nuôi thú cưng.

Chớp mắt họ đã tới trước cửa Vườn Thú Cung, đây là một trung tâm gửi nuôi thú cưng quy mô nhỏ, động vật bên trong không nhiều, đều được nhốt trong các lồng cách biệt, rất có trật tự.

Khi họ vừa bước ra tới cửa liền nhìn thấy trên một chiếc giá màu trắng có một con vệt.

Con chim toàn thân lông xanh biếc, mỏ màu xám, chỗ gần hàm dưới có một lớp da màu vàng hình bán nguyệt, mang dáng vẻ đẹp đẽ và phong thái của vệt.

Nó ngẩng cao đầu, đôi mắt tinh tường sau khi nhìn thấy Thành Trì liền lập tức vỗ cánh: "Ba ba! Ba ba!"

Khuynh Thành giật nảy mình: "Nó đang gọi ai là ba?"

Thành Trì chỉ đành mỉm cười: "Chắc là gọi tôi."

"Vì thế nó chính là thú cưng của giáo sư Lục?" Khuynh Thành còn tưởng rằng Lục Kỳ Niên sẽ nuôi chó mèo gì đó, không ngờ anh ta lại nuôi một con vệt rực rỡ biết nói tiếng người thế này...

"Đúng, nó được Lục Kỳ Niên gửi nhờ ở đây."

"Sở thích của giáo sư Lục đúng là độc đáo." Khuynh Thành quan sát con vệt này, nó đứng trên giá sắt đi tới đi lui, ánh sáng mặt trời chiếu lên lớp lông vũ

màu xanh lam lấp lánh ánh sáng.

Đúng là một con chim rất đẹp.

Thành Trì huyết sáo sau đó mới nói với con vẹt: "Ba mày đi công tác rồi, gửi mày tới ở với tao mấy ngày."

Khuynh Thành cảm thấy con vẹt này hình như đang nhìn bằng ánh mắt khinh miệt, sau đó liền nghe thấy nó nói rằng: "Bảo ba tới đón tôi, nếu không tôi sẽ không đi."

Khuynh Thành tròn tròn mắt: "Không phải nó đang nói đấy chứ?"

Thành Trì bật cười, giơ tay xoa đầu Khuynh Thành: "Không phải nó thì còn ai?"

Khuynh Thành quá đỗi kinh ngạc trước sự thông minh của con vẹt này, cũng không quan tâm tới động tác của Thành Trì, cô hiểu kì nói với con vẹt: "Mày nói một câu nữa xem nào!"

Cô cũng không phải chưa nhìn thấy vẹt biết nói bao giờ, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một con vẹt nói lưu loát không cần gọi ý tới vậy, thực sự rất thông minh.

Vẹt lắc đầu, đôi mắt tròn vo nhìn chăm chú Khuynh Thành một hồi lâu sau đó mới dùng tiếng chim hơi khàn nói: "Cho tiền, không cho tiền không nói."

Khuynh Thành: "..."

Quả nhiên là vẹt giáo sư Lục nuôi, đúng là rất khác người...

Thành Trì bảo Khuynh Thành đợi một lát ở đây, anh bước vào nói với ông chủ một tiếng sau đó mới xách lồng chim ra, nhốt vẹt vào trong.

Trong quá trình cho vẹt vào lồng, nó vẫn không ngừng lên tiếng phản kháng bằng chất giọng khàn khàn: "Con không muốn bị nhốt vào lồng! Ba ba! Ba ba!"

Thành Trì hỏi: "Tại sao nó lại gọi anh là ba ba..."

Thành Trì nhốt vẹt vào lồng xong liền gõ lồng ra hiệu cho con vẹt kia im lặng, sau đó mới nhìn Khuynh Thành: "Lục Kỷ Niên dạy đấy, gã đó nuôi có con vẹt thôi cũng không đành lòng." "

"Đúng là rất có phong cách của giáo sư Lục." Khuynh Thành đồng tình.

"Nó tên là gì?" Khuynh Thành rất tò mò về con vẹt này.

"Con Trai!"

Khuynh Thành: "... Anh mới là con ấy." Thành Trì đang chơi xỏ cô đây mà.

Thành Trì chú ý tới biểu cảm của Khuynh Thành, lại giơ tay xoa nhẹ đầu cô một cái nữa: "Ngốc à, tôi nói tên của con vẹt này là Con Trai, Lục Kỷ Niên đặt."

Cảm thấy sự ấm áp tới từ lòng bàn tay Thành Trì, gò má Khuynh Thành lập tức ửng hồng lan tỏa khắp mặt. Cô bối rối nói: "Thì ra là vậy..."

Đặt thẳng tên là Con Trai, Khuynh Thành bất giác rất đồng cảm với con vẹt này, chắc là thú cưng của giáo sư Lục, nó chắc cũng sống rất khổ sở.

Vẹt ta vẫn rất bất mãn vì việc mình bị nhốt trong lồng, thi thoảng lại bay loạn xạ.

Thành Trì bị nó làm cho bực bội, giọng nói nghiêm khắc nói: "Không được bay lung tung."

Con vẹt liền vỗ cánh, lên tiếng nói: "Anh thích cô ấy! Anh thích cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Vẹt nói xong còn dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Thành Trì chăm chú, đáng vẻ như đang khiêu khích.

Thành Trì nhìn nó, ánh mắt tối dần lại, xem ra thứ do Lục Kỳ Niên nuôi cũng cần phải dạy bảo thôi..

Còn Khuynh Thành bề ngoài vẫn làm như không quan tâm, thực ra trong lòng đã dấy lên ngọn sóng sau câu nói kia của con vẹt.

Cô gương cười nói: "Vẹt của giáo sư Lục đúng là đặc biệt."

Thành Trì gõ cảnh cáo vào lồng mấy cái: "Con vẹt này học theo tivi, cũng không biết Lục Kỳ Niên hàng ngày mở cho nó xem những cái gì."

Lời giáo sư Thành nói đầy miệt thị, thế là giáo sư Lục ở nơi xa xôi đang tham gia một cuộc hội thảo về vấn đề học thuật nào đó sau khi ngáp một hơi thật dài lại bất ngờ hắt hơi một cái.

Giáo sư Lục giờ tay xoa mũi, xem ra thời tiết rất thất thường..

Giống như minh chứng cho lời của giáo sư Thành, con vẹt vỗ cánh mấy cái lại tiếp tục nói, lần này càng thần kỳ hơn, giọng nói vốn đáng trong trẻo của nó trở nên khàn hơn, rất ồm: "Chào mọi người! Tôi là Dịch Trung Thiên uống rượu chỉ uống một chai."

Khuynh Thành: "..."

Đây là con chim thần kỳ nhất mà cô từng thấy trong đời.

Chắc vì nói một quá và cũng vỗ cánh một quá, cuối cùng con vẹt cũng lặng yên đứng trong lồng, cúi đầu giống như đang ngủ.

Khuynh Thành vốn không có hứng thú với loài vẹt nhưng nhìn thấy con vẹt mà Lục Kỳ Niên nuôi, cô bất giác nghĩ rằng hay là mình cũng nuôi một con trong nhà, khi buồn có thể giỡn nó nói vài câu để giải sầu, như vậy cũng rất tuyệt.

Cô nghĩ một lát rồi hỏi Thành Trì: "Anh có thể cho tôi xin số điện thoại của giáo sư Lục không?"

Nụ cười thoáng qua trên khóe môi Thành Trì lập tức biến mất.

Anh hơi sa sầm mặt nói: "Em tìm cậu ta có việc gì?"

Lẽ nào vì con vẹt này mà Khuynh Thành lại có hứng thú với Lục Kỳ Niên sao?

Trong lòng giáo sư Thành bất giác rất bức bối.

"Tôi muốn hỏi anh ta việc nuôi vẹt, để tôi xem mình có thích hợp nuôi một con hay không." Khuynh Thành đúng là nghĩ như vậy, xem kinh nghiệm trên mạng thực ra không bằng hỏi người đáng tin cậy xung quanh, bởi những thứ trên mạng thật giả lẫn lộn.

Con vẹt này của giáo sư Lục mặc dù mồm mép liến láu một chút nhưng rất đáng yêu, anh ta chắc rất có kinh nghiệm.

Hơn nữa Lục Kỳ Niên nói thế nào đi nữa cũng là bạn của Thành Trì, mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng bất luận là Thành Trì hay những người xung quanh Thành Trì đều rất đáng tin cậy.

Hàng lông mày đang nhíu chặt của Thành Trì lúc này mới giãn ra đôi chút, anh nói: "Không cần tìm cậu ta."

"Tại sao?"

"Con vẹt này là tôi tặng cho cậu ta." Thành Trì liếc nhìn con vẹt đang yên lặng trong lồng, bộ lông màu xanh vô cùng sáng bóng, khi không mở mồm nói bừa thì cũng có vài phần đáng đáp tình anh của loài chim.

Con vẹt giống Psittacidae này cũng không phải Thành Trì mua, chỉ là vừa hay có một con, anh không có hứng thú, còn Lục Kỳ Niên thì đang rảnh nên liền tặng cho anh ta.

Giống vẹt này trên thị trường cũng có bán, có điều con trong tay Thành Trì, trong nước rất hiếm thấy, giá cả cũng rất đắt đỏ.

"Vậy sao..." Khuynh Thành lập tức ỉu xiu, những vấn đề định hỏi lập tức không nói lên lời.

Thành Trì cũng nhẩn nải nói với cô một số kiến thức về vẹt, Khuynh Thành lặng lẽ ghi nhớ, chuẩn bị đợi khi có thời gian sẽ đi tới chợ thú cưng xem thử.

Hai người họ về tới sân tennis cũng mất không bao lâu, khi về tới nơi, trưởng phòng Vương và ông Lý đều vẫn còn ngồi đó, thấy họ về, đặc biệt là thấy Thành Trì vẫn còn xách một con vẹt, ông Lý liền hào hứng reu đùa con vẹt đang gật gù ngủ.

Vẹt đã nô đùa đủ, bây giờ nhìn thấy người lạ càng không có tinh thần, mặc cho ông Lý và trưởng phòng Vương thế nào đi nữa nó cũng chỉ ưỡn oai liếc nhìn họ, không nói gì, gục đầu ủ rũ.

Ông Lý cười nói: "Thứ này cũng khó tính ghém."

Thành Trì nghe ra ý của ông Lý, biết đối phương có chút không hài lòng liền vỗ vào lồng, lên tiếng uy hiếp nói: "Không muốn bị vật trụ lồng thì hãy nói

đi."

Vẫn chỉ có Thành Trì mới có thể đe nẹt được con vẹt này, anh vừa mới uy hiếp, vẹt lập tức vỗ cánh riu rít lên tiếng, có lẽ cảm nhận được sự đáng sợ của Thành Trì nên nói cứ thế ra sức ca hát: "Tình yêu của tôi là đất trời bao la! Núi xanh biêng biếc, hoa nở ngào ngạt!"

Khuynh Thành đang uống nước liền bị tiếng ca chói tai của vẹt làm cho sặc nước.

Nó vẫn chưa định dừng lại, sau khi hát được mấy câu thì hình như lại nghiền hát.

Khuynh Thành giật mình còn ông lý thì rất vui vẻ, hài lòng nói: "Con chim này đúng là rất tuyệt! Nào, hát thêm bài nữa."

Lần này vẹt ta rất biết điều, âm điệu uyển chuyển bắt đầu hát: "Lật lẩn lẩn, lật lẩn lẩn, lật lẩn lẩn!"

Khuynh Thành: "..."

Cô cạn lời nói với Thành Trì: "Vẹt giáo sư Lục nuôi đúng là đặc biệt, phong cách cũng lập dị khó đoán."

Thành Trì nhìn dáng vẻ rầu rĩ của Khuynh Thành, lông mày nhíu chặt, ánh mắt sáng lấp lánh, đôi môi đỏ mọng... Giáo sư Thành bắt giác liếm môi, bất ngờ cảm thấy bức tranh trước mặt rất vừa miệng.

Đội sau khi ông Ly hài lòng ra về Khuynh Thành mới có thể rời đi, điều khiến cô vui mừng là vì ông Lý vẫn còn việc gì đó cần thảo luận với Thành Trì, vì thế anh không đi cùng cô được.

Khuynh Thành thư thái về nhà.

Sau khi về tới nhà cô mới phát hiện ra rằng giọng nói ma quái của con vẹt kia rất ám ảnh, khiến cô khi nấu bữa tối cũng bất giác ngậm nga "Lật lẩn lẩn, lật lẩn lẩn, lật lẩn lẩn..."

Quái dị hơn cả là cô vừa ngậm nga trong đầu vừa xuất hiện hình ảnh Thành Trì dạy dỗ nó, gương mặt tuấn tú với sống mũi cao và đôi mắt sáng ngập tràn uy hiếp nhưng cũng vô cùng đẹp trai.

Sau khi nhận ra mình đang làm gì, Khuynh Thành liền gãi tay vỗ trán, điên mất thôi!

Sáng sớm ngày hôm sau, cô bò dậy khỏi giường, vì cô nằm mơ suốt một đêm, trong mơ toàn là con vẹt kia và... Thành Trì.

Điều này chắc chắn là vì con vẹt kia quá quái dị, không liên quan gì tới những việc khác.

Khuynh Thành nghĩ vậy, cuối cùng cũng yên tâm ra khỏi cửa, tới chợ thú cưng dạo một vòng.

Cô thực sự muốn xem xem có con vẹt nào tạm ổn hay không, kết quả khiến cô khá thất vọng.

Đi hết cả con phố cũng không nhìn thấy con chim nào có thể sánh bằng "Con Trai", màu sắc không đẹp bằng nó, lông cũng không mượt bằng nó, tốc độ nói cũng không nhanh bằng nó.

Khuynh Thành rất buồn bã, ý tưởng muốn nuôi vẹt của cô vốn dĩ cũng bắt nguồn từ việc tham chiếu con vẹt kiet, nhưng so sánh xong thì phát hiện ra rằng những con khác đều không đẹp như vậy.

Cuối cùng Khuynh Thành đành phải trở về tay không, cô nghĩ nếu đã không tìm được con nào yêu thích thì thôi vậy, số phận an bài không thể nuôi thú cưng trong nhà.

Kết quả, khi Khuynh Thành về tới nhà, vừa bước ra khỏi thang máy liền ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Trong tầm nhìn của cô, Thành Trì đứng dựa vào cửa, chiếc áo khoác với hai hàng cúc trắng tắp như đồng phục mặc trên người càng làm tôi lên vóc dáng tiêu chuẩn của anh, tóc mai che mất một chút lông mày, ản bớt đi chút ít khí thế mạnh mẽ.

Khuynh Thành bắt giác di chuyển ánh mắt từ người anh xuống bên chân anh, một chiếc lồng chim hình cầu màu bạc, trên giá đỡ bên trong có một con vẹt màu sắc rực rỡ đang đứng đó, lông vũ óng mượt, đuôi rất dài, xung quanh mắt là một quầng lông màu trắng, mỏ cũng có màu trắng sữa, nhìn vô cùng bắt mắt.

Con vẹt này ngay lập tức thu hút tầm nhìn của Khuynh Thành, cô thực sự hiểu ra tại sao mình lại cảm thấy đám vẹt bán trên thị trường không thể nào vừa mắt rồi, chỉ có con vẹt trước mắt có thể sánh với con của Lục Kỳ Niên.

Vì thế con người đều là đồng vật thị giác, thích những thứ đẹp đẽ, những thứ bề ngoài đẹp đẽ sẽ khiến lòng người vui vẻ.

Nghe thấy tiếng thang máy, Thành Trì liếc ngẩng mặt lên, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Khuynh Thành xong liền dấy lên chút ít ảm áp.

"Về rồi sao?"

Khuynh Thành có chút lúng túng, cô cứ có cảm giác câu nói của Thành Trì có chút kì quái sao đấy...

Nhưng cô vẫn thu hết lại những tâm tư khác lạ của mình hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Thành Trì khẽ mỉm cười nói: "Không phải em muốn nuôi một con vẹt sao?"

"À, đúng là có dự định đó, nhưng..." nhưng hôm nay cô đi suốt nửa ngày mà cũng không gặp được con nào ưng ý.

Thành Trì cúi người nhắc chiếc lồng chim dưới mặt đất lên, nói thẳng: "Nếu như em có thời gian thì hãy nuôi nó đi."

Khuynh Thành mở tròn mắt: "A?"

Vừa rồi cô cũng khá nghi ngờ, Thành Trì tại sao lại mang một con chim tới đây, nhưng bây giờ hiểu ra ý của Thành Trì, cô vẫn có chút kinh ngạc.

Thành Trì muốn tặng con vẹt này cho cô? Mặc dù cô không hiểu biết sâu sắc về loài chim này nhưng vẫn rất tin tưởng vào khiếu thẩm mĩ và mức độ kén chọn của mình, có thể khiến cô ưng mắt, chắc chắn không phải vẹt tầm thường... đặc biệt là tối qua cô còn đặc biệt lên mạng tra về giống vẹt màu xanh biếc kia, nghe nói giá không hề rẻ chút nào.

Con vẹt trong tay Thành Trì lúc này, cô có cảm giác cũng chẳng hề kém cạnh.

"Tôi không có thời gian nuôi nó, vừa hay em có hứng thú." Thành Trì không hề cho Khuynh Thành cơ hội từ chối: "Em có thể xem như tôi tặng em, nếu như em không muốn thì con vẹt này sẽ bị tôi ném ra ngoài đường cho nó tự sinh tự diệt."

Khuynh Thành nghẹn lời, khẽ nhếch khóe môi: "Có ai tặng đồ giống anh không..."

Thành Trì chỉ cười không nói gì, ý nghĩa trong ánh mắt rất rõ ràng.

Khuynh Thành bắt gặp lại nhìn con vẹt trong lồng, màu sắc thực sự rất đẹp, dáng vẻ cũng đẹp, cô thực sự khá động lòng.

Cô thử thương lượng với Thành Trì: "Hay là tôi mua nó từ anh với giá thị trường có được không?"

Làn môi gợi cảm của Thành Trì khẽ mấp máy, chậm rãi nói: "Tôi để ở chỗ em, có gì không hiểu hãy gọi điện cho tôi."

Sau khi nói xong câu này Thành Trì liền bước đi không hề do dự, chỉ để lại cho Khuynh Thành một bóng lưng cao lớn.

Trong miệng Khuynh Thành vẫn còn một câu "đội đã", nhưng cũng chỉ đành phải nuốt xuống bụng.

Thành Trì đúng là... không bao giờ làm việc gì theo lí lẽ tự nhiên.

Người đã đi rồi, cứ thế vút lại lồng chim ở đây, Khuynh Thành thờ dãi bước tới cửa, cúi xuống, mặt đối mặt với con chim vẹt màu sắc rực rỡ kia, mắt to nhìn mắt nhỏ.

Mắt vẹt rất tròn, sáng long lanh, nó cứ thể chăm chú nhìn Khuynh Thành qua chiếc lồng.

Một hồi lâu sau, Khuynh Thành còn chưa nói gì, vẹt ta bất ngờ ngẩng đầu lên, học theo dáng vẻ của cô, thờ dãi một tiếng.

Khuynh Thành: "..."

"Xin chào! Xin chào!" Sau đó con vẹt lại tiếp tục cất tiếng nói, giọng nói trong trẻo vang vọng trong hành lang.

Cánh cửa bên cạnh Khuynh Thành mở ra, Dung Tư xuất hiện ở cửa.

Cô mặc một bộ đồ mặc ở nhà đơn giản, không cần trang điểm nhưng khi gương mặt đó xuất hiện sẽ khiến người khác cảm nhận được thể nào là đẹp rạng rỡ, mê hồn nhiếp phách.

Mái tóc đen nhánh, đôi mắt long lanh ướt át, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng như cánh hồng, và cả khí chất an tĩnh xuất trần thoát tục giống như tiên nữ chốn bồng lai tiên cảnh hạ phàm.

Dung Tư bắn khoảh nhìn Khuynh Thành đang ngồi xổm trên mặt đất và chiếc lồng chim trước mặt cô, bên trong là một con chim vẹt màu sắc rực rỡ.

Cô khẽ hỏi: "Khuynh Thành, thế này là sao vậy?"

Khuynh Thành nói: "Có người tặng mình con vẹt này..."

"Cậu chuẩn bị nuôi nó sao?" Dung Tư tò mò bước tới, sự chú ý của cô nhanh chóng bị con vẹt thu hút.

"Chắc là... không thể không nuôi." Khuynh Thành có dự cảm, Thành Trì sẽ không cho phép cô từ chối.

"Thôi kệ, mình cứ sắp xếp ổn thỏa cho nó đã." Khuynh Thành mời Dung Tư: "Cậu có muốn vào nhà ngồi một lát không?"

Dung Tư gật đầu, mỉm cười dịu dàng: "Ừ!"

Khuynh Thành đặt lồng chim lên bàn ở ban công sau đó rót nước mời Dung Tư, cô ngồi xuống sofa nhìn con vẹt đang tự rỉa lông mình, rầu rĩ nói: "Khi đó mình không nên nói với anh ta."

"Nói gì với ai?" Dung Tư không hiểu hỏi.

"Aizz... là người tặng mình con vẹt này."

Sau khi nói chuyện vài câu, đề tài trò chuyện của họ không xoay quanh vẹt nữa, Dung Tư cảm cốc nước như thể do dự rất lâu rồi mới lên tiếng: "Khuynh Thành, người đàn ông đi cùng cậu, hai người là bạn à?"

Người Dung Tư nói chắc chắn là Thành Trì.

Khuynh Thành đắn đo suy nghĩ, cô và Thành Trì cũng coi là bạn nhỉ? Bỏ đi những quan hệ trong quá khứ, bây giờ chắc cũng có thể là bạn bè bình thường chẳng?

"Ừ, sao vậy?" Khuynh Thành chú ý tới sự thay đổi trong thần sắc của Dung Tư, cảm thấy chắc cô có điều quan trọng muốn nói.

"Cậu có thể giúp mình nhờ anh ta giúp đỡ, đừng nói việc mình ở đây cho người khác biết có được không?" Dung Tư cắn môi, có vẻ cần rất mạnh.

Khuynh Thành không hiểu tại sao Dung Tư lại phải làm vậy, nhưng phân tích đơn giản chắc Dung Tư có lí do của cô ấy.

Bảo Thành Trì không nói với người khác rằng cô ở đây cũng có nghĩa Dung Tư muốn giấu giếm sự tồn tại của mình, vì thế là Thành Trì quen biết người nào đó, và Dung Tư muốn né tránh người này?

Khuynh Thành rất khâm phục bản thân mình có thể nghĩ được nhiều việc như vậy trong thời gian ngắn ngủi nhưng cũng vì từ sau khi cô quen biết với Dung Tư, trong lòng đã có những ngờ vực của bản thân.

Dung Tư hình như có rất nhiều bí mật, tại sao cô lại một mình nuôi con, tại sao không bao giờ nhắc tới ba của Chủ Duệ, đây đều là những điều Khuynh Thành suy đoán, trong đó có những vấn đề nhạy cảm mà cô không muốn đề cập tới.

Có điều Khuynh Thành chưa bao giờ hỏi.

"Mình biết yêu cầu của mình rất đường đột, Khuynh Thành, mình sẽ nói cho cậu biết tại sao mình phải làm vậy, nếu như cậu đồng ý hãy giúp mình việc này có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Khuynh Thành nhẫn nại nghe Dung Tư kể chuyện của mình, tuy không chắc có thông tin nào không được đề cập không, nhưng chỉ với nội dung mà cô kể, thì Khuynh Thành thật sự rất kinh ngạc.

Dù gì đây cũng chỉ là câu chuyện mà cô chỉ mới nghe qua, chưa từng thực sự tiếp xúc qua, có chút vượt mức tưởng tượng của cô rồi.

"Vậy cậu bây giờ đã quyết định xong chưa, không cho ba Duệ Duệ biết đến sự tồn tại của nhóc, sau đó tự bản thân nuôi lớn Duệ Duệ?"

Dung Tư lộ ra nụ cười không dứt nhưng lại nhọt nhọt: "Thực ra bất luận mình nghĩ thế nào cũng không quan trọng, người đó cũng sẽ không quan tâm đến mình và Duệ Duệ đâu, thế nên mình cũng không cần thiết phải làm phiền anh ta."

Khuynh Thành nhìn Dung Tư, trước đây cô chưa từng nghĩ rằng Dung Tư sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

“Được thôi, mình sẽ giúp cậu.” Khuynh Thành vỗ vai Dung Tư, “Mình sẽ cố hết sức.”

“Khuynh Thành, cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo như vậy.” Khuynh Thành cười không chút để tâm.

Tuy biểu hiện của cô bình tĩnh thoải mái đến thế, nhưng thực tế thì trong lòng cô không phải không có do dự.

Nếu người mà Dung Tư muốn né tránh là bạn Thành Trì, vậy thì khi cô nhờ Thành Trì giúp đỡ, vẫn không đảm bảo được sẽ thành công.

Nhưng cô lại không có cách cự tuyệt Dung Tư, đối với Khuynh Thành thì Dung Tư là bạn cô, bọn họ không chỉ là hàng xóm. Có được một người bạn thính thoảng có thể tâm sự chuyện buồn không phải dễ, nên Khuynh Thành rất trân trọng mối quan hệ với Dung Tư, cũng không muốn nhìn thấy cô ấy buồn.

“Đúng rồi, vậy nên ba của Duệ Duệ tên là...”

Trên khuôn mặt tinh tế của Dung Tư lướt qua nét cảm xúc đau buồn, cô thờ dãi trong im lặng, sau đó mới trả lời: “Ông chủ tập đoàn Sáng Thế, Chủ Ninh Chiêu.”

“Chủ Ninh Chiêu?!” Khuynh Thành giật mình, tay rung khiến cho nước trong ly tràn ra ngoài.

Dung Tư nhìn Khuynh Thành có phản ứng kịch liệt như vậy đầy thắc mắc, hỏi dò: “Cậu... biết anh ta?”

Biểu hiện khuôn mặt Khuynh Thành cứ như ăn phải một con ruồi vậy.

Khi cô biết người đàn ông lạnh lùng bá đạo kia tên là Chủ Ninh Chiêu, trong lòng chỉ cảm thấy cái họ này rất quen thuộc, vì tên của Duệ Duệ là Chủ Duệ....

Nhưng Khuynh Thành đương nhiên không thể chỉ vì họ giống nhau mà lại liên hệ người đàn ông độc tài khiến người khác ghê sợ đó với nhóc Chủ Duệ được.

Giờ ngẫm lại, hôm ấy ở trong hội sở, trong đối thoại giữa Thành Trì và Chủ Ninh Chiêu hình như có một số thông tin có thể ráp lại với câu chuyện của Dung Tư kể ngày hôm nay....

Thành Trì nói Chủ Ninh Chiêu biết có một người rời khỏi rồi, Chủ Ninh Chiêu trả lời rằng anh ta chưa bao giờ ép buộc bất cứ ai, sau đó Thành Trì lại nhắc đến một người khác----- xem ra đó là Dung Tư rồi.

Khuynh Thành bắt ngờ lạnh người, Thành Trì có vẻ đã nhận ra Dung Tư rồi chăng?

Nhưng trong câu chuyện của ngày hôm đó, anh ta không hề nói cho Chủ Ninh Chiêu biết đến sự tồn tại của Dung Tư.

Xem tình hình như thế, Khuynh Thành cảm thấy bản thân đi nhờ cậy Thành Trì, tỉ lệ thành công cũng tăng lên một ít...

Khuynh Thành nghĩ rằng nếu đem chuyện mình đã gặp Chủ Ninh Chiêu nói cho Dung Tư nghe thì cô ấy nhất định sẽ rất căng thẳng, ngẫm nghĩ một hồi rồi lại giấu chuyện này đi.

“Không phải, mình chỉ nghe qua mà thôi, mình chỉ không nghĩ rằng ba của Chủ Duệ lại là một nhân vật lợi hại đến thế...” Thực tế là ngày hôm đó sau khi gặp qua Chủ Ninh Chiêu, Khuynh Thành đã lên mạng tra tìm thông tin liên quan đến người đàn ông đó, tuy thông tin có được ít vô cùng nhưng cũng thông qua những tin tức nhỏ giọt trên mạng mà biết được anh ta không phải nhân vật tầm thường.

Và hôm nay Dung Tư lại nói Chủ Ninh Chiêu là ông chủ tập đoàn Sáng Thế, cái tin tức này đủ minh chứng anh ta có địa vị rất cao.

Khuynh Thành lại an ủi Dung Tư vài câu, sau đó cô ấy quay về chăm sóc nhóc Chủ Duệ, Khuynh Thành đi về phía lan can, nhìn chăm chăm con vẹt đầy màu sắc.

Cô nói với con vẹt: “Mày tên là gì?”

Con vẹt không đoái hoài đến cô.

Khuynh Thành lại hỏi: “Vậy tao đặt cái tên cho mày nhé?”

Vẹt tự mình rủa lông, Khuynh Thành cười tinh xảo: “Vậy tao đặt tên cho mày vậy.”

Cô gõ nhẹ lên lồng chim, nói nhỏ: “Tao kêu mày là Bánh Bao thì sao? Bánh Bao?”

Đặt tên cho một con vẹt là Bánh Bao, Khuynh Thành cũng thấy mình có chơi xấu một chút.

Cô lại nói thêm mấy câu Bánh Bao với vẹt, con chim cuối cùng cũng trả lời: “Bánh Bao! Bánh Bao!”

Học biết nhanh đến thế ư? Khuynh Thành rất ngạc nhiên, lại chọc Bánh Bao một lúc nữa.

Chơi đã rồi, cô lại thăm thò một hơi dài.

Dù gì cũng đồng ý giúp đỡ rồi, vậy cô cũng không thể việc gì cũng không làm cả.

Khuynh Thành vừa xem Bánh Bao nhảy nhót không ngừng trong lồng, vừa gọi điện cho Thành Trì.

Giọng của anh ta rất nhanh vang lên ở đầu bên kia điện thoại, trầm thấp đầy nam tính: “Có việc gì thế? Chim có vấn đề gì sao?”

Khuynh Thành ngây người, Thành Trì chắc chắn tưởng rằng cô gọi điện để hỏi anh chuyện liên quan đến con vẹt rồi.

“Không có, Bánh Bao rất tốt.”

“Bánh Bao?” Thành Trì ngây người, tiếp theo đó là tiếng phì cười, “Tên em đặt cho nó sao?”

Khuynh Thành bất giác có cảm giác bản thân bị Thành Trì cười nhạo, cô bất mãn nói: “Đúng vậy, không được sao?”

Thành Trì nói với giọng trầm: “Nó là của em, em muốn đặt tên gì cũng được.”

Câu này khiến cho tim Khuynh Thành bất giác chệch một nhịp đập, cô vội đổi chủ đề: “Thực ra tôi gọi cho anh không phải muốn nói vấn đề này.”

“Ồ? Vậy là gì?”

Khuynh Thành cảm thấy nói chuyện này trong điện thoại thực sự không đủ thành ý, bèn hẹn gặp Thành Trì ở ngoài.

Thành Trì không hề hỏi tại sao, đồng ý không hề do dự.

Còn Khuynh Thành sau khi gặp được anh ta vào thời gian hẹn trước, lại đột nhiên có chút rụt rè.

Dưới ánh đèn mờ ảo trong quán cà phê, Thành Trì ngồi xõa ra trên ghế sofa, ngón tay trắng trẻo thon dài chống cằm, trên đùi đặt một quyển sách đã lật ra.

Khuy áo anh mở ra một cách tùy ý, để lộ một khoảng ngực nhỏ, cùng với yết hầu di chuyển sau mỗi nhịp thở trông đặc biệt hấp dẫn.

Khuynh Thành đứng ở một nơi cách anh ta mấy mét, đột nhiên thấy cổ họng khô khan nóng ran.

Sự mê hoặc xung quanh người đàn ông này hoàn toàn là trời sinh cả, cho dù anh ta không làm gì cả, chỉ là im lặng ở đó thôi, không khí xung quanh anh cũng sẽ trở nên ma mị đa tình hẳn.

Khuynh Thành nghĩ mông lung, cho dù là vậy, anh vẫn là thợ săn thâm sâu khó đoán, nếu như có người vì sự mê hoặc mà anh tỏa ra rồi quên mất đề cao cảnh giác, thì cuối cùng nhất định sẽ bị anh găm đến xương cũng không còn...

Cảm nhận được ánh nhìn rơi trên người mình, Thành Trì ngẩng mặt lên, nhìn thấy Khuynh Thành.

Khóe miệng anh từ từ nở một nụ cười nhạt: “Em đến rất nhanh.”

Khuynh Thành cố gắng biểu hiện bình tĩnh không hề lung lay, đi sang đó ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: “Thực ra là tôi có việc cần nhờ vả anh.”

Khóe mắt Thành Trì nheo một cái, trong đôi ngươi sâu thẳm toát ra màu sắc đen hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

"Em biết người lần trước nhờ tôi giúp đỡ đã phải trả cái giá thế nào không?" Ánh mắt Thành Trì toát lên màu sắc cuốn hút.

Khuynh Thành nín thở, nghiêm mặt hỏi: "Trả giá thế nào?"

Thành Trì vẫn quyết tâm vòng vo với Khuynh Thành, anh cảm ly cà phê với tư thái nho nhã, khẽ mím một hớp sau đó mới nói: "Có điều..."

Tâm tư của Khuynh Thành bắt đầu chạy theo anh: "Có điều gì cơ?"

Thành Trì nhướn mày: "Có điều nếu là em, mọi việc đều có thể thương lượng."

Khuynh Thành bĩu môi, cô cứ có cảm giác cộm từ "có thể thương lượng" ở đây có ẩn ý khác.

"Thực ra tôi cũng rất muốn biết cái giá mà anh nói là gì."

Thành Trì chậm rãi đặt cốc cà phê xuống, nghiêm túc đặt cánh tay xuống tay vịn của sofa, khẽ mỉm cười: "Em không biết thì tốt hơn."

Khuynh Thành "Ờ" một tiếng rồi nói tiếp: "Tôi muốn nhờ anh giúp đỡ..."

Thành Trì gật đầu: "Nói đi."

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, nói việc của Dung Tư cho Thành Trì nghe: "... Tôi biết anh vừa Chử Ninh Chiêu là bạn bè, thực tế trong câu chuyện của các anh tôi có thể đoán được người anh nói tới là Dung Tư? Dung Tư không muốn để Chử Ninh Chiêu biết được cuộc sống hiện tại của cô, vì thế tôi mong rằng anh có thể đồng ý với thỉnh cầu của tôi, đừng nói cho Chử Ninh Chiêu biết."

Màu mắt Thành Trì rất sâu, anh hỏi: "Em biết giữa họ xảy ra chuyện gì không?"

"Biết sơ qua, tôi biết nhờ anh giúp đỡ là rất đường đột, nhưng Dung Tư là bạn tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy đau khổ... Vì thế, anh có thể đồng ý không?" Khuynh Thành thấp thỏm, cô rất sợ Thành Trì từ chối.

Thành Trì nghe Khuynh Thành nói xong liền lặng lẽ hồi lâu, sắc mặt cao thâm khó đoán nhìn Khuynh Thành.

"Trên thực tế... em cần phải ghi nhớ kĩ..." Giọng Thành Trì trở nên thấp trầm hơn, ẩn chứa thâm ý: "Trên thế giới này, việc không thể làm chính là lo chuyện bao đồng."

Biểu cảm trên mặt Khuynh Thành cứng đờ, cô bắt đầu cảm thấy lòng mình lạnh toát.

Cô đương nhiên nghe hiểu ý của Thành Trì, anh nói rằng việc này cô không nên lo chuyện bao đồng, đó là việc của Dung Tư và Chử Ninh Chiêu, không liên quan gì tới cô cả.

Khuynh Thành đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng người nhờ cô chính là Dung Tư, Dung Tư là bạn cô, sao cô có thể từ chối?

Khuynh Thành cũng không biết tại sao khoảnh khắc đó bất ngờ cô cảm thấy thờ thối cũng khó khăn.

Có lẽ là vì lúc đó cô cho rằng suy nghĩ của mình và Thành Trì trên thực tế hoàn toàn trái ngược nhau, cũng có lẽ đối với họ mà nói, Dung Tư chẳng qua chỉ là một người đàn bà, tất cả mọi thứ thuộc về cô đều là trò chơi bị nắm chắc trong lòng bàn tay, tùy ý những người quyền cao chức trọng bọn họ gọi thì tới đuổi thì đi, vì bọn họ chưa bao giờ quan tâm cả.

Trong thế giới của họ, họ chính là nhóm người đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp, có ngoại hình tốt nhất, xuất thân hơn người, học có thể mặc ý đùa giỡn cuộc sống, cũng có thể tận hưởng mọi thứ chơi bởi xa hoa, cho dù bọn họ tuổi trẻ lỗ mãng thì cũng không ai đi phê phán bọn họ, vì đó đều là những thứ họ đáng được hưởng.

Chử Ninh Chiêu là bạn của Thành Trì, phải chăng cũng có nghĩa là anh ta cũng thuộc lớp người đó?

Khuynh Thành giác cho rằng mình thực sự quá ngây thơ, sao có thể tưởng rằng Thành Trì sẽ đồng ý giúp đỡ.

Sau khi hiểu rõ ý trong lời nói của Thành Trì, cô khẽ nở một nụ cười lạnh nhạt, gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi, làm phiền giáo sư Thành rồi, hôm nay hãy cứ coi như tôi không nhờ anh việc này."

Nói xong Khuynh Thành liền đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng và phòng bị.

Thành Trì khẽ nheo mắt, nhìn chăm chú Khuynh Thành.

Giáo sư Thành đương nhiên cũng hiểu thái độ của Khuynh Thành, anh bắt đầu liếm môi, tại sao bây giờ anh càng lúc càng thấy rằng Khuynh Thành rất thú vị chứ?

Cô giống hệt như một con thỏ, nhìn mềm yếu nhút nhát nhưng chỉ hơi trêu chọc cô cô sẽ lập tức xù lông, cảm giác... rất đáng yêu.

Khi Khuynh Thành cất bước rời đi, lúc đi ngang qua Thành Trì, anh dùng sức lực Khuynh Thành không thể cự tuyệt để kéo cô lại phía mình.

Thế là Khuynh Thành lại một lần nữa ngã lên người Thành Trì.

Khuynh Thành dùng dùng nổi giận, đỏ mặt thét lên: "Anh làm gì vậy?"

Cánh tay Thành Trì ôm trọn vòng eo cô, ngón tay thon dài bóp chặt cầm cô.

Khuynh Thành nghiêng răng nói: "Thành Trì, anh buông tôi ra ngay."

Cũng may nơi này là vị trí khá kín đáo, bằng không nếu như người khác nhìn thấy... Khuynh Thành cho rằng mình sẽ muốn giết Thành Trì.

Thành Trì chậm rãi nói: "Xem ra gần đây tính tình nóng nảy gớm."

Từ góc độ của Khuynh Thành, gương mặt của Thành Trì vẫn tuân thủ một cách quá mức, cô cố gắng ép mình không quan tâm tới dung mạo của anh mà kiên quyết nói: "Anh buông tôi ra trước!"

Nhưng Thành Trì dường như mặc kệ sự tức giận của cô, không đáp mà hỏi: "Những lời ban nãy tôi còn chưa nói xong mà em đã định bỏ đi, thật không lễ độ."

"Rốt cuộc là ai không lễ độ?" Khuynh Thành chỉ cảm thấy mình sớm muộn gì cũng bị Thành Trì làm cho tức hộc máu, điều mà cô cần ghi nhớ kỹ không phải là đừng lo chuyện bao đồng mà là đừng dính dáng tới người đàn ông này!

Thành Trì tươi cười rạng rỡ: "Đương nhiên là em."

Khuynh Thành: "...". Cô sai rồi, cô không nên lí luận với anh.

Thành Trì thu lại nụ cười, trầm giọng nói: "Bên cạnh Chữ Ninh Chiêu không có người đàn bà nào khác cả."

Sự chú ý của Khuynh Thành lại một lần nữa bị anh dẫn dắt, thậm chí còn quên mất mình đang nằm trong lòng anh với tư thế rất mùi mẫn.

"Nhưng anh ta chẳng phải vẫn rất thích người con gái đó... Thi Nghệ gì đó..."

"Cô ta đi rồi, Chữ Ninh Chiêu đích thân tiễn cô ta đi."

Khuynh Thành mím môi: "Anh nói những việc này với tôi làm gì."

Thành Trì nhìn cô đầy ẩn ý: "Rồi em sẽ biết thôi."

Khuynh Thành khẽ tròn ngược mắt trong lòng, tiếp tục giãy giụa: "Anh buông tôi ra trước đã."

Lúc này lưng cô đã dựa sát vào lồng ngực Thành Trì, hơi ấm tới từ cơ thể anh như thể đang thiêu đốt cô, khiến mọi suy nghĩ của cô đều trở nên rối bời.

Đối với Khuynh Thành lúc này mà nói, ảnh hưởng của Thành Trì thực sự quá đáng sợ.

Khi Khuynh Thành còn đang giãy giụa, Thành Trì bắt ngờ cúi đầu xuống, ghé sát bên tai cô.

Giọng nói hơi khàn của anh vang vọng bên tai Khuynh Thành khiến cô có cảm giác mình như ù tai.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên tĩnh lặng, Khuynh Thành chỉ nghe thấy âm thanh như thể tiếng sóng biển dạt dào vỗ bờ, giống như đang thì thầm những lời yêu đương say đắm.

Thành Trì nói: "Nề tình em thích tôi như vậy, tôi đồng ý giúp em việc này, tạm thời không nói cho Chữ Ninh Chiêu biết."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nề... tình... em... thích... tôi...

Tại Khuynh Thành đỏ gay, sau đó lại dấy lên tâm tư không thể mô tả, có chút tức giận, có chút xấu hổ...

Thành Trì chú ý quan sát Khuynh Thành, đôi mắt đen nhánh như thể hút hết toàn bộ lí trí của cô.

Bất ngờ Khuynh Thành cảm thấy âm thanh xung quanh đều quay trở lại, cô nghiêng răng, tỏ ra lạnh lùng: "Ai thích anh chứ, anh đừng tưởng ai ai cũng thích anh như vậy!"

Thành Trì tươi cười rạng rỡ nói: "Không sao, tôi sẽ không nói với người khác đâu, vì thế em đừng mắc cỡ!"

Cô mắc cỡ cái gì mà mắc cỡ?

Khuyên Thành hạ giọng: "Anh buông tôi ra trước đi!"

Thành Trì bình thường nhìn hơi gầy, có điều cơ bắp trên người thì vô cùng săn chắc, đồng thời sức lực cũng rất mạnh!

Thành Trì trong lòng hải lòng liền buông tha cho Khuyên Thành, để cô có thể đứng dậy.

Làn da trắng ngần của Khuyên Thành không thể che giấu sắc ửng hồng, cô cố tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Vậy vừa rồi anh nói sẽ giúp đỡ có còn tính không?"

Thành Trì khẽ cười: "Lời hứa của tôi luôn rất đáng giá."

Trái tim thấp thỏm của Khuyên Thành cuối cùng cũng có thể hạ xuống, chỉ cần Thành Trì đồng ý không nói cho Chử Ninh Chiêu biết thì cô có thể báo kết quả cho Dung Tư rồi.

Vì tâm trạng trở nên vui vẻ, nụ cười trên gương mặt Khuyên Thành cũng có biến đổi mà cô không hề hay biết, ánh mắt cũng ngập tràn ý cười.

Trên thực tế, lần đầu tiên gặp Khuyên Thành, thứ Thành Trì để ý tới trước tiên chính là đôi mắt cô.

Đôi mắt trong veo ấy khi mỉm cười giống như có ánh sáng lấp lánh, nét trong trẻo bao bọc lấy vẻ gợi cảm.

Chỉ có điều bình thường Khuyên Thành không thích cười.

Khi sắc mặt cô lạnh nhạt sẽ khiến người ta không thể nào phát hiện ra được vẻ đẹp rực rỡ trong đáy mắt cô.

Thành Trì bất ngờ cảm thấy may mắn rằng mình có thể phát hiện ra một biểu cảm khác bên dưới gương mặt lạnh lùng của cô.

Khuyên Thành cảm giác ánh mắt Thành Trì nhìn lên người mình đột ngột tăng nhiệt độ, cô ngượng ngịu xoa mũi, trong lòng thì đang nghĩ tới việc khác.

Mặc dù quá trình Thành Trì đồng ý giúp đỡ khiến cô cũng rất rầu rĩ nhưng chỉ ít anh cũng đã đồng ý.

Cho dù là bạn bè bình thường thì khi người khác đồng ý giúp đỡ thì mình cũng phải có bày tỏ chứ?

"Vậy..." Khuyên Thành chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày mình chủ động lên tiếng mời Thành Trì ăn cơm.

Từ sau khi đỡ cho anh một dao trong bữa tiệc, mọi việc đều đi chệch quỹ đạo vốn có, mọi quyết định của cô tới cuối cùng đều hoàn toàn tan tành, tới bản thân cô cũng không có cách nào kiên trì.

Đặc biệt là việc tránh xa Thành Trì.

Cô muốn làm như vậy nhưng mọi điều xảy ra trong thực tế đều khiến cô phải không ngừng lựa chọn, hơn nữa lựa chọn cuối cùng đều là kết quả ở bên Thành Trì.

Khuyên Thành đã không hiểu được tại sao lại vậy, cuộc sống có rất nhiều việc đều mất đi kiểm soát, đi theo quỹ tích không thể nhìn thấy về phía trước.

Thành Trì mỉm cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn Khuyên Thành: "Hử?"

Chỉ một âm tiết được nói với giọng kéo dài cũng khiến trái tim Khuyên Thành đập dồn dập.

Khi cô lên tiếng trở lại, giọng hơi run run không thể kiểm soát: "Rất cảm ơn anh đã đồng ý giúp đỡ, nếu như anh có thời gian, khi nào tôi có thể mời anh một bữa? Hay là tối nay anh rảnh không?"

Khuyên Thành không ngờ sẽ có một ngày cô lại chủ động mời Thành Trì ăn cơm.

Hai người khi còn là vợ chồng cũng không có mấy lần ngồi ăn chung bàn, bây giờ thì lại càng... thân mật hơn một chút.

Sau khi nói xong, tâm trạng Khuyên Thành liền trở nên thấp thỏm không yên.

Khoảnh khắc đó cô bất ngờ nảy sinh tâm trạng giống như khi đợi thầy giáo nhận xét bài tập khi còn nhỏ.

Cô cũng không hiểu tại sao chỉ là mời Thành Trì ăn cơm thôi mà cô lại căng thẳng tới vậy?

Thành Trì nửa cười nửa như không cười nhìn Khuyên Thành, biểu cảm cao thâm khiến cô không thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Khi Khuyên Thành có cảm giác mình như muốn ngừng thở thì Thành Trì cũng xoa cằm, khẽ nhấp máy môi: "Tối nay tôi không có thời gian."

Khuynh Thành: "..."

"Vây, sắp xếp theo thời gian của anh?" Khuynh Thành cố gắng giữ giọng bình tĩnh, "Chọn lúc anh có thời gian."

Thành Trì nhướn mày, khẽ cười nói: "Sao em lại vội mời tôi ăn cơm vậy?"

Khuynh Thành tươi cười một tiếng: "Nếu anh không có hứng thú thì thôi vậy, có điều vẫn phải cảm ơn anh đã giúp tôi việc này."

Khuynh Thành nở nụ cười tiêu chuẩn trong công việc, nhìn rất thân thiết xinh đẹp nhưng đập khuôn không chút tình cảm.

Thành Trì nheo mắt lại.

Sao anh lại có cảm giác không thích Khuynh Thành mỉm cười như vậy với anh?

Khuynh Thành thì nghĩ dù sao Thành Trì cũng đã từ chối cảm ơn của cô rồi, vậy thì không còn gì để nói nữa, cô đang chuẩn bị đi về.

Thành Trì như thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, đứng dậy khỏi sofa, dáng người cao lớn ngay lập tức mang tới cảm giác dồn ép đối với Khuynh Thành.

"Anh lại muốn.."

Khi Khuynh Thành lên tiếng, Thành Trì liền tiến sát lại gần cô một bước, gương mặt tuấn tú ghé lại gần trước mắt cô.

"Hôm nay tôi phải đi công tác, chuyển bay lúc sáu giờ."

"A?" Khuynh Thành sững người, vì thế nguyên nhân Thành Trì từ chối là vì anh có việc phải làm...

"Vì thế em muốn cảm ơn tôi thì có thể đợi tới sau khi tôi về, còn về việc ăn gì, em quyết định là được." Khóe miệng Thành Trì mỉm cười, ánh mắt như có ánh sáng lấp lánh.

Khuynh Thành chậm chạp gật đầu: "... Vâng!"

"Thứ tư tuần sau tôi sẽ về, vì thế tiết chuyên ngành tuần sau không được tới trễ, không được trốn tiết, biết chưa?"

Trong đầu Khuynh Thành có một suy nghĩ vụt thoáng qua, khi nào anh về thì liên quan gì tới cô?

Còn về việc đi muộn hay trốn tiết, cô đương nhiên không thể làm những việc như vậy, bởi cô đi học là vì muốn học được những kiến thức thật sự.

Nhưng Khuynh Thành vẫn đồng ý một câu: "Vâng!"

Thành Trì hài lòng mỉm cười, khi Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng gì anh liền xoa nhẹ tóc cô: "Ngoan!"

Khuynh Thành: "..."

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Khi cô đỏ mặt thì Thành Trì đã buông tay xuống, quay người đi tính tiền rồi.

Khuynh Thành đứng ngây người tại chỗ một hồi lâu sau đó mới bước đi như thể không có chuyện gì xảy ra, thực ra trong lòng cô vô cùng mất bình tĩnh.

Cô có dự cảm, cuộc sống của cô đã bị đảo lộn toàn bộ, hơn nữa lại còn là sự nhiễu loạn mà cô không thể nào kiểm soát được.

"Tôi phải ra sân bay, em có muốn... đi tiễn tôi không?"

Khuynh Thành còn đang ngây người thì giọng nói thấp trầm của Thành Trì một lần nữa lại truyền vào tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Khuynh Thành giống như một con thỏ nhút nhát, tai đỏ ửng trốn tránh.

Cô vội vàng tìm lí do: "Tôi đột nhiên nhớ ra lát nữa mình vẫn còn có chút việc..."

Thành Trì ngay lập tức nhận ra sự lấp liếm của Khuynh Thành nhưng anh không vạch trần: "Đội đã, tôi vẫn còn lời muốn nói với em."

Anh kéo vội cô tay Khuynh Thành lại trước khi cô kịp bỏ trốn.

Khuynh Thành ngậy người: "Gì cơ?"

"Lục Kỳ Niên vẫn chưa về, nhà tôi không có người chăm sóc cho con vẹt của cậu ta, em giúp tôi mang nó về nhà em chăm vài bữa được không?"

Phản ứng đầu tiên của Khuynh Thành là từ chối nhưng nghĩ lại, Thành Trì vừa rồi đồng ý giúp cô mà cô lại từ chối, đúng là qua cầu rút ván, như vậy không tốt lắm.

"Cũng được..." Khuynh Thành đồng ý một cách chột dạ, cô cũng không biết câu trả lời này của mình có phải lựa chọn chính xác hay không nữa.

"Bây giờ tôi phải ra sân bay, chìa khóa ở đây, địa chỉ tôi sẽ nhắn tin cho em, em tới đó mang chim về là được." Thành Trì nói một cách đơn giản sau đó đặt chìa khóa vào lòng bàn tay Khuynh Thành rồi mới nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Vài tuần sau chúng ta gặp lại, đi đường cẩn thận."

Thế là Khuynh Thành mụ mị lên đường tới nhà Thành Trì, cô nắm chặt lòng bàn tay lại, cảm giác chùm chìa khóa lạnh toát cũng nóng bừng lên vì nhiệt độ tay cô.

Cô đồng ý điều gì vậy?

Tôi nơi Thành Trì sống?

Sao cô lại có cảm giác gì đó không ổn vậy?

Khuynh Thành đi theo địa chỉ tới một khu nhà cao cấp ở gần đại học A, hệ thống an ninh vô cùng nghiêm ngặt, không dễ dàng gì vào được.

Cô dùng chìa khóa mở cửa, đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi ở của Thành Trì.

Khi hai người còn chưa li hôn, cô cũng không biết Thành Trì sống ở đâu, họ có nhà chung nhưng không thường xuyên sống chung một mái nhà, ai sống cuộc sống của người nấy.

Bây giờ li hôn rồi cô lại bước chân vào địa bàn của Thành Trì, đúng là thật không ngờ.

Sau khi vào nhà, ấn tượng đầu tiên của Khuynh Thành là nơi này không vấy một hạt bụi nào, sạch tới mức không có hơi người.

Bố trí rất phóng khoáng, đồ đạc rất tinh tế, có một số thiết kế chi tiết nhỏ có thể thể hiện được cá tính con người Thành Trì, nói chung giống như nhà mẫu lạnh tanh vậy.

Con vẹt không ở trong lồng, trong phòng khách có một giá đỡ cho chim đậu, nó đứng ở bên trên vô cùng thần kì.

Thấy Khuynh Thành bước vào, mắt nó liền đảo một vòng sau đó giọng the thé lên tiếng: "Anh yêu em! Anh yêu em!"

Khuynh Thành: "..."

Con vẹt này học gì không học lại đi học cách cưa gái?

Sau khi nhìn quanh một lượt, Khuynh Thành liền bắt vẹt bỏ vào lồng và nói với nó: "Mấy tạm thời phải đi theo tao, phản kháng vô dụng!"

Dẫn nó về nhà, Khuynh Thành phát hiện ra giá đỡ mình đặt mua trên mạng đã tới, vừa hay có thể đặt hai con vẹt lên trên.

Bánh Bao nhìn thấy Khuynh Thành xách một con chim cùng loại về nhà liền vỗ cánh như thể chiếm lĩnh địa bàn sau đó kêu lên vài tiếng.

Đáng tiếc "Con Trai" to hơn Bánh Bao một chút, Bánh Bao nhanh chóng ỉu xù.

Hai con vẹt đứng hai đầu trái phải của giá đỡ, Khuynh Thành hài lòng nói với chúng: "Hãy chung sống hòa thuận, không được đánh nhau."

"Con Trai" lại nói thêm một câu: "Anh yêu em!"

Khuynh Thành: "..."

Và rồi Bánh Bao cũng bắt chước nó nói một câu: "Anh yêu em!"

Khuynh Thành lập tức cảm thấy đau đầu, hối hận vì trong nhà nuôi hai con chim lắm mồm.

Cũng may Khuynh Thành không bị chúng làm cho phát rõ, vẫn còn nhớ đi nói với Dung Tư rằng Thành Trì đã đồng ý với yêu cầu của cô.

Dung Tư nghe xong mới yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Khuynh Thành nhìn cô, trong lòng bất giác hơi ụt dột.

Cô thật sự khó lòng tưởng tượng, Chữ Ninh Chiêu đối với Dung Tư mà nói rốt cuộc là một tồn tại ra sao mới có thể khiến cô có những tâm trạng không ổn định như vậy.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Chữ Duệ, Khuynh Thành sẽ liên hệ cậu nhóc với người đàn ông hùng mạnh lạnh lùng kia, chẳng trách cô cứ có cảm giác, Chữ Duệ tuy còn nhỏ nhưng ngũ tuần tử, sắc bén giống với Chữ Ninh Chiêu.

Khuynh Thành bây giờ chỉ hi vọng tương lai có một ngày, nếu việc của Dung Tư không thể giấu được nữa thì cô ấy cũng không bị tổn thương.

Cuối tuần nhanh chóng qua đi, hai con vệt yên tĩnh hơn cô tưởng tượng nhiều, ngoài lúc chấp tối thi thoảng lại nói vài câu vô cùng khó hiểu ra thì bọn chúng vẫn rất ổn.

Khuynh Thành lại tiếp tục trở về với cuộc sống vừa học vừa làm, điều duy nhất khác biệt là hai tiết cuối của chiều thứ hai, khi đi ngang qua giảng đường của tiết học tự chọn, cô vô tình nhìn vào trong thì không thấy bóng Thành Trì đâu cả.

Không rõ là cảm giác gì, Khuynh Thành chỉ cảm thấy trong thời gian này, không nhìn thấy Thành Trì đứng trên bục giảng, cô có phần không quen.

Nhưng ngoài mặt Khuynh Thành vẫn tỏ ra rất bình thản, các sinh viên lựa chọn tiết học tự chọn ngày hôm nay thì than thở ầm ầm, tỏ ra vô cùng không hài lòng với thầy giáo dạy thay.

Họ rời xa giáo sư Thành mới biết rằng giáo sư Thành mặc dù ác ma một chút nhưng tuyệt đối không thể thay thế.

Khuynh Thành nhìn giảng đường nhốn nháo cũng không có tâm trạng học bài.

Cô liếc nhìn điện thoại của mình, không hề có động tĩnh gì cả.

Có lẽ điểm khiến cho tâm trạng hai hôm nay của cô bất chợt trở nên kì lạ như vậy chính là sau khi Thành Trì đi công tác không hề gọi điện cho cô hỏi xem vệt còn sống hay đã chết?

Lẽ nào anh không sợ cô nuôi chết vệt sao?

Đúng là không phải vệt của anh ta vì thế anh ta không quan tâm...

Khuynh Thành cho rằng giáo sư Lục không nên nhờ Thành Trì nuôi, cuối cùng lại vẫn là cô nuôi bọn chúng.

Cô rất bức bối vì thế khi tới đài truyền hình, sắc mặt cũng rất lạnh lùng khiến một số biên đạo tưởng rằng mình làm sai chuyện gì khiến cô không vui.

Sau khi Khuynh Thành biết được lập tức cân bằng cảm xúc, trên mặt lại nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Không sao cả, chỉ là gần đây nhiều việc quá, tâm trạng có phần nóng nảy."

Còn về hai thực tập sinh kia, từ vụ việc truyền hình trực tiếp lần trước liên không dám lượn lờ trước mặt cô nữa, nhìn thấy cô cũng cung kính hơn hẳn.

Đúng lúc này, trong đài bất ngờ xôn xao tin đồn về Khuynh Thành, khiến cô từ sau khi được chuyển tới đây, lần đầu tiên phải đối diện với cục diện bất lợi, lực bất tòng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Khuynh Thành bị điều tới kênh kinh tế, nguyên nhân lớn nhất là vì đài thiếu người.

Sau khi tiết mục mới chuẩn bị tới một giai đoạn nhất định thì biên tập viên Diêu Huệ vì một số nguyên nhân nào đó tạm thời rời khỏi đài truyền hình, rút khỏi công việc dẫn chương trình.

Trong thời gian ngắn không thể tìm được người dẫn chương trình nào có thể đảm đương được công việc không hề nhẹ nhàng này, nhưng Khuynh Thành mà xui quẻ khiến thế nào lại được chọn lựa, sau đó từ một người dẫn chương trình giải trí đặt chân tới nơi vô cùng nghiêm túc này.

Còn biên tập viên Điều Huệ rút lui kia, nguyên nhân rời đài truyền hình... nghe nói là câu được một đại gia trong giới kinh doanh nghỉ việc mang thai sinh con rồi.

Điều Huệ bất ngờ nghỉ việc không hề thương lượng trước với đài, nhưng vì bây giờ cô ta đã chung sống với đại gia kia, vì thế nhà đài cũng không xử lý cô ta.

Và đối phương có về lại đài hay không thì Khuynh Thành không biết, nhưng tin tức này thực sự không hề được nói rộng rãi trong đài, rất nhiều người đều không rõ nguyên do.

Khuynh Thành không ngờ rằng, tin đồn thất thiệt về cô lại lan truyền nhanh như vậy trong đài, đợi tới khi truyền tới tai cô, phiên bản của lời đồn đã trở thành cô có được công việc ngày nay là nhờ vào luật ngầm, hất cẳng biên tập viên cũ.

Khuynh Thành nghe xong cũng rất rầu rĩ, nếu như cô có bản lĩnh dựa vào quan hệ cá nhân hất cẳng Điều Huệ đi thì còn lựa chọn tới đây làm gì?

Cứ tiếp tục ở lại vị trí cũ, sau đó trở thành hoa đán của kênh giải trí là xong, chạy tới đây chịu khổ à?

Hơn nữa, Điều Huệ bây giờ đi sinh con, sống cuộc sống của phu nhân hào môn, đâu có thua kém gì những người ở đây, căn bản không cần ai phải đi thương hại.

Nhưng lời đồn vẫn lan truyền trong đài, rất nhiều người nghe được, thậm chí có xu thế càng lúc càng gay gắt.

Điều này khiến cho Khuynh Thành khi làm việc bắt đầu phải chịu những ánh nhìn khá lạ của mọi người, không ai nhắc tới việc này trước mặt cô nhưng ánh mắt của mọi người Khuynh Thành sao có thể không nhìn ra được?

Làm trong ngành này nhất nhất định phải học được bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nếu như chút việc này mà cũng không nhìn ra thì cô đã thất bại từ lâu.

Có biên đạo khá thân quen với Khuynh Thành liền hỏi riêng Khuynh Thành rằng có phải cô thực sự cướp tiết mục của Điều Huệ không.

Khuynh Thành lúc đã chỉ bật cười nói một câu: "Mọi người đều cho rằng Điều Huệ bị tôi cướp tiết mục nên từ đó mới từ bỏ nghề biên tập viên?"

Điều này rõ ràng là một lời đồn với vô vàn sơ hở, chỉ cần động não một chút là có thể biết ngay rằng không đáng tin.

Nhưng vẫn có người tin.

Khuynh Thành cũng không biết phải làm sao, cô không thể kiểm soát suy nghĩ của những người khác, hơn nữa lời giải thích của cô dường như cũng không mấy sức lực trước tin đồn.

Đặc biệt là khi cô biết những tin đồn về cô sẽ tiếp tục không lắng xuống cô lại càng thấy bất lực hơn.

Cô đứng trong phòng vệ sinh nghe thấy cuộc trò chuyện ở bên bồn rửa tay, cũng nói không rõ cô có nên tức giận hay không.

"Tin của chị Vi Vi có đáng tin cậy không? Đúng là Khuynh Thành cướp tiết mục của Điều Huệ sao?"

"Chắc là đáng tin? Chị Vi Vi làm ở đài lâu vậy, chắc chắn có nguồn tin mà chúng ta không biết được."

"Nhưng thực sự không ngờ, Khuynh Thành cũng không thể xem thường."

"Có thể bước tới địa vị của họ ngày hôm nay, ai là dễ đối phó chứ?"

Sau khi tiếng nói bên ngoài nhỏ dần đi Khuynh Thành mới bước ra, cô chậm rãi rửa tay, đầu óc suy nghĩ nhanh chóng.

Cô không phải không từng suy nghĩ về nguồn gốc của tin đồn, không có người đứng sau lưng thêm mắm thêm muối, mọi người sao có thể vô duyên vô cơ đồn đại?

Chỉ có điều một phần nguyên nhân rất lớn cũng là do Điều Huệ nghỉ việc không rõ lý do nên mới có không gian cho tin đồn lan tỏa.

Sài Vi Vi... Khuynh Thành tự nhận thấy từ sau khi chuyển tới đây vẫn luôn tuân thủ quy tắc, cố gắng không phô trương, không làm ảnh hưởng tới địa vị hiện tại của Sài Vi Vi, ngoài lần dạy bảo hai thực tập sinh kia ra thì họ không hề có bất cứ mâu thuẫn trực tiếp nào cả.

Cô nhân nhượng đủ đường như vậy mà Sài Vi Vi vẫn không để cô được yên ổn.

Tin đồn như vậy không trực tiếp ảnh hưởng tới Khuynh Thành nhưng sẽ là một mối họa ngầm ngấm ngấm đối với sự phát triển trong tương lai của cô.

Vạn nhất sau này có người đứng sau lưng đâm một dao, muốn cứu vẫn cũng chả có cách nào.

Vấn đề này sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Khuynh Thành tắt nước, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh.

Giống như cô dự liệu, trưởng phòng Vương nhanh chóng tìm tới cô.

Diêu Huệ tại sao lại nghỉ việc, trưởng phòng Vương đương nhiên biết rõ nguyên nhân, vì chính là ông ta chủ trương điều chuyển Khuynh Thành tới đây, ông ta đương nhiên biết rõ nội tình.

Khuynh Thành ngồi trong phòng làm việc của trưởng phòng Vương nghe trưởng phòng Vương an ủi.

"Việc này đúng là uất ức cho em, nhưng em cũng biết tình hình bên Diêu Huệ đấy, không thể tiết lộ tin này ra ngoài..."

Khuynh Thành khẽ mỉm cười lạnh nhạt, cô đương nhiên là hiểu.

Đài truyền hình không thể tiết lộ tin Diêu Huệ đi sinh con vẫn còn một nguyên nhân quan trọng.

Vị thương nhân đại gia kia đã kết hôn từ mười mấy năm trước rồi, có một người vợ hợp pháp, tới nay vẫn chưa ly hôn.

Vì thế, Diêu Huệ đi làm... vợ bé.

Việc này đương nhiên không thể để ai ai cũng biết, huống hồ nhân vật lớn đứng sau Diêu Huệ cũng không cho phép việc này được tiết lộ ra ngoài... Người ta ở những nơi đông người thường xây dựng hình tượng người chồng ưu tú, đương nhiên không thể khiến danh tiếng mà mình dày công gây dựng bị sụp đổ.

Việc này một khi bại lộ sẽ làm dấy lên một làn sóng dữ dội, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, vì vậy so sánh với bên đó, bên này chỉ một Khuynh Thành mà thôi, uất ức một chút cũng không sao.

"Trưởng phòng Vương, em hiểu rồi."

Trưởng phòng Vương lời nói đầy hàm ý: "Em cứ làm việc chăm chỉ, những việc này chẳng bao lâu nữa mọi người sẽ quên ngay thôi, em cứ làm công việc biên tập và dẫn chương trình của mình."

Ý của ông là muốn Khuynh Thành nuốt sự uất ức này xuống, nhân nhượng để yên thân, cũng đừng giải thích gì cho mình, cũng đừng đi truy cứu, để mặc cho tin đồn tự lắng xuống.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của trưởng phòng Vương, Khuynh Thành cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô sớm đã biết trong cuộc sống có nhiều việc không phải muốn là có thể theo ý mình, nhưng mỗi khi đích thân gặp phải đều không phải có thể vượt qua một cách dễ dàng.

Khi cô còn đang ngây người thì điện thoại đổ chuông.

Khuynh Thành nhìn cuộc gọi tới, tâm tư bất giác xao động.

Cô nghe điện thoại, giọng nói thấp trầm của Thành Trì vẫn vang bên tai Khuynh Thành: "Em đang làm gì vậy?"

Trên môi Khuynh Thành khẽ nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Tôi tưởng rằng anh gọi điện tới sẽ hỏi ngay tình hình vệt sao rồi."

"Vệt không quan trọng," Thành Trì khẽ cười.

"Vậy... điều gì quan trọng?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Khuynh Thành hỏi xong lập tức hỏi hận.

Cô cho rằng mình đã bị những việc gần đây làm cho tinh thần rối loạn, nếu không sẽ không hấp tấp tới vậy.

Đối với Thành Trì điều gì mới là quan trọng nhất thì có liên quan gì tới cô chứ, cô không cần biết.

Khuynh Thành vội vàng đổi giọng cứu vãn vấn đề vừa rồi: "Tôi không phải có ý đó...."

"Vậy em có ý gì?" Thành Trì như thế sau vài giây mới nói, giọng nói vẫn có ý cười.

"Ai da... Vẹt sống ở nhà tôi rất ổn..." Khuynh Thành bất giác buột miệng nói ra câu cửa miệng, thi thoảng khi gặp vấn đề không muốn trả lời cô lại dùng từ "ai da" để đối phó, giọng nói kéo dài, âm thanh cũng mềm mòng giống như bông gòn vậy.

Có điều cũng may cô có thể chuyển hướng vấn đề, không nghe thấy đáp án của Thành Trì, chuyển chủ đề sang đám vẹt.

"Nó không đánh nhau với Bánh Bao chứ?" Thành Trì hỏi.

"Không có, bọn chúng rất hòa thuận."

"Ừ!"

Khuynh Thành nắm chặt điện thoại, bất ngờ không biết nói gì, trong điện thoại vẫn có tiếng thờ khe khẽ của Thành Trì, rõ ràng là khoảng cách rất xa nhưng cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Cho tới khi Thành Trì nói: "Mai tôi về."

Khuynh Thành mới thản nhiên trả lời: "Vâng!"

"Khuynh Thành." Thành Trì bất ngờ gọi tên cô.

"Hử?" Khuynh Thành ngây người nói: "Sao vậy?"

Thành Trì cũng không nói tại sao lại gọi cô, chỉ khẽ nói: "Mai gặp lại."

Khuynh Thành chỉ có thể nói tạm biệt với anh.

Không hiểu sao sau khi ngắt điện thoại, Khuynh Thành cảm thấy tâm trạng phức tạp, nặng nề vừa rồi dường như nhẹ nhõm hẳn.

Cô giúp mình tìm lí do là vì Thành Trì vừa gọi tới giúp cô phân tán sự chú ý.

Khuynh Thành trầm lắng bấm trong lòng, chính là vậy không sai...

Có điều tuy tạm thời không nhiều điều muộn phiền như vậy, những phiền phức đó vẫn bủa vây lấy cô.

Những ảnh hưởng tin đồn gây ra cho cô chắc chắn không thể chủ động đập tan, vì Khuynh Thành không thể giải thích với mọi người.

Bất luận là Diêu Huệ hay đại gia sau lưng Diêu Huệ, hay là bên đài truyền hình đều là xiềng xích của Khuynh Thành, khiến cô chỉ có thể nuốt những uất ức này xuống, có khổ mà không thể nói ra.

Còn người tung tin đồn lần này, nghĩ tới Sài Vi Vi, sắc mặt Khuynh Thành lại trở nên lạnh nhạt hơn.

Lẽ nào cô cứ để mặc cho tin đồn tiếp tục làm tổn hại tới danh dự của mình sao?

Khuynh Thành không muốn thỏa hiệp như vậy, cô cần phải nghĩ cách để giảm tổn thất và tổn hại của mình tới mức thấp nhất.

Vì những tin đồn đó mà Khuynh Thành có thể cảm nhận thái độ của mọi người xung quanh đối với mình đã khác đi nhiều, đáng tiếc cô tạm thời cũng chỉ có thể tỏ ra mặc kệ, vẫn làm việc của mình, không quan tâm tới những phiền nhiễu bên ngoài.

Trong khi phải chịu đựng áp lực tâm lí như vậy, những tin tức mà cô lồng tiếng nhanh chóng được phê duyệt, hiệu quả công việc tăng lên rất nhiều.

Khuynh Thành tự an ủi bản thân, mình có nên cảm ơn Sài Vi Vi hay không đây?

Ngoài giờ làm việc, Khuynh Thành vẫn tới đại học A lên lớp như thường lệ, trong điện thoại Thành Trì cũng nói hôm nay sẽ về nhưng thứ tư Khuynh Thành không hề có tiết của anh, khi cô đi trong sân trường, bất chợt nghĩ ra rằng, sinh viên của học viện Kinh Tế hôm nay nhìn thấy giáo sư Thành chắc chắn sẽ rất vui vẻ, anh chỉ đi công tác có mấy ngày nhưng đâu đâu cũng đã nghe thấy sinh viên ca thán.

Về cơ bản, trong bình bầu giảng viên hàng năm của đại học A, Thành Trì luôn đứng đầu bảng, không ai có thể được yêu thích hơn anh.

Trong thời gian Khuynh Thành tới đại học A này đã nghe rất nhiều người kể về những câu chuyện truyền kỳ của Thành Trì, nói chung người đàn ông này bẩm sinh đã có bản lĩnh đứng trên đỉnh cao cúi người nhìn chúng sinh.

Sau một tiết học chuyên ngành, Khuynh Thành ngồi ở chỗ ngồi, không hề bất ngờ khi lại nghe thấy chủ đề bàn luận của các nữ sinh xung quanh.

"Nghe nói giáo sư Thành về rồi! Lát nữa thầy ấy có tiết ở năm thứ ba, mọi người có đi nghe không?"

"Năm thứ ba? Nghe cũng không hiểu, nhớ bị gọi trả lời thì phải làm sao?"

"Ai mà lo nhiều thế chứ, đi để nhìn giáo sư Thành mới là điều quan trọng nhất, mọi người có đi không?"

"Đi!" Máy cô gái kia đồng thanh trả lời.

Khuynh Thành nhìn chăm chăm sách của mình chớp chớp mắt.

A, người đàn ông này đúng là có sức quyến rũ vô cùng, chắc cả trường này không có mấy nữ sinh có thể thoát được.

Khuynh Thành bắt giác mất tập trung, cho tới khi điện thoại cô đặt trên bàn rung lên.

Sau khi nhìn điện thoại gọi tới Khuynh Thành liền nhấn nút nghe theo phản xạ có điều kiện.

Cô bị động tác của mình làm cho giật mình, vội vàng cầm điện thoại đặt tới bên tai, động tác hơi mạnh khiến cho mọi người xung quanh đều quay qua nhìn cô.

Khuynh Thành bắt giác cảm thấy chột dạ, cô lí nhí nói: "Alo!"

"Em đang ở đâu?" Giọng Thành Trì vọng lại, vẫn thấp trầm và hờn hậu như thường lệ.

"Tôi đang ở trên lớp." Khuynh Thành thành thật trả lời.

"Kinh tế học vĩ mô sao?"

"A, sao anh lại biết?" Khuynh Thành hỏi xong mới nhận ra câu hỏi này thật ngốc nghếch, trước đây khi tới đại học A, trường phòng Vương đã nhờ cậy Thành Trì để ý tới cô, anh cũng có thời khóa biểu của cô đương nhiên là biết cô đang học tiết gì.

Thành Trì khẽ cười: "Để tôi nghĩ xem nào... vì thế thầy giáo môn này đã giảng cho mọi người câu chuyện cười về giáo sư và người giúp việc đúng không?"

"Sao anh lại biết nữa vậy..." Môn kinh tế học vĩ mô này, thầy giáo đứng lớp tiết nào cũng giảng cho họ nghe một câu chuyện cười liên quan tới bài học, có điều trên thực tế thì Khuynh Thành không hiểu hàm ý của câu chuyện cười tiết học hôm nay lắm.

"Không hiểu ý nghĩa của câu chuyện cười đó lắm phải không?" Thành Trì như thể biết được Khuynh Thành đang nghĩ gì, nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng cô.

"..."

Thành Trì hình như tâm trạng rất vui: "Tiết sau tới nghe tôi giảng bài không?"

Trái tim Khuynh Thành bỗng đập nhanh hơn một chút, cô cố che giấu nói: "Lát nữa tôi còn..."

Thành Trì không cho cô cơ hội từ chối: "Lát nữa em không còn tiết nào cả."

"Hình như... đúng là vậy."

"Tôi sẽ nói cho em biết câu chuyện cười của thầy ấy có ý nghĩa gì." Thành Trì khẽ cười dụ dỗ.

Khuynh Thành do dự: "Để tôi suy nghĩ một chút."

Thành Trì sau khi dừng lại một lát liền nói rất có thâm ý: "Khuynh Thành, tôi muốn lát nữa có thể nhìn thấy em."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Câu nói này rất nhiều nghĩa, hàm ý nhiều tầng, khiến tâm trạng Khuynh Thành càng trên bán loạn.

Rõ ràng cô đã vô số lần nhắc nhở mình không được lại gần Thành Trì nhưng vận mệnh có sức mạnh vô hình đẩy cô về phía anh.

Khuynh Thành vẫn tự cho rằng mình là người bình tĩnh lí trí, rất ít khi nông nổi đi làm việc gì, mọi vấn đề trong cuộc sống cô đều suy nghĩ rõ thiệt hơn rồi mới dùng cách tốt nhất để lựa chọn.

Cô thường cho rằng một trong những việc quan trọng nhất trong đường đời chính là lựa chọn, bất luận xuất thân ra sao, tài hoa thế nào, nhiều khi chỉ cần

lựa chọn đúng sẽ có thể nhận được kết quả mong muốn.

Nhưng khi đối mặt với Thành Trì cô phát hiện ra rằng năng lực lựa chọn mà cô tin tưởng hết lần này tới lần khác mất đi độ chuẩn xác, cô liên tục có những lựa chọn mà mình không nên làm, không ngừng phạm lỗi sai.

Tuy nhiên hình như cô đã mất đi bản lĩnh sửa chữa lỗi lầm, chỉ có thể giương mắt nhìn mình đặt chân lên con đường mà mình vốn dĩ không nên đi lên.

Khuynh Thành nghe thấy tiếng mình nói cùng với tiếng dòng điện, xen kẽ một chút hốt hoảng mà chỉ mình cô mới thấu rõ.

Cô nói: "... Biết rồi."

Thành Trì bên kia liền cười khẽ một tiếng, nói với cô: "Nếu như tiết sau em không muốn ngồi ở đây cuối cùng thì tốt nhất hãy tới sớm một chút."

Chút tâm trạng sầu não vừa rồi của Khuynh Thành liền tan biến theo tiếng cười của Thành Trì, cô bĩu môi: "Anh đang khoe khoang việc mình được mọi người yêu quý sao?"

"Việc này lẽ nào còn cần tôi khoe khoang sao?"

"... Vâng, vâng, vâng." Khuynh Thành nhìn thấy thầy giáo bước vào liền trả lời đối phó một tiếng sau đó ngắt máy.

Thành Trì đang cầm điện thoại một lần nữa lại bị Khuynh Thành ngắt máy, vẻ mặt rất khó nói.

Anh vắn về chiếc bút bi đặt trên bàn, khoe miệng nở nụ cười ranh mãnh và trầm lắng...

Nửa tiết học sau, Khuynh Thành học rất không tập trung, gương mặt buồn mĩ của Thành Trì cứ liên tục xuất hiện trước mắt cô khiến cô không thể nào tiếp thu bài giảng.

Khó khăn lắm mới hết giờ cô mới nhớ ra Thành Trì không nói với cô anh lên lớp ở giảng đường nào.

Có điều Khuynh Thành cũng nhanh chóng hiểu ra, Khuynh Thành hoàn toàn không cần nói cho cô biết, cô chỉ cần đi theo đại bộ phận nữ sinh là được...

Bởi tiết học chuyên ngành của năm thứ ba, trừ những sinh viên năm ba ra thì vị trí để lại cho những sinh viên học kế không nhiều, khi Khuynh Thành tới nơi thì chỉ còn lại hàng cuối cùng.

Khuynh Thành lặng lẽ lẩm bẩm trong bụng, cô đã tới rất sớm rồi nhưng cũng chả có tác dụng gì cả, vừa rồi Thành Trì không nên dặn dò cô trong điện thoại.

Nhìn quanh một lượt, Khuynh Thành chuẩn bị ngồi xuống chỗ gần nhất, thực ra cô hơi cạnh thi, chỉ là không ảnh hưởng nhiều tới cuộc sống nên bình thường khi lên sóng cô thường đeo kính áp tròng, nhưng thường thì gần như không cần.

Còn nếu như không đeo kính mà ngồi ở đây cuối trong giảng đường nhìn lên bảng, nhìn sẽ rất khó khăn.

Cô khẽ thở dài, hôm nay chắc sẽ không nhìn rõ được mặt Thành Trì...

Vừa ngồi xuống bất ngờ có người gọi cô.

"Chị là Khuynh Thành phải không?"

Khuynh Thành nhìn qua, đó là một nam sinh mà cô không quen biết.

"Là tôi, sao vậy?"

"Ồ, giáo sư Thành nói chị tới đây để học? Đã giữ chỗ ở đây đầu tiên cho chị rồi, chị qua đó ngồi đi!"

Khuynh Thành liền tỏ vẻ không hiểu.

Nam Sinh khẽ giải thích: "Tôi là lớp phó học tập trong lớp, vừa rồi giáo sư Thành gọi điện bảo tôi giữ chỗ cho chị."

Khuynh Thành: "..."

Cô rất muốn hỏi một câu, sao cậu lại nhận ra tôi?

Nam sinh đương nhiên sẽ không nói cho Khuynh Thành biết rằng, khi Thành Trì gọi điện tới đã hình dung thế này, nhìn ở mấy dãy cuối, người khí chất lạnh lùng nhất, nhìn khó gần đây...

Khi Khuynh Thành không cười và mặt không cảm xúc hình như giữa mọi người và cô đều có một tấm màn ngăn cách, có điều chỉ cần cô hơi mỉm cười, mọi sự lạnh lùng đều sẽ tan biến, ánh nắng mặt trời rạng rỡ nhất cũng chỉ tới vậy mà thôi.

Khuynh Thành cùng nam sinh kia tới đây đầu tiên, sau khi cảm ơn xong liền ngồi xuống.

Mặc dù ngồi ở đây rất nổi bật nhưng Thành Trì đã bảo sinh viên trong lớp giữ chỗ cho cô, không thể phủ nhận, Khuynh Thành vẫn hơi cảm ơn anh.

Rất nhiều tiết học, đây đầu tiên đều chỉ có những sinh viên xuất sắc thực sự hoặc những sinh viên không tìm được chỗ ngồi lựa chọn, còn trong tiết học của Thành Trì, đây đầu tiên sẽ là đầy hết chỗ nhanh nhất.

Khuynh Thành ngồi xuống không bao lâu thì nhìn thấy Thành Trì.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu xanh lục, đường nét khỏe khoắn vừa người, vóc dáng vẫn cao lớn, mạnh mẽ.

Thành Trì khi lên lớp thường đeo một cặp kính gọng vàng, gương mặt tuấn mỹ lập tức thêm phần nho nhã, cũng càng trở nên thâm trầm, khó đoán biết.

Một tay anh cầm giáo trình, một tay cho vào túi áo, tư thế đơn giản nhưng cũng trở nên vô cùng quyến rũ vì khí thế của anh.

Mấy ngày đi công tác, giáo sư Thành trong mắt sinh viên càng trở nên tuấn tú hơn.

Thành Trì liếc nhìn Khuynh Thành ngồi ở hàng đầu tiên, nhìn thấy mái tóc buông lơi và gương mặt điềm tĩnh của Khuynh Thành, anh hài lòng mỉm cười, khen ngợi lớp phó học tập làm việc rất có hiệu suất.

Khuynh Thành bị ánh mắt thờ ơ của Thành Trì khóa chặt, cô liền ngoảnh đầu né tránh ánh mắt anh, thực tế thì trong lòng đã trở nên thấp thỏm không yên.

Còn cô cũng không nghĩ ngợi lung tung, khi chuông vang lên Thành Trì lập tức bước vào trạng thái làm việc.

Thành Trì luôn giữ vẻ vô cùng thoải mái thân nhiên trong những tiết học tự chọn, còn ở tiết học chuyên ngành thì anh chắc chắn là một người sắc sảo với phong cách vô cùng bạo tàn, cùng với bài giảng của anh, như thể có vô vàn hình bóng đao kiếm đang bủa vây quanh anh.

Khuynh Thành ngồi trong lớp của Thành Trì thường không ngừng trải nghiệm thứ gọi là sức quyến rũ nhân cách, chỉ cần anh đứng trên bục giảng, bất luận là giờ tay hay cau mày, bạn đều không thể rời mắt, chỉ cần là nội dung anh nói ra, bạn cũng đều bắt giác tin phục, và chìm đắm trong bài học vì những dẫn chứng phong phú, ví dụ kinh điển, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu của anh.

Trong giờ học, Khuynh Thành chú ý tới mọi kiến thức mà anh giảng, ánh mắt thay đổi giữa Thành Trì và màn hình máy chiếu, cũng không hề phát giác ra ánh mắt Thành Trì liên tục nhìn lên người cô.

Trong tiết học sẽ có khâu hỏi đáp như thường lệ, có sinh viên hỏi một câu hỏi.

"Giáo sư Thành, tại sao thời cổ đại, chính phủ lại thu thuế muối chứ không thu thuế đường?"

Thành Trì nheo mắt: "Cậu là nhập nhèm bịp bợm sao? Cậu tưởng tôi không biết đây là nội dung kiểm tra giữa kì mà giáo sư Vương giao cho các cậu?"

Sinh viên bị vạch trần tỏ ra vô cùng sợ hãi, giáo sư Thành sao lại biết chứ?

Thành Trì khẽ cười sau đó chuyển sang vấn đề khác.

"Hay là tôi sẽ kể cho các bạn một câu truyện cười?" Khi anh nói câu này, ánh mắt liền dừng lại trên mặt Khuynh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Ánh mắt Thành Trì và Khuynh Thành va chạm vào nhau, đôi mắt hơi nhướng lên của anh ngập tràn ánh sáng lấp lánh khiến Khuynh Thành không dám nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đó.

Các sinh viên tỏ ra vô cùng mong đợi và hoan nghênh câu truyện cười của giáo sư Thành, giảng đường vô cùng xôn xao.

Khóe miệng Thành Trì mỉm cười, ném mẫu phấn vào trong hộp phấn sau khi thân nhiên vỗ tay xong liền chậm rãi nói: "Lẽ nào các bạn thực sự cho rằng tôi sẽ kể truyện cười cho các bạn nghe?"

"Giáo sư Thành không được nói lời mà không giữ lời!"

"Chúng em đều nghe thầy nói rồi!"

"Rõ ràng thầy nói sẽ kể một chuyện cười!"

Thành Trì chậm rãi liếm môi, nụ cười mỉa mai và ranh mãnh: "Các bạn thật ngây thơ..."

Khi mọi người cảm nhận thấy tương lai tăm tối, thì trên màn hình máy chiếu bỗng xuất hiện một vài dòng chữ.

"Đây là câu chuyện cười mà thầy giáo môn kinh tế học vĩ mô đã giảng, các bạn xem xong sau đó hãy nói cho tôi biết, điểm buồn cười của nó ở đâu?"

Trong tiếng than thở, Khuynh Thành nhìn thấy nội dung trên màn hình máy chiếu, trái tim cô khẽ run lên.

Lúc trước khi trò chuyện qua điện thoại với Thành Trì, cô có nói tới câu chuyện cười này...

Khuynh Thành đã hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng mình nữa, mỗi việc Thành Trì làm dường như đều đang khiêu chiến lí trí của cô khiến cô từng bước từng bước đi về phía vực sâu không nhìn thấy đáy.

"Một giáo sư kinh tế học vẫn luôn độc thân, thuê một bảo mẫu chăm sóc mình, trả lương cho cô ấy là 3000+."

Sau đó, dần dần hai người nảy sinh tình cảm, một ngày họ hai người đi đăng kí kết hôn, trở thành vợ chồng hợp pháp.

Sau tháng kết hôn đầu tiên, giáo sư phát hiện ra rằng vì việc đăng kí kết hôn này đã khiến GDP quốc gia giảm đi gần bốn mươi nghìn."

Khuynh Thành vẫn còn nhớ ở tiết học này, khi thầy nói câu chuyện cười, rất nhiều người bên cạnh cô đều cười, nhưng xin tha thứ cho cô hoàn toàn không hiểu có chỗ nào buồn cười, chỉ đành bối rối, thờ ơ ngồi im thin thít.

"Sao vậy, các bạn đã quên kiến thức kinh tế học vĩ mô đã từng học rồi sao?" Thành Trì hơi hást cằm, ánh mắt rõ ràng đang nói, nếu không ai biết, anh sẽ cười nhạo họ rất lâu đây.

Cuối cùng cũng có người giơ tay, đứng dậy giải thích một lượt, có điều người đó nói ấp a ấp úng, rõ ràng biết ý nghĩa nhưng diễn đạt không rõ ý.

"Xem ra tôi có thể thờ phào thay cho thầy giáo kinh tế học vĩ mô của các bạn rồi, các bạn cũng xem như không phụ lòng thầy ấy."

Thành Trì cầm một viên phấn, quay người lại, động tác viết bảng rất dứt khoát, tư thái nho ung dung, bóng lưng toát lên sức quyến rũ khiến người ta say đắm.

Anh vừa viết vừa nói: "Lương của bảo mẫu thuộc giá trị do hoạt động của thị trường ngành nghề dịch vụ sản sinh ra, sẽ tính vào GDP quốc gia, nhưng sau khi kết hôn lao động làm việc nhà của bảo mẫu sẽ trở thành hoạt động phi thị trường, vì thế không tính vào GDP quốc gia, chỉ ít sẽ giảm đi bốn mươi nghìn tệ, mặc định chu kỳ tính toàn GDP là một năm..."

Sau khi viết xong công thức, Thành Trì liền quay người lại, đỡ nhẹ gọng kính, ánh mắt đằng sau mắt kính lạnh lùng vô cùng thâm trầm: "Vì thế đây thực ra là một câu chuyện cười nhạt nhẽo, ý của thầy đó là muốn các bạn hãy nhớ công hiến cho đất nước."

Khuynh Thành: "...

Cô thực sự thấy rằng câu chuyện cười này không, hề, buồn, cười, tẹo, nào!

Nhưng Khuynh Thành thông qua câu chuyện này cũng đã hiểu được một số kiến thức mà mình không hiểu, lại học được một số điều mới.

Cô có chút cảm kích Thành Trì, chỉ ít ở phương diện chuyên ngành, anh đã giúp cô rất nhiều.

Còn Thành Trì lại một lần nữa giống như vô tình nhìn lên Khuynh Thành.

Khuynh Thành nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Thành Trì ánh lên nụ cười, tai cô lập tức đỏ ửng, vội vàng cúi đầu né tránh ánh mắt anh, giả vờ như đang đọc sách.

Thành Trì tinh mắt nhìn thấy đôi tai đỏ ửng của cô, dái tai nhỏ bé mềm mại nhìn vô cùng đáng yêu.

Thế là đường cong nụ cười trên môi anh lại nhướng cao vài phần.

Khi Khuynh Thành cúi đầu, trong lòng thực ra đang nghĩ, ánh mắt Thành Trì khi nãy... là cố tình khêu gợi cô sao?

Suy nghĩ này ngay lập tức bị cô phủ nhận, thậm chí mình không có việc gì nghĩ linh tinh làm chi?

Khi chuông hết tiết vang lên, Khuynh Thành cũng giật mình, hình như chỉ có tiết của Thành Trì mới có thể cho người ta cảm giác si mê, khiến người ta muốn nghe anh giảng cả buổi chiều...

Cầm lấy sách đi ra ngoài theo dòng người, khi đứng dậy Khuynh Thành liền nhìn thấy xung quanh Thành Trì ngay lập tức có vô số sinh viên bủa vây, bắt luận là hỏi bài hay là làm gì cũng đều cho thấy sức hút của anh.

Cô le lưỡi, tốt nhất lúc này không nên đi góp vui thì hơn.

Vừa đi được vài bước, Khuynh Thành bất ngờ bị vật rơi xuống trước mặt làm cho giật mình, dừng bước lại.

Cô nhìn thấy viên phấn rơi bên chân mình liền neho mắt quay đầu lại, không hề bất ngờ khi thấy Thành Trì đang nhếch môi mỉm cười.

Giọng Thành Trì trầm thấp, có đôi chút gợi cảm: "Bạn kia, phiền bạn nhặt giúp tôi viên phấn."

Những sinh viên vây quanh Thành Trì đều rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này, họ tận mắt nhìn thấy giáo sư Thành bất ngờ ném viên phấn đi... thật là đáng sợ....

Khuynh Thành nhặt viên phấn lên, neho mắt nhìn Thành Trì, giữa hai người như thể có dòng điện vô hình đan xen.

Một hồi lâu sau Khuynh Thành mới nở một nụ cười rất rạng rỡ: "Vâng, giáo sư Thành!"

Vừa dứt lời, cô liền ném mạnh phấn đi, hơn nữa còn là ném thẳng về phía mặt Thành Trì.

Khuynh Thành cười thầm trong bụng, dường như cô không biết Thành Trì cố tình ném phấn tới, gã này chắc chắn muốn... ngăn cô rời đi.

Xung quanh vang lên tiếng xuyết xoa, ánh mắt các sinh viên đã biến từ ngạc nhiên thành sợ hãi, trời ơi, nữ sinh này thật to gan, dám ném phấn vào giáo sư Thành! Có nữ sinh thì trong lòng nghĩ thầm, cô ta nhất định đang cố tình thu hút sự chú ý của giáo sư Thành!

Khuynh Thành nếu như biết được suy nghĩ của họ chắc chắn sẽ nói rằng, rốt cuộc ai muốn thu hút sự chú ý của ai... rõ ràng là gã đàn ông cười như một con hồ ly này!

Mọi chuyện xảy ra trong thời gian rất ngắn ngủi, viên phấn Khuynh Thành ném qua khi sắp chạm tới gương mặt tuấn mỹ quyến rũ của Thành Trì liền dừng lại trên không trung.

Thành Trì đã nắm chặt viên phấn trong tay.

Khuynh Thành nhú mày, không ngờ người đàn ông này phản ứng lại nhanh tới vậy.

Thành Trì vãn về viên phấn trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn Khuynh Thành đã bùng cháy ánh lửa giống như thợ săn nhìn thấy con mồi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Hành động tương tác qua lại giữa Khuynh Thành và Thành Trì đối với người xung quanh mà nói đúng là một nỗi khiếp sợ vô tận, bởi đây là lần đầu tiên họ thấy giáo sư Thành có hành động ấu trĩ tới vậy.

Hơn nữa sau khi Thành Trì bắt được viên phấn, Khuynh Thành dường như cũng bị khơi dậy ham muốn chiến đấu, cô không định đi nữa mà đứng sang bên cạnh, chuẩn bị nghe Thành Trì giải đáp thắc mắc của các sinh viên khác.

Thành Trì liếc mắt nhìn cô, thấy cô không định rời đi liền chăm chú đọc bài tập mà sinh viên đưa cho mình.

Sau mười phút, sinh viên cuối cùng thu dọn sách ra khỏi giảng đường.

"Bạn này, bạn có câu hỏi gì không?" Thành Trì nhướn mày, ánh mắt mỉm cười nhìn Khuynh Thành.

Khuynh Thành nghiêng đầu cười tươi như hoa: "Nếu giáo sư Thành có thời gian thì tôi có rất nhiều câu hỏi."

Mặc dù trước khi nhìn thấy Thành Trì, trong lòng Khuynh Thành có vô số tâm tư phức tạp, nhưng lúc này cô phát hiện ra mình không hề căng thẳng như tưởng tượng.

Ngoài việc thi thoảng tim đập nhanh... vì ánh mắt nóng bỏng thâm thúy của Thành Trì ra thì tất cả những thứ khác đều ổn.

Đáy mắt Thành Trì ánh lên một tia sáng u tối, anh khẽ nói: "Trước đây tôi đã từng nói rồi, em có thể liên hệ tôi bất cứ lúc nào."

"Thực ra tạm thời không có câu hỏi nào cả..." Khuynh Thành bĩu môi, có chút bối rối đánh lảng sang vấn đề khác: "Khi nào anh mới mang vẹt về nhà vậy, giáo sư Lục đi công tác về chưa?"

"Mai cậu ta mới về." Thành Trì lại hỏi: "Bánh Bao sống ở nhà em ỏn chứ?"

Trong thời gian nói chuyện, Thành Trì đã thu dọn xong giỏ áo của mình, Khuynh Thành cùng anh bước ra ngoài giảng đường.

"Nó chắc không có chuyện không hợp môi trường gì đâu nhĩ? Tòì thấy nó ỏn rất nhiều, tiếng cũng rất to." Khuynh Thành khen ngợi một tiếng, "thông minh hơn tòì tưởng tượng rất nhiều."

Sau khi rời khỏi giảng đường, Khuynh Thành bắt giác đi theo Thành Trì tới văn phòng làm việc của anh, đợi tới khi cô phản ứng ra tại sao mình lại đi theo anh thì đã bước tới cửa phòng.

Có điều Thành Trì chỉ là về cất giỏ áo sau đó lại khóa cửa bước ra.

"Vậy bây giờ anh đi mạng vệt về chứ?" Khuynh Thành hỏi ỏn.

"Ăn cơm trước đã." Thành Trì nhìn đồng hồ, sắp tới giờ ỏn cơm rồi.

Sau đó Khuynh Thành lại mơ mơ hồ hồ theo Thành Trì đi ỏn cơm.

Gần đại học A có một trung tâm thương mại mới xây, nhà hàng bên trong rất nhiều, từ tiệm đồ ỏn vật cho tới nhà hàng cao cấp đều có đầy đủ cả, rất nhiều sinh viên ở làng sinh viên đều tới đây.

Chỉ có điều Khuynh Thành không ngờ là tới đây ỏn cơm cũng có thể gặp được "người quen".

Thành Trì hỏi Khuynh Thành muốn ỏn gì, Khuynh Thành nói đại một câu món Thái, Thành Trì liền dẫn cô tới một nhà hàng đồ ỏn Thái mới mở ở trung tâm thương mại.

Sau khi bước vào nhà hàng điện thoại của Thành Trì liền đổ chuông, anh nói một tiếng xin lỗi sau đó đứng ra ngoài cửa nghe điện thoại.

Khuynh Thành dứt khoát bước vào trong nhà hàng, vừa vào tới nơi cô liền nhìn thấy hai thực tập sinh của Sài Vi Vi.

Hai nữ sinh này hình như vừa ỏn xong đang chuẩn bị bước ra thì bắt gặp ngay Khuynh Thành.

Dù sao thì cũng quen biết, mặc dù có chút ít khúc mắc nhưng Khuynh Thành cho rằng mình là tiền bối lại lớn hơn họ mấy tuổi, cũng không nên so đo với họ làm gì, bởi cô cũng đã tìm được cơ hội dạy họ đạo lý làm người rồi.

"Nghênh Huyền, Tiểu Trần." Khuynh Thành mỉm cười chào hỏi họ.

Rất đáng tiếc, sau khi Khuynh Thành chào xong, hai cô thực tập sinh kia thái độ không tốt cho lắm.

Họ vì mất mặt với lãnh đạo và đồng nghiệp trong đài ở vụ việc ứng biến hiện trường lần trước, cũng học được một số điều mới từ Khuynh Thành, nhưng trong lòng họ trên thực tế vẫn rất kháng cự.

Có điều sau khi được Sài Vi Vi nhắc nhở vài câu, họ mới yên phận được vài ngày.

Nhưng sau khi tin đồn về Khuynh Thành lan tỏa, họ vô cùng vui mừng, cười nhạo khi thấy Khuynh Thành rơi vào vòng xoáy tin đồn.

Bây giờ không phải ở đài truyền hình, họ nhìn thấy Khuynh Thành cũng không cần giả vờ khách sáo làm gì, hai người gần như dùng khóe mắt liếc nhìn Khuynh Thành, ánh mắt vô cùng khinh miệt.

Khuynh Thành cũng thu lại nụ cười.

"Chị Khuynh Thành, trùng hợp quá, chị cũng ỏn cơm ở đây à?" Tiểu Trần lên tiếng trước, cô ta rất cao, cao hơn Khuynh Thành hẳn nửa cái đầu, khi nói chuyện ánh mắt không giấu vệt miệt thị.

Có điều cô ta thông minh hơn người còn lại một chút.

"Ừ." Khuynh Thành vẫn rất bình tĩnh, khóe miệng chỉ hơn cong lên, không cười thực sự.

Nghênh Huyền đứng bên cạnh liền ghé sát lại gần Khuynh Thành, giọng điệu vô cùng bói móc: "Chị Khuynh Thành, lẽ nào đúng là như tin đồn trong đài thời gian gần đây, tiết mục của chị đúng là do chị hát căng Điều Huệ sau đó mới nhận được?"

Khuynh Thành ánh mắt sắc lạnh: "Sao vậy, cô theo chị Vi Vi thực tập, chỉ học được bản lĩnh xỏ mòi này thôi sao?"

Nghênh Huyền mặt biến sắc, cô ta đương nhiên nghe ra được khuynh Thành đang mỉa mai mình.

"Chị Khuynh Thành, sao chị có thể nói vậy chứ? Nếu chị Vi Vi biết được sẽ không vui đâu, chị ấy rất tận tâm tận lực chỉ bảo chúng tòì." Nghênh Huyền mang Sài Vi Vi ra để nói.

Khuynh Thành không ngừng lắc đầu trong bụng, cô gái này sao lại ngốc tới vậy? Việc ghi hình lần trước bọn họ cũng nên nhận ra, Sài Vi Vi trong lúc quan trọng sẽ mặc kệ sự sống chết của họ, hơn nữa Sài Vi Vi cũng không vì họ mà lật mặt với cô.

"Chị Vi Vi đương nhiên là tận tâm tận lực rồi, chỉ có điều chị ấy không ngờ thực tập sinh của mình..." Khuynh Thành bóng gió nói: "Lại khiến chị ấy đau đầu tới vậy."

"Hừm, dù sao thì việc của chị mọi người đều biết cả, chị Vi Vi nói rất đúng, chị có thể ở lại dài chẳng qua cũng là vì đã dùng những thủ đoạn mờ ám mà thôi." Nghênh Huyền một khi kích động liền nói hết những điều Sài Vi Vi nói với họ ra.

Khuynh Thành chậm rãi nhắm mắt, nụ cười lạnh lùng trên môi cũng dần biến mất.

Cô vừa định lên tiếng thì cảm thấy không khí lạnh lùng mạnh mẽ truyền tới từ sau lưng.

Thành Trì đứng sau lưng Khuynh Thành, tay cầm điện thoại.

Ánh mắt anh lạnh lẽo lướt qua người hai cô gái vênh váo hồng hách trước mặt nói: "Khuynh Thành, bạn em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Ánh mắt nhìn Thành Trì của hai nữ sinh kia lập tức đổi khác.

Anh đứng sau lưng Khuynh Thành, dáng người cao lớn, vai rộng chân dài, khuôn mặt tuấn dật sắc bén cùng khí chất cao quý ngập tràn sức quyến rũ vô thanh.

Áo khoác màu xanh quân đội vừa người, quần dài màu đen không nổi trội nhưng rất phong cách, đôi giày dưới chân cũng toát lên vẻ phóng khoáng mạnh mẽ, trang phục từ đầu tới chân Thành Trì đều thể hiện phong cách không tầm thường và khiếu thẩm mỹ xuất sắc của anh.

Người đàn ông như vậy bất luận xuất hiện ở đâu cũng đều là tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Khí thế lạnh lùng tỏa ra từ trên người Thành Trì lại khiến người ta có đôi chút run sợ.

Khuynh Thành nhìn Nghênh Huyền và Tiểu Trân trước mặt, biểu cảm thờ ơ: "Đồng nghiệp mà thôi."

Họ vẫn chưa có tư cách trở thành bạn của cô.

"Ừ!" Thành Trì sau khi khẽ liếc nhìn họ liền lập tức nhìn đi chỗ khác, ánh mắt lạnh lùng không hề có nhiệt độ.

Ánh mắt này khiến cho hai thực tập sinh trong lòng dấy lên vô vàn trái tim màu hồng khi nhìn thấy Thành Trì lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Thành Trì chỉ nhìn lướt qua bọn họ bằng ánh mắt không cảm xúc cũng đủ khiến họ lạnh toát từ trong ra ngoài. Đôi mắt sâu hun hút đó không hề có sự tồn tại của họ, đó đã không còn là miệt thị nữa mà là sự áp đảo khiến người ta không thể nảy sinh bất cứ ý định phản kháng nào.

Khí chất cao quý bẩm sinh của Thành Trì khiến anh giống như một người vốn dĩ nên đứng tận trên tầng mây cao.

Nghênh Huyền và Tiểu Trân đờ người tại chỗ, sắc mặt bất giác trở nên bối rối.

Khuynh Thành cũng không định hàn huyên với họ, chỉ khẽ nói với Thành Trì: "Chúng ta vào thôi."

Thành Trì cũng không hề nói gì.

Sau đó hai người đi lướt qua hai nữ sinh kia, khoảnh khắc đó, Nghênh Huyền và Tiểu Trân lần đầu tiên trong đời ném trái cảm giác thế nào là bị làm ngơ hoàn toàn.

Không chỉ Thành Trì, tới trong mắt Khuynh Thành cũng không hề có bóng dáng của họ.

Sau khi ngồi xuống Khuynh Thành liền tránh qua vấn đề này, không muốn trò chuyện với Thành Trì về họ.

Khuynh Thành từng bị người khác nói rằng cô là người có trái tim lạnh lùng.

Vì ngoài người mà cô thừa nhận ra, những người khác đối với cô đều không hề có chút trọng lượng nào cả. Cô có thể khách sáo, lễ tiết không tìm ra bất cứ sai sót nào, nhưng những người đó cũng vĩnh viễn đừng mong nhìn thấy nội tâm của cô.

Đặc biệt là hai thực tập sinh kia, Khuynh Thành khách sáo với họ là vì mình là tiền bối và nể mặt Sài Vi Vi, người như vậy, Khuynh Thành muốn làm ngơ sự tồn tại của họ là điều vô cùng dễ dàng.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ là tương đối, bạn khách sáo lễ độ với người khác, cũng phải được kiến lập trên việc người khác tôn trọng mình, nếu đối phương không hiểu đạo lý làm người thì cô cũng không phải đối xử nhiệt tình làm chi.

Thành Trì cũng không hỏi Khuynh Thành, sau khi nhân viên phục vụ tới, anh liền đưa thực đơn cho cô.

Tâm trạng của Khuynh Thành không mấy bị ảnh hưởng, cô khẽ cười hỏi: "Trước đây tôi nói mời anh ăn cơm, chi bằng lần này luôn nhé?"

Thành Trì thần nhiên uống nước, sau đó nói: "Lần sau."

Khuynh Thành ngạc nhiên chớp mắt: "A?"

Ý của tôi là, lần sau rồi cô mời tôi ăn cơm." Thành Trì mỉm cười: "Gọi món đi."

Thế là Khuynh Thành lại thành ra hẹn Thành Trì lần sau ăn cơm, vậy hôm nay là sao đây?

Khóe miệng Khuynh Thành mấp máy, cuối cùng cũng chỉ biết lời định nói xuống bụng, cô nghĩ những việc này không hỏi rõ ràng thì tốt hơn.

Giả vờ ngờ nghệch cũng là bản chất của con người, không phải sao?

Khuynh Thành nhìn thực đơn, gọi món mình thích sau đó đưa thực đơn cho Thành Trì.

Nhân viên phục vụ khi đi lấy thực đơn, đi ba bước ngoái đầu lại nhìn một lần, ánh mắt liên tục nhìn lên người Thành Trì không giấu vẻ trầm trồ ngạc nhiên.

Khuynh Thành liếc nhìn phản ứng của nhân viên phục vụ, bĩu môi, dù sao người đàn ông này đúng là một khối hooc-môn di chuyển, anh cứ ngồi đó không cần làm gì cũng có thể thu hút ong bướm.

Khuynh Thành và Thành Trì đều không phải là người thích nói nhiều, nhưng lần nào họ ở bên nhau, Khuynh Thành ngoại việc hơi lúng túng ra thì cũng không quá căng thẳng, hơn nữa cô thường vì Thành Trì mà nói nhiều hơn một chút.

Giống như lúc này Thành Trì cũng chỉ nói đơn giản một câu: "Vết thương của em có thể cắt chỉ chưa?"

Khuynh Thành không nhìn được bắt đầu lâu bầu: "Chắc mấy hôm nữa, trước đây có thay thuốc mấy lần, bác sĩ nhất quyết không cho cắt chỉ, nói rằng sợ vết thương không liền như dự kiến..."

Chỉ cần chưa cắt chỉ, cuộc sống của cô sẽ bị ảnh hưởng, ví dụ như tắm, rất bất tiện.

"Bác sĩ là người chuyên nghiệp, nghe lời bác sĩ không sai đâu."

"Biết rồi, tới thời gian bác sĩ nói tôi sẽ đi cắt chỉ." Khuynh Thành lẩm bẩm, hoàn toàn không để ý tới việc ngữ khí của mình khi nói chuyện với Thành Trì đã vô cùng thân thiết.

Sau khi ăn xong, Thành Trì lái xe đưa Khuynh Thành về nhà, khuynh Thành nghĩ tới việc còn cần Thành Trì mang vệt về nên cũng không từ chối.

Xe dừng lại ở dưới lầu, Khuynh Thành lúc này mới phát hiện ra một việc nghiêm trọng.

Lẽ nào cô phải bảo Thành Trì đợi ở dưới lầu còn mình thì đi lên mang vệt xuống? Sao cứ cảm thấy không mời anh ta lên uống nước là không lịch sự, nhưng nếu như mời lên thì cũng đồng nghĩa với việc Thành Trì lên nhà cô.

Khuynh Thành tỏ ra vô cùng băn khoăn.

Thành Trì khẽ nở một nụ cười, anh không hề tốn công sức cũng có thể thông qua cái nhú mày của Khuynh Thành để nhìn thấu suy nghĩ cô.

"Tôi đợi em ở đây, em lên mang vệt xuống." Thành Trì chủ động giải quyết vấn đề nan giải của Khuynh Thành.

Khuynh Thành lập tức thở phào, đáng vẻ đó lọt vào mắt Thành Trì trở nên vô cùng đáng yêu.

Khuynh Thành nhanh chóng mang lồng chứa vệt xuống chỗ Thành Trì, cô nhìn thấy con vệt với màu lông xanh biếc ở trong lồng liền cười nói: "Bây giờ thì ổn rồi, mày sẽ không cần tranh nói với Bánh Bao nữa."

Nghe thấy hai từ "Bánh Bao", vệt liền cất tiếng vang dội: "Bánh Bao! Bánh Bao!"

Thành Trì liền gõ lồng: "Trật tự, từ giờ trở đi mày hãy ngoan ngoãn cho tao."

"Vậy anh đi đường cẩn thận nhé, bye bye!" Khuynh Thành vẫy tay tạm biệt Thành Trì.

Thành Trì trước khi lái xe liền chăm chú nhìn Khuynh Thành: "Ngủ sớm nhé!"

Khuynh Thành đợi tới khi xe đi khuất khỏi tầm mắt rồi mới quay người vào nhà, cô cũng không biết rằng nụ cười trên môi mình vẫn chưa hề tan biến.

Còn Thành Trì khi dừng đèn xanh đèn đỏ liền gọi một cuộc điện thoại.

"Trưởng phòng Vương, tôi muốn hỏi anh một việc." Giọng anh thấp trầm hơi khàn vang lên trong khoang xe, trầm ấm và uy nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Trưởng phòng Vương đang tiếp khách, sau khi nhìn thấy cuộc gọi này liền nghiêm sắc mặt, tìm một nơi yên tĩnh để nghe điện.

"Alo, giáo sư Thành, gần đây anh có khỏe không, anh có việc gì hỏi tôi xin cứ hỏi, tôi nhất định có sao nói vậy..." Trưởng phòng Vương nhiệt tình hàn huyên.

Thành Trì hỏi thăm đơn giản sau đó nói thẳng mục đích của mình.

"Trưởng phòng Vương, anh nên biết, Khuynh Thành... là ân nhân cứu mạng của tôi."

"Vâng, vâng, vâng, đương nhiên tôi biết, giáo sư Thành, ý của anh là?"

Giương mặt như tranh vẽ của Thành Trì lúc sáng lúc tối, ánh mắt phẳng lặng, anh nói: "Vì thế tôi không muốn thấy Khuynh Thành gặp bất cứ uất ức nào trong công việc."

Câu nói này nói ra, trưởng phòng Vương chắc cũng đã hiểu ý của Thành Trì, ông ta cũng là người thông minh, ngay lập tức nghĩ ra Thành Trì đã biết những việc gần đây Khuynh Thành gặp phải.

Trưởng phòng Vương mặt biến sắc, ông không ngờ rằng Thành Trì liên hệ riêng với mình vì việc này và xem ra muốn ra mặt giúp Khuynh Thành?

Ông là người khôn khéo, trong lòng có vô vàn suy nghĩ, đưa ra quyết đoán của bản thân.

"Giáo sư Thành, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi." Trưởng phòng Vương không hề do dự lập tức thuận theo ý của Thành Trì: "Nhưng việc này... cũng rất khó xử."

Thông tin do ai nói ra, tin đồn do ai phát tán, bộ trưởng Vương sao có thể không biết? Trong lòng ông hiểu rõ, đương nhiên biết người đứng sau lưng làm việc này là Sài Vi Vi.

Có điều bất luận là Sài Vi Vi hay là Điều Huệ, trưởng phòng Vương đều không muốn đắc tội, sau khi cân nhắc thì chỉ có Khuynh Thành có chỗ dựa yếu ớt hơn, vì thế cô chịu uất ức là hợp lý nhất.

Trong lòng trưởng phòng Vương thực ra rất tán thưởng Khuynh Thành, chỉ có điều đôi lúc cũng phải cân nhắc lợi hại để đưa ra quyết định tốt nhất, vì thế ông mới bảo Khuynh Thành nhẫn nhịn nỗi oan ức này.

Nhưng... sau khi trưởng phòng Vương nhận được điện thoại của Thành Trì, ông lập tức rùng mình, sao ông lại quên mất sự tồn tại của nhân vật này chứ!

Mặc dù Khuynh Thành chưa bao giờ chủ động nhắc tới Thành Trì nhưng dựa vào việc cô cứu mạng Thành Trì, đối với Khuynh Thành, đây tuyệt đối là một lá bùa hộ mệnh cực lớn, bất luận là Sài Vi Vi hay Điều Huệ... Trưởng phòng Vương cho rằng mình cần phải đánh giá lại Khuynh Thành, chỉ cần Thành Trì vẫn còn nhớ cô là người chặn dao giúp anh, ai còn dám nói Khuynh Thành không có người chống lưng?

Có điều trong lòng biết rõ thì đã sao, trưởng phòng Vương đương nhiên không thể chủ động tìm rắc rối, nhất định phải để Thành Trì chủ động giải quyết việc này...

"Trưởng phòng Vương, tôi muốn nhìn thấy những điều bất lợi đó biến mất ngay lập tức, những việc anh không thể giải quyết được thì để tôi giải quyết." Giọng Thành Trì rất lạnh nhạt, toát ra từ trong xương tủy, thái độ ngạo nghễ.

Trưởng phòng Vương liền mỉm cười, thứ ông cần chính là câu nói này, chỉ cần Thành Trì lên tiếng, mọi việc sẽ có thể dễ dàng giải quyết.

"Vâng, anh yên tâm, việc nên làm tôi nhất định sẽ làm... A, việc này nói ra cũng thật là... vì Diêu Huệ, à, Diêu Huệ chính là biên tập viên trước đây của đài chúng tôi, nhưng chắc anh cũng đã nghe qua tình hình của cô ấy bây giờ... và việc này lại không thể nói ra được, còn cả bên phía Sài Vi Vi..." Trưởng phòng Vương nhanh chóng nói ra hai bên mà ông không thể đắc tội cho Thành Trì nghe, bởi việc tiếp sau đó, Thành Trì chắc chắn sẽ nghĩ cách xử lý, ông ta không cần phải bận tâm.

Thành Trì đợi trưởng phòng Vương nói ra đầu đuôi sự việc, sắc mặt vốn dĩ không có chút cảm xúc nào bây giờ như bị bao phủ bởi một lớp băng, lạnh kinh người.

Sau khi ngắt điện thoại, Thành Trì nhíu mày suy nghĩ, quay thẳng đầu xe đi về hướng khác.

Phong Sào, một trong những chôn ả chơi lớn nhất kinh thành, chỉ nhìn những chiếc siêu xe dừng hai bên đường là có thể thấy được nơi này sa hoa tới nhường nào.

Trời tối dần, Phong Sào đã bắt đầu thời khắc náo nhiệt nhất ngày.

Thành Trì đi thẳng vào, giám đốc trực ban nhìn thấy anh, ngay lập tức hai mắt phát sáng, bước vội lên đón tiếp: "Thành thiếu, sao đã lâu rồi anh không tới?"

"Tôi tìm Trịnh Nặc, cậu ta có tới không?" Thành Trì khí thế hùng mạnh bước vào trong, khiến giám đốc đi theo anh cũng phải bất giác cúi đầu.

"Sếp tới rồi, đang..." Anh ta còn chưa nói xong thì Thành Trì đã bước qua anh ta, đi thẳng vào thang máy.

Bar Phong Sào ở dưới lòng đất, không gian của hai bãi đậu xe đều được trang trí với phong cách cuồng nhiệt, rối loạn, nhóm nhạc Pengke đang biểu diễn trên sân khấu, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lúc này vẫn chưa đông người, vì thế Thành Trì nhìn thấy ngay Trịnh Nặc đang ngồi ở bên cạnh quầy bar.

Trịnh Nặc mộ tay để lên quầy bar, tóc mái che mắt, đôi chân trong chiếc quần màu rằn ri gác lên trên ghế ngồi bên cạnh, siêu dài và săn chắc. Anh đang nhìn ly rượu trên bàn, vẻ mặt thư thái.

Đôi mắt màu hổ phách sau khi liếc nhìn thấy Thành Trì liền ánh lên sắc màu đặc biệt, làn môi mỏng cong lên nụ cười ranh mãnh.

"Ồ kia, Thành thiếu gia đây à, lần trước cậu tìm tôi mượn rượu vẫn chưa trả đâu đấy nhé."

Thành Trì bước tới ngồi xuống bên cạnh anh ta, biểu cảm không đổi: "Rượu đã đưa tới chỗ Tiền Phu Nhân rồi, cậu có thể hỏi chú Vương."

"Ồ, vậy sao? Tôi không biết, chú Vương không nói gì với tôi cả." Trịnh Nặc xoa cằm quan sát Thành Trì: "Không có việc gì sẽ không tìm tới, hôm nay cậu tới chỗ tôi chắc chắn lại muốn làm phiền tôi."

"Là tôi thấy cậu rảnh quá, sợ cậu nổi mồm!" Thành Trì nói xong liền cầm một chai whisky trên quầy bar xuống tự rót cho mình một ly.

Trịnh Nặc nhướn mày: "Mỗi lần cậu đều chọn loại đắt nhất!"

"Để ở chỗ nổi bật nhất không phải để cho người ta nhìn sao?" Thành Trì không hề để tâm, nghiêm mặt nói: "Sài Vi Vi là người của cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Trịnh Nặc mím chặt làn môi quyến rũ, đôi mắt phượng màu hổ phách xuất hiện chút ít nghi hoặc.

"Sài Vi Vi?" Trịnh Nặc như thể đang trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau mới nói: "Ồ, là cô dẫn chương trình đó phải không?"

Thành Trì lắc đầu: "Cậu cũng không biết thì tôi làm sao mà biết được?"

Chỉ có điều vừa rồi khi lái xe, Thành Trì bỗng dưng nhớ ra ở một bữa nhậu nọ, cô gái đi bên cạnh Trịnh Nặc hình như chính là Sài Vi Vi, có điều anh không dám chắc bây giờ Sài Vi Vi có ở bên cạnh Trịnh Nặc nữa hay không.

Bởi người bạn thân này của anh phong lưu bạc tình, anh là người rõ nhất.

"Vậy thì đúng rồi... có điều lâu lắm rồi không gọi cô ta tới, nghe nói gần đây cô ta có người mới rồi, ai mà biết được." Trịnh Nặc nhún vai chả mấy quan tâm.

"Có điều sao đột nhiên cậu lại hỏi tới cô ta, có hứng thú với cô ta sao?" Trịnh Nặc hiếu kì nhìn Thành Trì: "Cậu thích kiểu con gái đó từ khi nào vậy?"

Khóe miệng Thành Trì mỉm cười lạnh lùng: "Cậu nghĩ có khả năng không?"

"Cũng đúng." Trịnh Nặc xòe tay, "dù sao thì những cô gái chỉ cần đáng người chuẩn lại xinh đẹp mà tôi đều thích, cậu thì khác."

Trịnh Nặc khét tiếng đa tình, sát thủ phụ nữ điển hình, chỉ cần là người con gái mà anh ta ưng ý, muốn quyến rũ, không cô nào có thể thoát.

Có điều anh ta trước giờ luôn nhấn mạnh hai bên tình nguyện, không ép buộc ai bao giờ, cũng quen coi phụ nữ là vật xinh đẹp dùng để thưởng thức.

Trịnh Nặc có một câu nói nổi tiếng, đời này anh ta yêu nhất xì gà, phụ nữ đối với anh ta mà nói cũng giống như hương vị của xì gà, mê mẩn nhưng khó nắm bắt.

Tuy nhiên cho tới giờ anh ta vẫn chưa gặp được người phụ nữ nào khiến anh ta khó nắm bắt...

"Xem ra tôi phải đích thân đi tìm cô ta rồi." Ánh đèn mờ ảo chiếu rọi xung quanh, vừa hay chiếu lên người Thành Trì, nửa khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, che giấu đi mọi tâm tư, vô cùng thần bí khó đoán.

"Rốt cuộc cậu tìm cô ta có việc gì?"

Thành Trì khẽ nhếch môi, lạnh lùng vô tình: "Không làm gì cả, nói với cô ta rằng đừng nên gây sự với người cô ta không nên đắc tội mà thôi."

Trịnh Nặc khẽ nheo đôi mắt phượng, trêu chọc: "Sao tôi cảm thấy câu nói này có rất nhiều ý nghĩa? Ai là người cô ta không nên đắc tội? Còn nữa, lần trước cậu tìm tôi lấy rượu, lại còn đưa tới bên Sùng Văn, cậu hết việc làm rồi sao mà chạy qua đó?"

"Gần đây cậu nói hơi nhiều đấy, nhìn hồng người rồi sao?" Thành Trì cười mỉa một tiếng, "nếu đã không phải người của cậu thì tôi đi trước đây."

"Hi! Đợi đã! Tôi chỉ lâu rồi không gặp mà thôi, nhưng nói không chừng cô ta vẫn là người của tôi đấy! Chỉ là không chịu được cô đơn mà thôi..." Trịnh Nặc và Sài Vi Vi chẳng qua cũng chỉ là lấy những gì mình cần mà thôi, Sài Vi Vi ở bên cạnh anh một thời gian nhưng cũng không lâu, Trịnh Nặc sau khi cảm thấy cô ta hết mới lạ thì không còn liên lạc nữa.

Anh cũng không nói với Thành Trì rằng Sài Vi Vi bám lấy anh vài ngày, cuối cùng bị anh dùng mấy hợp đồng quảng cáo để xua đuổi.

"Hơn nữa cô ta còn cần tới cậu phải đích thân đi tìm sao?" Trịnh Nặc phì cười, "Có việc gì tôi nói luôn giúp cậu là được."

Thành Trì không phản đối, gấp ngón tay gõ nhẹ lên quầy bar mấy tiếng, sau một lát suy nghĩ liền lên tiếng: "Nói với Sài Vi Vi rằng, tránh xa Khuynh Thành một chút, đừng gây sự với cô ấy."

Động tác tìm số trong danh bạ điện thoại của Trịnh Nặc dừng lại, sau đó về mặt kinh ngạc, không dám tin nhìn Thành Trì: "Khuynh Thành?"

Thành Trì bình tĩnh ngồi đó, thản nhiên nói: "Ừ!"

"Trời ơi, tôi không nghe nhầm chứ? Lần trước gã Lục Kỳ Niên nói với tôi tôi còn không tin... Sao hai người lại dây dưa với nhau vậy?"

Thành Trì nhướn mày: "Hãy chú ý lời ăn tiếng nói."

"Không phải hai người đã li hôn rồi sao? Hơn nữa cậu và cô ta cũng chỉ là hôn nhân hợp đồng, bây giờ sao vậy?"

Thành Trì liền nói việc Khuynh Thành giúp anh chặn một dao cho anh ta nghe.

Trịnh Nặc hít một hơi thật sâu, giọng điệu vô cùng đố kỵ: "Sức quyến rũ của cậu lại lớn tới mức cô ấy có thể chặn một dao giúp cậu? Sao phụ nữ đều có thể sống chết vì cậu thế nhỉ?"

Ánh mắt Thành Trì thoáng về đặc ý, khẽ cười: "Đừng nhiều lời, gọi điện thoại đi."

Trịnh Nặc tạm thời kìm nén lòng đố kỵ, gọi vào số điện thoại của Sài Vi Vi.

"Trịnh Nặc? Anh lại nhớ em rồi phải không? Em đã nói anh..." Đầu bên kia, Sài Vi Vi vô cùng kích động.

Có điều cô ta còn chưa kịp vui mừng được bao lâu thì liền bị Trịnh Nặc hắt cho một gáo nước lạnh.

"Tôi gọi điện là để nói với cô một tiếng, cô hãy biết điều một chút, đừng đi gây sự với Khuynh Thành, hãy xin lỗi cô ấy đi." Trịnh Nặc đổi giọng, không giống như đang đùa giỡn mà nghiêm túc hơn nhiều: "Nếu không... tôi cũng không bảo vệ được cô đâu."

Đây cũng chính là lời cảnh cáo cuối cùng của anh đối với người tình quá thời.

Trịnh Nặc không hề nhiều lời, Sài Vi Vi chỉ cần không phải kẻ ngốc thì nên hiểu, từ giờ phút này, Khuynh Thành đã không còn là người cô ta có thể đắc

tội được.

Và Sài Vi Vi sau khi ngắt điện thoại, sắc mặt dần trở nên tái mét. Cô ta cắn răng làm bầm tên Khuynh Thành, lồng ngực nhấp nhô, cuối cùng liền ném điện thoại đi.

Giải quyết xong việc này Thành Trì liền vỗ vai Trịnh Nặc: "Tôi đi trước đây, lần sau gặp lại."

Trịnh Nặc vẫy vẫy tay: "Cậu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đi hỏi Lục Kỳ Niên xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..."

Thành Trì trên thực tế không hề uống rượu, sau khi rời khỏi Phong Sào anh cũng không về nhà ngay.

Khuynh Thành đã thay áo ngủ nằm trên giường lên mạng, bất ngờ nghe thấy tiếng chuông cửa.

Ai tới tìm cô vào giờ này?

Khuynh Thành bần khoản bước ra cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo thì thấy Thành Trì đứng bên ngoài, cô không khỏi sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Các suy nghĩ kì quái dấy lên trong đầu Khuynh Thành, khiến tâm tư của cô vô cùng hỗn loạn.

Cô không ngừng suy nghĩ, Thành Trì giờ này tới đây làm gì?

Thành Trì bên ngoài thần thái vẫn rất thong dong, anh đứng đó tạo thành một cái bóng rất dài dưới ánh đèn hành lang.

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu sau đó mới cố trấn tĩnh mở cửa.

Ánh mắt hai người đan xen vào nhau, Khuynh Thành phát hiện mình bây giờ không thể nào bình tĩnh nội tâm được...

Còn giáo sư Thành thì không hề tỏ ra bối rối, đối với anh lúc này đứng ở đây là một việc rất bình thường, thần sắc cũng rất thản nhiên: "Vẫn chưa ngủ sao?"

Khuynh Thành rất muốn nói rằng, chẳng phải đã ngủ rồi còn bị anh đánh thức dậy sao?

Nhưng cuối cùng cô vẫn chỉ nhếch môi gượng cười: "Chưa!"

Sau lưng Thành Trì là ánh đèn màu trắng ở hành lang sau lang, trước người là ánh đèn màu vàng mờ ảo hắt từ trong nhà Khuynh Thành ra, còn anh thì đứng ở giữa bóng tối, đáng vẻ vô cùng lạnh lùng.

Thành Trì nhìn Khuynh Thành không chớp mắt, trong mắt giống như có một chiếc móc câu, có thể dễ dàng câu được hồn phách người khác.

Khuynh Thành bị anh nhìn tới sồn tóc gáy, giống như có một dòng điện đang len lỏi trong người, cô trở nên lúng túng bất an.

"Anh giờ này tới tìm tôi có việc gì vậy?" Khuynh Thành cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh để nói ra câu này.

Đôi mắt đen nhánh của Thành Trì chăm chú nhìn Khuynh Thành một hồi lâu sau đó mới bước về phía trước, người ép sát về phía Khuynh Thành, hơi thở của anh ngay lập tức xâm chiếm hết toàn bộ lí trí của cô.

Khoảnh khắc đó Khuynh Thành có cảm giác mình giống như một con mồi không có chỗ lẫn trốn giữa đồng bao la, bị thợ săn khóa chặt, căn bản không thể thoát khỏi nòng súng thợ săn.

Cô vội vàng lùi lại sau, cánh tay bất giác chống vào cửa chống trộm, lưng dựa toàn bộ lên trên mặt cửa mới tìm được cảm giác an toàn.

Ánh mắt Thành Trì nhìn Khuynh Thành lúc này khiến cô cảm nhận được tinh thần chấn động, thậm chí thấy rằng nếu mình không phản khách thì sẽ bị chìm đắm trong ánh mắt của anh.

Trong lúc Khuynh Thành còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Thành Trì đã đứng trước mặt cô, người hơi ngả về trước ghé sát gần mặt cô.

Gần tới mức hơi thở của hai người dường như hòa làm một.

Khuynh Thành thậm chí có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập thình thịch, tim có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào...

"Sao em lại căng thẳng vậy chứ?" Thành Trì bất giác nhíu mày, khẽ cười một tiếng.

Hầu như mọi lúc nụ cười của Thành Trì đều rất lạnh lùng, không có tình cảm, không có nhiệt độ, cho dù anh đang cười nhưng bạn cũng không thể nhìn thấy được nhiệt lượng trong đáy mắt anh.

Điểm này, anh và Khuynh Thành rất giống nhau, cả hai người đều có thể nguy trang rất xuất sắc, chỉ có điều Thành Trì là làm mọi việc theo ý mình, anh hoàn toàn không phải kiêng dè bất cứ điều gì, còn Khuynh Thành thì không.

Khuynh Thành ngoảnh mặt đi: "Không có, anh đừng đứng gần tôi vậy."

"Anh có gì thì nói mau đi." Khuynh Thành lại bổ sung thêm một câu, chỉ sợ Thành Trì không hiểu ý của cô.

Thành Trì bật cười một tiếng, Khuynh Thành có thể nhìn qua cổ để thấy yết hầu của anh đang lặn lên lặn xuống, có nét quyến rũ vô cùng...

"Tôi muốn nói với em rằng..." Nụ cười trên môi Thành Trì vụt tắt, sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Có lúc, con người không nên sống quá lí tính."

Khuynh Thành chăm chú: "Là sao?"

"Ngoài cửa nhà hàng món Thái, tôi nghe thấy cuộc trò chuyện của em và hai người kia, gần đây em gặp phải rắc rối." Thành Trì nhìn xoáy vào Khuynh Thành, không cho phép cô có cơ hội nói dối, xé rách lớp nguy trang của cô.

Đồng tử co lại, Khuynh Thành và Thành Trì bốn mắt nhìn nhau, cô nói: "Đây là việc của tôi, tôi biết phải xử lý thế nào."

"Vậy sao?" Sắc mặt Thành Trì vô cùng khó đoán.

Khuynh Thành không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ gì, nhưng vẫn có thể nghe ra đôi điều từ lời nói của anh.

Lẽ nào anh đang quan tâm cô?

Là sự quan tâm giữa bạn bè với nhau? Hay là vì cô cứu anh một lần nên anh cho rằng anh phải giúp đỡ cô khi cô gặp rắc rối.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, Khuynh Thành cho rằng cảm giác này cũng... không tệ.

"Thành Trì." Khẽ gọi tên anh, trong mắt Khuynh Thành ánh lên ánh sáng kiên định: "Nhiều năm qua, tôi đã từng gặp rất nhiều rắc rối, nhưng cuối cùng tôi đều có thể xử lý được hết, nếu không bây giờ anh đã không thể nhìn thấy tôi đứng trước mặt anh được."

Cô muốn nói với Thành Trì rằng, cô rất ổn, mặc dù chuyện gặp phải rất khó giải quyết nhưng cô không hề sợ hãi.

Thành Trì lặng lẽ nhìn Khuynh Thành, ánh mắt trong veo của cô lấp lánh ánh sáng như pha lê, rực rỡ chói lóa, chói tới mức khóe mắt Thành Trì cũng cảm thấy hơi đau.

Một lát sau anh mới gật đầu, cúi thấp đầu, môi ghé sát bên tai Khuynh Thành.

Giọng anh hơi khàn vang lên bên tai cô: "Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy em bị ai ức hiếp nữa."

Khuynh Thành vì hơi ấm bên tai nên nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ.

Bất luận là mùi hơi hooc-môn trên người Thành Trì hay là giọng nói khàn khàn gọi cảm của anh đều khiến thần kinh Khuynh Thành bị kéo căng tới mức đau đớn.

Câu nói mập mờ của Thành Trì càng khiến tim cô đập nhanh hơn, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Khi Khuynh Thành còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, Thành Trì đã đứng thẳng dậy, rời khỏi phạm vi xâm lược.

Khóe miệng anh nở nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt quan sát Khuynh Thành khắp lượt rồi cười nói: "Áo ngủ rất đẹp."

Khuynh Thành giống như giật mình bừng tỉnh, cúi đầu nhìn chiếc áo ngủ gấu trúc màu hồng phấn của mình, mặt lập tức ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Cô mặc chiếc áo ngủ áo trī thế này đứng ngoài cửa nói chuyện với Thành Trì mười phút?

Khuynh Thành rất muốn cầm một khẩu súng bắn mình một phát.

"Có điều, thì ra em thích phong cách này? Thế mà trước đây tôi không phát hiện ra." Thái độ đùa giỡn trong lời nói của Thành Trì vô cùng rõ ràng, lọt vào tai Khuynh Thành hoàn toàn là đang cười nhạo cô.

Khuynh Thành má ửng hồng khề quát Thành Trì: "Tôi thích phong cách nào thì liên quan gì tới anh?"

Thành Trì nhướn mày, lời nói đầy hàm ý: "Không có liên quan gì sao?"

"Có quan hệ gì chứ!" Khuynh Thành then quá hóa giận: "Ý tốt của anh hôm nay tôi xin nhận, anh mau về đi."

Trong mắt Thành Trì ánh lên nụ cười, lắc đầu: "Vậy tôi về nhé!"

Khuynh Thành nóng lòng vẫy tay: "Bye bye, đi đường cẩn thận!"

Cho tới khi Thành Trì rời khỏi tầm mắt mình Khuynh Thành mới thở phào một hơi, cô gơ tay vỗ ngực giải tỏa tâm trạng phức tạp ban nãy, sau đó đóng cửa lại.

Khuynh Thành dựa vào cửa, bắt giác nghĩ, người này đúng là không hành động theo lẽ thường.

Lại nghĩ tới hành động thân mật của hai người khi nãy, Khuynh Thành lắc mạnh đầu, định vứt bỏ hình bóng Thành Trì ra khỏi đầu mình.

Quả nhiên mọi thứ có dính dáng tới Thành Trì đều sẽ trở nên hỗn loạn, khiến cô không thể kiểm soát được nội tâm của mình, Khuynh Thành rất rầu rĩ nhưng không thể nào tìm được cách nào tốt hơn.

Cứ như đang có một bàn tay vô hình đẩy cô đi về phía Thành Trì, và càng ngày càng gần.

Khuynh Thành tối nay ngủ rất không ngon giấc, cô nằm mơ rất nhiều nhưng khi tỉnh lại thì lại quên hết.

Khiến cho sáng nay khi cô tới đài truyền hình,

Biên đạo chơi thân với cô liền hỏi thăm cô có phải buồn lòng vì những việc rắc rối kia không.

Khuynh Thành chỉ tìm đại một lí do để trả lời sau đó đi làm việc của mình.

Bỗng cô nhớ tới lời Thành Trì nói với cô hôm qua, Khuynh Thành liền nghĩ tới những rắc rối mà mình đang gặp phải.

Tối qua cô cố gắng phô trương thanh thế trước mặt Thành Trì, nói với anh rằng cho dù gặp phải bất cứ việc gì thì mình cũng có thể giải quyết nhưng trên thực tế việc lần này, theo tình hình trước mắt, cô chỉ có thể nuốt nổi uất ức này xuống mà thôi.

Khuynh Thành trong lòng biết rõ, bây giờ sẽ không có ai ra mặt giúp mình, trưởng phòng Vương tuy đối xử với cô rất tốt nhưng cũng không thể vì cô mà đắc tội với Sài Vi Vi, Sài Vi Vi có thâm niên hơn cô, các mối quan hệ xã giao cũng rộng hơn cô, huống hồ người như Sài Vi Vi tuyệt đối không chỉ giới hạn trong các mối quan hệ ở trong đài, vì vậy, bây giờ cô không đầu nỏi Sài Vi Vi.

Còn về phía Diêu Huệ thì càng không thể, Khuynh Thành không cho rằng mình có thể nói ra chân tướng sự việc để biện giải cho bản thân.

Trên thế gian này có rất nhiều việc không công bằng như vậy, hoặc có thể nói rằng mình lực bất tòng tâm, những năm qua Khuynh Thành đã nhìn thấu, cô sớm đã không còn mong chờ những thứ gọi là chính nghĩa nữa.

Cho dù thường có người hát trong các ca khúc rằng chỉ cần kiên trì sẽ vươn tới thành công nhưng trên thực tế, có một số người trù định cả đời này sẽ không thể thành công nổi.

Có điều Khuynh Thành không hề bi quan trước cuộc sống, cô chỉ nhìn quá rõ ràng mọi điều, có thể chấp nhận mọi đã kích, vì thế mất đi một chút ít lòng nhiệt tình mà thôi.

Nhưng cuộc sống lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của cô, khiến Khuynh Thành nhất thời khó lòng chấp nhận được.

Khuynh Thành không ngờ rằng, Sài Vi Vi lại có thể xin lỗi cô trước mặt nhiều người như vậy.

"Khuynh Thành, những tin đồn về em ở trong đài... thực ra là lan truyền ra từ chỗ chị, nhưng ý của chị không phải nói rằng em dùng những thủ đoạn mờ ám thay thế vị trí của Diêu Huệ, chị biết em không phải là người có thể làm ra những việc như thế, là chị đã gây ra những hiểu nhầm kia, gây tổn hại cho em, khiến em bị mọi người dị nghị không đáng có... Chị đã nghĩ rất nhiều, cho rằng mình nên đứng ra giải thích, việc này là lỗi của chị, chị không thể nhìn em bị người khác hiểu nhầm như thế, vì vậy, xin lỗi Khuynh Thành, chị cảm thấy rất có lỗi, hi vọng em có thể tha thứ cho chị."

Khi Sài Vi Vi đứng trước mặt Khuynh Thành nói ra những lời này, giọng điệu vô cùng khẩn cầu, thần tình cũng rất nghiêm túc.

Sau khi nói xong lập tức khiến mọi người xôn xao.

Những người góp phần tung tin đồn lúc này đây như bị tát mạnh một cái vào mặt.

Khuynh Thành ngậy người, mặt không cảm xúc nói: "Chị Vi Vi, chị..."

Sài Vi Vi xin lỗi Khuynh Thành? Cô đang nằm mơ sao? Việc này sao có thể chứ?

Mặc dù cô và Sài Vi Vi làm chung với nhau rất lâu rồi nhưng Khuynh Thành đã biết rõ tính cách của Sài Vi Vi, cô ta tuyệt đối không phải là người biết xin lỗi.

Huống hồ cô cũng không có bằng chứng nói lên rằng Sài Vi Vi chính là người tung tin đồn, Sài Vi Vi tại sao lại bước ra xin lỗi?

Ánh mắt Khuynh Thành tối đi vài phần.

"Khuynh Thành, em có thể tha thứ cho chị không?" Sài Vi Vi thấy Khuynh Thành không phản ứng gì, liền sốt ruột hỏi.

Khuynh Thành chỉ có thể che giấu những ngờ vực của mình, gật đầu: "Chỉ cần mọi người biết em không làm những việc đó là được, chị Vi Vi, mọi chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi."

Sau khi Sài Vi Vi xin lỗi, những người từng đứng trước mặt hoặc sau lưng nói xấu Khuynh Thành liền đồn đến, thái độ thay đổi hẳn.

Khuynh Thành mệt mỏi ứng phó với họ sau đó tìm một góc yên tĩnh ngồi suy nghĩ việc này.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Khuynh Thành cho rằng người có thể ép Sài Vi Vi xin lỗi mình rất có khả năng, chỉ có...

Thành Trì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

6454. Tâm trạng của Khuynh Thành lúc này vô cùng phức tạp, cô nên đoán được ra rằng hôm qua Thành Trì không phải vô duyên vô cớ nói với cô những lời đó.

Chỉ có điều Khuynh Thành vốn tưởng rằng Thành Trì cũng lắm chỉ an ủi cô mà thôi không ngờ anh lại trực tiếp giúp cô giải quyết vấn đề này như vậy.

Hôm nay Sài Vi Vi công khai xin lỗi cô trước mặt mọi người coi như đã hoàn toàn rửa sạch những oan ức cho Khuynh Thành, đối với cô mà nói, điều này chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng tại sao... tại sao anh lại giúp cô?

Khuynh Thành nhíu chặt mày, nỗi băn khoăn trong lòng hiện rõ trên nét mặt.

Nhưng Khuynh Thành cũng không gọi điện hỏi Thành Trì mà chỉ tới phòng làm việc của trưởng phòng Vương.

Cô cứ có cảm giác sẽ biết được điều gì đó ở chỗ trưởng phòng Vương.

Khi Trưởng phòng Vương nhìn thấy Khuynh Thành, ông lập tức mỉm cười: "Khuynh Thành à, tìm tôi có việc gì thế?"

"Trưởng phòng Vương, việc hôm nay anh cũng biết phải không?" Khuynh Thành không hề vòng vo mà hỏi thẳng vào vấn đề.

Trưởng phòng Vương gõ bàn, nhẹ nhàng lên tiếng: "Khuynh Thành, việc này đã giải quyết rồi, em cũng không cần bận tâm nữa, sau này hãy chăm chỉ làm việc, đừng để việc này ảnh hưởng."

Khuynh Thành vẫn còn muốn hỏi nhưng trưởng phòng Vương chỉ nói đầy hàm ý: "Khuynh Thành à, bây giờ em đã có điều kiện và tài nguyên tốt như vậy rồi, đừng để lãng phí."

Câu nói nói xong, Khuynh Thành đã đại thể hiểu ra.

Trước đây trưởng phòng Vương thường than thở Khuynh Thành không có thân thế, cũng không chịu đi mở rộng các mối quan hệ của bản thân, nếu không chắc chắn cô đã có thể phát triển tốt hơn rồi.

Nhưng Khuynh Thành không muốn dựa vào thủ đoạn để phát triển, cô có dã tâm và dục vọng nhưng đều là trong phạm vi mình có thể chạm vào, không ảo vọng quá nhiều, có những thứ cách mình quá xa, Khuynh Thành không vội giờ tay cầm nắm.

Vì thế cảm giác cô để lại cho mọi người là bình chân như vại, quá lãnh đạm.

Thực ra không phải, chỉ có điều Khuynh Thành không muốn hi sinh bản thân đi tranh giành những danh lợi kia mà thôi. Cô chỉ muốn thực hiện những mục đích sống ở những thời điểm khác nhau, cứ từng bước tấn tới, vì thế không cần quá nóng vội.

Tài nguyên mà trưởng phòng Vương nói chắc chắn là chỉ Thành Trì.

Cô cho rằng trưởng phòng Vương chắc có hiểu nhầm gì đó, trong đầu thoáng nghĩ vậy nhưng Khuynh Thành cũng không giải thích ngay.

Vì cô biết lúc này có giải thích thì trưởng phòng Vương cũng không tin.

"Vây em đi làm việc đây ạ!" Khuynh Thành cáo từ, rời khỏi phòng làm việc.

Về tới khu làm việc, những người xa lánh Khuynh Thành vì tin đồn kia bây giờ lại trò chuyện với cô, vì lời xin lỗi của Sài Vi Vi, thái độ của mọi người cũng thay đổi hẳn.

Khuynh Thành ánh mắt bình tĩnh, không hề gợn sóng vì họ, làm những việc mình cần làm, không hề thay đổi.

Cứ như vậy cho tới thời gian tới đại học A, nốt tuần sau là Khuynh Thành sẽ kết thúc quãng thời gian học nâng cao kiến thức của mình, bắt đầu một công việc mới.

Cô vốn nghĩ rằng những ngày tháng ở đại học A sẽ rất nhàm chán, nhưng trên thực tế lại nhẹ nhàng hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Buổi chiều là tiết của Thành Trì, Khuynh Thành tới rất sớm, ngồi ở vị trí giữa giảng đường, chả mấy chốc thì phát hiện ra bên cạnh có thêm một người.

"Hi! Khuynh Thành!" Nam sinh rạng ngời tràn ngập sức sống, mỉm cười rạng rỡ.

Khuynh Thành nhìn cậu ta, trong đầu ngẫm nghĩ đôi chút rồi mới nói: "Thạch Vũ, chào cậu."

Thạch Vũ từ lần trước muốn cho Khuynh Thành mượn dù nhưng bị giáo sư nọ ngăn tay trên, sau đó cũng không tìm được cơ hội nói chuyện với Khuynh Thành, hôm nay khó khăn lắm mới tới sớm, vừa vào đã nhìn thấy cô.

Cô lặng lẽ ngồi đó, mái tóc đen nhánh buông xõa sau lưng, nước da trắng mịn, khí chất đặc biệt, rất dễ thu hút ánh nhìn của người khác.

Thạch Vũ cho rằng, Khuynh Thành khác hoàn toàn với những nữ sinh xinh đẹp xung quanh, nhưng lại không nói ra được khác ở điểm nào, nói chung cậu rất muốn tiếp xúc với cô.

Khuynh Thành và Thạch Vũ trò chuyện đơn giản vài câu thì đã biết được khá nhiều thông tin về cậu nam sinh này.

Học kinh tế, nhưng sở thích thì có rất nhiều, sở trường là thể dục thể thao.

Khuynh Thành trong lòng thầm đánh giá, cậu ta chắc rất được các nữ sinh trong trường yêu mến.

"Bây giờ tôi là lớp trưởng lớp này, nếu chị có kiến thức chuyên ngành gì không hiểu thì có thể hỏi tôi. Mặc dù tôi không thể sánh bằng giáo sư Thành nhưng chỉ cần là những kiến thức tôi biết tôi sẽ nói với chị."

Khuynh Thành nhìn ánh mắt trong sáng của Thạch Vũ, vẫn còn đáng vẻ thiếu niên, bất giác nhớ tới hồi mình còn học đại học.

Thế là cô liền mỉm cười gật đầu: "Ừ."

"Vây chúng ta thêm wechat nhé? Hoặc chị dùng..." Thạch Vũ vừa nói vừa như thể khá bối rối gãi đầu: "Chị đừng nghĩ ngợi nhiều, ý tôi là nếu chị có câu hỏi gì muốn hỏi tôi, tôi có thể trả lời cho chị."

Thạch Vũ tượng mạo tuấn tú, vóc dáng cao lớn, đáng vẻ khỏe khoắn, nam sinh như vậy thực ra rất dễ gần.

Khuynh Thành do dự một lát, cô không hay cho người khác cách thức liên hệ của mình, nhưng ánh mắt Thạch Vũ quá trong sáng, khiến Khuynh Thành không nỡ từ chối.

Cuối cùng cô vẫn nói số wechat của mình cho Thạch Vũ biết.

Thạch Vũ ghé lại gần Khuynh Thành, thêm số của cô vào điện thoại, hai người bất giác đứng khá gần nhau.

Thành Trì vừa bước vào giảng đường thì nhìn thấy Khuynh Thành và Thạch Vũ chụm đầu ngồi cạnh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Khoảng cách giữa hai người trên thực tế chưa hề phá vỡ giới hạn thân mật nào đó, nhưng sau khi xuất hiện trong mắt Thành Trì thì cảnh tượng đó không khỏi khiến màu mắt anh trở nên sẫm thêm đôi chút.

Thạch Vũ sau khi thêm wechat của Khuynh Thành liền nhích đầu ra xa, nói: "Như vậy sau này nếu chị có câu hỏi gì cũng có thể tìm tôi."

Khuynh Thành lễ độ gật đầu nhưng thực sự không định tìm cậu ấy.

Bất ngờ cảm giác thấy một ánh nhìn u tối đặt trên người mình, Khuynh Thành ngẩng đầu lên, quả nhiên bắt gặp ngay được Thành Trì đang đứng trên bục giảng.

Đôi mắt khó đoán biết của anh che giấu sau mắt kính, dưới sự phản xạ ánh đèn của giảng đường lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, vô cùng thâm trầm.

Khuynh Thành nhìn Thành Trì, biểu cảm có phần phức tạp.

Chỉ cần nghĩ tới người đàn ông này giúp cô giải quyết rắc rối lớn như vậy cô lại cảm thấy mình nợ anh một món nợ tình cảm.

Ánh mắt Thành Trì dừng lại trên người Khuynh Thành một lát, sau đó lại thờ ơ rời đi như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

Khuynh Thành cảm thấy vô cùng kì lạ, vừa rồi, ánh mắt Thành Trì thực sự... kì quái.

Thành Trì ngồi trên ghế giảng viên, đôi chân bắt chéo nho nhỏ, cổ áo hơi đóng hờ.

Ánh mắt anh như thể thờ ơ lướt nhìn khắp lượt giảng đường nhưng trên thực tế, Khuynh Thành có thể rõ rệt cảm nhận được ánh mắt có phần nóng bỏng của người nào đó liên tục lướt qua người mình, khiến tư thế đọc sách của cô cũng trở nên cứng đờ.

Khuynh Thành lẩm bẩm trong bụng, người này không có việc gì lên lớp sớm thế làm gì?

Cô cúi đầu, cảm thấy người mình dưới ánh nhìn như vô tình hữu ý của Thành Trì càng trở nên cứng đờ, thậm chí nóng bừng.

Người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Khuynh Thành gào thét trong lòng nhưng lại không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ dám làm rùa rút đầu, cố ép mình bỏ qua sự tồn tại của Thành Trì.

Lúc này, Thạch Vũ vẫn không ngừng trò chuyện với cô, Khuynh Thành câu đáp câu không, nhưng Thạch Vũ vẫn không hề cảm thấy cô lạnh nhạt, vẫn tỏ ra vô cùng sôi nổi nhiệt tình.

Ánh mắt Thành Trì nhìn cô càng mang tính xâm lược, còn những người xung quanh dường như không hề hay biết, chỉ có mình cô mới có thể cảm nhận được uy lực của ánh nhìn cuồng nhiệt đó mạnh mẽ tới nhường nào...

Còn những sinh viên trên lớp, đặc biệt là nữ sinh, sau khi giáo sư Thành bước vào lớp, tất cả đều dùng ánh mắt si mê nhìn anh.

Họ đều thấy rằng giáo sư Thành bình thường lạnh lùng, thờ ơ như vậy, trên người có thêm sự gợi cảm quyến rũ mà trước đây chưa hề có, rất thần bí, rất câu hồn, nếu như giáo sư Thành cười thêm lát nữa sẽ chẳng khác nào yêu nghiệt xuất hiện...

Khuynh Thành thấy rằng mình sắp phát điên, cô rất muốn gầm lên một tiếng báo Thành Trì đừng nhìn cô nữa, nhưng cô biết lúc này không phù hợp để nói lời này.

Sau khi khổ sở ngẫm nghĩ một hồi, Khuynh Thành liền lấy điện thoại ra gọi cho Thành Trì.

Điện thoại trên bục giảng của Thành Trì rung lên, anh khẽ liếc mắt nhìn màn hình sau đó mỉm môi mỉm cười.

Dưới giảng đường là tiếng xuyết xoa đồng loạt vang lên, các nữ sinh đã bị nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua của giáo sư Thành làm cho điên đảo.

Khi nhận điện thoại, giọng Thành Trì thấp trầm vang lên trong giảng đường, cũng vang lên bên tai Khuynh Thành, khiến cô có đôi chút ngẩn ngơ.

"Anh đừng nhìn nữa..." Khuynh Thành liếc nhìn Thạch Vũ ở bên cạnh sau đó bịt miệng hạ giọng nói, "đừng nhìn tôi nữa!"

Thành Trì lắc nhẹ đôi chân dài, giọng nói thong dong nhưng không cho phép từ chối: "Không."

Khuynh Thành: "..."

Cô không nhìn được nữa liền trừng mắt lườm Thành Trì một cái.

Cô không hề phát hiện ra rằng ánh mắt với sát lực tối đa của mình trong mắt Thành Trì lại có một mùi vị khác.

Đôi mắt trong veo như pha lê của Khuynh Thành giống như được nhuộm những màu sắc khác nhau, như giận dữ như hờn dỗi, vô cùng đáng yêu.

Ánh mắt Thành Trì lập tức tối lại.

Sau khi trừng mắt nhìn Thành Trì, Khuynh Thành chỉ có thể hạ giọng nói lí lẽ với anh: "Nếu anh có việc gì thì đợi lát nữa chúng ta nói chuyện được không? Tôi nay nếu anh rảnh thì chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?"

Khuynh Thành thực ra rất muốn nhân cơ hội này nói chuyện với Thành Trì về việc của Sài Vi Vi.

Có điều giáo sư Thành rất hài lòng, mỉm cười: "Được!"

Anh ngắt điện thoại sau đó lập tức thu lại ánh mắt nóng bỏng của mình, quyết định tạm thời tha cho Khuynh Thành.

Đương nhiên chỉ là tha cho Khuynh Thành thôi, không đồng nghĩa sẽ tha cho người còn lại.

Thành Trì không rảnh đi phân tích nội tâm của mình, nói chung bây giờ anh không muốn nhìn thấy Khuynh Thành trò chuyện vui vẻ với những người đàn ông khác, như vậy sẽ khiến anh... rất không vui.

Khuynh Thành thoát được một kiếp nạn, có thể thờ phào, lớp trưởng Thạch Vũ bên cạnh cô thì khổ kêu trời, cậu ta không kịp thời nhìn thấy giáo sư Thành trên bục giảng, hơn nữa còn vui vẻ ngồi xem trang bạn bè của Khuynh Thành, mặc dù cậu ta thất vọng phát hiện ra rằng Khuynh Thành thực ra không có thói quen đăng status nhưng dù sao thì cũng có thể đọc được một ít cũng đã tốt lắm rồi... Khi cậu ta còn đang mừng rỡ thì bất ngờ cảm thấy lạnh sống lưng, run rẩy toàn thân, cậu ngẩng đầu lên thì phát hiện chẳng có gì xảy ra cả.

Thạch Vũ bản khoản gãi đầu, không hiểu nổi vừa nãy mình bị làm sao.

Sau đó, trong tiết học của giáo sư Thành, theo thường lệ anh sẽ tìm người đứng lên trả lời câu hỏi, anh thư thái dựa vào bục giảng, lộ ra nét mặt ác ma: "Tiêu theo sẽ để các bạn trải nghiệm câu hỏi độ khó mức trung bình, để các bạn khỏi tưởng rằng kinh tế học là một môn học đơn giản."

Sau đó, mấy câu hỏi được giáo sư Thành miêu tả là độ khó trung bình, trên thực tế đều là những câu hỏi đã vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, người được giáo sư Thành gọi lên trả lời đều là cùng một kẻ xui xẻo...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Thạch Vũ cũng rất rầu rĩ, rất bất lực, cậu hoàn toàn không biết tại sao hôm nay mình lại xui xẻo tới vậy, liên tiếp mất câu hỏi liên đều là câu trả lời.

Quan trọng hơn cả là giáo sư Thành còn giải thích rất mực thần nhiên: "Chả phải bài thi lần trước bạn đứng hạng nhất sao? Vậy nên bạn trả lời hết tất cả!"

Thạch Vũ đáng thương hoàn toàn không biết rằng mình đã bị giáo sư Thành dùng việc công để báo thù riêng...

Câu hỏi đúng là rất khó, nhưng cũng không phải nằm trong phạm vi hoàn toàn không thể trả lời, Thạch Vũ đoán một lúc cũng trả lời đúng được một nửa.

"Ngồi xuống đi, sau này trong giờ học đừng mất tập trung." Giáo sư Thành nhẹ nhàng định tội danh cho Thạch Vũ.

Thạch Vũ nuốt miếng, hoàn toàn không biết mình đã đắc tội gì với giáo sư Thành.

Có điều Thành Trì cũng không nói bừa, Thạch Vũ hôm nay liên tục mất tập trung trong giờ học... còn về nguyên nhân mất tập trung, trong lòng Thành Trì chỉ hừ lạnh một tiếng, không cần nói cũng biết.

Cũng may giáo sư Thành tuy gây chút rắc rối với Thạch Vũ nhưng cũng không hề cố ý làm khó cậu ta, rất biết chừng mực.

Khi tan học, Thành Trì vẫn bị các sinh viên vây quay hỏi các câu hỏi, lần này Khuynh Thành biết điều hơn, chậm rãi thu dọn đồ đạc, thực ra là đang đợi anh.

Thạch Vũ không biết nội tình còn hỏi riêng Khuynh Thành: "Bây giờ chị về à? Về nhà hay đi đâu? Chúng ta cùng về nhé?"

Khuynh Thành gượng cười: "Tôi vẫn còn có chút việc, cậu đi trước đi."

Thạch Vũ hơi thất vọng: "Vậy tôi đi trước nhé."

"Ừ, bye bye!" Khuynh Thành vẫy tay, tâm tình không hề thay đổi.

Đợi tới khi Thành Trì giải đáp hết cả câu hỏi của mọi người Khuynh Thành mới bước ra ngoài giảng đường trước anh một bước và đợi anh ở ngoài cửa.

Sau đó thật trùng hợp cô nhìn thấy giáo sư Lục đi công tác trở về.

Lục Kỷ Niên đi công tác hơn một tuần, hôm nay vừa mới về trước lên lớp, vì thế tiết học pháp luật của anh cũng thu hút rất đông sinh viên, hết giờ rất lâu rồi mới có chút thời gian rảnh.

Anh tới đây là để tìm Thành Trì nhưng không ngờ lại gặp được Khuynh Thành.

Lục Kỷ Niên mặc một chiếc áo khoác màu đen, eo hơi gầy, dáng người cao ráo, gương mặt trắng trẻo tuấn mỹ dưới cặp kính râm trông giống như tinh linh trong bóng đêm, hoặc có thể nói là ma cà rồng.

"Khuynh Thành!" Lục Kỷ Niên gỡ kính râm xuống, nheo mắt quan sát cô.

"A, giáo sư Lục, lâu rồi không gặp." Khuynh Thành nghe Thành Trì nói hôm nay Lục Kỷ Niên trở về, vì thế cũng không mấy ngạc nhiên, rất bình tĩnh.

Ánh mắt Lục Kỷ Niên lướt qua Khuynh Thành vào giảng đường, sau đó liền bật cười ranh mãnh, biết rõ còn hỏi: "Cô đang đợi ai vậy?"

"Tôi..." Khuynh Thành bất ngờ nghĩ tới Lục Kỷ Niên sao biết được cô đang đợi người, nhờ cô chỉ đứng ngoài này hóng gió thì sao?

Thấy Khuynh Thành do dự, Lục Kỷ Niên liền liếm môi, ánh mắt sắc bén như lưỡi câu: "Tôi hiểu rồi."

Khuynh Thành cạn lời nhìn Lục Kỷ Niên, cô rất muốn hỏi, cô còn không hiểu thì anh hiểu cái gì?

Ánh mắt như tia X của Lục Kỷ Niên lướt nhìn trên khuôn mặt Khuynh Thành, sau đó cười nói: "Khuynh Thành, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi."

Vì cô không biết đôi mắt đó của cô khi nhìn chăm chú ai đó sẽ quyến rũ có hồn giống như một đôi mắt nai.

Khuynh Thành vừa định nói gì thì Thành Trì bước ra, anh nhìn thấy Lục Kỷ Niên cũng mặt không cảm xúc, chỉ ném một chiếc chìa khóa cho anh ta: "Đi dẫn Con Trai của cậu về."

"Cậu không làm khó Con Trai của tôi đây chứ?" Lục Kỷ Niên không yên tâm hỏi.

Thành Trì lạnh nhạt đi qua người anh ta: "Yên tâm đi, vẫn chưa mang nó ra hầm canh ăn."

Nói xong câu này anh liền đi thẳng tới bên Khuynh Thành, giờ tay khoác vai cô kéo cô đi.

Khuynh Thành: "..."

Lục Kỷ Niên vừa nhìn theo bóng họ rời đi vừa xoa cằm: "Chà chà, sắp được xem trò hay rồi, cuộc đời mới đẹp làm sao!"

Khuynh Thành bị Thành Trì lôi đi, miệng không ngừng lầu bàu: "Anh buông tôi ra."

Thành Trì khẽ cười buông tay ra.

Nhiệt độ trên vai không còn, Khuynh Thành ngược lại còn cảm thấy thiếu tự nhiên, cô nghiêm mặt cố tỏ ra trấn tĩnh.

Thành Trì không về lại phòng làm việc mà đi lấy xe, Khuynh Thành đương nhiên cũng theo anh đi lấy xe, ngồi vào vị trí lái phụ.

Vì thế mới nói, thói quen của con người là một thứ rất đáng sợ.

Sau khi lên xe, Khuynh Thành cho rằng mình có thể nói việc chính với Thành Trì.

Cô liền hỏi thẳng anh: "Việc của Sài Vi Vi có phải là anh giúp tôi không?"

Thành Trì "Ừ" một tiếng.

Khuynh Thành có chút tức giận nhìn anh: "Không phải tôi đã nói rằng tôi có thể giải quyết việc của mình sao? Cũng đâu phải rắc rối gì to tát..."

Thành Trì đạp phanh xe, khi Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng gì thì bất ngờ ép sát về phía cô, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi ngược lại: "Không phải rắc rối to tát?"

Khuynh Thành chớp chớp mắt, do dự nói: "Thì là... rắc rối bình thường."

Thành Trì lại bật cười, tiếng cười ập vào tai cô: "Em không thể phủ nhận, những tin đồn đó ảnh hưởng rất lớn tới em."

Khuynh Thành ù dột thừa nhận: "Đúng vậy, tạm thời tôi chưa có cách nào giải quyết những vấn đề đó, cũng có rất nhiều phiền toái... vì thế, cảm ơn anh!"

Cô nhìn vào mắt Thành Trì, giọng nói chân thành: "Tôi rất cảm ơn anh đã giúp tôi, chỉ có điều tôi thấy rằng anh không cần phải làm những việc này vì tôi đâu."

"Em đã quên tôi từng nói gì rồi sao? Tôi không muốn nhìn thấy em phải chịu uất ức."

"..." Khuynh Thành cắn môi, cảm khái vô cùng.

Cô đã quen với việc nguy trang bản thân, khiến mình trở nên kiên cường, có thể ứng phó với mọi vấn đề.

Bây giờ bất ngờ có một người chen chân vào cuộc sống của cô, hơn nữa lại còn bá đạo giúp đỡ cô... khiến trái tim vốn phẳng lặng của cô như thể bị ném một viên đá vào làm dấy lên vô số gợn sóng.

Khuynh Thành giống như bị ánh mắt thâm trầm của Thành Trì mê hoặc, cô không nghĩ ngợi nhiều mà hấp tấp buột miệng nói: "Tại sao?"

Tại sao anh lại không muốn thấy cô bị ức hiếp, tại sao lại giúp đỡ cô.

Khuynh Thành chưa bao giờ nóng lòng muốn biết một đáp án như lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Khuynh Thành nói xong mới cảm thấy câu hỏi của mình quá đường đột, nhưng trong lòng từ đầu chí cuối cứ có một giọng nói kéo cô lại, khiến cô không thể kiểm soát bản thân.

Thời gian trong xe như thể ngừng lại, Khuynh Thành nhìn thẳng vào mắt Thành Trì, tâm tư trong đôi mắt đó vĩnh viễn bị một lớp mây mù bao phủ, khiến cô không thể nào nhìn rõ được.

Khi Khuynh Thành cho rằng Thành Trì sẽ không trả lời câu hỏi của cô thì anh bất ngờ bật cười lên tiếng, giọng nói khàn và gọi cảm.

"Đương nhiên là vì... em thích tôi."

Biểu cảm trên mặt Khuynh Thành cứng đờ, cạ lời nói: "Tôi thích anh khi nào chứ?"

Huống hồ người đàn ông này không chỉ một lần nói như vậy, có cần phải tự luyến vậy không chứ!

"Đừng xấu hổ, tôi hiểu mà!" Thành Trì cười rất tế nhị.

Bầu không khí xuyên xang ban nãy đã hoàn toàn biến mất, Khuynh Thành nghiêng răng nói: "Tôi không xấu hổ! Áo tưởng là bệnh, phải chữa!"

Thành Trì nhướng mày, mỉm cười ranh mãnh.

"Nói chứ, em cũng quen biết không ít bạn mới nhì." Thành Trì bất ngờ thay đổi thần sắc, lảng tránh vấn đề, giọng nói có chút ghen tuông không rõ rệt.

Khuynh Thành vì còn đang thăm bói móc Thành Trì, không nghe ra hàm ý trong lời nói của anh, chỉ thuận miệng trả lời: "Đúng vậy, có điều chơi với họ có cảm giác mình già rồi."

"Aizz, anh tránh xa tôi ra một chút." Khuynh Thành cảm thấy khoảng cách giữa Thành Trì và mình vẫn vượt qua giới hạn an toàn, cô liền rất bất an.

Thành Trì ngồi thẳng dậy, tiếp tục khởi động xe, thần sắc khó hiểu.

Hai người lại cùng nhau đi ăn tối, bữa này Khuynh Thành mời để cảm ơn Thành Trì đã ra tay giúp đỡ, mặc dù cô biết nếu suy xét tận cùng, ân tình Thành Trì giúp cô lần này không thể dùng một bữa cơm để báo đáp được.

Sau bữa tối, Thành Trì đưa Khuynh Thành về nhà, xe dừng dưới lầu, Khuynh Thành trước khi lên nhà vẫn nói lại một lượt: "Sau này việc của tôi... tôi có thể tự giải quyết, anh không cần quá bận tâm đâu."

Thành Trì không lên tiếng, đường nét khuôn mặt sắc nét rõ ràng trở nên căng thẳng, thấp thoáng toát lên vẻ không vui.

Khuynh Thành có thể cảm nhận được Thành Trì không vui nhưng cô cho rằng có những điều nhất định phải nói rõ ràng, mặc dù bây giờ quan hệ của cô và Thành Trì hình như đã về lại quỹ đạo bình thường, nhưng cô vẫn còn ghi nhớ rất kỹ việc không được ở quá gần Thành Trì.

Nếu không cô sẽ không có cách nào kiểm soát được tốc độ nhịp tim càng ngày càng loạn nhịp của mình.

"Tôi biết, anh vì lần trước tôi cứu anh ở bữa tiệc nên mới làm những việc này, nhưng việc đó đã qua rồi, vết thương của tôi cũng đã khỏi, sau này..."

"Đừng mơ!" Thành Trì ngắt lời Khuynh Thành, anh ngoảnh mặt lại, lặng lẽ nhìn cô: "Không dễ dàng kết thúc vậy đâu."

Khuynh Thành: "..."

Sao cô nghe không hiểu ý của Thành Trì?

Hoặc có thể nói, cô rõ ràng nghe hiểu nhưng lại giả vờ không hiểu.

Cuộc trò chuyện này kết thúc không mấy vui vẻ, Khuynh Thành nói tạm biệt sau đó tháo dây an toàn bước xuống xe.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt Thành Trì vẫn dừng lại trên người mình, ánh mắt u tối sắc bén khiến cô cảm thấy mình giống như một con mồi không thoát ra được khỏi lồng giam.

Sau khi Khuynh Thành lên lầu Thành Trì mới thu lại ánh mắt của mình khẽ thì thầm: "Khuynh Thành, là em dẫn dụ tôi trước."

Vì thế em đừng hòng kết thúc ván cờ ngầm ngầm này trước khi anh nói tạm dừng...

Sau khi Khuynh Thành về nhà còn chưa kịp thay quần áo thì nghe thấy tiếng chuông cửa, cô khẽ rung mình, không phải chứ?

Khuynh Thành mang theo suy nghĩ kì quái bước ra mở cửa, người đứng ngoài cửa là Dung Tư, Khuynh Thành nói không rõ tâm trạng của mình lúc này ra sao.

Dung Tư nhìn có vẻ như mới từ bên ngoài về, gương mặt trắng ngần mịn màng vẫn còn lấm tấm mồ hôi, tóc hơi rối bời.

Khuynh Thành để Dung Tư đi vào, hỏi cô: "Sao vậy?"

Dung Tư vẫn còn cắn môi, làn môi đỏ mọng càng trở nên quyến rũ, đáy mắt cô đầy lên vẻ hoảng hốt sợ hãi.

Dung Tư túm chặt lấy cánh tay Khuynh Thành, khoảnh khắc này Khuynh Thành mới ngạc nhiên phát hiện ra, thì ra Dung Tư đang hơi run rẩy.

Đã xảy ra chuyện gì?

Khuynh Thành nắm lấy tay Dung Tư, dẫn cô ngồi xuống sofa, an ủi cô: "Cậu đừng lo lắng, có gì từ từ nói."

Dung Tư hít một hơi thật sâu mới bình tĩnh trở lại, khi cô lên tiếng, giọng nói vẫn rất hoảng sợ: "Khuynh Thành, mình nhìn thấy anh ta rồi, anh ta không nên xuất hiện ở đây, nhưng mình đã nhìn thấy anh ta."

Chỉ nhìn thấy mặt mà đã khiến Dung Tư sợ hãi tới nhường này, Khuynh Thành lập tức đoán ra, ngoài Chủ Ninh Chiêu ra thì không còn ai khác.

"Cậu nhìn thấy anh ta khi nào?" Khuynh Thành hiếu kì, lần trước cô nghe Chủ Ninh Chiêu và Thành Trì nói chuyện, người đàn ông đó rõ ràng lúc này không có mặt ở kinh thành.

"Ở cửa tiệm rượu đối diện với tiệm cà phê, mặc dù anh ta chỉ đứng đó một lát rồi đi nhưng mình không thể nhận nhầm, người đó nhất định là anh ta."

Khuynh Thành chỉ có thể an ủi: "Có lẽ anh ta có việc gì đó quay về, sẽ rời đi nhanh thôi. Cậu đừng lo lắng."

Dung Tư gật đầu: "Hi vọng là vậy, mình không thể để anh ta biết mình cũng ở đây, mặc dù nói không chừng anh ta đã quên mất mình là ai... Nhưng mình không thể mạo hiểm, nhất định không thể để anh ta biết sự tồn tại của Duệ Duệ."

"Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, hay là thời gian này cậu đừng tới tiệm cà phê nữa! Còn một thời gian nữa mới khai trương, việc không quan trọng thì hãy để người bên dưới làm."

"Không được, có rất nhiều việc mình phải đích thân làm." Dung Tư rất khó xử nói: "Mình chỉ có thể cố gắng cẩn thận một chút."

Khuynh Thành trong lòng thờ dài, sự an bài của vận mệnh đúng là thần kì, không ai có thể biết trước được tương lai, không thể biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô chỉ có thể hi vọng, Dung Tư không bị tổn thương nữa.

Là bạn bè, Khuynh Thành đương nhiên phải đứng về phía Dung Tư, nhưng lí trí nói với Khuynh Thành rằng, mặc dù quan hệ giữa Dung Tư và Chữ Ninh Chiêu quá phức tạp nhưng sự lựa chọn hiện giờ của Dung Tư chưa chắc đã là chính xác.

Sau khi tiễn Dung Tư về, điện thoại của Khuynh Thành liên đồ chuông, cô nhìn màn hình điện thoại một lúc mới nghe máy.

"Thành Trì..." Khuynh Thành không biết lúc này Thành Trì gọi điện cho mình là có việc gì.

Và lời Thành Trì nói thì khiến tim Khuynh Thành lổn nhủn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

"Chữ Ninh Chiêu hôm nay nhìn thấy bạn em rồi." Câu nói của Thành Trì khiến Khuynh Thành suy nghĩ nửa chừng thờ.

Thành Trì nửa phút trước đã nhận được tin nhắn của Chữ Ninh Chiêu, đối phương nói với anh rằng mình đã nhìn thấy Dung Tư.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi nhưng Thành Trì cũng hiểu được ý của Chữ Ninh Chiêu.

Chữ Ninh Chiêu không hề biết Dung Tư ở kinh thành, anh ta thậm chí còn không đi tìm Dung Tư, mặc dù nếu như anh ta muốn, bất luận Dung Tư có ở nơi nào trên thế giới anh ta cũng có thể tìm ra được.

"Có điều chỉ là trùng hợp, hôm nay Chữ Ninh Chiêu về hợp, lịch trình của cậu ta dày đặc, vì thế không tiếp xúc với Dung Tư."

Nghe lời Thành Trì nói, Khuynh Thành không khỏi trầm ngâm nghĩ vừa rồi sao lại quên không hỏi Dung Tư, Chữ Ninh Chiêu có nhìn thấy cô ấy không?

"Vậy phải làm sao đây?" Khuynh Thành lo lắng hỏi: "Anh ta có đi tìm Dung Tư không?"

"Tạm thời thì không, trước khi cậu ta biết được sự tồn tại của đứa bé kia." Giọng Thành Trì rất bình tĩnh nhưng cũng khiến Khuynh Thành giật mình.

Ý của anh tức là nếu như Chữ Ninh Chiêu biết được rằng sau khi Dung Tư rời đi còn sinh con, anh ta sẽ không để mặc Dung Tư rời đi nữa?

Khuynh Thành vô cùng thấp thỏm, giọng nói cũng rất lo lắng: "Dung Tư khó khăn lắm mới có được cuộc sống yên ổn, nếu như Chữ Ninh Chiêu lại tới quấy rầy cô ấy..."

"Nhắc cô ta gần đây hãy cẩn thận hơn." Thành Trì lạnh nhạt đưa ra kiến nghị.

Đây đã là rất nể mặt Khuynh Thành rồi, nếu không anh sớm đã nói cho Chữ Ninh Chiêu biết việc Dung Tư đang nuôi con một mình và giờ này Chữ Ninh Chiêu chắc cũng đã tìm tới nơi rồi.

Nếu sau này Chữ Ninh Chiêu biết được Thành Trì giấu anh, e là sẽ không thể nào ghi thù, Thành Trì chắc chắn sẽ gặp rắc rối, có điều anh không định cho Khuynh Thành biết.

Vì Thành Trì cũng biết rõ Chữ Ninh Chiêu cùng lắm cũng chỉ gây rắc rối cho anh, không thực sự giận anh.

Có điều không lâu sau khi Thành Trì bị trả thù, anh thực sự cảm thấy khá rắc rối...

"Tôi sẽ nói với cô ấy, cảm ơn anh nhé!" Khuynh Thành lại một lần nữa cảm ơn, đây không biết đã là lần cảm ơn thứ mấy của cô.

Thành Trì khẽ cười: "Tôi đồng ý giúp đỡ em, đây xem như là dịch vụ hậu mãi."

Khuynh Thành bị anh chọc cười tạm quên đi không khí có phần căng thẳng giữa hai người trước đó.

"Cuối tuần em vẫn cần đi tái khám phải không?" Thành Trì bắt ngờ hỏi.

Khuynh Thành ngậy người: "Vâng, đi cắt chi."

Thành Trì "ừ" một tiếng rồi nói tiếp: "Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon."

Khuynh Thành ù ừ cạc cạc ngắt điện thoại, cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều liền vội vã đi nhắc Dung Tư việc Thành Trì nói.

Dung Tư nghe xong Khuynh Thành nói Chữ Ninh Chiêu cũng nhìn thấy cô, sắc mặt lập tức tái mét.

Khuynh Thành vội vàng an ủi, chỉ cần sắp tới cẩn thận một chút sẽ không vấn đề gì.

Thế là mấy ngày sau đó Dung Tư không thể không giao việc của tiệm cà phê cho người khác làm, mình thì phụ trách công việc khác.

Cũng may Chữ Duệ đã đi mẫu giáo, cô chỉ cần buổi chiều đi đón con về nhà là được, chỉ cần mấy ngày này không bị Chữ Ninh Chiêu phát hiện là mọi chuyện sẽ êm đẹp.

Buổi tối ru Chữ Duệ ngủ xong, Dung Tư phát hiện mình mất ngủ, cô liền chạy ra ban công ngồi, hôm nay có trăng, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu xuống lan can ban công lấp lánh ánh sáng bạc.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời sâu thẳm thẳm và vàng trắng xinh đẹp, bản thân ngẩn ngơ.

Chớp mắt cô đã rời xa Chữ Ninh Chiêu gần bốn năm, khi đó Thi Nghệ quay về, Chữ Ninh Chiêu cũng bỏ mặc cô, gần như không thấy bóng người.

Cô đương nhiên biết rằng đã tới lúc mình phải rời đi, khi đi cô tưởng rằng mình rất nhẹ nhõm.

Vốn dĩ cô có thể ở bên cạnh Chữ Ninh Chiêu cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Dung Tư biết mình mang tâm thái thiêu thân lao vào đống lửa để ở bên cạnh Chữ Ninh Chiêu, cô cũng không bao giờ ảo vọng những thứ không thuộc về mình, cô sớm đã biết người thất bại thảm hại sẽ là mình.

Dung Tư chớp chớp mắt, cảm giác chắc mình nhìn qua lâu nên mắt đau rất.

Những kí ức khi ở bên cạnh Chữ Ninh Chiêu xa xôi giống như những việc xảy ra ở kiếp trước, những năm qua càng ngày Dung Tư càng ít khi nhớ về nó, đối với cô, Chữ Duệ chính là điều quan trọng nhất.

Nhưm hôm nay khi nhìn thấy Chữ Ninh Chiêu, cho dù chỉ là một bóng lưng thì cũng đủ khiến tinh thần cô bất định, hoảng loạn không thể làm chủ bản thân.

Mấy năm không gặp, người đàn ông đó đã càng ngày càng lợi hại, chỉ một bóng lưng thôi cũng mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi.

Dung Tư trong lòng cười nhạo bản thân, đúng là không ra gì, đã mấy năm rồi mà cô vẫn có thể nhận ra Chữ Ninh Chiêu chỉ dựa vào một bóng lưng.

Nhưng muốn quên Chữ Ninh Chiêu, đó đâu phải là việc dễ dàng gì?

Dung Tư bị tiếng của Chữ Duệ làm cho giật mình bừng tỉnh, cô vội vàng về lại phòng, thấy Chữ Duệ đang ngồi trên giường, bàn tay nhỏ bé đang dụi mắt, vẻ mặt ngái ngủ.

"Duệ Duệ sao lại dậy rồi?" Dung Tư bước tới ôm lấy con, thom nhẹ lên gò má phúng phính của cậu nhóc.

Duệ Duệ giờ tay ôm lấy cổ Dung Tư, bàn tay nhỏ bé túm lấy tóc cô.

"Mẹ, con vừa tỉnh dậy thì không thấy mẹ đâu cả." Duệ Duệ meo máo, vẻ mặt tủi thân, nhìn giống như muốn khóc.

Dung Tư xót con vội vàng dỗ dành: "Mẹ đi toilet một lát, không đi đâu cả."

Đôi mắt xanh biếc của cậu nhóc nhìn Dung Tư chăm chăm: "Mẹ, mẹ đừng rời xa con."

"Mẹ không rời xa con." Dung Tư xoa đầu cậu nhóc, bất giác nghĩ sao cô có thể rời xa con mình chứ, con là duy nhất của cô.

Cùng lúc này, ở đầu bên kia thành phố, trong phòng tổng thống của khách sạn cao cấp.

Chữ Ninh Chiêu cởi áo ngoài, nói lỏng cà vạt, để lộ ra làn da bánh mật săn chắc.

Anh đứng trong nhà vệ sinh tháo kính sát trùng ra, đôi mắt đen nhánh lập tức biến thành màu xanh nước biển, thâm thúy và hút hồn.

Chữ Ninh Chiêu lấy trong túi áo ra một món đồ, lặng lẽ ngắm nhìn hồi lâu, ánh mắt nhanh chóng biến đổi, thoát qua quá nhiều tâm sự.

Không biết đã qua bao lâu, anh nắm chặt hai tay lại, biểu cảm gương mặt trở nên lạnh lùng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

Sáng cuối tuần Khuynh Thành bị chuông điện thoại đánh thức, cô lần lấy điện thoại dưới gối, khi nghe điện, mắt cũng vẫn nhắm chặt.

"Ai vậy?" Hiếm khi buổi sáng không có việc gì làm, có thể ngủ nước, Khuynh Thành rất không vui khi giấc mộng đẹp của mình bị làm phiền thế này.

"Đang ngủ à?" Giọng nói thấp trầm, chỉ vền vền ba chữ nhưng cũng đủ khiến Khuynh Thành giật mình, mở tròn mắt tỉnh táo.

"Thành Trì?" Khuynh Thành trừng mắt nhìn trần nhà, không biết tại sao Thành Trì lại gọi điện cho mình vào giờ này.

Thành Trì chắc có thể nghe ra Khuynh Thành còn đang ngủ từ giọng nói ngái ngủ của cô, anh khẽ cười nói: "Đồ lười biếng!"

Khuynh Thành lập tức phản bác: "Hôm nay là cuối tuần!"

Bị Thành Trì làm phiền như vậy, cơn buồn ngủ của cô đã gần như tan biến, cô vò đầu ngồi dậy khỏi giường hỏi anh: "Có việc gì vậy?"

"Em quên hôm nay phải tới bệnh viện sao?"

"Không quên." Khuynh Thành nói, "tôi chuẩn bị ngủ dậy rồi đi."

"Vậy em ngủ thêm lúc nữa đi, đợi dậy rồi tới bệnh viện."

"... Thôi vậy!" Khuynh Thành không hề phát hiện ra sự trách cứ rất tự nhiên và thân thiết trong giọng nói của mình: "Đều tại anh đấy, tôi đã dậy rồi thì không còn ngủ được nữa."

"Ừ, tại tôi." Thành Trì tâm trạng rất vui vẻ.

"Hừ." Thành Trì lâu bầu một tiếng: "Bây giờ tôi dậy đây."

"Vậy lát nữa tôi tới đón em." Nói xong, Thành Trì liền ngắt máy.

Khuynh Thành lúc này mới hiểu ra ý của Thành Trì? Cô đi cắt chỉ thì liên quan gì tới anh ta chứ...

Đợi Khuynh Thành thu dọn xong, điện thoại của Thành Trì lại gọi tới.

"Thực ra tôi có thể tự đi được!" Khuynh Thành câu đầu tiên đã nói rõ thái độ của mình.

Có điều Thành Trì sẽ không để cô có cơ hội từ chối, kiên định nói: "Tôi hiện đang ở dưới lầu rồi."

"..." Khuynh Thành thở dài, con người này luôn như vậy, không nói không rằng, cường thế tiến vào cuộc sống của cô, lại còn không cho cô cơ hội phản bác.

Khuynh Thành chấp nhận số phận bước xuống lầu, xe của Thành Trì quả nhiên đang dừng bên cạnh hoa viên của khu nhà, cửa xe khép hờ, cô có thể nhìn thấy gương mặt với những đường nét rõ ràng và ngũ quan thâm thúy của Thành Trì.

Còn chưa bước tới nơi Khuynh Thành đã nhìn thấy có một cô gái vóc dáng cân đối bước tới bên cạnh xe, gõ vào cửa xe, không biết nói gì với Thành Trì.

Thành Trì hạ cửa kính xe xuống, sắc mặt lạnh nhạt.

Khoảng cách hơi xa, Khuynh Thành nghe không rõ họ nói gì, cô gái đó thì cứ liên tục ghé sát lại gần Thành Trì.

Khuynh Thành bĩu môi, người đàn ông này đúng là rất hay thu ong hút bướm, các cô gái đều thích vây quanh anh ta.

Khuynh Thành mang theo tâm trạng không vui không hiểu từ đâu mà có bước tới, động tác thuần thục ngồi lên xe, thắt dây an toàn, sau đó mặt không cảm xúc nói: "Lái xe."

Thành Trì biểu cảm cao thâm khó đoán liếc nhìn cô, từ đầu chí cuối không hề nhìn cô gái đang dụ dỗ mình, cứ thế đạp ga đi thẳng.

Bầu không khí trong xe vì gương mặt nghiêm túc của Khuynh Thành mà trở nên có chút nặng nề, cô cũng không nói gì với Thành Trì, cứ thế ngồi thẳng.

lưng nhìn về phía trước, cũng không biết đang nghĩ gì.

Mặc kệ vẻ không vui của Khuynh Thành, Thành Trì đưa cho cô một túi giấy.

Khuynh Thành mở ra, thức ăn bên trong còn tỏa ra hơi nóng.

Cô kinh ngạc hỏi: "Bánh của Cẩm Môn Trai?"

Thành Trì gật đầu.

"Lần nào tôi đi mua cũng phải xếp hàng cả tiếng đồng hồ." Khuynh Thành cắn môi: "Hơn nữa sao anh biết được tôi thích ăn đồ ăn sáng của tiệm này?"

Thành Trì cười nói: "Ăn sáng trước đi đã."

"Còn anh thì sao?" Khuynh Thành ngoảnh đầu nhìn anh, ngọn lửa kì lạ ban nãy đã tiêu tan, cô thậm chí còn không biết mình tức giận vì điều gì.

"Tôi ăn rồi." Thành Trì chuyên tâm lái xe, ngón tay siêu dài khẽ cầm chặt vô lăng, lúc này thần sắc chăm chú của anh vô cùng quyến rũ.

Khuynh Thành khó khăn lắm mới thu lại ánh mắt, di chuyển sự chú ý, ngồi ăn sáng.

Thành Trì còn tranh thủ đưa cho Khuynh Thành một hộp sữa, khi cô ăn xong lại tiện tay đưa thêm giấy ăn.

Khuynh Thành cứ thế thong dong, được Thành Trì phục vụ ăn hết bữa sáng.

Cô bất giác cảm thấy bối rối, không hiểu tại sao mình có thể chấp nhận một cách tự nhiên như vậy.

Cũng may cô không phải bối rối quá lâu, tình hình kẹt xe cuối tuần không quá nghiêm trọng, chả mấy chốc họ đã tới bệnh viện.

Thành Trì rõ ràng đã lo liệu xong xuôi hết rồi, Khuynh Thành cứ thế đi thẳng tới chỗ của bác sĩ chủ trị, kiểm tra xong liền bắt đầu cắt chỉ.

Quá trình cắt chỉ cũng rất thuận lợi, vết thương của Khuynh Thành hồi phục rất tốt, chỉ có điều trên vai chắc sẽ có một vết sẹo nhỏ, tuy không rõ ràng nhưng nếu nhìn kĩ thì cũng có thể nhìn thấy.

Khi bác sĩ nói vậy, Khuynh Thành hoàn toàn không quan tâm, chỉ là một vết sẹo mờ mà thôi, cũng đâu phải ở trên mặt.

Thành Trì đứng ở một bên, ánh mắt dần tối lại: "Sẽ để lại sẹo sao?"

"Hồi phục rất tốt, chỉ là vết sẹo rất mờ." Bác sĩ nói.

Thành Trì mím môi, mặc dù không nói gì nữa nhưng có thể nhận ra tâm trạng anh rất không vui.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, ngược lại là Khuynh Thành nói với anh: "Anh vì việc này... không vui sao?"

Thành Trì dừng bước, quay người nhìn Khuynh Thành, cúi đầu nhìn cô chăm chú: "Em có hối hận không?"

Khuynh Thành ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: "Không."

Mặc dù đối với cô mà nói chỉ là một điều ngoài ý muốn, cô cũng rất hay thường xuyên trách móc sự an bài của số phận nhưng mọi chuyện đã xảy ra rồi, chả có gì phải hối hận cả, huống hồ trên thực tế ngoài vết thương này ra cô không hề có tổn thất gì cả.

Đôi mắt sâu hun hút lạnh lẽ của Thành Trì vụt sáng, giống như dải ngân hà lấp lánh.

Khuynh Thành bỗng nhiên cảm thấy mình như thể bị đôi mắt đó hút vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Trái tim Khuynh Thành đập nhanh mất kiểm soát vì ánh mắt Thành Trì, cô cảm thấy nếu như nói hối hận thì việc hối hận nhất chính là càng ngày càng tiến lại gần Thành Trì, hơn nữa đúng như cô dự tính ban đầu, càng lại gần Thành Trì, cô càng không thể kiểm soát được nội tâm mình...

Thành Trì nhìn ra ánh mắt né tránh của Khuynh Thành, anh lập tức giơ tay ra, lòng bàn tay ấm nóng khẽ vuốt ve khuôn mặt cô.

Anh giống như muốn quyết định một việc gì đó, hỏi lặp lại: "Em thực sự không hối hận?"

Những việc Khuynh Thành quyết định sẽ không bao giờ hối hận, huống hồ nói đúng ra cô cũng không có cơ hội để hối hận, cô còn không biết khi đó ai đã đẩy mình về phía Thành Trì.

Đó là một sự cố ngoài ý muốn mà thôi, không có gì hối hận hay không hối hận cả.

Nhưng Khuynh Thành bất giác cảm thấy câu hỏi này của Thành Trì hình như không hề đơn giản như vậy...

Vì sau khi cô nói lại một lần nữa ba chữ "không hối hận", Thành Trì liền mỉm cười, nụ cười đó không hề có ý chọc ghẹo, vô cùng quyến rũ và tuấn mỹ khiến Khuynh Thành suýt nữa ngừng thở vì nụ cười đó.

Lòng ngón tay thô ráp của Thành Trì miết nhẹ trên má Khuynh Thành, giọng nói hơi khàn: "Em hãy nhớ những gì hôm nay em nói."

Khuynh Thành không hiểu ý anh là gì, rất muốn hỏi anh nhưng lại không hỏi thành tiếng.

Khi Khuynh Thành vẫn còn đang băn khoăn thì Thành Trì đã quay người lại nói: "Đi thôi, đưa em về nhà."

Khuynh Thành đành phải đi theo anh, trong lòng lăm lăm, người đàn ông này thật kì lạ.

Thành Trì nói đưa Khuynh Thành về nhà đúng là đưa cô về tận nhà, có điều trước khi Khuynh Thành xuống xe, anh bất ngờ lên tiếng: "Buổi tối cùng ăn cơm nhé?"

"A, tại sao...?"

Thành Trì mỉm cười: "Lục Kỳ Niên biết được em giúp cậu ta chăm sóc Con Trai, muốn đặc biệt cảm ơn em."

Đã nói là Lục Kỳ Niên mời, Khuynh Thành đương nhiên không tiện từ chối, nhưng cô vẫn nói: "Anh có thể nói với giáo sư Lục rằng tôi chỉ giúp chăm sóc hai hôm mà thôi. Anh ấy không cần khách sáo!"

Thành Trì nhướn mày: "Cậu ta thích tiêu tiền thì em không cần phải tiết kiệm giúp cậu ta."

Khuynh Thành: "... Vậy được thôi!"

Sau khi về nhà, Khuynh Thành muốn đi xem xem Dung Tư có trong nhà không, sau khi bấm chuông cửa một hồi lâu cũng không thấy ai ra mở cửa.

Theo lẽ thường hôm nay cậu nhóc Chử Duệ không đi trẻ, lúc này họ phải ở nhà mới đúng.

Khuynh Thành lại gọi điện cho Dung Tư, đối phương nhanh chóng nghe điện và nói với cô rằng cô ấy dẫn Chử Duệ tới trung tâm thương mại mua đồ chơi.

Thở phào một tiếng, Khuynh Thành dặn dò Dung Tư chú ý an toàn sau đó ngắt điện thoại.

Từ khi cô biết những quá khứ của Dung Tư và Chử Ninh Chiêu, cô cho rằng mình thực sự rất lo lắng cho việc của Dung Tư, sợ cô sẽ gặp điều gì đó không thuận lợi, cũng sợ cô thực sự lại dây dưa với Chử Ninh Chiêu.

Đây là suy nghĩ mâu thuẫn, một mặt Khuynh Thành muốn nhóc Chử Duệ có cha, một mặt lại cho rằng việc của Dung Tư và Chử Ninh Chiêu quá phức tạp, Dung Tư rời xa Chử Ninh Chiêu là lựa chọn tốt nhất.

Đắn đo hồi lâu, Khuynh Thành mới tạm thời gác lại những suy nghĩ kia, cô không phải Dung Tư, không có cách nào biết được suy nghĩ cụ thể của cô ấy, việc cô có thể làm là ủng hộ mọi quyết định của Dung Tư.

Tính tình Khuynh Thành khá lãnh đạm, có người nói là lạnh nhạt, suy cho cùng cũng chỉ vì Khuynh Thành đã nhìn thấu âm lạnh của nhân thế, vì thế khí độ mặt với mọi việc đều không quá vui mừng hay đau khổ.

Có điều trên thực tế, cô là người rất thiên vị, đặc biệt là đối với những người được cô thừa nhận, cô sẽ đối đãi thật lòng, giống như Dung Tư.

Khuynh Thành ở đây không biết, điều cô lo sợ nhất sắp sửa xảy ra...

Dung Tư vì muốn né tránh gặp mặt Chử Ninh Chiêu nên giao hết công việc của tiệm cà phê cho người khác lo liệu, hôm nay lại là chủ nhật, bé Chử Duệ không phải đi mẫu giáo, cô liền dẫn con đi chơi.

Trước đây Dung Tư đã từng hứa với Chử Duệ rằng chỉ cần con có thể lấy được bông hồng xuất sắc ở mẫu giáo cô sẽ mua đồ chơi cho con, hôm nay là ngày cô thực hiện lời hứa.

Cậu nhóc hôm nay mặc chiếc áo khoác và chiếc quần bò do Dung Tư đặc biệt chuẩn bị, đội một chiếc mũ trên đầu, làn da trắng ngần mịn màng như gốm sứ, đôi mắt xanh biêng biếc như đại dương bao la, đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Chỉ Duệ cũng từ hỏi Dung Tư vấn đề này, cậu nhóc nói, các bạn nhỏ ở mẫu giáo đều không giống cậu, mắt cậu không giống các bạn, chỉ có mắt cậu có màu xanh biếc.

Dung Tư không thể nói sự thật với Chỉ Duệ, chỉ nói rằng đó là món quà mà ông trời ban cho cậu, vì thế đó là độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Cậu nhóc ngây thơ tin lời cô nói và không bao giờ hỏi lại vấn đề này nữa, ngược lại còn rất tự hào vì đôi mắt màu xanh biếc của mình.

Dung Tư mỗi lần nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của con đều thông qua con nhớ tới một đôi mắt khác, thâm thúy hơn, sâu không hề thấy đáy.

Chỉ có điều khi đôi mắt đó nhìn cô không hề mang chút tình cảm nào cả, chỉ có lạnh lùng thấu xương.

Chỉ Duệ dắt tay Dung Tư, ngoan ngoãn đi bên cạnh cô, đồ chơi đã cất trong balo của cậu nhóc.

Cậu nhóc đang nóng lòng về nhà, tới ánh mắt cũng đang lấp lánh.

Khi họ đi vào trong trung tâm thương mại, phía trước xuất hiện một nhóm người, tất cả đều ăn vận rất nghiêm túc, sang trọng.

Đặc biệt là người đi đầu, anh bước ở phía trước, trên người mặc bộ vest màu đen, bờ vai rộng rãi, đôi chân thẳng siêu dài, bất luận là vạt áo hay tay áo đều vô cùng gọn gàng tinh tế, không hề có chút dư thừa.

Khí thế của anh không phô trương nhưng cũng đủ để chấn nhiếp người khác, đôi mắt đen nhánh như chim ưng che giấu đi mọi tâm tư, trầm tĩnh tới đáng sợ.

"Tổng giám đốc, lịch trình của anh tới đây đã kết thúc, tiếp tới anh xem..." Nữ thư ký bên cạnh người đàn ông cất tiếng chậm rãi, sau khi nói được một nửa liền lập tức im bặt.

Không chỉ thư ký, toàn bộ những người đi bên cạnh anh đều nhìn thấy người đàn ông với khí thế hờn hậu này bất ngờ dừng bước, chăm chú nhìn về phía trước.

Đặc biệt là nữ thư ký, cô kinh ngạc phát hiện ra trong mắt của người đàn ông bình thường không hề để lộ vui buồn tức giận này có chút tâm tư khác lạ, rất đặc biệt...

Khoảnh khắc Dung Tư nhìn thấy Chỉ Ninh Chiêu, hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô lập tức ôm chặt lấy Chỉ Duệ, sau đó giấu đầu cậu nhóc vào lòng mình.

"Duệ Duệ, mẹ và con chơi một trò chơi nhé, đợi lát nữa cho dù ai nói chuyện với con con cũng đừng ngắt đầu lên có được không?"

Chỉ Duệ nghe lời đáp: "Vâng ạ!"

Sau đó cậu nhóc vô cùng ngây thơ vùi đầu vào lòng Dung Tư, không nói tiếng nào nữa.

Dung Tư ôm Chỉ Duệ trong lòng, cố gắng khôi phục lại nhịp tim của mình, sau khi cố gắng kìm nén mọi thấp thỏm lo lắng, nhìn cô vô cùng bình tĩnh.

Bây giờ cô chỉ hi vọng Chỉ Ninh Chiêu không nhìn thấy Chỉ Duệ, nếu không với tâm tư của người đàn ông này, ngay lập tức sẽ hiểu ra toàn bộ mọi chuyện.

Khi đó mọi cố gắng của cô sẽ đổ xuống sông xuống bể.

"Ninh Chiêu, lâu rồi không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Dung Tư hôm nay ăn vận rất bình thường, một chiếc áo len màu trắng kết hợp với quần bò màu xanh nhạt, tóc buộc ra sau gáy nhưng vì gương mặt tinh tế của cô nên nhìn cô vẫn rất trầm tĩnh và dịu dàng.

Cô rất xinh đẹp, ngũ quan hài hòa, đôi mắt to tròn ướt át, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, là một nữ nhân đích thực.

Nếu như không phải trong lòng Dung Tư có ôm một đứa bé, sẽ rất khó biết được rằng cô đã là một người mẹ.

Dung Tư không định bỏ chạy, cô biết mình đã xuất hiện trước mặt Chữ Ninh Chiêu, thì hoàn toàn không thể tỏ ra không có chuyện gì xảy ra, vì Chữ Ninh Chiêu sẽ không cho cô cơ hội đó.

Người đàn ông này vừa cường thế vừa duy ngã độc tôn, không thích thấy có ai trốn tránh trước mắt mình, thay vì chọc giận anh ta không bằng thuận theo ý anh ta, chỉ cần không để Chữ Ninh Chiêu có tâm tư gì khác với cô vậy thì cô vẫn sẽ bình an vô sự.

Chữ Ninh Chiêu bước ra khỏi nhóm người, ánh mắt sắc bén không hề che giấu dừng lại trên gương mặt của Dung Tư.

Bộc lộ dưới ánh mắt của Chữ Ninh Chiêu khiến Dung Tư cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra, cô ngẩng đầu, cố gắng giữ bình tĩnh.

Một hồi lâu sau, khi Dung Tư cảm thấy mình sắp sửa không chịu đựng được nữa thì Chữ Ninh Chiêu mới lên tiếng.

"Bốn năm."

Sau khi Dung Tư như nín thở mới hiểu ra ý của Chữ Ninh Chiêu là gì.

Trong lòng cô cười nhạo, Chữ Ninh Chiêu vẫn còn nhớ khi nào cô rời đi sao.

Dung Tư thậm chí từng nghĩ rằng Chữ Ninh Chiêu đã quên cô là ai rồi.

Có điều sau đó cô lại thay đổi suy nghĩ, Chữ Ninh Chiêu sao có thể quên được cô chứ?

Chỉ dựa vào gương mặt này của cô, Chữ Ninh Chiêu sao có thể quên được cô.

Đây chính là con át chủ bài và phúc phận mà cô từng lầm tưởng, đồng thời cũng chính là ác mộng mà cô vĩnh viễn không thể gạt bỏ.

"Thì ra đã lâu vậy rồi." Dung Tư kinh ngạc mỉm cười: "Tôi sắp quên rồi!"

Biểu cảm của Chữ Ninh Chiêu rất thâm trầm, sắc mặt lạnh tới cực điểm.

Thông thường khi anh lộ ra vẻ mặt này, những người xung quanh sẽ run sợ tới mức hai chân run rẩy, người nhất gan thậm chí sẽ không dám nhìn vào mắt Chữ Ninh Chiêu.

Dung Tư thì không sợ hãi như vậy, sắc mặt cô bình tĩnh giống như sự xuất hiện của Chữ Ninh Chiêu đối với cô mà nói không hề có chút ảnh hưởng nào cả.

Ánh mắt Chữ Ninh Chiêu cuối cùng cũng di chuyển tới người đưa bé trong lòng cô, hàng lông mày sắc như kiếm của anh nhanh chóng nhíu chặt lại.

Đứa bé ngoan ngoãn nằm yên, mềm mại đáng yêu, cho dù chỉ là một bóng lưng cũng đủ thấy cậu nhóc và Dung Tư vô cùng thân mật.

Những người ở phía sau lập tức cảm thấy không khí lạnh đi vài độ, họ cảm nhận dấu hiệu tức giận trên người ông chủ của mình.

Chú ý tới ánh mắt của Chữ Ninh Chiêu, nhịp tim của Dung Tư đập nhanh sắp vượt giới hạn, giống như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Cô bất giác đưa tay xoa đầu đứa bé, sau đó nói với Chữ Ninh Chiêu: "Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi đây."

Dung Tư che giấu sự hoảng loạn trong lời nói rất tốt, nếu đối là người khác chắc chắn sẽ bị cô qua mặt.

Chỉ có điều người đứng trước mặt cô là Chữ Ninh Chiêu, trên thương trường, phạm là những người từng tiếp xúc với Chữ Ninh Chiêu đều gọi anh một tiếng Diêm La Vương, mặt lạnh tâm lạnh, tâm tư sâu sắc, không biết nương tay là gì.

Người đàn ông này là tự đại diện cho đáng sợ.

Tâm tư Dung Tư cố gắng che giấu vẫn bị Chữ Ninh Chiêu bắt gặp, ánh mắt anh lóe lên ánh sáng sắc lạnh, giọng điệu lạnh tới run người: "Nó là ai?"

Chữ Ninh Chiêu hỏi về Chữ Duệ, Dung Tư thực sự rất muốn nói một câu "liên quan gì tới anh" nhưng nghĩ lại thì đúng là có liên quan tới anh ta.

"Con trai tôi." Dung Tư biết, với tính cách của Chữ Ninh Chiêu, nếu như càng che giấu, anh ta sẽ càng nghi ngờ, chỉ bằng cứ thẳng thắn thừa nhận.

Chữ Ninh Chiêu nhìn chăm chú bóng lưng đứa bé, ánh mắt sa sầm: "Con cô?"

"Đúng, chúng ta đã mấy năm không gặp rồi, anh chắc cũng không biết việc tôi sinh con, ba đứa bé hiện không ở trong nước, nếu không cũng có thể để hai người gặp mặt... Có điều chắc anh cũng không có hứng thú." Dung Tư tự cười nhạo một tiếng, "Tôi cũng không ngờ lại gặp anh ở đây, thật bất ngờ."

Đương nhiên là rất bất ngờ, cô không muốn gặp Chữ Ninh Chiêu ở đây lúc này.

Chữ Ninh Chiêu không nói gì, làn môi mỏng mím chặt, để lộ ra vẻ không vui.

Thấy anh ta không nói gì, Dung Tư hít một hơi thật sâu nói: "Tôi còn có việc, tôi đi trước nhé, tôi thấy anh chắc còn việc khác, không làm phiền anh nữa. Tạm biệt."

Dung Tư vẫy tay, sau đó không hề do dự đi lướt qua Chữ Ninh Chiêu.

Bước chân của cô không hề dừng lại, cũng không có ý quan sát phản ứng của Chữ Ninh Chiêu, chỉ muốn mau chóng rời khỏi đi.

Dung Tư thậm chí cho rằng, ở thêm một giây một phút cũng vô cùng khổ sở.

Khi bước xuống lầu, Dung Tư cuối cùng mới thở phào, cũng may Chữ Ninh Chiêu không tiếp tục đuổi theo, có điều nhiều người có mặt như vậy, cho dù anh ta có thắc mắc cũng sẽ không hỏi ra đâu.

"Mẹ, trò chơi kết thúc chưa?" Chắc là nhện quá lâu rồi, Chữ Duệ mới khẽ hỏi một câu.

"Chưa đâu, chúng ta chơi thêm một lúc nữa được không?" Dung Tư bước nhanh chân hơn, nhất định phải rời khỏi nơi này cô mới yên tâm được.

Chữ Duệ không hề nghi ngờ Dung Tư, cho dù cậu cảm thấy rất hiếu kì về người vừa nói chuyện với mẹ mình...

Khuynh Thành biết tin hôm nay Dung Tư gặp Chữ Ninh Chiêu là khi đang uống nước, cô giật mình sắc nước, ho một hồi mới khôi phục lại bình thường.

Sau khi hỏi rõ hôm nay xảy ra chuyện gì cô mới rầu rĩ nói: "Xem ra, gần đây cậu tốt nhất ra ngoài ít thôi, đặc biệt là đừng dẫn Duệ Duệ đi cùng."

Dung Tư đồng ý, việc hôm nay khiến cô rất sợ hãi.

Tối đó khi Thành Trì tới đón Khuynh Thành đi ăn cơm, Khuynh Thành ngay lập tức nói với Thành Trì về việc này.

"Không phải anh nói Chữ Ninh Chiêu sẽ không ở đây lâu sao? Rốt cuộc khi nào anh ta mới rời đi?"

Thành Trì áp sát lại gần Khuynh Thành, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Trên thực tế, nơi này mới là nhà của Chữ Ninh Chiêu."

Chỉ có điều những năm qua sự nghiệp của anh ta đặt ở thành phố A, nhưng Chữ Ninh Chiêu sớm muộn cũng sẽ quay về đây, bởi căn cơ của anh ta đều ở hết tại nơi này.

"Vậy Dung Tư..."

Thành Trì sau khi suy ngẫm một lát liền nói với Khuynh Thành: "Hãy nói chuyện với bạn em, nếu như cô ta quyết định ở lại đây, vậy thì sự tồn tại của đứa bé sớm muộn gì cũng sẽ bị Chữ Ninh Chiêu phát hiện."

Khuynh Thành lập tức cảm thấy lòng nặng trĩu, không còn tâm trạng ăn cơm.

Như thể nhìn ra được tâm tư của Khuynh Thành, Thành Trì bỗng mỉm cười, lập tức không khí xung quanh cũng trở nên xao động vì nụ cười này của anh.

"Có điều tôi có thể dẫn em đi gặp một người, nói không chừng bạn của em có thể giấu được."

Khuynh Thành ánh mắt ngờ vực nhìn anh: "Anh không phải là bạn của Chữ Ninh Chiêu sao, tại sao anh lại giúp tôi mà không phải anh ta...."

Khóe miệng Thành Trì nở nụ cười khó hiểu: "Có lẽ là vì, em..."

Thành Trì kéo dài âm cuối, giọng nói vô cùng quyến rũ: "...Quan trọng hơn cậu ta."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

6462.Khuynh Thành bất giác hít thở chậm lại, cô chậm rãi chớp mắt, cất giấu những tình cảm mình muốn trốn tránh xuống đáy lòng, giống như chưa từng nghe thấy anh nói gì, khẽ bật cười nói: "Đừng đùa nữa."

Thành Trì nhướng mày nhưng cũng không tiếp tục nói, khởi động xe: "Chữ Ninh Chiêu không dễ dàng bị gạt vậy đâu, vì thế bạn em hãy chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

Chính vì Thành Trì quá hiểu Chữ Ninh Chiêu nên mới nhắc Khuynh Thành như vậy.

Người có địa vị cao ở kinh thành cũng chia thành nhiều loại, nhóm người bọn họ đều là con nhà quyền quý, nếu đi so sánh, Chữ Ninh Chiêu không phải người có thân thể hùng mạnh nhất, những năm qua nhà họ Chữ dần chuyển sang kinh doanh, có điều căn cơ vẫn còn, vẫn có tiếng nói ở kinh thành.

Nhưng Chữ Ninh Chiêu tuyệt đối là người tàn bạo nhẫn tâm nhất, thờ nhỏ ở trong quân khu, anh thường là người lãnh đạo tuyệt đối, không hiểu thế nào là nương tay, chỉ cần là việc anh muốn làm thì không ai có thể ngăn cản.

Vì thế giả dụ có một ngày Chữ Ninh Chiêu biết được Dung Tư đã có con với anh, đừng nói là Chữ Ninh Chiêu, cho dù là nhà họ Chữ cũng sẽ không để cho con cháu lưu lạc bên ngoài.

Đặc biệt là hiện nay Chữ Ninh Chiêu đã ngoài ba mươi vẫn chưa kết hôn, trường bối nhà họ Chữ đang rất có ý kiến, bất luận là ở kinh thành hay ở thành phố A đều có thiên kim tiểu thư của rất nhiều nhà thăm gửi gắm tình cảm cho anh, chỉ đáng tiếc Chữ Ninh Chiêu không muốn kết hôn, trường bối nhà họ Chữ lại càng thêm lo lắng, cũng không thể ép buộc anh, chỉ dặn dò Chữ Ninh Chiêu sớm ngày cưới vợ.

Nếu như nhà họ Chữ biết được Chữ Ninh Chiêu đã có con trai, e là sẽ vô cùng kích động.

Khuynh Thành khẽ thở dài: "Để tôi nói với cô ấy."

"Vậy vừa rồi anh nói, ai có thể giúp Dung Tư?" Khuynh Thành hiếu kỳ hỏi Thành Trì.

"Đi rồi em sẽ biết."

Nếu như nói Chữ Ninh Chiêu là một con báo hung mãnh thì Thành Trì là một con hồ ly gian xảo.

Nhà họ Thành không ở trong quân khu, nhưng cậu của Thành Trì thì ở đó, là nhân vật cấp cao trong quân đội, thi thoảng anh cũng tới đó chơi, nếu nhìn thấy những đứa trẻ cùng trang lứa đánh nhau, Chữ Ninh Chiêu sẽ xông lên đầu tiên, đánh cho những người khác toi bởi khối lửa.

Thành Trì thì luôn đứng cười tít mắt ở bên cạnh, trừ khi có người chủ động xông tới, nếu không anh tuyệt đối sẽ không ra tay, tới cuối cùng Chữ Ninh Chiêu sẽ mặt mày bầm dập còn anh thì vẫn sạch sẽ như ban đầu.

Nhưng việc Thành Trì nhất định sẽ làm là đưa mấy người bị đánh thê thảm nhất về nhà họ, sau đó nói về vụ việc đánh nhau với các bậc phụ huynh mặc quân phục bằng sắc mặt vô cùng bình tĩnh, rũ bỏ toàn bộ trách nhiệm của phe anh, khiến phụ huynh của đối phương có giận dữ cũng không có chỗ nào trút giận.

Rất nhiều trường bối đều khen ngợi tiểu bối nhà họ Thành sau này sẽ là một nhân vật lợi hại.

Anh ta rất giỏi che giấu thực lực của mình, khiến người khác không rõ thực hư, chỉ cần đối phương khinh địch sẽ có kết cục rất thê thảm.

Người còn lại thì đúng là quái vật.

Lục Kỷ Niên thường nói Trịnh Nặc là một tên thần kinh, điều này không hề giả.

Tiểu bối trong giới quyền quý đều gọi Trịnh Nặc một tiếng Trịnh thái tử, gia thế hiển hách của Trịnh Nặc khiến anh ta có thể hoành hành ngang ngược ở kinh thành, cũng may anh ta ngoài có hứng thú với phụ nữ ra thì không hề có thói quen nào xấu nữa, đương nhiên cũng là vì những gì chơi được anh ta đã chơi qua rồi, chơi chán rồi, những thứ các cậu ấm cô chiêu thường chơi, đều là những thứ mà đám người họ chơi thừa, đã không còn cảm thấy hứng thú nữa.

Phụ nữ bên cạnh Trịnh Nặc thay đổi liên tục chớp nhoáng, sở thích của anh ta cũng không hề giống nhau, phụ nữ loại hình nào anh ta cũng yêu, chỉ là chưa bao giờ có ý định dừng chân, hoặc có thể nói là chưa có cô gái nào có thể khiến Trịnh Nặc có ý định dừng bước.

Còn nói Trịnh Nặc là quái vật là vì người này không chỉ tính tình bất định khó đoán, căn bản là không suy nghĩ như người thường.

Nhưng cũng chính vì điều này nên Trịnh Nặc mới có thể giúp đỡ.

Đương nhiên, Thành Trì sẽ không nói với Khuynh Thành rằng trước đây Trịnh Nặc từng bị Chữ Ninh Chiêu chơi một vỏ, sớm muốn tìm cơ hội báo thù, Thành Trì thì nợ Trịnh Nặc một món nợ ân tình, lần này vừa hay có thể xi xóa.

Mặc dù những đấu đá nội bộ này trong mắt người ngoài là rất đáng sợ nhưng với những người từ nhỏ lớn lên bên nhau như họ thì lại quá bình thường.

Hướng hồ bất luận nội bộ gây sự thế nào đi nữa, thì tập đoàn lợi ích giữa các nhà vẫn không hề có bất cứ lỏng lẻo nào, lớp con cháu như họ đương nhiên vẫn rất thân thiết.

Vì thế lớp trẻ trong giới của họ mới nói rằng không việc gì thì đừng đắc tội với giáo sư Thành, thà bị Chữ Ninh Chiêu làm le hoặc bị tên điên Trịnh Nặc cắn một cái còn hơn để giáo sư Thành ghi hận, tâm tư người này sâu như biển, thực sự quá thông minh.

Đám người họ có thể đứng ở đỉnh cao như vậy, không ai là người đơn giản cả.

Khi Khuynh Thành nhìn thấy Trịnh Nặc, trong đầu liền thoáng qua một cụm từ: Tựa hồ thần tiên.

Họ cùng đi tới một nhà hàng khá kín đáo, Lục Kỳ Niên mặc một chiếc áo len màu xám, sắc mặt trắng quá mức, đôi mắt đào hoa vẫn câu hồn nhiếp phách như thường.

Trịnh Nặc ngồi bên cạnh Lục Kỳ Niên, đường nét khuôn mặt ưu mỹ, khí chất quý phái, nho nhã, ngũ quan tinh tế hơn cả con gái, nhưng không hề có dáng vẻ đàn bà, đôi mắt phượng khẽ nhướn lên, giống như muốn câu hồn người khác.

Khi hai người ngồi cạnh nhau, bức tranh đó thực sự rất đáng kinh ngạc, khiến Khuynh Thành không khỏi ngoảnh đầu sang nhìn Thành Trì.

Vẻ đẹp của Thành Trì thuộc một kiểu khác, ngũ quan thâm thúy mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng tới cực độ, khí chất giống như một bức tranh thủy mặc thanh tú, cao quý, lãnh đạm. khi mỉm cười sẽ chỉ hơi nhếch hai bên khóe miệng, nhưng rất dễ khiến người ta si mê.

Chắc là vì những người phụ nữ có thể gả vào các gia đình hiển hách thường bẩm sinh xinh đẹp, vì thế con cái sinh ra cũng đều vô cùng xuất chúng, dung mạo xuất chúng không nói, còn có cả khí chất cao quý mà người khác không thể mô phỏng.

Lục Kỳ Niên sau khi nhìn thấy Khuynh Thành liền đùa giỡn cô theo thói quen: "Khuynh Thành, cô biết không, Con Trai tôi gần đây đang tương tư, trong đầu toàn là Bánh Bao nhà cô!"

Khuynh Thành bình tĩnh mỉm cười: "Vậy thì để Con Trai của anh tới ở rể nhà tôi?"

"Không được, tôi không nở đâu."

Khuynh Thành gặp họ cũng không hề căng thẳng, cô và Lục Kỳ Niên cũng coi là quen biết, mặc dù không quen với người còn lại nhưng những năm qua Khuynh Thành từng gặp không ít nhân vật lớn, trong đó cũng không thiếu người có địa vị cao, vì thế khí trường của Trịnh Nặc không hề ảnh hưởng tới cô.

Trịnh Nặc cứ thế nghiêng người dựa vào ghế, một tay chống vào tay vịn, ánh mắt nhìn Khuynh Thành không hề che giấu. sau đó lại nhìn về phía Thành Trì.

Cho tới khi Thành Trì lặng lẽ đưa thực đơn tới trước mặt Trịnh Nặc, cánh tay che khuất tầm nhìn của anh ta, ném cho anh ta một cái nhìn cảnh cáo lạnh lùng.

Trịnh Nặc liền thu lại tầm mắt, nhún vai, được rồi, mỹ nhân này chắc chắn không có duyên với anh.

"Chào cô, tôi là Trịnh Nặc, bạn của Thành Trì." Trịnh Nặc giờ tay.

Khuynh Thành lễ phép khẽ bắt tay anh ta, mỉm cười: "Chào anh, tôi là Khuynh Thành."

"Sao tôi thấy cô hơi quen?" Trịnh Nặc liếm môi.

Thành Trì cười nhạt một tiếng: "Câu nói mở màn của cậu không thể sửa được sao?"

"Đương nhiên là không thể." Trịnh Nặc không hề có chút giác ngộ nào: "Tôi yêu mọi cô gái xinh đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

"..." Khuynh Thành lập tức thấy rằng những lời khen vừa rồi của mình dành cho Trịnh Nặc đúng là

"Được rồi, nói vào việc chính." Trịnh Nặc thờ ơ hỏi: "Hôm nay có việc gì gấp sao?"

Khuynh Thành liền liếc mắt nhìn Thành Trì, cô đã đoán ra được người có thể giúp đỡ chính là Trịnh Nặc.

Lục Kỳ Niên vốn dĩ đang nghịch điện thoại, nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Thành Trì.

Thành Trì khẽ nhìn Khuynh Thành, cô lập tức cảm thấy yên tâm, như thể việc này chỉ cần giao cho Thành Trì làm là có thể giải quyết xong.

Nói sơ qua toàn bộ sự việc, Thành Trì liền cảm chén trà lên uống một hớp, nói: "Nói tóm lại, Chử Ninh Chiêu bây giờ vẫn còn chưa biết mình đã có một đứa con trai."

Khuynh Thành chú ý tới sắc mặt của hai người ngồi đối diện, Lục Kỳ Niên dáng vẻ thản nhiên, như thể Chử Ninh Chiêu có ra sao cũng chẳng liên quan gì tới anh, còn Trịnh Nặc thì ngay lập tức mặt phát sáng.

"Chữ Ninh Chiêu đã có con trai rồi sao?" Trịnh Nặc đứng bật dậy, tới giọng nói cũng trở nên trầm xuống đôi chút.

Thành Trì gật đầu.

Lục Kỷ Niên lắc đầu: "Nếu tin này bị tiết lộ ra ngoài... chắc chắn sẽ gây ra một trận mưa máu gió tanh."

Trịnh Nặc là biểu cảm xem trò hay: "Vậy mà tôi không hề biết tin này! Vì thế cô gái đó là cái cô nhà họ Dung?"

"Ừ!" Thành Trì lại gật đầu.

"Lợi hại!" Trịnh Nặc tấm tắc khen ngợi, đôi mắt phượng ngập tràn ánh sáng đùa giỡn: "Trước đây không phát hiện ra cô ta lợi hại như vậy, ôm thẳng con trai của Chữ Ninh Chiêu bỏ chạy."

Lục Kỷ Niên nói xen vào: "Trịnh Nặc, tốt nhất cậu đừng gây chuyện."

Trịnh Nặc cười rất khoái trí: "Gây chuyện? Sao tôi lại có thể... không gây chuyện chứ?"

Khuyên Thành sau khi nghe đoạn đối thoại của họ liền nhủ mày, lấy tay huých nhẹ Thành Trì, thì thầm gọi tên anh: "Thành Trì..."

Thành Trì giờ tay xoa đầu Khuyên Thành một cách rất tự nhiên và nói với cô: "Em yên tâm"

Hành động của anh lọt vào mắt của hai người kia, thế là Lục Kỷ Niên và Trịnh Nặc lại đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Có điều Lục Kỷ Niên sớm đã có chuẩn bị tâm lý, còn Trịnh Nặc thì vẻ mặt kinh ngạc viết rõ câu "chết tiệt, lại vụ gì thế này".

Trịnh Nặc đang định lên tiếng thì Thành Trì ngắt lời anh: "Cậu có thể giúp khiến Chữ Ninh Chiêu không biết mình có con trai nhì."

"Kinh thành nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, muốn tìm người rất dễ, muốn giấu người cũng rất dễ." Trịnh Nặc vất chân chéo ngoe, chậm rãi nói, "Chỉ ít trước khi Chữ Ninh Chiêu về lại hân, tôi có thể bảo đảm cậu ta không tìm được người."

Trịnh Nặc muốn giấu người dưới mắt Chữ Ninh Chiêu không phải việc dễ dàng, nhưng chỉ ít hiện tại phần lớn thế lực của Chữ Ninh Chiêu đều ở thành phố A, vì thế Trịnh Nặc tạm thời có thể giúp đỡ.

Khuyên Thành nghe họ nói vậy cuối cùng cũng yên tâm, chỉ ít việc Dung Tư cầu xin cô giúp đỡ cô cũng đã làm xong.

Còn sau này xảy ra chuyện gì thì cô cũng không thể quản nổi.

"Nói ra... Lần trước, rượu mà Thành Trì cậu hỏi tôi..." Trịnh Nặc sau khi nhìn thấy hành động thân mật mà Thành Trì vô tình đối xử với Khuyên Thành, anh liền nhớ ra việc này.

Thành Trì lãnh đạm trả lời: "Phát hiện ra rằng gần đây cậu hơi lảm lòi."

Khuyên Thành chú ý tới câu nói này, trong đó có vài từ nhạy cảm.

Cô thấp thoáng cảm thấy, lời Trịnh Nặc nói có liên quan tới cô.

Lục Kỷ Niên như thể nhớ ra điều gì đó hỏi Khuyên Thành: "Cô còn phải học bao lâu nữa."

Khuyên Thành lập tức thay đổi sự chú ý, trả lời: "Vẫn còn một tuần nữa."

"Sau đó cô về lại đài truyền hình sao?"

"Vâng, tiết mục sắp sửa được là lại rồi, chỉ đợi tôi quay về thôi."

Họ trò chuyện thêm vài câu, Trịnh Nặc đột nhiên như giật mình nói: "Thành Trì, việc Sài Vi Vi mà cậu tìm tôi bữa trước là vì..."

Thành Trì lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Cậu cứ tiếp tục giả bộ đi."

Trịnh Nặc bị vạch trần cũng không cảm thấy bối rối, anh vốn dĩ đúng là có ý.

Lục Kỷ Niên sớm đã nói với anh chuyện của Khuyên Thành, hôm nay Trịnh Nặc nhìn thấy Khuyên Thành thực ra cũng không hề ngạc nhiên, chỉ có điều bây giờ xem ra giữa Thành Trì và người vợ cũ này chỉ là quan hệ bình thường.

Đối với Thành Trì mà nói, quan hệ bình thường đã là bất bình thường rồi...

Có điều Trịnh Nặc đã đạt được mục đích, Khuyên Thành lập tức hiểu ra.

Cô vốn dĩ biết việc của Sài Vi Vi là do Thành Trì giúp đỡ, chỉ không ngờ những người bạn này của Thành Trì cũng giúp đỡ cô.

Thế là Khuynh Thành liền mỉm cười: "Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ tôi."

Được Khuynh Thành mỉm cười trân thành, trong sáng cảm ơn, người mặt dày như Trịnh Nặc cũng có chút ngại ngùng, đôi mắt phượng né tránh ánh mắt Khuynh Thành, thân nhiên nói: "Hi, chỉ là một việc nhỏ thôi mà."

Bữa tối kết thúc, Thành Trì dẫn Khuynh Thành về trước.

Trên xe, Khuynh Thành một lần nữa lại hỏi Thành Trì: "Họ giúp đỡ... thực sự không sao chứ?"

Mặc dù cô và Dung Tư là bạn nhưng không muốn vì chuyện này làm khó Thành Trì, nếu như việc này phá hoại quan hệ bạn bè giữa họ, cô sẽ cảm thấy mình rất tội lỗi.

Thành Trì nhìn vào mắt Khuynh Thành, nói với cô: "Tôi đã đồng ý giúp em, chứng tỏ việc này có thể làm. Nhưng em phải biết rằng, việc này không giấu được lâu đâu, Dung Tư không thể vĩnh viễn giấu đứa trẻ đó được, Chữ Ninh Chiêu sớm muộn cũng sẽ biết thôi."

Trong lúc Khuynh Thành trầm ngâm suy nghĩ, Thành Trì lại khẽ nói: "Trên thực tế, trước khi tôi đồng ý giúp em tôi có hỏi Chữ Ninh Chiêu, có muốn biết tình hình gần đây của Dung Tư không. Câu trả lời của cậu ta là không liên quan tới cậu ta, vì thế đây là lựa chọn của cậu ta, việc này không ai sai cả, chỉ là góc độ không giống nhau mà thôi."

Thành Trì đôi ba lời đã thuyết phục xong Khuynh Thành, cho dù trong lòng cô vẫn còn thấp thòm lo lắng nhưng cũng không biết phải nói sao nữa.

Cô đương nhiên không biết rằng, ở việc này, Thành Trì không những thiên vị mà còn thiên vị rất nghiêm trọng..

"Trước khi Chữ Ninh Chiêu tỏ ra muốn biết tình hình gần đây của Dung Tư, tôi sẽ không nói cho cậu ta biết, nhưng nếu như cậu ta muốn biết tôi sẽ không cố ý giấu cậu ta đâu, vì cậu ta là bạn tôi." Thành Trì nhìn Khuynh Thành đang nhàu mày, không kiềm lòng được liền nhéo má cô, cười nói: "Vì thế em cũng đừng băn khoăn nữa."

Tại Khuynh Thành bất giác ửng hồng, khẽ hắng giọng một tiếng để che giấu tâm tư, cô hỏi thúc: "Anh mau lái xe đi..."

Khi họ ra về, Lục Kỷ Niên và Trịnh Nặc vẫn còn ở lại.

Trịnh Nặc ngẩng đầu nhìn các vật trang trí trên trần nhà nói: "Cuối cùng cũng tìm được cơ hội xử lý tên Chữ Ninh Chiêu này rồi."

"Cậu ta lần trước cũng chỉ là thắng cậu ở trường bắn một lần, cậu thù dai quá." Lục Kỷ Niên nghịch điện thoại, câu nhàu một câu.

"Cậu tưởng rằng tôi không biết sao, cậu cũng đợi cơ hội này rất lâu rồi." Trịnh Nặc xoa cằm, về mặt nhìn thấu mọi chuyện.

Lục Kỷ Niên nghe xong liền thu điện thoại lại, mắt đảo hoa nhướng lên, mỉm cười: "Thật trùng hợp, lần trước cậu ta cũng thắng tôi một lần ở trường đua ngựa."

Hai người đàn ông tuấn tú nhìn có vẻ rất chín chắn lúc này đang cười như mèo ăn vụng giống hệt trẻ con..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Sau khi Khuynh Thành về nhà liền nghiêm túc thảo luận cùng Dung Tư vấn đề của Chữ Ninh Chiêu.

Dung Tư nói: "Minh lớn lên ở đây, vì thế sau khi rời thành phố A liền về đây, cũng không muốn rời đi."

"Nhưng nếu như sau này Chữ Ninh Chiêu quay về, vạn nhất cậu gặp phải anh ta..."

"Minh không biết." Dung Tư cắn môi, "Minh tưởng rằng anh ta sẽ ở đây."

"Thành Trì bảo cậu hãy chuẩn bị tâm lý, vì nếu như một ngày nào đó Chữ Ninh Chiêu bất ngờ có hứng thú, anh ta chắc chắn sẽ biết cậu dẫn con tới đây."

Dung Tư chỉ khẽ thờ dãi: "Khi mình đi, anh ta căn bản không biết mình đã có con, vì thế chắc cũng không đột nhiên nhớ tới mình đâu. Chỉ có điều Duệ Duệ quá giống anh ta, chỉ cần nhìn thấy Duệ Duệ là anh ta sẽ đoán ra được."

"Hon nữa cậu có từng nghĩ rằng cứ để Duệ Duệ sống trong gia đình đơn thân thế này không? Thực ra cậu bé không nên phải chịu những tổn thương này."

Giọng nói của Khuynh Thành đã cố gắng mềm mỏng một chút nhưng vẫn nói trúng tâm tư trong lòng Dung Tư né tránh.

Cô nói: "Mình đã nghĩ vấn đề này rất nhiều lần nhưng Chữ Ninh Chiêu không nhất định yêu quý đứa bé, huống hồ anh ta đã có Thi Nghệ rồi, mình không muốn để Duệ Duệ sống với họ."

Ánh mắt Dung Tư ánh lên vẻ giằng xé: "Mình biết là mình đang báo thù anh ta nhưng hiện giờ mình đã không biết sự lựa chọn của mình rốt cuộc là đúng hay sai nữa rồi..."

Khuynh Thành vỗ vai Dung Tư, bất ngờ nghĩ tới một chuyện: "Lần đó khi gặp Chữ Ninh Chiêu, mình hình như có nghe anh ta nói, cô Thi Nghệ kia lại ra nước ngoài rồi..."

Dung Tư lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Khuynh Thành: "Cậu nói gì cơ?"

"Chắc mình không nghe nhầm, Thi Nghệ ra nước ngoài rồi, hon nữa hình như sẽ không quay về nữa? Chữ Ninh Chiêu nói anh ta không gượng ép, lại còn đích thân tiễn cô ta đi." Khuynh Thành nói và ngờ vực hỏi: "Chả phải cậu nói rằng khi cậu rời đi, Thi Nghệ đã sắp kết hôn với Chữ Ninh Chiêu sao?"

Hàng lông mi cong dài mềm mại của Dung Tư khẽ run rẩy, đồng thời cũng lắc đầu tỏ vẻ không hiểu: "Mình không biết, khi đó Thi Nghệ quay về, Chữ Ninh Chiêu không liên hệ với mình một thời gian dài, sau đó mình nhận được tin họ sắp kết hôn?"

"Sau đó cậu liền về đây?"

"Ừ..." Ánh mắt Dung Tư vô cùng đau khổ, "Mình tìm anh ta nói rằng mình muốn đi."

"Chữ Ninh Chiêu đồng ý cho cậu ra đi?" Khuynh Thành nhíu mày, trong lòng chữ thầm Chữ Ninh Chiêu là một gã cặn bã.

"Nếu không thì sao chứ?" Nụ cười trên môi Dung Tư vô cùng chua xót: "Thực ra cho dù anh ta không để mình ra đi, mình cũng sẽ không tiếp tục ở bên cạnh anh ta nữa, cho dù có thích anh ta ra sao đi nữa thì mình cũng không muốn chen ngang vào tình cảm của người khác."

Khuynh Thành sững người, nắm chặt lấy tay Dung Tư.

Dung Tư nói tiếp: "Trước đây mình có thể bất chấp tất cả để ở bên cạnh anh ta vì Thi Nghệ chưa về, Thi Nghệ về rồi, mình đương nhiên chỉ có thể rời đi."

Đối với Dung Tư mà nói, có thể ở bên cạnh Chữ Ninh Chiêu đã là rất hạnh phúc rồi, khi mới bắt đầu cô không hề mơ tưởng mình sẽ có một vị trí bên cạnh Chữ Ninh Chiêu.

Tuy nhiên con người thường không biết thế nào là đủ, dần dần cô không thể khống chế được nội tâm của mình, càng ngày càng lún sâu hơn.

"Không sao đâu Khuynh Thành, cậu không cần phải lo lắng cho mình đâu, những năm qua thực ra mình đã không còn bao nhiêu tình cảm nữa, bất luận là Thi Nghệ có ở bên anh ta hay không, mình và Chữ Ninh Chiêu cũng không có kết quả, anh ta chưa bao giờ thích mình cả, trước giờ và sau này đều như vậy thôi."

"Vậy..." Khuynh Thành muốn nói tới bé Chữ Duệ.

Dung Tư ngừng nghĩ một lát rồi kiên định nói: "Tất cả hãy xem duyên phận, nếu như một ngày nào đó anh ta biết mình có một đứa con trai, mình sẽ đồng ý để anh ta cùng nuôi con."

Thực ra Dung Tư căn bản cũng không nghĩ rằng cả đời này không để Chữ Ninh Chiêu biết, chỉ có điều cô tưởng Chữ Ninh Chiêu kết hôn rồi, vì thế cũng không đi làm phiền cuộc sống của anh ta nữa.

Khi Khuynh Thành nói với cô rằng, Thi Nghệ không những không kết hôn với Chữ Ninh Chiêu mà còn rời đi, cô lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Có được câu trả lời của Dung Tư, Khuynh Thành cũng lặng lẽ thở phào.

Cuối tuần nhanh chóng qua đi, Dung Tư lại bắt đầu phụ trách công việc khai trương tiệm cà phê, cô cố gắng không nghĩ tới những chuyện giữa mình và Chữ Ninh Chiêu nữa, tin vào sự an bài của ông trời.

Khuynh Thành chỉ còn một tuần học ở đại học A, tính ra cũng sẽ nhanh qua đi thôi.

Và cô cũng không đi học tiết học tự chọn của Thành Trì, vì trong thời gian cuối tuần, Khuynh Thành đã hoàn toàn cảnh tỉnh bản thân.

Gần đây cô và Thành Trì đúng là tiếp xúc quá thân mật, việc này là không nên, gần như nằm ngoài dự liệu của cô.

Khuynh Thành nhắc nhở bản thân mình phải bình tĩnh, không thể để mặc Thành Trì bước vào cuộc sống của cô, sự thay đổi như vậy quá đáng sợ đối với

cô, Khuynh Thành lo lắng sẽ xuất hiện hậu quả mà mình không thể gánh chịu nổi.

Vì thế bất giác cô có ý né tránh Thành Trì ở đại học A, bởi bây giờ cô đã biết lịch lên lớp của Thành Trì, muốn né tránh anh ở thời điểm mấu chốt là việc không mấy khó khăn.

Khuynh Thành cố ý né tránh, liên tục mấy ngày liền không gặp Thành Trì ở khuôn viên trường, cô khề thờ phào, đồng thời trong lòng cũng dấy lên cảm giác buồn phiền mà chính bản thân cô cũng không phát hiện ra.

Một tối nọ Thành Trì gọi điện tới nhưng Khuynh Thành sau khi nhìn màn hình điện thoại, đợi tới khi màn hình tối đi cũng không bắt máy.

Khuynh Thành ôm đầu lăn lộn trên giường, không thể nào hiểu nổi tâm tư của mình.

Khuynh Thành bất giác nghĩ, trước đây khi cô và Thành Trì kết hôn cũng không nhiều phiền não thế này, khi đó họ đúng là tôn trọng nhau như khách, đâu giống như bây giờ, mọi việc đều mất kiểm soát, đi về phương hướng mà cô không muốn thấy.

Cho tới ngày hôm nay Bánh Bao đột nhiên bị ốm.

Khuynh Thành sau khi ngủ dậy liền nhìn thấy Bánh Bao rầu rĩ đứng trên giá đậu, không nói gì cả, bình thường sau khi nhìn thấy cô ngủ dậy nó sẽ hào hứng gào lên vài tiếng, hôm nay thì hoàn toàn không buồn quan tâm tới cô.

Khuynh Thành băn khoăn quan sát nó, cảm thấy hình như Bánh Bao có hiện tượng sổ mũi, hơn nữa màu lông rực rỡ cũng ảm đạm đi nhiều.

Đợi tới khi cô từ đài truyền hình trở về, Bánh Bao vẫn cúi đầu một mồi, Khuynh Thành tìm kiếm trên mạng các triệu chứng của Bánh Bao một hồi lâu rút ra kết luận nó bị cúm.

Gần đây thời tiết giảm nhiệt độ, chim bị cúm là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng Khuynh Thành cũng không chắc nguyên nhân là gì, chỉ có thể dẫn Bánh Bao đi khám bác sĩ thú y.

Vì lần trước Lục Kỷ Niên nói con vẹt kia có gửi nuôi ở một tiệm thú cưng, tiệm thú cưng đó hình như có bác sĩ thú y, Khuynh Thành liền xin nghỉ phép để đi tìm.

Điều này dẫn tới việc Khuynh Thành bỏ lỡ tiết học chuyên ngành của Thành Trì.

Khuynh Thành không hề biết rằng, giáo sư Thành đã lên giảng đường trước khi chuông báo vào lớp mười phút, khiến sinh viên bên dưới kinh hồn bạt vía.

Bởi giáo sư Thành trước giờ luôn nói rằng thời gian chờ đợi trước khi vào lớp cũng đủ để mua vào và bán ra mấy mã cổ phiếu rồi.

Vì thế Thành Trì có thói quen vào lớp rất đúng giờ.

Tuy nhiên hôm nay anh không những đến sớm mà lại còn đến sớm lâu như vậy, những mười phút.

Sau khi Thành Trì bước vào giảng đường, ánh mắt sau mắt kính liền nhìn khắp lượt giảng đường.

Hai tay chống lên bàn, đôi mắt đen nhánh ánh lên ánh sáng không rõ ràng.

Cho tới khi tiếng chuông vào lớp chính thức vang lên, Thành Trì vẫn không phát hiện ra bóng dáng ai đó trong số sinh viên bên dưới.

Mọi người bất giác cảm thấy, sắc mặt của giáo sư Thành lạnh tới đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tiết học này đối với sinh viên của Thành Trì mà nói, đúng là cực hình nhất.

Vì trong tiết học, giáo sư Thành tuy vẫn vui buồn thất thường như mọi khi nhưng hôm nay khí áp quanh người anh thấp chưa từng có, trong đôi mắt anh như thể đang kìm nén giông bão sắp sửa ập tới.

Mọi người đều run rẩy sợ hãi, không ai dám thở mạnh cho tới hết giờ, khi kết thúc giờ học, mọi người đều vô cùng ăn ý, không ai dám lên hỏi câu hỏi.

Cho tới khi Thành Trì đẩy nhẹ gọng kính màu vàng trên sống mũi cao thẳng, lạnh giọng nói: "Sao vậy, hôm nay học hiểu bài hết rồi sao?"

Mọi người mới lấy hết dũng khí đi thắc mắc câu hỏi.

Cũng may giáo sư Thành không hề trút lửa giận lên người họ, có điều tốc độ trả lời câu hỏi nhanh hơn ngày thường rất nhiều, tốc độ tư duy cũng khiến họ suýt chút nữa không thể theo kịp.

Sau khi xử lý xong hết các thắc mắc của sinh viên, Thành Trì mới thu dọn giáo án bước ra khỏi giảng đường, tới bóng lưng cũng toát lên sự tức giận vô biên.

Khi mọi người nhìn thấy Thành Trì rời đi đều nói với người bên cạnh, thực ra giáo sư Thành từ trước tới giờ vẫn luôn khó tính, ai đắc tội với anh hãy đợi xui xẻo đi...

Thành Trì không buồn về lại văn phòng, anh vút thẳng giáo án ra ghế sau xe, đạp ga, xe lao đi như bay.

Khuynh Thành ở lại tiệm thú cưng suốt mấy giờ đồng hồ, bác sĩ nói Bánh Bao mắc bệnh về đường hô hấp gây ra cảm cúm, chắc do nhiệt độ gần đây xuống thấp, sau đó liền tiến hành quan sát và điều trị cho Bánh Bao.

Bác sĩ dặn dò Khuynh Thành nhỏ một vài giọt rượu nho vào nước cho Bánh Bao uống hoặc cho Bánh Bao uống vitamin, Khuynh Thành ghi lại tất cả những điều đó, sau khi hỏi một vài vấn đề chuyên ngành xong cô mới mang Bánh Bao về nhà.

Dọc đường đi Bánh Bao cũng trở nên khỏe khoắn hơn ít nhiều, Khuynh Thành đùa với nó một câu, cuối cùng nó cũng rất nể mặt nói chuyện, có điều giọng nói không trong trẻo như thường ngày mà hơi khàn một chút.

"Bánh Bao, mày vẫn ổn chứ?" Khuynh Thành gõ lông chim, cô không hề cảm thấy rằng hành động của mình rất giống với của gã nọ.

"Trời ơi! Thật hay đùa vậy! Ha ha! Tôi không tin!" Bánh Bao phun ra một tràng, giọng chim khàn khàn nghe rất buồn cười.

Khuynh Thành: "...". Gần đây ông hàng xóm lẽ nào lại thích nghe hài nhảm?

Thời gian trước Khuynh Thành phát hiện ra rằng Bánh Bao không cần cô dạy cũng có thể nói được vài câu kì quái, sau đó cô mới phát hiện ra nguyên nhân là vì tiếng tivi của nhà ông hàng xóm bật quá lớn, thính lực của Bánh Bao lại rất tốt, vì thế nó học được...

Nhìn Bánh Bao, Khuynh Thành bất giác lại nhớ tới ai đó.

Dù gì thì Bánh Bao cũng là do anh tặng, việc Bánh Bao bị bệnh cô cũng phải báo anh một tiếng mới được.

Nhưng Khuynh Thành nghĩ tới việc mấy ngày này mình đang trốn tránh anh ta, bây giờ bắt ngờ liên hệ anh ta có vẻ khá là kì quặc.

Khuynh Thành cứ bồn chồn như vậy suốt đường về.

Khi bước ra khỏi thang máy, Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị một luồng sức mạnh kéo xoay một vòng, cả người cô tựa sát vào tường.

Ngay sau đó, hơi thở quen thuộc tiến sát lại gần cô, cơ thể người đàn ông nọ ép chặt Khuynh Thành vào lòng sau đó gờ tay lướt qua tai cô, vòng chặt lấy cô.

Khuynh Thành vẫn còn đang xách lông chim, vì thế chỉ có một tay có thể phản kháng, nhưng cô không kịp phản ứng gì thì đã thấy gương mặt đang tiến sát lại trước mắt mình.

Khuôn mặt tuấn mỹ giống như đường dùng bút tô điểm, nét cao quý lạnh lùng toát lên khí chất bất phàm, đôi mắt thâm thúy với đuôi mắt hơi nhướng lên đang nhìn cô chăm chú.

"Thành Trì?" Khuynh Thành cảm nhận được sự không vui trên người Thành Trì, cô nhích người một cách thiếu tự nhiên: "Sao anh lại ở đây, anh buông tôi ra trước đi..."

Thành Trì một tay chống lên tường, ép Khuynh Thành ở trong phạm vi kiểm soát của mình, anh cúi đầu, ánh mắt u tối: "Hôm nay em trốn tiết."

Khuynh Thành lúc này mới nhớ ra, đúng vậy, hôm nay là tiết chuyên ngành của Thành Trì... Nhưng vì cô lo lắng cho sức khỏe của Bánh Bao nên đã quên mất.

"Tôi..." Khuynh Thành vừa lên tiếng giải thích liền bị sắc mặt Thành Trì làm cho sợ hãi.

Sao cô cứ có cảm giác mình nhìn thấy lửa giận bùng bùng trong mắt Thành Trì... Cô chỉ là trốn tiết mà thôi, Thành Trì đâu cần phải tức giận vậy chứ?

Đường thôi, có lẽ Thành Trì không chấp nhận được sinh viên trốn tiết.

Khuynh Thành sắp xếp lại từ ngữ chuẩn bị xin lỗi.

Thành Trì nếu như biết suy nghĩ trong lòng Khuynh Thành chắc chắn sẽ cười nhạt một tiếng, trốn tiết? Đương nhiên không đơn giản như vậy.

Thành Trì lên tiếng trước Khuynh Thành, nụ cười trên môi anh không còn dịu dàng mà trở nên vô cùng lạnh lùng: "Trốn tiết đã đành, chúng ta hãy nói về những chuyện khác nữa."

"Chuyện... chuyện gì... khác?" Khuynh Thành nói yếu ớt, chột dạ cúi đầu.

Tuần này cô cố tình trốn tránh Thành Trì, lẽ nào Thành Trì tức giận vì việc này?

"Không biết?" Một tay còn lại của Thành Trì giữ chặt cằm Khuynh Thành, nâng mặt cô lên nhìn thẳng vào mắt mình: "Vậy để tôi nhắc nhở em."

Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt trong veo của Khuynh Thành, đôi mắt cô dài rất xinh đẹp, ánh mắt dịu dàng, nốt ruồi lệ ở khóe mắt khiến cô càng thêm quyến rũ.

Mặc dù bên cạnh Thành Trì có rất nhiều mỹ nữ nhưng không ai giống Khuynh Thành có thể dung hợp hoàn hảo đồng thời mấy loại khí chất, nụ cười vừa rạng rỡ vừa xa cách, ánh mắt khi không có ánh sáng nhìn rất vô tình, khi sáng lên lại vô cùng long lanh.

Thi thoảng lạnh nhạt giống như một con mèo kiêu ngạo, thi thoảng ranh mãnh như hồ ly, thi thoảng lại lộ vẻ ngây thơ và e thẹn giống như một con nai trong rừng sâu.

Càng nhìn cô càng phát hiện ra điểm khác biệt của cô.

Khác hoàn toàn Khuynh Thành trong kí ức của Thành Trì.

Nhưng chính là Khuynh Thành như vậy khiến Thành Trì vốn dĩ có thói quen phán đoán mọi thứ một cách lí tính lần đầu tiên nảy sinh cảm giác bất lực chả biết phải làm sao.

Rõ ràng là cô tới thu hút sự chú ý của anh trước nhưng sau đó lại thu mình vào trong mai rùa, không biết tới chừng nào mới chịu chui ra.

Có điều từ trước tới giờ mục tiêu mà Thành Trì ưng ý anh chắc chắn sẽ phải giành được, chưa bao giờ thua cuộc cả.

"Nhắc nhở tôi gì chứ..." Khuynh Thành có chút thấp thỏm bất an.

Nhìn mà xem, cô đã nói cô phải tránh xa Thành Trì, mỗi lần gặp anh ta tinh thần cô lại trở nên bồn loạn, không thể suy nghĩ.

Đều tại anh cả!

"Em đang trốn tránh tôi?" Thành Trì lạnh giọng phán đoán.

"Có sao?" Phản ứng đầu tiên của Khuynh Thành là phủ nhận.

Thành Trì nở nụ cười vô tình: "Không có sao? Em có cần tôi liệt kê ra hết toàn bộ những thái độ của em thời gian gần đây không? Ở trường học né tránh tôi, không nhận điện thoại, hôm nay trốn tiết luôn?"

Khuynh Thành bất mãn phản bác: "Tôi làm gì thì liên quan gì tới anh? Gần đây tôi bận không được sao? Giáo sư Thành đúng là rảnh rỗi quá đấy!"

"Không có liên quan gì với tôi sao?" Thành Trì nheo mắt, màu mắt càng trở nên sẫm lại.

Khuynh Thành cứng đầu, bất giác có dự cảm chẳng lành, người đàn ông này muốn làm gì...

"Thành Trì... anh..." Tới thời điểm quan trọng, Khuynh Thành bỗng cảm thấy tài ăn nói của mình hình như biến mất, lắp bắp nửa ngày không nói ra được câu nào.

Thành Trì mỉm cười đầy thâm ý: "Em căng thẳng gì chứ, hử? Em đang căng thẳng điều gì? Không phải nói rằng không liên quan gì tới tôi sao?"

Khuynh Thành muốn phát điên.

Cũng may thời điểm quan trọng có người cứu cô.

Ồ không đúng, là có chim cứu cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Khi Khuynh Thành cảm thấy mình sắp ngạt thở thì có một giọng nói vang lên dưới chân cô: "Trời ơi! Thật hay đùa vậy! Ha ha! Tôi không tin!"

Thành Trì: "..."

Khuynh Thành: "... " Cô chưa bao giờ biết on con chim này tới vậy.

Vì Bánh Bao nói trong lồng chim nên lúc này Thành Trì mới chú ý tới nó: "Em mang nó đi?"

Khuynh Thành cuối cùng cũng tìm được cơ hội giải thích, cô vội vàng nói: "Bánh Bao hôm nay bị ốm, tôi dẫn nó đi gặp bác sĩ, là chỗ lần trước giáo sư Lục gửi nuôi Con Trai đó, anh không tin thì có thể hỏi họ."

Nói xong Khuynh Thành liền vô tội chớp chớp mắt: "Vì thế hôm nay tôi thực sự không có ý trốn tiết đâu."

Sắc mặt Thành Trì lúc này mới dịu xuống một chút: "Bánh Bao sao vậy? Bị bệnh gì?"

"Thì là bị cảm cúm, chắc là do nhiệt độ giảm xuống nên bị lạnh!" Bình thường vẹt rất dễ thích ứng với môi trường, chỉ có điều thi thoảng khi nhiệt độ thay đổi sẽ bị bệnh.

"Bác sĩ nói sao?"

Khuynh Thành liền nói những điều bác sĩ dặn dò cô với Thành Trì, Thành Trì gật đầu biểu thị mình đã biết.

Trong lòng khẽ thở phào, Khuynh Thành cho rằng cuối cùng cũng đã lái được sang vấn đề khác, vừa rồi cô thực sự rất căng thẳng.

Cô không biết rằng tâm trạng của mình lại có thể xao động lớn như vậy, và suy cho cùng đều là vì người đàn ông này.

Bánh Bao nhìn thấy Thành Trì liền nhận ngay ra anh, đầu chim chui qua lồng dụi nhẹ lên lòng bàn tay Thành Trì, dụi một hồi liền vùi hết cả đầu vào tay anh.

Khuynh Thành đứng bên cạnh rất ử dột: "Rõ ràng gần đây là tôi nuôi nó!"

Thành Trì thấy Khuynh Thành không vui như vậy liền bật cười: "Em ghen cả với một con vẹt sao?"

"Vậy thì đã sao chứ?" Khuynh Thành le lưỡi, đáng vẻ vô cùng đáng yêu: "Tôi không ưa kiểu ăn cây táo rào cây sung của nó."

Đứng ở hành lang hồi lâu, Khuynh Thành muốn vào nhà, cô ngoảnh đầu nhìn qua Thành Trì đứng bên cạnh, người này bình tĩnh đùa giỡn với Bánh Bao, sau khi thần sắc dịu dàng lại càng trở nên tuần tú.

Khuynh Thành khẽ thở dài, sau khi mở cửa liền hỏi anh: "Lẽ nào anh vì tôi trốn tiết nên tìm tới tận nhà để chặn tôi sao?"

Nói xong cô cũng không đợi Thành Trì trả lời liền nói: "Nhưng anh biết đấy, tôi không cố tình trốn tiết, nhưng quên xin nghỉ là tôi sai, vì thế anh nể tình Bánh Bao tha lỗi cho tôi được không?"

"Tôi không giận em!" Thành Trì khẽ nói.

"... Vừa rồi trông anh như vậy không hề giống không giận." Khuynh Thành bĩu môi nói một câu.

Thành Trì mỉm cười rầu rĩ: "Tôi về đây, Bánh Bao có vấn đề gì nhớ nói cho tôi biết."

"Ồ, biết rồi."

Khuynh Thành nhìn Thành Trì rời đi, cho tới khi bóng anh biến mất trong thang máy cô mới quay người bước vào nhà.

Ngày hôm sau tình hình của Bánh Bao đã khá hơn nhiều, khi cô trở dậy nó còn nói mấy lời rất khó hiểu.

Sau việc lần này, Khuynh Thành tới đại học A không còn dám trốn tránh Thành Trì nữa.

Cô thực sự không biết người đàn ông này sẽ làm ra việc gì... đặc biệt là hôm qua Thành Trì thực ra cũng không hề truy cứu tới cùng, nhiều lúc Khuynh Thành cảm thấy Thành Trì đứng ở vị trí có thể nhìn thấu tất cả, bất luận là việc gì cũng không thể thoát khỏi tầm mắt anh.

Người này quá thông minh khiến Khuynh Thành căn bản không thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh.

Vì không có ý trốn tránh Thành Trì nên Khuynh Thành không hề tỏ ra bất ngờ khi bắt gặp Thành Trì ở hành lang.

Vốn dĩ các môn học của học viện Kinh Tế đều học ở tòa nhà giảng đường lớn, vì thế gặp mặt cũng là điều bình thường.

Mặc dù phản ứng đầu tiên của Khuynh Thành khi nhìn thấy Thành Trì là quay ngược lại, nhưng nghĩ tới việc người đàn ông này tìm tới tận nhà cô, cô lại dừng bước lại.

"Giáo sư Thành!" Khuynh Thành khách sáo, lễ phép chào hỏi.

Bên cạnh Thành Trì có một ông lão tóc bạc, mắt đeo kính, dáng vẻ nho nhã, nhìn rất giống một giáo sư có thâm niên lâu năm.

Sau đó Khuynh Thành lại gật đầu với ông: "Chào thầy!"

Mặc dù không quen biết nhưng chào hỏi một tiếng cũng không có gì sai.

Ông lão cười tí mắt trả lời: "Chào em!"

Thành Trì dừng bước nói: "Bánh Bao sao rồi?"

"Đã ổn rồi." Khuynh Thành cúi đầu lễ phép trả lời.

Ông lão hứng thú hỏi Thành Trì: "Học trò của cậu sao?"

Ánh mắt Thành Trì dừng lại trên khuôn mặt Khuynh Thành, bật cười nói: "Có thể coi là vậy!"

Khuynh Thành trong lòng cảm râm, cái gì mà coi là vậy chứ?

"Ồ? Vậy sao? Vậy rốt cuộc phải hay không phải?"

Thành Trì vui vẻ trả lời mập mờ: "Rốt cuộc phải hay không phải sau này thầy sẽ biết."

"Tôi lên lớp đây, tạm biệt!" Khuynh Thành trừng mắt lườm Thành Trì một cái sau đó đi lướt qua anh.

Sau khi Khuynh Thành đi khỏi, ông lão kia liền trò chuyện với Thành Trì vấn đề khác: "Việc lần trước tôi nói với cậu, cậu suy nghĩ sao rồi?"

"Đồng lão, đã để thầy bận tâm rồi, em tự có sự sắp xếp của mình." Đồng lão cũng chính là viện trưởng học viện Kinh Tế, ông tiếp tục khuyên nhủ Thành Trì: "Cậu cũng đã ba mươi rồi, nên lập gia đình thôi, vẫn còn định độc thân tới chừng nào?"

Việc Đồng lão bảo Thành Trì suy nghĩ trên thực tế là xem mặt.

Ông cho rằng Thành Trì là hậu bối không tồi, gia thế, phẩm hạnh đều rất tốt, mình lại có một đứa cháu gái mới du học ở nước ngoài trở về, học về ngành tài chính, Đồng lão cho rằng hai người chỉ ít cũng môn đăng hộ đối, có nhiều đề tài để trò chuyện, vì thế mới muốn tác hợp cho hai người.

"Em biết ý tốt của thầy, nhưng em chưa có dự định này."

Đồng lão vẫn không từ bỏ ý định: "Tiểu Như và cậu môn đăng hộ đối, lại có chung sở thích, cô gái tốt như vậy tìm ở đâu ra chứ, nó từ trước tới giờ chưa yêu ai, cậu hãy nể mặt tôi, đi gặp mặt một lần được không?"

Thành Trì khó xử nói: "Đồng lão, chưa từng yêu ai càng không thích hợp với em, em đã nói là em từng kết hôn rồi, thầy không tin sao?"

"Việc này không sao cả, kết hôn thì đã sao, kết hôn rồi càng biết thương vợ." Đồng lão tỏ ra rất thoải mái.

Thành Trì khề thờ dài, cách nói này của Đồng lão rõ ràng là không tin anh đã kết hôn.

Khi xưa hôn lễ của anh và Khuynh Thành đúng là tổ chức rất kín tiếng, chỉ có rất ít người tham gia, vì thế tới giờ người trong giới vẫn ngỡ rằng thiếu gia nhà họ Thành ba mươi tuổi vẫn độc thân, cổ phiếu ưu tú này, đi đâu tìm được?

Mấy năm trước còn tạm, khi đó anh còn trẻ, nhiều trường bối đều cho rằng anh còn trẻ chưa ổn định, không dám tùy tiện giới thiệu đối tượng, bây giờ anh đã bước sang tuổi ba mươi mà vẫn chưa lập gia đình, kinh thành có rất nhiều người muốn tìm cơ hội giới thiệu con gái trong nhà cho anh.

Bởi cho dù không có nhà họ Thành, chỉ tính một mình Thành Trì cũng đã khiến rất nhiều trường bối xem anh là ứng cử viên con rể sáng giá.

"Quyết định vậy nhé, thích hay không thích chưa cần biết, chỉ ít hãy gặp mặt trước, cậu còn từ chối tôi sẽ giận đấy." Đồng lão ra thông điệp cuối cùng.

Thành Trì vẫn định từ chối nhưng Đồng lão giống như một đứa trẻ, vội vàng bước đi, kiên quyết không nghe lời thoái thác của anh.

Lắc đầu, Thành Trì quay người bỏ mặc việc này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Khuynh Thành nhanh chóng học xong tiết học cuối cùng của mình ở đại học A, khi tan học, cô có cảm giác vô cùng kì lạ, bởi cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình tốt nghiệp lâu vậy rồi vẫn còn có cơ hội tới giảng đường nghe giảng, hơn nữa lại còn là trường đại học trước đây cô không thể thi vào.

Vừa bước ra khỏi giảng đường liền có người chạy tới trước mặt cô khiến cô giật mình.

Cô định thần lại thì thấy đó là Thạch Vũ, đối phương còn đang ôm một quả bóng rổ, xem ra vừa mới từ sân vận động chạy về.

"Khuynh Thành!" Thạch Vũ hào hứng gọi tên cô.

Khuynh Thành khẽ mỉm cười nói: "Hi!"

"Tôi nghe nói đây là tiết học cuối cùng của chị, sau này chị không lên lớp nữa sao?" Ánh mắt Thạch Vũ ánh lên vẻ nuối tiếc.

Khuynh Thành giả vờ như không nhìn thấy chị cười nói: "Ừ, sau này chắc tôi sẽ không tới nữa."

"A, tiết học của giáo sư Thành ngày hôm qua chị cũng không tới, tôi còn giữ chỗ cho chị đấy."

Nhắc tới Thành Trì, ánh mắt Khuynh Thành lập tức biến đổi, sau đó nói: "Hôm qua tôi có việc bận không tới được."

"Được thôi, sau này không thể tiếp tục làm bạn học của chị nữa rồi, tiếc quá."

Khuynh Thành bước xuống lầu, Thạch Vũ cũng đi bên cạnh cô, cho dù từ đầu tới cuối cô tỏ ra rất lạnh nhạt nhưng Thạch Vũ vẫn vô cùng nhiệt tình.

"Đúng rồi, Khuynh Thành, tôi mới biết thì ra chị là người dẫn chương trình đấy, có điều trước đây tôi không quan tâm tới tin tức giải trí nên không biết, nhưng sao chị lại tới trường chúng tôi để đào tạo vậy, có công việc mới sao?"

Khuynh Thành vẫn lạnh nhạt trả lời: "Ừ, có kế hoạch công việc mới."

Khuynh Thành đối diện với Thạch Vũ chỉ cảm thấy đau đầu.

Anh chàng mới hai mươi tuổi, ngập tràn tinh thần, cũng không có quá nhiều suy nghĩ, vẫn chưa đủ chín chắn.

Làm việc gì cũng vô cùng thẳng thắn xông lên thậm chí không bao giờ che giấu tình cảm của mình.

Tới lúc này Khuynh Thành có thể thấp thoáng cảm nhận được một vài suy nghĩ của Thạch Vũ, Thành Vũ hình như cũng không có ý định giấu giếm.

Khuynh Thành chưa từng nghĩ rằng sẽ có một chàng trai ít tuổi hơn mình nảy sinh tình cảm nào đó với mình, đây chưa hẳn đã gọi là thích, chẳng qua chỉ là vì trong cuộc sống của cậu ta chưa từng xuất hiện người như Khuynh Thành vì thế làm dấy lên khát vọng chinh phục của của cậu ta.

Khuynh Thành cũng không biết phải làm sao cả.

Có lẽ đúng là do cô đã lớn tuổi, thực ra thì cũng mới chỉ hai mươi sáu mà thôi nhưng khi đứng trước Thạch Vũ vẫn có cảm giác đang nhìn một đứa bé.

"Khuynh Thành... Tôi qua tôi gửi tin nhắn wechat cho chị, chị có nhận được không? Hay là khi đó chị ngủ rồi?"

Ánh mắt Thạch Vũ nhìn Khuynh Thành, thông tin bên trong vô cùng rõ rệt.

Đặc biệt là nội dung wechat tới qua Thạch Vũ gửi, hỏi cô có phải còn độc thân không, nếu được có thể suy nghĩ về cậu ta.

Khuynh Thành tới qua giả vờ không nhìn thấy gì, nhân tiện chặn Thạch Vũ luôn.

Khuynh Thành dừng bước, trong đầu suy nghĩ xem lát nữa nên từ chối Thạch Vũ thế nào, khi cô đang chuẩn bị lên tiếng thì bất ngờ cảm nhận được một mùi hơi quen thuộc đang tiến lại gần mình.

Sau đó Khuynh Thành thấy vai mình được ôm chặt, rất có tính chiếm hữu.

Sau lưng cô là lồng ngực của gã nào đó, thậm chí thông qua lớp vải cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ, trầm ổn của anh.

Theo như phản ứng trước đây, cô đương nhiên sẽ lập tức né tránh nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Thạch Vũ, Khuynh Thành liền dừng lại.

Không nằm ngoài dự đoán, giọng nói quyến rũ của Thành Trì liền vang lên bên tai cô: "Tôi tới giảng đường không nhìn thấy em, thì ra em ở đây."

Vừa nói Thành Trì vừa hát cầm, ánh mắt lạnh lùng quan sát Thạch Vũ đang trong trạng thái vô cùng kinh ngạc.

"Em là sinh viên lớp kinh tế học vi mô?" Thành Trì như thể thờ ơ hỏi.

Thạch Vũ bắt giắc lấp bắp, ánh mắt ngập tràn kinh ngạc: "Giáo, giáo sư Thành, thầy, thầy..."

"Tôi làm sao?" Cánh tay khoác trên vai Khuynh Thành của Thành Trì khẽ thu chặt lại, cúi đầu thì thầm bên tai Khuynh Thành: "Tối nay cùng ăn cơm nhé?"

Khuynh Thành trong lòng thầm trợn ngược mắt, gã Thành Trì này đúng là thừa nước lán tới, càng lúc càng lán cao.

Trong lòng Khuynh Thành, Thành Trì chắc đã nhìn thấy cô và Thạch Vũ nói chuyện nên cố tình tới trêu chọc cô.

Nhưng cũng vừa hay có thể mượn Thành Trì để Thạch Vũ không ôm bất cứ ảo vọng gì nữa, như vậy cũng tốt.

Thạch Vũ không tin vào mắt mình khi thấy Thành Trì thân mật khoác vai Khuynh Thành, đặc biệt là nét mặt bình tĩnh của Khuynh Thành, hành động thân mật giữa hai người không hề giống như giả vờ.

Huống hồ Thạch Vũ cũng không cho rằng giáo sư Thành có thể giả bộ.

Cậu lập tức cảm thấy hình như mình phát hiện ra một việc vô cùng to lớn...

"Khuynh Thành... Chị và giáo sư Thành..." Thạch Vũ sau khi kinh ngạc, tâm trạng đã rơi xuống đáy vực, vì nếu như quan hệ giữa Khuynh Thành và giáo sư Thành đúng là như cậu nghĩ, vậy thì chứng tỏ rằng cậu chả còn chút cơ hội nào cả.

Trước đây sau khi thêm wechat của Khuynh Thành, Thạch Vũ tìm kiếm khắp nhóm bạn bè của cô phát hiện ra rằng Khuynh Thành tới giờ vẫn còn độc thân, mặc dù Khuynh Thành lớn tuổi hơn cậu nhưng cậu thấy điều đó không quan trọng cho lắm.

Khuynh Thành khác hẳn với những cô gái xuất hiện xung quanh Thạch Vũ, thái độ của cô bình thường đều rất lạnh nhạt, xa cách nhưng lại có thể thu hút hết mọi ánh mắt của cậu, chỉ cần thấy cô ngồi yên lặng đọc sách, bức tranh đó thật đẹp biết bao.

Nhưng bây giờ ngọn lửa tình cảm của cậu vừa mới nhen nhóm thì đã bị dập tắt, mọi điều trước mắt khiến cậu bị đá kích không hề nhỏ.

Khuynh Thành vẫn lạnh nhạt, giọng nói rất nhẹ: "Thạch Vũ, đúng như cậu nhìn thấy đấy, vì thế tin nhắn tới qua của cậu, tôi giả vờ không nhìn thấy."

Thạch Vũ đã không thể nói lên lời, trong trường có rất nhiều nữ sinh thích cậu, đẹp trai, yêu thích thể thao, lại học giỏi, nam sinh như vậy thông thường rất được các nữ sinh yêu mến.

Chỉ có điều Thạch Vũ lại thích mẫu người như Khuynh Thành, không có cách nào khác cả, tình cảm của cậu suy cho cùng chỉ có thể là một mối tình đơn phương mà thôi.

"Nhưng Khuynh Thành chị là học trò của giáo sư Thành, hai người..."

Khuynh Thành còn chưa nói gì thì Thành Trì đã phì cười một tiếng: "Từ thời điểm chuông tan học vang lên cô ấy đã không còn là học trò của tôi nữa rồi."

Thạch Vũ: "... " Được thôi, em thua rồi.

Cuối cùng Thành Vũ chỉ có thể rầu rĩ quay người bước đi, Khuynh Thành không tỏ thái độ gì nhưng thực sự thì cô và Thạch Vũ không thể có tương lai gì cả, đây mới là cách giải quyết tốt nhất dành cho cậu ấy.

Thạch Vũ đi xa rồi, Thành Trì thì thầm bên tai Khuynh Thành một cách bóng gió: "Sức quyến rũ rất lớn, tới học trò của tôi cũng bắt chấp tình yêu chị em để theo đuổi em."

Khuynh Thành lúc này mới phản ứng ra, cánh tay Thành Trì vẫn còn đang đặt trên vai cô.

Cô vội vàng né tránh Thành Trì, gò má thoáng ửng hồng.

Khuynh Thành lạnh mặt nói: "Liên quan gì tới anh chứ?"

Thành Trì cũng không phủ nhận: "Không liên quan gì tới tôi sao, sao tôi lại có cảm giác em qua cầu rút ván vậy?"

"... Là anh tự nguyện." Khuynh Thành bối rối nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt Thành Trì, ánh mắt anh thực sự đáng sợ, như thể có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô.

Thành Trì khẽ bật cười một tiếng nói tiếp: "Bây giờ em về nhà phải không? Tôi đưa em về!"

Khuynh Thành lập tức lắc đầu: "Không cần đâu, tôi không về nhà."

Nụ cười trên mặt Thành Trì dần dần biến mất, giọng nói lạnh đi vài phần: "Vậy em đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

"Tôi đi đâu tại sao phải nói cho anh biết?" Khuynh Thành liếc mắt nhìn anh, không định phí lời thêm với anh nữa, cứ thế bước lướt qua Thành tri.

Có điều Thành Tri không có ý định buông tha cho cô, một lần nữa tay anh lại ôm trọn lấy vai cô, cúi đầu dùng ánh mắt nhìn cô chăm chăm, trong đôi mắt hút hồn đó ánh lên ánh sáng lạnh: "Hôm nay tôi nhất định muốn biết đây."

Khuynh Thành bắt ngờ có cảm giác, Thành Tri lúc này giống như một đứa trẻ đang làm nũng vì không có được món đồ chơi mà mình thích.

Liên tưởng tới bức tranh Thành Tri = đứa bé, thế là cô không nhịn được nữa phì cười một tiếng.

Thành Tri nheo mắt, hỏi khẽ: "Em cười cái gì vậy?"

"Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện ra anh lại ấu trĩ tới vậy." Khuynh Thành cười rất vui vẻ, trong mắt là ánh sáng rạng rỡ.

Như thể ánh mắt trời trên khắp nhân gian này đều ngập tràn trong mắt cô, rạng ngời và ranh mãnh, khiến Thành Tri ngây người.

Càng ngày anh càng cảm thấy ngũ quan lãnh đạm của Khuynh Thành trở nên ngập tràn sức sống, khuôn mặt tinh tế cũng trở nên rất quyến rũ, đậm dư vị.

Ánh mắt dừng lại trên người cô càng lâu càng không thể rời mắt...

Khuynh Thành bất giác sửng người, vì khoảnh khắc đó, ánh mắt Thành Tri nhìn cô ngập tràn một loại... thâm tình kì lạ.

Trong buổi chiều hoàng hôn rực rỡ, trong tầm nhìn của cô, khuôn mặt lạnh lùng của Thành Tri đang được bao phủ trong ánh sáng dịu dàng, giống như đang tỏa hào quang, khiến người ta chói mắt, si mê.

Trong giây phút đó, lần đầu tiên Khuynh Thành cảm thấy trí tim mình hình như từ khi nào đó đã được trồng một hạt giống, lặng lẽ, âm thầm nảy lộc...

Không biết tiếng nói từ đâu vọng nói đánh thức Khuynh Thành, sau khi phát hiện ra rằng mình đang ngây người dựa vào lòng Thành Tri, cô vội vàng gãy giữa rời khỏi anh, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Hôm nay tôi không về nhà, anh không cần đưa tôi về."

Thành Tri cúi mắt, lông mi dài hơn cả con gái, in bóng trên mí mắt.

"Ừ." Thành Tri lạnh nhạt đáp một tiếng, giọng nói khiến trái tim Khuynh Thành dậy sóng.

Khuynh Thành bối rối xoa mũi, cũng không mình điên khùng gì nữa, cô giải thích với Thành Tri: "Tôi tới chỗ ba tôi, lần trước anh tới rồi đó, ở bên Sùng Văn, xa lắm."

Thành Tri ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú vẫn quyến rũ như thường, khóe môi anh khẽ nở một nụ cười: "Thì ra là vậy."

"Vậy tôi đi trước nhé, lần sau... thôi bỏ đi, bye bye!" Khuynh Thành định nói lần sau gặp lại, nhưng sau đó cô lại nhớ ra rằng khóa học nâng cao của mình ở đại học A đã kết thúc, sau này nếu không có việc gì đặc biệt cô sẽ không tới đại học A nữa, vậy thì chắc cô sẽ không thường xuyên gặp Thành Tri nữa.

Khuynh Thành nghĩ đi nghĩ lại về vấn đề này, tại sao gần đây cô cứ liên tục tiếp xúc với Thành Tri một cách không kiểm soát, nguyên nhân quan trọng chính là vì cô học ở đây.

Bây giờ thời gian một tháng đã kết thúc, sau này cơ hội cô gặp mặt Thành Tri cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Như vậy thực ra rất tốt, giống như nguyện vọng ban đầu của cô.

Cô vốn dĩ không nên tiếp xúc quá gần Thành Tri, cuộc sống của Thành Tri không phù hợp với cô.

Mặc dù bây giờ chắc họ cũng có thể xem là... bạn bè.

Thành Tri nhìn Khuynh Thành đi mỗi lúc một xa, bóng lưng cô dưới bóng râm giống như có thêm một đôi cánh, như thể có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Ánh mắt anh dần dần tối lại.

Anh có thể hiểu được ý của Khuynh Thành trong câu nói vừa rồi.

Lần sau làm sao? Đương nhiên là lần sau gặp lại!

Đáy mắt anh bất ngờ bùng phát thần sắc nóng bỏng, đã lâu lắm rồi anh không giống như lúc này, bất giác dấy lên khát vọng vô biên, và tất cả những tâm tư đó đều là vì muốn có được người đó.

Khuynh Thành ngồi tàu điện ngầm sau đó lại chuyển sang xe bus về tới nhà ôn Khuynh, nơi ở của ông Khuynh thực sự ở khá xa, mỗi lần trở về đều tốn rất nhiều thời gian.

Giống như mọi khi, cô vừa bước tới lề đường đã nhìn thấy hàng xóm xung quanh, sau đó bắt đầu chào hỏi mọi người.

Di Lý nhìn thấy Khuynh Thành liền vui mừng chạy tới bên cạnh cô: "Khuynh Thành à, hôm nay về thăm ba à?"

"Đúng vậy, di Lý, hôm nay di không đi đón cháu sao?"

"Hi! Nó đi ăn hải sản với ba mẹ rồi, di đi ứng với mấy thứ đó nên không đi."

Khuynh Thành mỉm cười hàn huyên với di vài câu.

Khi Khuynh Thành chào tạm biệt, di Lý bất ngờ giữ lấy tay cô khẽ nói: "Khuynh Thành, hôm nay bạn trai cháu không về cùng cháu à?"

"Bạn trai?" Khuynh Thành sững người sau đó mới nhớ ra người và di Lý nói chắc là Thành Trì lần trước đi cùng mình...

Khuynh Thành đành phải giải thích: "Di Lý hiểu nhầm rồi, anh ấy không phải bạn trai cháu, chỉ là một người bạn mà thôi."

Di Lý không tin hỏi lại lần nữa: "Không phải bạn trai thật sao?"

"Không phải thật, cháu gạt di làm gì chứ?"

Di Lý nghe Khuynh Thành khẳng định xong liền mỉm cười rất vui vẻ: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Khuynh Thành: "... " Cô không có bạn trai là việc đáng mừng vậy sao?

Sau khi tạm biệt di Lý kì quặc, Khuynh Thành về lại quán com của ông Khuynh.

Lúc này trong quán vẫn còn khách, ông Khuynh đang bận rộn ở trong bếp.

Quán com không lớn, việc kinh doanh bình thường cũng khá ổn, có hai người phục vụ, bây giờ đều đang bận việc của mình.

Khuynh Thành ba một tiếng sau đó giúp ba mình bưng bê.

Đợi qua thời gian ăn com, quán com bớt khách Khuynh Thành mới ngồi xuống ăn com trò chuyện với ba mình.

"Gần đây công việc sao rồi, không gặp chuyện phiền phức gì chứ?" Ông Khuynh tháo tạp dề ra trông không còn giống với một đầu bếp nữa, mặc trang phục sạch sẽ gọn gàng, trông ông có khí chất của một văn nhân.

Khuynh Thành trước giờ đều chỉ nói chuyện vui không nói chuyện buồn, đương nhiên sẽ cất giấu những chuyện không vui thời gian gần đây, chỉ nói những việc vui vẻ cho ba mình nghe.

Cho tới khi ông Khuynh bất ngờ hỏi một câu: "Vậy gần đây... Thành Trì sao rồi?"

Khuynh Thành nghẹn lời, ba mình vẫn còn đang băn khoăn về vấn đề này sao...

"Ba, con đã nói rồi mà, con và Thành Trì thực sự không có gì cả. Chúng con bây giờ chỉ là bạn bè bình thường thôi." Mặc dù Khuynh Thành cho rằng mình giải thích như vậy ba mình chưa chắc đã chịu nghe, nhưng những gì cần giải thích thì vẫn phải nói.

Ông Khuynh gật đầu: "Ừ, bạn bè cũng tốt, bạn bè cũng tốt."

Mặc dù ông Khuynh không mấy hài lòng với việc Khuynh Thành và Thành Trì li hôn nhưng trên thực tế mấy năm sau khi Khuynh Thành li hôn, cô cũng chưa từng có ý định lập gia đình, là một người cha, ông sao có thể không lo lắng.

Chỉ có điều ông chưa bao giờ hỏi thúc vì không muốn Khuynh Thành muộn phiền.

Nhưng Thành Trì xuất hiện trở lại khiến ông Khuynh không khỏi liên tưởng, lẽ nào nguyên nhân khiến con gái nhà mình chưa chịu hẹn hò chính là chưa quên được đối phương.

Nếu như con gái thích người ta, ông cũng đành mặc kệ.

Huống hồ sau mấy lần tiếp xúc với Thành Trì, ông cho rằng Thành Trì là người đáng tin cậy. Chỉ có điều không hiểu tại sao trước đây hai người lại li

hôn...

Ông Khuynh bề ngoài bình tĩnh nhưng trên thực tế đang vô cùng lo lắng cho Khuynh Thành.

Nghĩ tới đây ông Khuynh liền bước vào bếp nói: "Thành Thành à, gần đây ba mới học làm lạp xưởnɡ vị Tứ Xuyên, con cầm về ăn đi, nhân tiện hỏi xem Thành Trì có ăn không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Khuynh Thành khi đó đang uống nước, cô lập tức sặc sụa: "Khụ khụ! Ba nói gì cơ?"

Ông Khuynh quay sang nhìn Khuynh Thành bằng ánh mắt kì quái: "Sao uống nước hấp tấp vậy, ba bảo con mang lạp xưởnɡ về nhà ăn, nhân tiện mang cho Thành Trì một ít."

Khuynh Thành nghĩ, ba cho con là được rồi, việc gì phải cho Thành Trì nữa! Cô không muốn chia đồ ăn của mình cho Thành Trì!

"Ba làm rất nhiều, mình con ăn không hết đâu." Ông Khuynh nói rất thân nhiên, khiến Khuynh Thành không tìm được lời nào phản bác.

"Con nhất định sẽ ăn hết, ba cứ yên tâm."

Ông Khuynh chỉ biết mỉm cười: "Ba biết từ nhỏ con thích ăn đồ ba làm nhưng không để nỗi không cho người ta được một ít. Lần trước cậu ta tới mang biếu ba rượu ngon như vậy, chúng ta cũng chưa cảm ơn người ta."

Thì ra là vậy... Khuynh Thành khẽ thờ phào, cô còn tưởng ba mình có ý tưởng gì khác đây.

"Nhưng con không biết anh ta có ăn hay không, mặc dù con rất thích ăn nhưng nhờ may khẩu vị của anh ta khác con..."

Ông Khuynh có chút do dự hỏi: "Con không biết Thành Trì thích ăn gì sao?"

Khuynh Thành lập tức phát hiện ra mình lỡ lời.

Dù sao thì cô cũng là người từng kết hôn với Thành Trì, hơn nữa trong tâm trí ông Khuynh, cô là vì rất yêu Thành Trì nên mới gả cho anh, Khuynh Thành thực ra cho rằng cứ để ba mình hiểu nhầm như vậy cũng rất tốt, như thế ông sẽ không đi tìm hiểu nguyên nhân năm xưa cô gả cho Thành Trì nữa.

Nhưng nếu là vậy, cô yêu Thành Trì tới thế sao lại không biết anh thích ăn gì?

Khuynh Thành trán vã mồ hôi, vội vàng cứu cánh: "Là vì con và anh ta xa nhau nhiều năm, con cũng không biết khẩu vị của anh ta có thay đổi không."

"Vậy sao?" Ông Khuynh cũng cảm thấy có lí: "Vậy con hãy hỏi cậu ta, cậu ta không ăn thì con ăn một mình, như vậy được không?"

Khuynh Thành không biết phải làm sao nữa, ba cô kiên quyết bắt cô phải mang đồ cho Thành Trì?

"Được thôi ạ, vậy mai con đi tìm anh ta."

Ông Khuynh lúc này mới hài lòng.

Ngày hôm sau, Khuynh Thành ăn trưa xong mới rời đi, trên đường đi cô đã bắn khoản rất nhiều, sau đó vẫn quyết định gọi điện cho Thành Trì.

Dù sao cho thì cứ cho, anh ta không ăn thì mang về, ăn thì cho anh ta.

Khuynh Thành lập tức cảm thấy vô cùng chí lí.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Khuynh Thành nghe thấy giọng nói của Thành Trì.

Vẫn là giọng nói nam tính như thường ngày: "Khuynh Thành?"

Khuynh Thành thấp thoáng nghe thấy có tiếng piano nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia, cô liền lên tiếng hỏi: "Anh đang ở đâu đấy?"

Cô không hề nhận ra ngữ khí của mình thân thuộc tới nhường nào.

"... Tôi ở bên ngoài." Vài giây sau Thành Trì mới trả lời.

Khuynh Thành cũng không biết tại sao có cảm giác giọng Thành Trì có phần không dám chắc, có phần... chột dạ.

Cô rất lầy lăm lẹ vì mình có suy nghĩ như vậy, nhưng nghĩ tới việc mình vẫn còn điều muốn hỏi, liền vứt bỏ những suy nghĩ đó ra sau lưng.

"Anh có ăn lạp xưởng vị Tứ Xuyên không?" Khuynh Thành hỏi.

Thành Trì lại ngậy người một lát mới trả lời: "Àn, sao vậy?"

Khuynh Thành bắt giác thờ phào, nếu đã ăn thì dễ rồi, đồ cũng có thể gửi đi, tránh lúc ba cô hỏi tới cô sẽ khó ăn nói.

"Là thế này, ba tôi đích thân làm một ít lạp xưởng, ông muốn cảm ơn anh lần trước biếu ông rượu ngon, vì thế bảo tôi mang một ít cho anh, vừa hay anh có thể ăn, vậy tôi mang cho anh nhé, bây giờ anh ở đâu, nếu tiện thì bây giờ tôi qua tìm anh?" Khuynh Thành làm việc gì cũng vô cùng dứt khoát, tuyệt đối không thích lằng nhằng, có thể hoàn thành ngay đương nhiên phải lập tức hoàn thành.

"..." Đầu bên kia, Thành Trì lặng im không nói gì.

Khuynh THành cầm điện thoại, sự ngờ vực trong lòng càng lớn dần lên.

Từ lúc Thành Trì nghe điện thoại cô đã cảm thấy ngữ khí của anh có chút khác với ngày thường, nhưng lại không biết khác ở điểm nào.

Bây giờ anh im lặng như vậy khiến Khuynh Thành như thể biết được điều gì đó.

"Anh không phải đang hẹn hò với bạn gái đấy chứ? Vậy tôi không làm phiền anh nữa, đợi khi nào anh có thời gian thì tôi tới tìm anh." Nói xong Khuynh Thành định tắt máy.

Giọng nói của cô cũng trở nên lạnh hơn, trên gương mặt ánh trên cửa tàu điện ngầm, lông mày khẽ nhíu chặt, môi mím thành một đường thẳng.

Lúc này Thành Trì lập tức lên tiếng: "Không phải."

Anh phủ nhận điều Khuynh Thành nói.

Khuynh Thành cắn nhẹ môi, bất ngờ trong lòng dấy lên cảm giác hoảng hốt.

Vì vừa rồi, khi cô nghĩ tới việc Thành Trì rất có thể đã có bạn gái, ở góc nào đó trong tim cô bắt giác như bị kim đâm...

Điều này đối với cô là một tín hiệu vô cùng đáng sợ.

Khuynh Thành còn chưa kịp sắp xếp lại tâm tư của mình thì Thành Trì lại nói tiếp: "Tôi gửi địa chỉ cho em, bây giờ em qua tìm tôi."

"Ồ, được." Khuynh Thành không có ý kiến khác, sau khi ngắt điện thoại liền nhận được ngay tin nhắn.

Trong tiệm cà phê sang trọng ở địa chỉ trong tin nhắn, nam nhân viên phục vụ người nước ngoài mặc áo đuôi én đang đàn một bản nhạc du dương, âm thanh giống như tiếng suối chảy.

Khách trong tiệm cà phê không quá đông, kèm thêm khung cảnh tao nhã, rất phong cách.

Thành Trì không hề có cảm giác thoải mái, ngược lại thấy rằng thời gian trôi qua thật chậm.

Anh đang định nói với cô gái ngồi đối diện mình, cuộc xem mặt này đã kết thúc, mặc dù cô có thân thế, học vấn cao, tướng mạo xuất chúng nhưng anh không có hứng thú.

Đối với Thành Trì mà nói, đây chỉ là một buổi xem mặt bất đắc dĩ mà thôi.

Thành Trì còn chưa lên tiếng thì đã nhận được điện thoại của Khuynh Thành.

Thành Trì đương nhiên sẽ không nói trong giây phút nhận được điện của Khuynh Thành, anh có cảm giác mình đang làm việc xấu.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác đó.

Thành Trì là người không có thói quen thỏa hiệp, nhưng Đồng lão khuyên nhủ hồi lâu không có kết quả liền nói tới ông Thành đã qua đời.

"Ông cậu còn sống cũng sẽ tán thành với suy nghĩ của tôi, Thành Trì, cậu hãy nghe lời tôi, đi gặp mặt một lần rồi tính."

Thành Trì khi đó sắc mặt lãnh đạm, nhưng anh nghĩ nếu như ông anh còn sống, lúc này anh chắc vẫn chưa li hôn với Khuynh Thành.

Sau đó Đồng lão lại nói: "Cậu nề mặt ông cậu, đồng ý với tôi lần này được không?"

Một người lớn tuổi khăn cầu như vậy, Thành Trì cuối cùng cũng đồng ý đi xem mặt một lần.

Khi Thành Trì tới tiệm cà phê, đối phương đã tới sớm từ rất lâu và đang ngồi đợi ở đó.

Cô gái có mái tóc dài không mấy khoa trương, dáng vẻ dịu dàng, chắc là đã xịt nước hoa nên trên người có mùi hương dịu nhẹ.

Thành Trì bất giác nhớ tới Khuynh Thành, tóc Khuynh Thành rất nhỏ, rất mềm, khi vuốt vào rất mượt mà. Khuynh Thành không thích trang điểm, ngoài lúc làm việc ra bình thường cô đều để mặt mộc nhưng nước da cô vẫn rất mịn màng, trắng trẻo, cho dù nhìn gần cũng không hề thấy bất cứ khiếm khuyết nào.

Và cô cũng không thích dùng nước hoa nhưng thi thoảng Thành Trì vẫn có thể ngửi được mùi hương dịu nhẹ nào đó trên người cô, chắc là do buổi tối gội đầu còn lưu lại, chỉ thoảng thoảng tỏa hương lên lời và khứu giác của Thành Trì, mang theo chút út mê hoặc.

Phát hiện ra người đang chiếm cứ mọi tâm trí của mình lúc này là Khuynh Thành, Thành Trì không khỏi liếm môi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

"Chào anh, anh là Thành Trì phải không, tôi là Đồng Như." Cô gái khẽ mỉm cười, biểu hiện rất phóng khoáng, cũng rất đúng mực.

Thành Trì định tâm, biểu cảm không hề thay đổi, lễ tiết chu đáo có phần xa cách, vẻ cao quý trên đường nét khuôn mặt khiến anh trông có vẻ khó gần.

Ánh mắt cô gái quan sát anh, bên trong cất giấu nét ngạc nhiên vì tướng mạo của anh.

Bất luận là ai khi nhìn thấy Thành Trì cũng đều phải thầm khen ngợi.

Cho dù anh ăn vận không mấy nổi bật nhưng cũng không thể che giấu được vẻ cao quý, lạnh nhạt, nho nhã toát ra từ sâu trong cốt cách.

Sau khi ngồi xuống, cô gái cũng không hề nóng vội mà chỉ trò chuyện đơn giản với Thành Trì về những thứ liên quan tới kinh tế học, hỏi thăm tình hình công việc hiện giờ của anh, thái độ thân quen như thể bạn bè nhiều năm gặp lại.

Đây là một cô gái rất thông minh, cho dù vừa gặp được Thành Trì trong lòng cô đã cho anh điểm tối đa nhưng cô vẫn không hề tỏ ra bất cứ thái độ gì, vẫn vô cùng lãnh đạm.

Nhưng đáng tiếc, Thành Trì không hề có tâm trạng đi quan sát cô, cô có như thế nào đi chăng nữa cũng không có gì khác biệt đối với Thành Trì.

Anh chỉ làm theo lời Đồng Như, tới đây ngồi đúng mười phút, sau đó cáo từ ra về, sau này cũng không tham gia những hoạt động kiểu thế này nữa.

Đồng Như rất có hứng thú với Thành Trì, nhưng cô có thể cảm nhận được sự hồ hững trên sắc mặt của anh, có điều vậy thì sao chứ? Cô rất tự tin về bản thân mình.

Tới giờ cô vẫn chưa kết hôn không phải không có người theo đuổi, ngược lại nếu như cô đồng ý, lúc nào cũng có thể tìm được người đàn ông đồng ý cưới cô, nhưng Đồng Như đánh giá khá cao về bản thân, không muốn gả cho một đối tượng quá tầm thường, người mà cô muốn gả nhất định phải là người xuất sắc, ưu tú.

Hơn nữa Thành Trì vừa hay phù hợp với mọi điều kiện của Đồng Như, cô rất hài lòng.

Đồng Như cũng rất tự tin, tin rằng trong quá trình tiếp xúc, Thành Trì sẽ nhận ra ưu điểm của cô, sau đó thấy rằng cô cũng là một đối tượng kết hôn không tồi.

Nguyên nhân khiến đối phương còn độc thân chắc cũng giống như cô.

Đồng Như vô cùng tự tin, chắc chắn mình sẽ thành công.

Có điều cô không biết rằng, mặc dù Thành Trì tiếp chuyện với cô nhưng trên thực tế vẫn đang tính toán xem còn bao lâu nữa là tới mười phút.

Khi hết thời gian, Thành Trì cũng định nói sự thật, có điều điện thoại của Khuynh Thành vừa hay gọi tới đúng lúc này.

Sau khi ngắt điện, sắc mặt Đồng Như ngồi đối diện cũng có chút biến đổi.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, cô đột nhiên mất đi lòng tin có thể giành được người đàn ông này.

Vì cô nhìn thấy rõ ràng rằng, khi Thành Trì nhìn màn hình hiển thị, gương mặt lạnh lùng lập tức dịu lại, ánh mắt ánh lên một nụ cười dịu nhẹ.

Anh ngồi ở đây lâu như vậy rồi, Đồng Như vẫn chưa từng nhìn thấy biểu cảm của anh có bất cứ sự thay đổi gì, cho tới khi chuông điện thoại vang lên.

Hơn nữa khi Thành Trì nghe điện, Đồng Như có thể phát hiện ra giọng Thành Trì cũng trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn, cuối cùng cũng có cảm xúc ngoài lạnh nhạt ra.

Đây chính là một Thành Trì quyến rũ hơn hẳn, nhưng cũng là một Thành Trì không liên quan gì tới cô cả.

Đồng Như là người rất thông minh, vì thế trái tim cô cũng gần như lạnh hẳn.

"Người gọi điện cho anh... là người anh thích?" Đồng Như sau khi ngẫm nghĩ một lát liền lên tiếng hỏi.

Thành Trì như sương mù nhưng cũng không phủ định.

Anh dứt khoát nói: "Rất tiếc, cuộc gặp mặt hôm nay của chúng ta sẽ không có bất cứ kết quả gì cả."

"Vậy tại sao anh còn tới?" Đồng Như có cảm giác mình bị giỡn mặt.

Thành Trì liền ngắt lời trả lời: "Để trả nợ ân tình cho Đồng lão."

Ông Thành khi còn trẻ từng được Đồng lão giúp đỡ, Thành Trì lần này cũng có thể xem như thay ông mình báo ân.

"Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi." Đồng Như là một người con gái rất rộng lượng, sau khi hiểu ra lập tức không định trách cứ gì, dứt khoát buông tay.

Đương nhiên nguyên nhân cũng là vì cô chưa lún sâu vào sức quyến rũ của Thành Trì, vẫn có thể thoát thân ra được.

"Vì thế người gọi điện cho anh sắp tới đây rồi? Hôm nay anh vẫn có thể tới đây chứng tỏ hai người vẫn chưa hẹn hò, nếu không cậu tôi cũng không ép anh tới cùng tôi xem mặt được." Đồng Như cũng rất hiểu khổ tâm của Đồng lão, cô sắp ba mươi mà chưa kết hôn, người lớn trong nhà đều vô cùng sốt ruột.

Nhưng Đồng Như vẫn kiên định suy nghĩ của mình, mọi việc đều là sự sắp đặt tốt nhất, vận mệnh sẽ dẫn cô tới nơi cô muốn đi.

Đồng Như tin rằng mình sẽ có thể đợi được người thực sự thích hợp với mình.

"Cô rất thông minh." Thành Trì không khỏi lên tiếng khen ngợi.

Đồng Như nhún vai: "Anh không phải người đầu tiên khen tôi thông minh." Có thể phát hiện ra trạng thái hiện giờ của Thành Trì từ những biểu hiện nhỏ nhặt, cô gái này đúng là không tầm thường.

Thành Trì bất giác cảm thấy, có thể kéo đối phương về phe mình, trở thành đối tác trong kinh doanh...

"Vì thế lát nữa cô ấy sẽ tới đây phải không? vừa rồi trong điện thoại chắc cô ấy đã nghi ngờ chỗ anh đang ở, anh nói xem, sau khi cô ấy tới đây thấy anh và tôi đang xem mặt, cô ấy sẽ có cảm giác gì?"

Thành Trì khẽ nhíu mày.

"Ôi, tôi là một người lương thiện, chỉ bằng tôi giúp anh một tay nhé."

Thành Trì nheo mắt, chuẩn bị lắng nghe xem Đồng Như định nói gì.

"Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy đối phương là người thế nào, có điều chắc cũng không tệ." Đồng Như khẽ thở dài: "Đáng tiếc chúng ta không có duyên phận, còn về việc tôi giúp anh thế nào, lát nữa anh sẽ biết."

Khuynh Thành nhanh chóng tới nơi mà Thành Trì nói, ở đó rất gần ga tàu điện ngầm, Khuynh Thành tìm thấy rất dễ dàng.

Còn chưa bước vào tiệm cà phê Khuynh Thành đã nhìn thấy người ngồi bên trong.

Trên tấm kính khổng lồ phản chiếu bóng của cô, nhưng Khuynh Thành không hề chú ý tới mình ở trên kính, cô nhìn qua kính thấy người ngồi trong tiệm cà phê.

Cho dù cô chỉ nhìn thấy một bóng lưng nhưng cũng có thể nhận ra đó là Thành Trì, chắc từ nhỏ anh đã được tiếp nhận môi trường giáo dục xuất sắc, tư thế ngồi tuy rất ngẫu hứng nhưng cũng rất nho nhã, bóng lưng vô cùng quyến rũ.

Ngồi đối diện với Thành Trì là một cô gái rất xinh đẹp, không phải kiểu xinh đẹp rạng rỡ mà là kiểu dịu dàng.

Cô gái đang cười rất vui vẻ.

Khuynh Thành bất giác nghĩ rằng, Thành Trì đang nói gì mới khiến cô vui tới vậy?

Khuynh Thành không thể ngờ được rằng, lúc này Thành Trì chỉ là mặt không cảm xúc nhìn Đồng Như đang nói chuyện, Đồng Như vừa nói vừa cười, Thành Trì thì không hề nhếch môi một chút nào cả.

Anh thấy rằng thực sự rất vô vị.

Anh đang nghĩ tại sao Khuynh Thành vẫn chưa tới?

Đáng tiếc cảnh tượng này lọt vào mắt Khuynh Thành lại trở thành mùi vị khác, trái tim cô lập tức như bị bóp nghẹt.

Như thể có thức gì sụp đổ trong tim, cô hoàn toàn không ngờ được rằng mình cảm thấy cảnh tượng như vậy vô cùng nhức mắt.

Cô hít một hơi thật sâu, Khuynh Thành cố gắng bỏ qua những cảm giác khác lạ trong lòng, bước vào tiệm cà phê coi như không có chuyện gì.

Đồng Như liếc nhìn bóng người mảnh mai đang bước lại gần, liền phán đoán ngay ra kết quả.

"Tới rồi."

Ánh mắt Thành Trì chùng xuống, đang định quay đầu lại.

Đúng lúc này Đồng Như bất ngờ nghiêng người sát lại gần Thành Trì.

Ở góc nhìn của Khuynh Thành, hai người giống như đang hôn vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Khuynh Thành cho rằng bước chân tiến lên phía trước của mình đã bị đóng băng, tứ chi cứng nhắc.

Cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình vô cùng đau mắt.

Khoảnh khắc đó, Khuynh Thành thậm chí muốn quay đầu bỏ đi, cho dù cô không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó.

Khi Khuynh Thành đứng im tại chỗ, hai người đang hôn thân mật ở phía kia đã rời xa nhau, cô gái ngồi xuống vị trí của mình sau đó nhướng mày nhìn Khuynh Thành.

Ánh mắt đối phương rõ ràng đang khiêu khích.

Khuynh Thành vốn dĩ đang định quay người bỏ về nhưng ngay lúc đó liền từ bỏ ý định, cô khẽ mỉm cười.

Tại sao lại phải đi chứ, họ đang làm gì thì có liên quan gì tới cô?

Khuynh Thành không do dự nữa mà bước nhanh về phía họ.

Thành Trì ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Khuynh Thành, biểu cảm của cô lạnh nhưng băng sương, trong mắt có lửa giận mà bản thân cô cũng không hề phát giác.

"Xin lỗi, làm phiền anh rồi, đây là đồ mà ba tôi bảo tôi mang cho anh, tạm biệt." Khuynh Thành vừa nói vừa đặt lap xường mà ông Khuynh đã đóng gói cẩn thận lên bàn.

Cô không nhìn cô gái kia, cho dù hành vi của đối phương thậm chí khiến cô có chút... đổ kị.

Thành Trì cảnh cáo liếc nhìn Đồng Như, anh đứng dậy: "Tôi tiễn cô."

Khuynh Thành nở nụ cười mỉa mai: "Không cần, tôi không làm phiền giáo sư Thành hẹn hò."

"Đúng vậy, người ta đã nói là không làm phiền rồi, Thành Trì, anh cứ ngồi đi, cuộc xem mặt của chúng ta vẫn chưa kết thúc." Đồng Như mỉm cười tinh ranh, thực ra trong lòng đang vô cùng vui vẻ.

Sau khi đùa giỡn Thành Trì một lượt, chút tức giận trong lòng cô cũng tan biến, dù sao thì khó khăn lắm mới có một người khiến cô động lòng, đáng tiếc đối phương không có chung suy nghĩ với cô.

Đồng Như không thích miễn cưỡng, cũng cho rằng việc tốt đẹp nhất trên đời là việc mình thích đối phương đồng thời đối phương cũng nhiệt tình giống mình. Nếu không thì chả hay ho gì cả?

Khuyneh Thành cũng người, vừa rồi cô nghe thấy gì chứ?

Không phải người yêu sao, sao lại thành xem mặt?

Hơn nữa vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng là hành động hôn mà chỉ là người yêu mới có thể làm..

Thành Trì liếc nhìn Đồng Như, nói: "Tôi sẽ giải thích với Đồng lão, tôi đi trước đây, tạm biệt."

Nói xong Thành Trì liền kéo tay Khuyneh Thành rồi đi, trước khi đi cũng không quen cầm đồ trên bàn.

Khuyneh Thành liền đi theo Thành Trì rời khỏi tiệm cà phê, hơi ẩm trên tay vẫn đang nhắc cô, lúc này cô đang bị Thành Trì kéo đi.

Nhưng cô không vùng ra ngay lập tức mà đợi Thành Trì dừng lại.

Khuyneh Thành vội thay đổi sắc mặt, lạnh nhạt nhìn anh: "Còn có việc gì nữa không?"

Thành Trì nhìn vẻ mặt thản nhiên của Khuyneh Thành, sau đó bật cười.

Khuyneh Thành bắt mắt nói: "Anh cười gì chứ!"

"Đồng lão chính là viện trưởng của học viện chúng ta, hôm qua em đã gặp thầy ấy." Thành Trì nhẹ nhàng giải thích.

Khuyneh Thành cũng không phản ứng gì cả: "Rồi sao?"

Có liên quan gì tới cô chứ?

"Thầy ấy dùng ông nội để ép tôi đi xem mặt, cô gái vừa rồi là cháu gái của thầy ấy."

Nơi sụp đổ trong tim Khuyneh Thành lập tức như thể đang lặng lẽ được xây dựng lại, nhưng cô không hề phát giác ra.

Cô biết rõ nhưng vẫn vờ hỏi: "Vậy thì sao chứ?"

Hừm, vừa rồi rõ ràng cô đã nhìn thấy anh hôn cô gái đó.

Nghĩ tới đây, màu mắt Khuyneh Thành lại tối đi vài phần, biểu cảm cũng lạnh nhạt hơn đôi chút: "Anh không cần phải nói với tôi, tôi không muốn biết."

Thành Trì nhướn mày mỉm cười đắc ý: "Em thực sự không muốn biết sao?"

"Không muốn, anh xem mặt cùng ai, hôn ai, tôi đều không muốn biết." Giọng nói của Khuyneh Thành rất gấp, giống như nói ra để cho chính cô nghe, vội vàng chứng minh một số việc với chính mình.

Thành Trì bất ngờ gờ tay giữ lấy gáy Khuyneh Thành, kéo người về phía trước mặt mình.

Anh hạ thấp giọng nói: "Sao tôi lại không biết mình hôn ai chứ, hừm?"

Khuyneh Thành lạnh mặt nói: "Rõ ràng tôi nhìn thấy anh và người đó..."

Nói được một nửa, Khuyneh Thành bất ngờ có cảm giác mình bị giỡn mặt.

Hình như giống như bị Thành Trì gài hàng, lại còn tỏ ra mình rất quan tâm tới việc này.

Cô thực sự không quan tâm!

Khuyneh Thành trong lòng gào thét, cố gắng để mình trấn tĩnh lại: "Thôi bỏ đi, cũng chả có gì cả."

"Thì ra em rất quan tâm việc tôi có hôn người khác hay không?" Thành Trì không định buông tha cho Khuyneh Thành, trong thần sắc của anh bao phủ một lớp sương mù khiến người khác si mê, khiến Khuyneh Thành phải thờ chừng lại.

Khuyneh Thành lúc này cuối cùng cũng muốn giãy giụa nhưng phát hiện ra rằng Thành Trì rất khỏe, cô không thể vùng ra đường, vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn mặc anh muốn làm gì thì làm.

"Nhưng em yên tâm, sao tôi có thể hôn người khác được chứ?" Khuynh Thành kéo dài lời nói, tỏ ra vô cùng hàm ý.

"Rõ ràng là tôi nhìn thấy mà!" Khuynh Thành không nhịn được nữa liền nói một câu, sau khi nói xong cô liền hối hận, nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, cô lầu bàu một câu: "Có gì mà không dám thừa nhận chứ, dù sao cũng đâu liên quan gì tới tôi."

Thành Trì chỉ thấy rằng dáng vẻ cự nự của Khuynh Thành lúc này vô cùng đáng yêu, càng khiến anh muốn trêu chọc cô thêm nữa.

"Tôi cũng không hôn cô ấy, cô ấy cổ tình đấy." Thành Trì không hề do dự bán đứng Đồng Như.

Rõ ràng khi Đồng Như nói sẽ giúp đỡ, anh không hề từ chối, chớp mắt đã đổi phương gánh tội...

Khuynh Thành ngạc nhiên tròn tròn mắt: "Anh nói gì cơ?"

"Cô ấy biết em sắp tới, cũng nhìn thấy em nên cố tình làm vậy để em hiểu nhầm." Thành Trì tiếp tục bán đứng Đồng Như, "Tôi không đồng ý nhưng cô ấy vẫn làm vậy."

Đồng Như nếu như biết Thành Trì sẽ nói vậy nhất định sẽ cảm thấy mình mù mắt rồi nên mới giúp anh ta! Người đàn ông này lòng dạ đúng là đen tối!

Khuynh Thành bức bối hỏi: "Vậy tại sao cô ấy lại phải làm vậy."

Lời giải thích của Thành Trì khiến Khuynh Thành bất giác nhẹ lòng, hơn nữa cô cũng không hề nghi ngờ cách nói của Thành Trì.

Như thế anh nói gì cô cũng tin...

Có điều nói ra, vừa rồi đúng là cô không hề tận mắt nhìn thấy hai người họ hôn nhau, chỉ là từ góc độ của cô, tư thế của hai người rất tình cảm giống như đang hôn nhau vậy.

Khuynh Thành vừa nghĩ vừa không kìm nổi chê bai bản thân. Rốt cuộc tại sao cô lại quan tâm tới việc này tới vậy! Rõ ràng chẳng liên quan gì tới cô cả! Cô không nên nghĩ nữa!

Khóe mắt Thành Trì nhướng cao, mỉm cười giống như một con hồ ly: "Vì cô ấy cho rằng, em..."

Khuynh Thành lại một lần nữa bị Thành Trì dắt mũi, cô hỏi: "Tôi làm sao?"

"Vì cô ấy cho rằng em... thích tôi." Thành Trì khẽ cười, giọng nói gợi cảm "Cô ấy muốn để em ghen."

Khuynh Thành: "..."

Điện à?

"Hơ hơ!" Sắc mặt Khuynh Thành lúc tái mét, lúc xanh xám, một hồi lâu mới rặn ra được một câu nói.

Vì cô phát hiện ra rằng mình không có lời gì để nói.

"Em nói xem?" Thành Trì nhìn chăm chú vào mặt Khuynh Thành, giống như muốn nhìn ra sơ hở trong mắt cô.

Trái tim Khuynh Thành bất ngờ đập nhanh, sau đó cô cố gắng né tránh ánh mắt Thành Trì: "Không có, cô ấy đã nghĩ quá nhiều rồi."

Thành Trì gật đầu, không hề tức giận vì lời nói không thật tâm của Khuynh Thành.

Nói chung bây giờ anh có thể chắc chắn rằng, Khuynh Thành cũng thích mình.

Nếu như không thích, sao lại chặn một dao cho anh ở bữa tiệc chứ?

Nếu như không thích, sao lại hiểu nhầm và ghen khi tưởng rằng anh hôn người khác chứ?

Giáo sư Thành nheo mắt, cười rất đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Thành Trì nghĩ vậy, ánh mắt liền ngập tràn nụ cười dịu dàng, khiến Khuynh Thành nhất thời ngây người nhìn.

Cô không chỉ một lần nói rằng người đàn ông này đúng là yêu nghiệt, chuyên đi câu hồn phách người khác.

"Vì thế bây giờ em đã biết đó chỉ là hiểu nhầm rồi chứ?" Thành Trì khoác vai Khuynh Thành, dẫn cô đi về phía xe mình.

Khuynh Thành cầu mơ mơ màng màng đi theo anh.

Như thế ở bên cạnh Thành Trì cô sẽ mất đi lí trí, trở nên vô cùng kì quái.

Đặc biệt là việc ngày hôm nay đã đẩy lên một hồi chuông cảnh báo với cô, nếu như cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cô cũng lún sâu vào cạm bẫy của Thành Trì, không thể thoát ra được...

Tối nọ, Khuynh Thành cuối cùng mới thu gom lại hết tâm tư của mình, cô nói: "Đã đưa đồ cho anh rồi, tâm ý của ba tôi cũng đã được truyền đạt, tôi về trước đây!"

Nếu như không phải ba cô nhất định bắt cô mang đồ cho Thành Trì, cô chắc chắn sẽ không gặp mặt anh, cũng không xảy ra việc khiến cô sụp đổ của ngày hôm nay.

Thành Trì không để Khuynh Thành đi, anh nói: "Em có muốn nếm thử com chiên lạp xưởng ăn với canh cá tuyết nấu súp sữa tôi làm không?"

Bước chân bước đi cùng Khuynh Thành hơi dừng lại.

Vị giác của cô lập tức nhớ lại thời gian nằm viện, hàng ngày Thành Trì đều mang com tới cho cô, cô cũng không biết tại sao anh lại nấu ăn ngon tới vậy.

Khuynh Thành bắt giác nuốt nước miếng, nghĩ tới những món ngon đó, Khuynh Thành hơi động lòng.

Cô vốn rất thích ăn những món ăn ngon, tuy cô cũng biết nấu ăn nhưng cô lười nấu, phần lớn đều là ăn ở bên ngoài.

Và tài nấu bếp của Thành Trì, sau khi nếm xong chắc cả đời này cô sẽ không quên được.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng đó là sự thật.

Thành Trì nhìn thấy sự vùng vẫy của Khuynh Thành, liền dụ dỗ tiếp: "Cá tuyết vận chuyển tự Nhật về qua đường hàng không, rất tươi ngon, em thực sự không muốn nếm thử sao?"

Khuynh Thành: "... Người đàn ông này thực sự không hành động như lẽ thường.

"Có điều còn cần một chút nguyên liệu khác nữa, em cần phải đi mua với tôi." Thành Trì không đợi Khuynh Thành suy nghĩ, quyết định ngay giúp cô, và ấn cô vào ghế lái phụ.

Khuynh Thành: "... Thực ra thì tôi chưa đồng ý đâu."

Nhưng Thành Trì chắc chắn sẽ không nghe ý kiến của cô.

Trên thực tế, Khuynh Thành rất bị động, mặc dù trong công việc hoặc khi làm những việc quan trọng cô rất chuyên nghiệp nhưng trong cuộc sống cô lại là người khác tân mạn.

Cô không thích kết giao bạn bè, vì cho rằng kết bạn là việc rất phiền phức, cẩn thận cẩn thận đi duy trì bảo vệ, vì thế cô có rất ít bạn, vì chỉ có rất ít người đáng để Khuynh Thành muốn bỏ tâm sức kết giao.

Mỗi bước của Thành Trì đều muốn kéo Khuynh Thành ra khỏi mai rùa của cô, thậm chí còn muốn đẩy cô về phía trước, không có cơ hội phản kháng.

Tới siêu thị gần nhà Thành Trì, Khuynh Thành liền cùng anh đi vào siêu thị.

Đây là việc mà một tháng trước, Khuynh Thành không ngờ tới được, cô có thể bình tĩnh cùng Thành Trì đi siêu thị mua đồ? Thật khó lòng tưởng tượng.

"Anh muốn mua gì?" Khuynh Thành tò mò hỏi Thành Trì.

"Em cứ đi theo tôi là được." Thành Trì thuận tiện tìm xem mua hàng sau đó đẩy tới bên cô.

Khuynh Thành đứng bên cạnh anh, trong lòng đang dậy sóng.

Thì ra Thành Trì là người rất biết điều phối cuộc sống của bản thân.

Trước đây cô luôn cho rằng Thành Trì là nhân vật đại diện cho câu nói quân tử tránh xa bếp lửa, không nhuộm mùi khói bếp, tất cả đều có người phục vụ, nói không chừng tới cửa siêu thị ở đâu cũng không biết.

Bây giờ cô mới phát hiện ra, nói không chừng anh còn hiểu phải sống ra sao hơn cô.

Thực ra Khuynh Thành nghĩ không sai, đám con cháu nhà giàu chơi bời lêu lổng thì đúng là phần lớn không biết cửa siêu thị ở đâu, cho dù biết thì cũng chỉ vào để mua những thứ đồ cần dùng cho thú vui ban đêm...

Cuộc sống sa hoa đắm chìm trong hoan lạc của những người đó ngập tràn dục vọng, kim tiền, đàn ba, xe sang, rượu ngon... vô cùng sa đọa.

Đó chỉ là một bộ phận mà thôi.

Người giống như Thành Trì đã không còn hứng thú với những thứ đó từ lâu rồi, họ muốn gì chả có? Những thứ thống thường không đáng để họ hứng thú.

Thậm chí tầng lớp con nhà quyền quý như họ còn sống cuộc sống bình thường hơn cả người bình thường.

Nhà họ Thành ngoài thế lực hùng hậu ra còn là danh môn vọng tộc, gia tộc thư hương ở kinh thành, Thành Trì lớn lên trong môi trường đó, trù định anh sẽ có được cuộc sống ưu việt mà người khác không thể có được, đồng thời cũng được sự giáo dục xuất sắc khó lòng tưởng tượng.

Khuynh Thành từng tiếp xúc với một số cậu ấm cô chiêu nhà giàu hoặc con cháu gia đình quyền thế, bởi cô cũng là người bước một chân trong showbiz, từng gặp gỡ rất đủ các kiểu người.

Thành Trì là người rất kín tiếng trong số những người cô quen biết.

Những thứ anh thể hiện ra ngoài chỉ là một góc của tảng băng trôi mà thôi.

Cũng giống như chiếc xe Land Rover của anh, có giá triệu tệ nhưng trong gia đình hào môn, mức giá đó là rất bình thường.

Nhưng Khuynh Thành cũng biết rằng, chiếc xe đó của Thành Trì chỉ mỗi biển xe thôi cũng có giá hàng triệu tệ, thậm chí không phải có tiền là có được.

Người am hiểu chỉ cần nhìn biển xe cũng biết đây là nhân vật không nên đắc tội.

So sánh xong, Khuynh Thành cho rằng Thành Trì trước mắt, có hơi thở cuộc sống sẽ càng dễ gần hơn.

"Em đang ngây người gì vậy?" Thành Trì ngoảnh mặt nhìn thì thấy Khuynh Thành đang ngây người nhìn món đồ gì đó trên quầy hàng.

Khuynh Thành giật mình, má ửng hồng lắc đầu: "Không có gì."

Hai người đi mua sắm trong siêu thị, Khuynh Thành căn bản không hề có tác dụng gì cả, chỉ thấy Thành Trì thuần thục vớt đồ vào trong xe đẩy, dường như chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể phán đoán được thực phẩm đó tốt hay xấu.

Khuynh Thành càng nhìn càng thấy giật mình, thậm chí cảm thấy xấu hổ không bằng anh.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng Thành Trì đã lựa chọn đủ các thứ cần thiết, anh hỏi Khuynh Thành: "Em còn muốn mua gì nữa không?"

"Không."

"Vậy đi thanh toán." Thành Trì nói xong liền dẫn Khuynh Thành tới quầy thu ngân.

Sự cố xảy ra trong lúc này, không biết trẻ nhỏ nhà ai ngồi trên xe mua hàng, phía sau còn có một đứa bé nữa ra sức đẩy chạy trong siêu thị, bánh xe xe mua hàng phát ra tiếng ma sát chói tai trên mặt sàn, hai đứa nhỏ không hề biết rằng đây là việc rất nguy hiểm, lại còn cười đùa rất vui vẻ.

Thành Trì và Khuynh Thành vừa bước tới lối đi giữa quầy hàng, hai đứa nhỏ kia cũng lao về phía họ.

Khuynh Thành liếc nhìn thấy xe hàng đang lao về phía mình và đứa nhỏ ngồi trên xe, đối phương lúc này mới phát hiện ra đây là việc nguy hiểm tới nhường nào, sắc mặt lập tức tái mét.

Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng gì thì Thành Trì ở bên cạnh đã nhanh chóng kéo cô ra, che chắn cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tái Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Sự cố xảy ra quá nhanh, hai đứa nhóc nghịch ngợm không hề biết rằng mình chạy loạn trong siêu thị như vậy rất có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng cho dù lúc này nhận biết được nguy hiểm thì cũng không kịp dừng lại.

Khuynh Thành cứ thế ngạc nhiên nhìn Thành Trì không hề do dự quay người lại chặn trước mặt mình.

Khi xe mua hàng lao tới, Thành Trì liền cản chúng lại trong ánh mắt kinh ngạc của Khuynh Thành.

Khuynh Thành còn chưa nhìn rõ Thành Trì làm thế nào nhưng đợi tới khi cô hiểu ra thì xe mua hàng đã dừng lại, hai đứa nhóc vẫn còn hoảng hốt, sợ hãi mặt tái mét.

“Anh có sao không?” Khuynh Thành chớp chớp mắt, kìm nén sự hoảng sợ trong lòng, vội vàng hỏi Thành Trì.

Cánh tay anh đặt lên giá đỡ phía trước của xe mua đồ, dường như dùng tay để giữ chặt xe, như vậy mới có thể khiến xe dừng lại.

Nhưng Khuynh Thành vẫn không yên tâm, quán tính của tốc độ cao như vậy, tuy Thành Trì có thể chặn lại nhưng không thể đảm bảo anh không bị thương.

Thành Trì buông tay ra, nghiêng đầu nhìn Khuynh Thành, nhìn rõ sự lo lắng và

Thành Trì nhếch môi cười, khẽ nói: “Không sao!”

Khuynh Thành thở phào một hơi, giờ này rồi mà người đàn ông này vẫn còn cười được, nhìn có vẻ không sao thật.

Nghĩ tới hành động không hề do dự của anh khi nãy, Khuynh Thành như thể lại nghe thấy một góc nào đó trong tim mình sụp đổ, nơi đóng kín kiên cố bắt đầu có dấu hiệu đổ sụp.

“Cha mẹ các cháu đâu? Không đi cùng các cháu sao?” Khuynh Thành có chút bất mãn hỏi hai đứa nhóc, sắc mặt cũng hơi lạnh.

“... Chúng cháu tự đi!” Thành Trì nhóc ngồi trong xe rút đầu lại, cũng biết mình phạm lỗi.

Khuynh Thành thở dài, đối mặt với đám nhóc lứa tuổi này đúng là rất khó dạy bảo, có điều cũng may không gây ra hậu quả nghiêm trọng nào.

Nhân viên siêu thị nhanh chóng tới nơi, hỏi tình hình xảy ra, chuẩn bị để cha mẹ của đám nhóc tới siêu thị, xem xét nên giải quyết vấn đề này thế nào.

Nhân viên nhìn thấy tình hình xảy ra thông qua camera giám sát cũng cảm thấy nguy hiểm. Nếu như thực sự xảy ra chuyện, siêu thị của họ chắc chắn cũng phải chịu trách nhiệm.

Cũng may người đàn ông nhìn có vẻ lạnh lùng này đã hóa giải được nguy hiểm...

“Các anh nói chuyện với cha mẹ đứa bé là được, chúng tôi không sao.” Khuynh Thành không định lãng phí thời gian ở đây.

Thành Trì xoa đầu Khuynh Thành, nói với cô: “Chúng ta đi thôi.”

Cũng may đã mua đủ đồ rồi, họ trả tiền xong liền rời khỏi siêu thị.

“Anh không sao thật chứ?” Sau khi ngồi lên xe Khuynh Thành lại hỏi Thành Trì một lần nữa.

Thành Trì ngập ngừng một lát sau đó mới xòe lòng bàn tay ra, bề mặt da có vết trầy xước, không nghiêm trọng tới mức chảy máu nhưng nhìn cũng có phần đáng sợ.

Vừa anh cũng không chú ý, cảm giác lòng bàn tay hơn đau mới phát hiện ra vẫn còn bị thương.

“Chỉ bị xây xước một chút thôi, không sao cả.” Vết thương của anh rất bình tĩnh, không hề cảm thấy đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Không Thành Trì thì không nghĩ vậy, dù sao đi nữa vừa rồi Thành Trì cũng là vì cứu cô, nếu như anh không cản lại, chiếc xe mua hàng đó sẽ đụng thẳng vào cô.

“Vậy mà còn bảo không sao sao?” Khuynh Thành nhíu mày, giọng điệu không hề vui vẻ.

Ánh mắt Thành Trì ngập tràn ý cười: “Không sao!”

Anh đương nhiên có thể nhận ra là Khuynh Thành đang quan tâm tới mình, mặc dù vết thương trên tay thực sự cũng hơi đau một chút nhưng không có gì to tát cả.

Khuynh Thành thấy Thành Trì nói vậy, trong lòng dấy lên lửa giận vô danh, cô quay ngoắt đầu đi, sau đó mở cửa xe bước xuống.

Thành Trì: “...”

Sắc mặt anh sa sầm, đang chuẩn bị xuống xe thì Khuynh Thành đã vòng sang phía cửa xe bên anh.

“Anh đợi ở đây, tôi đi mua thuốc cho anh.” Lạnh lùng nói xong, Khuynh Thành liền đi về phía tiệm thuốc ở bên cạnh siêu thị.

Thành Trì nhìn vết thương trên tay, bất ngờ bật cười.

Anh đột nhiên cảm thấy bị thương cũng không tồi.

Khuynh Thành nhanh chóng mua một đồng hồ quay trở về, mở cửa xe ngồi xuống vị trí ghế lái phụ, về mặt không cảm xúc nói với Thành Trì: “Đưa tay đây.”

Thành Trì như sương mù, vô cùng nghe lời giờ tay ra.

Khuynh Thành không hề nghĩ ngợi nhiều, nắm lấy tay trái của Thành Trì, dùng cùn sát trùng lòng bàn tay cho anh sau đó mới bôi thuốc lên.

Khi cô làm những việc này, cô rất chăm chú, đầu cúi thấp nhìn vết thương, hàng lông mày nhỏ mịn, mềm mại khẽ động đậy nhưng cánh bướm làm dậy sóng trong lòng Thành Trì.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn Khuynh Thành càng lúc càng trở lên u tối.

Sau khi xử lý vết thương xong, Khuynh Thành dán một lớp gạc vô trùng lên vết thương của Thành Trì, cô vừa dán vừa nói: “Tốt nhất đừng nhúng xuống nước, nhớ phải thay thuốc, mặc dù không nghiêm trọng nhưng cũng nên cẩn thận một chút.”

Cô nói xong mà vẫn không nhận được câu trả lời của Thành Trì, cô liền ngơ vờ ngẩng đầu lên thì bất gặp đôi mắt đen nhánh, thâm trầm của anh.

Đôi mắt đen như đá quý màu đen đang chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt ấy như có một xoáy nước muốn hút cả người Khuynh Thành vào trong.

Khuynh Thành nuốt nước miếng, đưa mắt nhìn đi chỗ khác, hành động có phần hốt hoảng: “Vết thương đã được xử lý xong rồi.”

“Vậy sao?” Thành Trì hỏi bằng giọng thấp trầm hơi khàn, âm cuối kéo dài nhấn mạnh, như thể có vài phần trêu ghẹo.

“Chứ anh còn muốn sao nữa?” Khuynh Thành quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, không còn dám nhìn Thành Trì nữa.

Thành Trì khẽ cười một tiếng nói: “Vậy em hãy buông tay tôi ra.”

Khuynh Thành sững người, sau đó kinh ngạc phát hiện ra mình vẫn còn đang cầm tay Thành Trì, mặt cô lập tức ửng hồng, buông tay Thành Trì ra như thể bị điện giật.

“Xin... xin lỗi...” Khuynh Thành cảm thấy vô cùng mất mặt.

Đều tại người đàn ông này dùng ánh mắt khiến người ta liên tưởng nhìn cô khiến cô suyt chút nữa phát điên...

Thành Trì liếc mắt nhìn thấy gò má ửng hồng của Khuynh Thành và cả ánh mắt né tránh như một chú thỏ con, tâm trạng của anh thực sự rất tuyệt.

Khi tới nhà Thành Trì, Khuynh Thành mới thoát được khỏi bầu không khí bối rối, căng thẳng kia, cố gắng giả bộ trấn tĩnh.

Lúc này cô có chút hối hận, tới chỗ Thành Trì cứ giống như dế vào miệng cộp vậy.

Đáng tiếc bây giờ đã tới nơi rồi, không có cơ hội hối hận nữa.

Đây không phải là lần đầu tiên Khuynh Thành tới nhà Thành Trì, nhưng lần trước tới Thành Trì đi công tác, cô chỉ tới để mang con vẹt của Lục Kỳ Niên đi.

Hôm nay lại tới, đứng bên cạnh cô là chủ nhân của nơi này, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Thành Trì mang đồ mua được, bao gồm cả lọ xường mà Khuynh Thành mang tới vào bếp, lúc này cô mới tỉ mỉ quan sát, nhà bếp của người đàn ông này rất sạch sẽ, căn bản không hề giống như đã từng sử dụng.

Hơn nữa thực sự cô rất nghi ngờ những món ăn cô ăn khi nằm viện có đúng là do Thành Trì đích thân nấu hay không, vì thế hôm nay cô tới đây đại khái là vì... muốn xác nhận?

Khuynh Thành từ lâu đã không thể nhìn thấu nội tâm của chính mình.

Phong cách trang trí với gam màu lạnh nhìn có phần lạnh lẽo, khi Khuynh Thành ngồi trên sofa cũng không thể kìm lòng nghĩ rằng anh sống trong môi trường như thế này không cảm thấy cô đơn sao?

“Khuynh Thành, lại đây một chút!”

Khuynh Thành đứng dậy đi tới bên Thành Trì, anh đang đứng ở bàn chế biến, sau khi cởi áo khoác ngoài ra, bên trong chỉ mặc một chiếc áo len màu trắng, đường may vừa người càng làm toát lên vóc dáng đỉnh đặc của anh.

“Có cần tôi giúp gì không?” Khuynh Thành tò mò hỏi.

“Ừ.” Thành Trì khẽ lên tiếng, giọng mang ý cười: “Giúp tôi xắn tay áo!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Thành Trì thoải mái giờ tay ra, thấy Khuynh Thành vẫn ngây người đứng đó, bất giác mỉm cười: “Em đang nghĩ gì thế?”

Ánh mắt Khuynh Thành lấp lánh, cuối cùng vẫn bước tới.

Chỉ là cô cảm thấy người đàn ông này vừa rồi gọi cô, sai bảo cô quá tự nhiên mà thôi.

Sau khi lại gần Thành Trì lập tức có thể ngửi thấy được mùi hương dễ chịu trên người anh, rất trong lành, giống như trên người tóa ra vậy.

Khuynh Thành ngoan ngoãn giúp Thành Trì xắn tay áo lên, để lộ ra cánh tay vơi được nét đẹp đẽ, cơ bắp trên cánh tay rất vừa mắt, rất hấp dẫn.

Trong lòng cô không ngừng lầm rầm, người đàn ông này nhất định phải dành rất nhiều thời gian đi tập thể hình, nếu không sao có thể có vóc dáng đẹp tới vậy được?

Khi Khuynh Thành mất tập trung, Thành Trì liền co tay trái về, chuyển sang tay phải, ý định là gì không cần nói cũng hiểu.

Khuynh Thành liền ngược mắt nhìn anh sau đó cúi đầu tiếp tục xắn tay áo.

Ở góc độ của Thành Trì có thể nhìn thấy hàng lông mày đang cúi xồng của cô giống như cánh bướm mềm mại nhẹ nhàng chớp máy. Cũng có thể nhìn thấy bờ môi hồng đào, mịn màng căng mọng của cô hơi chu ra, như thể mở gọi anh hôn lên đó.

Nếu như tầm nhìn tiếp tục đi xuống, Khuynh Thành mặc một chiếc áo dệt kim cổ chữ V, để lộ ra xương quai xanh tinh tế, làn da trắng ngần mịn màng, khiến Thành Trì rất muốn lưu lại vết tích đỏ rực rỡ của riêng mình trên đó.

Thành Trì khẽ nheo mắt, vội vàng thu lại ánh mắt, khoảnh khắc đó anh thậm chí cảm nhận được máu huyết toàn thân đang sục sôi, kêu gào trong huyết quản.

Và tội đồ gây ra toàn bộ những điều này lúc này đã xắn xong tay áo của Thành Trì lên tới khuỷu tay, ngẩng đầu lên mỉm cười: “Được rồi!”

Khuynh Thành không nhìn thấy một tia sáng màu đỏ trong đáy mắt Thành Trì, cô lùi lại hai bước hỏi: “Còn cần tôi giúp gì nữa không?”

Mặc dù cô không thích nấu nướng nhưng cũng không phải không biết nấu, vẫn có thể giúp đỡ.

Thần sắc của Thành Trì khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lắc đầu: “Em ngồi chơi đi, tôi làm!”

Chủ nhà đã nói vậy rồi, Khuynh Thành đành ngồi ở phòng khách, mặc dù đang xem tivi nhưng nội dung trong màn hình không hề khiến cô hứng thú, những âm thanh đó mơ hồ vây quanh tai cô, căn bản không thể lọt tai.

Sự chú ý của Khuynh Thành không kim được cứ hướng về phía Thành Trì, đây không phải lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy Thành Trì nấu ăn, anh bận rộn có trật tự trong bếp, mỗi bước làm đều không hề có sai sót.

Bóng lưng anh thẳng tắp, bờ vai rộng, đường nét hai bên cơ thể thu lại ở vùng eo, săn chắc khỏe mạnh, đường nét cánh tay lộ ra vô cùng bắt mắt, thấp thoáng sức mạnh tràn trề.

Ở góc độ của Khuynh Thành chỉ có thể nhìn thấy gáy của Thành Trì nhưng điều đó không ngăn cản việc cô ngắm nhìn người đàn ông này, cho dù có lúc không muốn thừa nhận, Thành Trì bất luận ở đâu cũng là người nổi bật nhất.

Chả trách nữ sinh của đại học A đều coi anh là nam thần, nếu không phải có những cấm kỵ ở trường học, những nữ sinh đó sớm đã tỏ tình với anh rồi.

Quan sát bóng lưng Thành Trì, Khuynh Thành bất giác nhớ tới thời gian hai người chưa li hôn, thi thoảng cũng cùng nhau về ăn cơm ở biệt thự nhà họ Thành, ông Thành với tác phong văn nhân, có nghiên cứu và yêu cầu cao đối với các món ăn, màu sắc món ăn khác nhau sử dụng bát đĩa khác nhau, thậm chí có thể nói ra được nguồn gốc và điển cố của từng món ăn.

Nhưng khi đó cô không có cơ hội nhìn thấy Thành Trì trở tài, bây giờ nghĩ lại, Thành Trì chắc cũng là học được từ chỗ ông Thành.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, Khuynh Thành vừa cảm thấy đói thì Thành Trì cũng tắt lửa trên bếp, bụng đồ ăng ra ngoài.

Khuynh Thành đi theo vào phòng ăn, ánh sáng đèn chùm chiếu lên đĩa thức ăn phản xạ ánh sáng lóa mắt, tới những món ăn kia cũng như được bao phủ bởi một làn hào quang.

Ngoại trừ món xào dùng lạp xưởng để làm ra còn có canh cá tuyết màu trắng sữa, màu sắc hấp dẫn, đang tỏa là mùi hương quyến rũ.

Thành Trì kéo ghế, khẽ nói: “Ngồi xuống đi!”

Khuynh Thành ngồi xuống không khách sáo, cảm thấy con sâu đói đã bị đánh thức.

Sao có thể trùng hợp vậy chứ, đồ ăn Thành Trì làm mỗi lần đều rất hợp khẩu vị của cô.

Khi ăn miếng đầu tiên, vị giác của Thành Trì liền cảm nhận được mùi vị vô cùng tuyệt diệu.

Cô lại một lần nữa cảm thán, tài nghệ nấu ăn của Thành Trì đúng là rất lợi hại.

“Sao rồi?” Thành Trì nhướn mày, đợi Khuynh Thành đánh giá.

Khuynh Thành cảm thán một tiếng, giờ ngón cái về phía anh: “Lợi hại!”

Người này nếu như một ngày nào đó thất nghiệp đi mở nhà hàng, đừng nói bản thân ông chủ là anh có thể làm bá chủ vật trăn định, chỉ riêng tài nấu ăn của anh cũng tuyệt đối có thể thu hút rất đông khách.

Khóe miệng Thành Trì nở một nụ cười, đường nét ngũ quan sắc bén cũng lập tức dịu dàng hẳn đi.

Ăn xong cơm, Khuynh Thành chủ động xin giúp rửa bát, bằng không cô giống như tới ăn không vậy.

Thành Trì thực sự muốn nói rằng những điều này không cần để tâm, hàng ngày đều có người giúp việc tới dọn dẹp, không cần phải tự làm.

Nhưng thấy sắc mặt kiên quyết của Khuynh Thành, Thành Trì đành phối hợp gật đầu.

Khuynh Thành khẽ thở phào, cuối cùng cô cũng có thể làm chút việc gì đó rồi.

Có điều trên thực tế không có quá nhiều thứ phải dọn dẹp, Khuynh Thành hoàn thành rất nhanh chóng.

Thành Trì đứng ở bên cạnh, dựa vào bàn chế biến nhìn cô rửa bát, khóe miệng thấp thoáng nụ cười.

Khuynh Thành liếc mắt nhìn anh nhưng không biết người đàn ông này đang nghĩ gì, thậm chí bất ngờ cảm thấy rất kì quặc.

Thế là Khuynh Thành sau khi cất xong bát đĩa liền nói: “Hôm nay cảm ơn anh đã tiếp đãi, tôi về đây!”

“Tôi đưa em về!”

Khuynh Thành dừng bước, xua tay: “Không cần đâu, bây giờ vẫn còn sớm, tôi tự về được!”

Thành Trì nói ngắn gọn: “Không an toàn!”

“Có gì mà không an toàn.” Khuynh Thành lầu bầu một tiếng, cô đã từng nhiều lần nói với bản thân rằng từ nay về sau không được tiếp xúc quá nhiều với Thành Trì nhưng vẫn bị Thành Trì dắt mũi đi.

Lần đầu tiên Khuynh Thành cảm thấy ý chí của mình không kiên định tới vậy, cuối cùng hôm nay khi hiểu nhầm quan hệ của Thành Trì và cô gái kia cô liền cảm thấy nguy hiểm.

Nếu như cứ tiếp tục thế này, vậy thì cô sẽ không thể không chế được bản thân, mỗi lúc một lún sâu, cô biết rõ người đàn ông này hấp dẫn ra sao, toàn bộ con người anh giống như một loài hoa độc quyến rũ, khiến cô mất phương hướng, không có lối thoát.

Khuynh Thành không muốn tiếp tục như thế này nữa.

Có lúc cũng cần phải đưa ra quyết đoán, kịp thời dừng lại mới là cách tốt nhất, do dự không quyết chỉ khiến mọi thứ trở nên khó cứu vãn.

Vì thế khi Thành Trì cúi lưng lấy chìa khóa trên bàn, cô cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh và thờ ơ nhất nói với anh: “Thành Trì, anh không cần đưa tôi về đâu, tôi có thể tự về được. Còn nữa, chúng ta sau này... ít gặp gỡ thì hơn, làm bạn gì đó chắc cũng không cần đâu, vì tôi chỉ cần nhìn thấy anh sẽ nhớ tới những năm tháng tôi thỏa hiệp với số phận.”

Cho dù khi nói ra những lời này, trong lòng Khuynh Thành không hề bình tĩnh như những gì biểu hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Sau khi Khuynh Thành nói xong, Thành Trì không lập tức lên tiếng.

Anh đứng quay lưng lại với Khuynh Thành, sống lưng hơi cúi xuống toát lên đường nét bất mắt, anh sững người chừng vài giây mới buông chìa khóa xe cầm trong tay ra, sau đó quay người lại.

Thành Trì nhìn Khuynh Thành, ánh mắt dần tối lại, đôi môi mím chặt, không khí xung quanh dường như lại xuống vài phần.

Cho dù người phản lớn thời gian đều lạnh nhạt như vậy nhưng Khuynh Thành có thể thông qua vẻ mặt của anh thấy được anh đang rất tức giận.

Khuynh Thành không hiểu sao cảm thấy tim mình khó chịu, đau đốn, khiến hơi thở của cô cũng chậm lại.

“Tôi về đây, tạm biệt.” Thành Trì gần như hốt hoảng mở cửa bỏ chạy, bóng người nhanh chóng mất hút ngoài cửa.

Thành Trì vẫn đứng ở phòng khách với tư thế đó, dáng người cao lớn trong khoảnh khắc đó như thể bị bao trùm bởi một bóng đen.

Một lát sau người Thành Trì mới khẽ cử động, nhấc cánh tay lên nhìn lòng bàn tay mình.

Trong lòng bàn tay vẫn là vết thương mà Khuynh Thành giúp anh xử lý, trên da như thể vẫn còn lưu lại hơi ấm khi Khuynh Thành chạm vào, nhấc nhở Thành Trì.

Thành Trì nheo mắt trầm ngâm một lát, tới đường cong trên khóe môi cũng thấp thoáng ánh sáng sắc lạnh.

Tức là mình bị chê bai rồi?

Thành Trì từ đầu chí cuối luôn tin rằng Khuynh Thành thích mình, lúc này đây đã cảm nhận được mùi vị bị chê bai là thế nào.

Đúng là... rất tuyệt...

Thành Trì nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Khuynh Thành rời đi rất lâu rồi, trái tim đập thình thịch mới có thể bình tĩnh lại, rõ ràng cô chỉ nói ra những điều mà gần đây mình muốn nói, tại sao lại cứ như mình làm chuyện khuất tất gì vậy.

Đây mới là trình tự phát triển bình thường mà? Cô quay lại với cuộc sống trước đây, giống như chưa từng quen biết với Thành Trì, mọi thứ đều chưa hề thay đổi, cô vẫn là Khuynh Thành của ngày xưa.

Những điều bất ngờ của cuộc sống thật đáng sợ, từ khi Khuynh Thành kí vào đơn ly hôn, mang toàn bộ hành lý rời khỏi nhà của Thành Trì, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày Thành Trì một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của cô, hơn nữa lại trong tư thế áp đảo, chiếm cứ vô số tâm tư của cô như vậy.

Cô bất giác cảm thấy rất sợ hãi như thể có thứ gì đó trong thâm tâm đang kêu gào, muốn thoát ra khỏi lồng ngực, thoát khỏi sự kiểm soát của cô.

Và trên thực tế, những điều cô vừa nói cũng không phải là giả.

Trong lòng Khuynh Thành vẫn cất giấu rất nhiều tâm tư không thể để lộ, giống như việc năm xưa cô gả cho Thành Trì, mặc dù cô và ông Thành công bằng giao dịch nhưng cô luôn cho rằng mình đã bán thân cho nhà họ Thành.

Khuynh Thành rất biết ơn ông Thành, nếu như không phải ông tìm tới mình thì gia đình cô sẽ không thể vượt qua cửa ải khó khăn của năm đó, cuộc sống của cô sẽ mất đi người quan trọng nhất đối với cô.

Và Khuynh Thành không thể vượt qua được nút thắt đó, trong lòng cô, việc cô gả cho Thành Trì giống như cô đã phản bội chính bản thân mình vậy.

Đối với kì vọng vào tình cảm và tín niệm mà mình mong đợi từ nhỏ.

Không một ai lại muốn mình sau khi xem mặt hết lần này tới lần khác lại gả cho một người đồng thời cũng không thích mình, bởi cuộc hôn nhân đó chỉ là một màn giao dịch, lạnh lùng, không hề có chút tình cảm nào cả.

Cho dù những năm qua Khuynh Thành rất ít khi nhớ lại nhưng điều đó không có nghĩa cô đã hoàn toàn không để bụng vấn đề này.

Có điều cô chưa bao giờ oán hận ông Thành, cũng không oán hận Thành Trì, vì tất cả đều là lựa chọn của cô, không ai ép buộc cô cả.

Sau khi gặp gỡ lại Thành Trì, Khuynh Thành không thể nói rõ những suy nghĩ trong lòng mình, có chút dằn vặt, có chút bối rối, nhưng tận sâu trong thâm tâm lại có chút háo hức mà cô không dám thừa nhận.

Chỉ ít lần này, họ có thể trò chuyện với nhau bằng thân phận bình đẳng, không hề có hợp đồng và giao dịch, tất cả đều rất sạch sẽ.

Có điều sau khi càng lại gần Thành Trì, Khuynh Thành lại càng cảm thấy sợ hãi.

Nếu như không rời xa, sợ rằng cô sẽ lún vào sâu hơn nữa.

Cô biết rõ sức mê hoặc của Thành Trì đối với mình mạnh tới nhường nào, vì thế tuyệt đối không được lơ là bản thân.

Khuynh Thành là một người có thể nhẫn tâm, vì thế lần này cô đúng là đã làm giống như điều mình quyết định, cắt đứt toàn bộ liên hệ với Thành Trì.

Dù sao thì cô cũng không quay lại đại học A nữa, Thành Trì vẫn là giáo sư thanh danh hiển hách, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, có vô số cô gái muốn sánh bước bên anh, anh cũng sẽ nhanh chóng quên cô đi.

Có điều, ông Khuynh có gọi điện cho Khuynh Thành, hỏi xem cô đã mang đồ đưa tới tận tay cho Thành Trì hay chưa.

Khuynh Thành chỉ nói: “Đưa rồi, ba, sau này không cần nữa đâu, sau này chắc con và Thành Trì sẽ không gặp mặt nữa.”

“Cái gì?” Ông Khuynh thực sự không hiểu con gái mình đang nghĩ gì, lúc thì chán dao cho anh ta, lúc thì không quan tâm tới anh ta, đúng là khó hiểu.

Có điều là cha, ông cũng chỉ có thể thuận theo quyết định của cô, nói sang vấn đề khác: “Vậy không nói tới Thành Trì nữa, Thành Thành, gần đây có gặp được anh chàng nào ưng ý không?”

Ông Khuynh nói rất hàm súc nhưng ý định thì biểu đạt rất rõ ràng.

Khuynh Thành cũng 26 rồi, ông Khuynh tuy không ép cô kết hôn nhưng lúc này cũng nên hẹn hò đi thôi chứ? Nếu không chừng nào mới lập gia đình!

Ông Khuynh vẫn luôn muốn có một người đàn ông đáng tin cậy thay mình chăm sóc cho Khuynh Thành, ông cho rằng Thành Trì cũng không tệ, mặc dù trước đây có thành kiến nhưng tiếp xúc lâu dần mới phát hiện ra đối phương không phải là người hời hợt như ông từng nghĩ, ngược lại rất chín chắn, rất thích hợp với Khuynh Thành.

Đáng tiếc xem ra con gái ông không thích đối phương? Aizz, người trẻ tuổi bây giờ đây à... ông Khuynh thực sự rầu rĩ.

Khuynh Thành cũng nhanh chóng vui đầu vào công việc mới, tiết mục mới đã lên kế hoạch xong, thời gian tạm thời ấn định vào khoảng giờ vàng của thứ bảy và chủ nhật, dùng phương thức ghi hình trước sau đó mới phát sóng.

Ngoài tiết mục mới ra, Khuynh Thành cũng bắt đầu thử dẫn chương trình tin tức hàng ngày, đa phần là nội dung mảng kinh tế, có điều đều có sẵn lời dẫn, cô dẫn chương trình cũng rất thuận lợi.

Nhưng hiệu quả của tiết mục mới không tốt như mong đợi của đài.

Khuynh Thành thực sự cũng có dự cảm, vốn dĩ người xem của kênh kinh tế đều khá đơn điệu và tập trung, tiết mục mới chẳng qua cũng chỉ là thay đổi hình thức các chuyên gia trò chuyện, tọa đàm, mỗi kì sẽ mời một chuyên gia trong lĩnh vực kinh tế tới để thảo luận về vấn đề mà mọi người quan tâm, Khuynh Thành và khách mời sẽ cùng thảo luận.

Khuynh Thành cho rằng hình thức này quá bình thường, quả nhiên ngay tiết mục kì đầu đã chứng minh cho suy nghĩ của cô.

Tỉ lệ người xem chỉ đứng thứ tám trong số các tiết mục cùng khung giờ, đây không phải là tin tức tốt đẹp gì trong đài.

Công ty quảng cáo đương nhiên cũng không hài lòng với tỉ lệ xem này, họ bỏ tiền ra là mong muốn có nhiều người xem tiết mục, như thế quảng cáo của họ mới có được mức lan tỏa tương ứng.

Công ty quảng cáo trao đổi với đài truyền hình, trưởng phòng Vương đương nhiên sẽ tới thương lượng với Khuynh Thành về việc này.

Khuynh Thành rầu rĩ nói: “Trưởng phòng Vương, về vấn đề tỉ lệ người xem, tôi cho rằng phải thay đổi hình thức tiết mục mới được!”

Trưởng phòng Vương nghe ý kiến của Khuynh Thành xong, nói rằng sẽ suy nghĩ sau đó bảo cô viết một kế hoạch hoàn chỉnh.

Lượng công việc của cô bất ngờ tăng lên, nhưng lại không thể không làm, bởi tiết mục này rất quan trọng đối với cô.

Cô biết rằng, bây giờ trong đài có một số người đang lặng lẽ chuẩn bị cười nhạo cô.

Khi Khuynh Thành bù đầu vì công việc, ông Khuynh bất ngờ gọi điện cho cô, trong điện thoại ông nói: “Dì Lý của con có một người cháu, cả gia đình đã di dân ra nước ngoài, cậu ta vừa mới từ nước ngoài về nước làm việc, ba thấy khá ổn, con có muốn gặp mặt không?”

Ba mình muốn mình... đi xem mặt?

Đùa gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Minh Tài Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.